„Seria *Instrumente mortale* creează o lume de poveste în care aș fi încântată să trăiesc. Absolut minunată!"
– Stephenie Meyer, autoarea romanului *Amurg*
INSTRUMENTE MORTALE
CARTEA A CINCEA
Orașul Sufletelor Pierdute
CASSANDRA CLARE

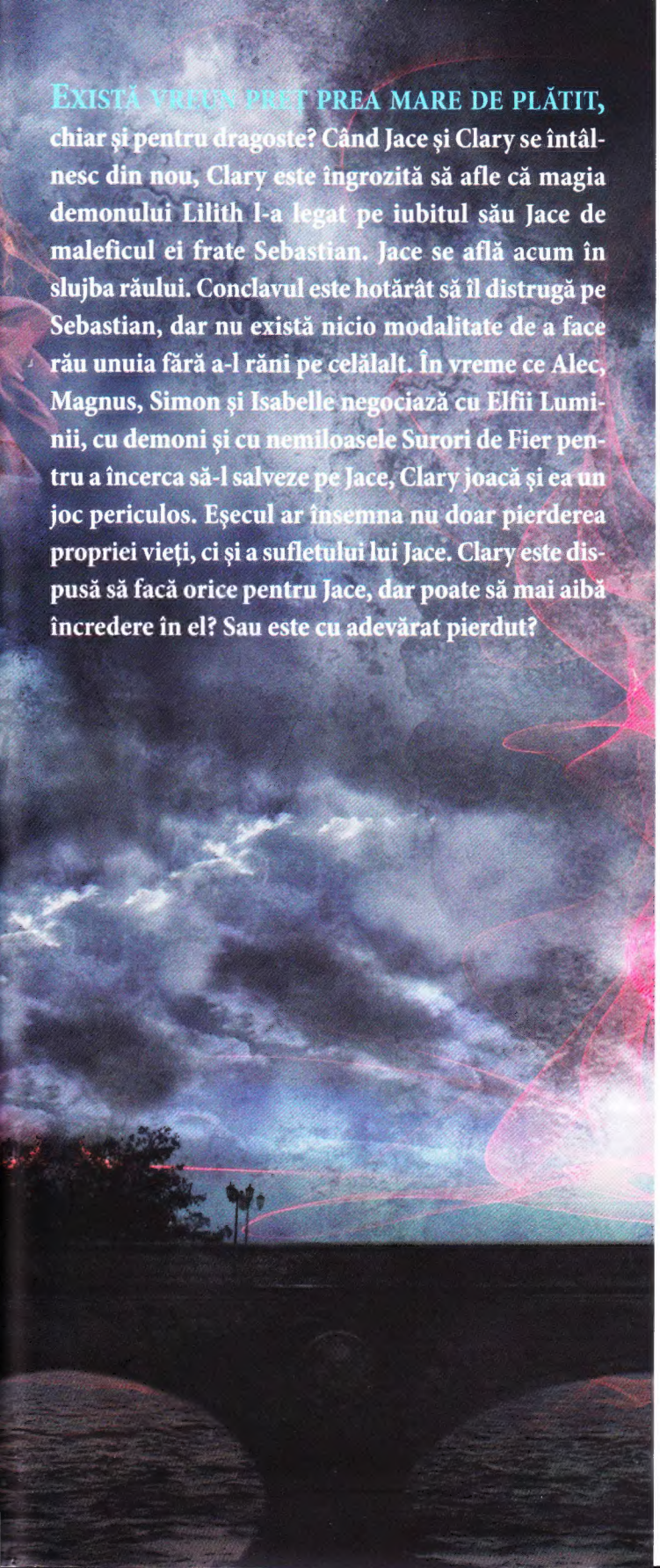

EXISTĂ VREUN PREȚ PREA MARE DE PLĂTIT, chiar și pentru dragoste? Când Jace și Clary se întâlnesc din nou, Clary este îngrozită să afle că magia demonului Lilith l-a legat pe iubitul său Jace de maleficul ei frate Sebastian. Jace se află acum în slujba răului. Conclavul este hotărât să îl distrugă pe Sebastian, dar nu există nicio modalitate de a face rău unuia fără a-l răni pe celălalt. În vreme ce Alec, Magnus, Simon și Isabelle negociază cu Elfii Luminii, cu demoni și cu nemiloasele Surori de Fier pentru a încerca să-l salveze pe Jace, Clary joacă și ea un joc periculos. Eșecul ar însemna nu doar pierderea propriei vieți, ci și a sufletului lui Jace. Clary este dispusă să facă orice pentru Jace, dar poate să mai aibă încredere în el? Sau este cu adevărat pierdut?

INSTRUMENTE MORTALE

CARTEA A CINCEA

Oraşul Sufletelor Pierdute

CASSANDRA CLARE

INSTRUMENTE MORTALE

CARTEA A CINCEA

Orașul Sufletelor Pierdute

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA JINGA

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: MIRELLA ACSENTE
Tehnoredactare computerizată: CRISTINA APRODU

Cassandra Clare
CITY OF LOST SOULS
Copyright © 2012 by Cassandra Clare LLC
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
GRUPULUI EDITORIAL CORINT.
LEDA este marcă înregistrată.

ISBN 978-606-8623-22-1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CLARE, CASSANDRA
Instrumente mortale / Cassandra Clare;
trad.: Cristina Jinga. - București:
Corint Books, 2014
5 vol.
ISBN 978-606-93685-4-1
Vol. 5: Orașul sufletelor pierdute. - ISBN 978-606-8623-22-1

I. Jinga, Cristina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

PENTRU NAO,
TIM, DAVID
ȘI BEN

Nimeni nu alege răul pentru că e rău.
Doar îl confundă cu fericirea, bunul pe care îl caută.
— Mary Wollstonecraft

Prolog

SIMON SE RIDICĂ ÎN PICIOARE ȘI SE UITĂ TÂMP LA UȘA DE LA INTRARE a casei sale.

Nu cunoscuse niciodată o altă casă. Acesta era locul în care părinții lui îl aduseseră când se născuse. Crescuse între zidurile casei din șirul de alte asemenea din Brooklyn. Se jucase pe stradă, la umbra copacilor stufoși, vara, și improvizase sănii din capacele containerelor de gunoi, iarna. În casa aceasta, familia lui ținuse *shivah*-ul după ce tatăl lui murise. Aici o sărutase pe Clary pentru prima oară.

Nu-și imaginase vreodată o zi în care ușa casei avea să fie închisă pentru el. Ultima oară când o văzuse pe mama lui, ea îl numise monstru și se rugase de el să plece. El o făcuse să uite că era vampir, folosind iluzia magică, fără să știe, însă, cât timp avea să dureze iluzia. În timp ce stătea în aerul rece al toamnei, uitându-se fix înainte, înțelese că nu durase destul.

Ușa era acoperită cu semne — stele ale lui David mâzgălite cu vopsea, forma scrijelită a simbolului *Chai*, viață. Amulete erau legate de clanță și de ciocănel. O *hamsa*, Mâna Domnului, acoperea vizorul.

Amorțit, întinse mâna spre pergamentul *mezuzah*, lipit pe partea dreaptă a catului. Văzu fumul ridicându-se din locul unde mâna lui atinsese obiectul sfânt, dar nu simți nimic. Nicio durere. Numai un cumplit gol alb, adunându-se încet într-o furie rece.

Dădu un picior în ușă și auzi ecoul răsunând în casă.

— Mamă! strigă. Mamă, eu sunt!

Nu se auzi niciun răspuns — numai zgomotul zăvoarelor trase. Auzul lui sensibilizat recunoscuse pașii mamei lui, răsuflarea ei, dar ea nu zicea nimic. Îi putea simți mirosul acru al fricii și al panicii chiar și prin lemn.

— Mamă! spuse, și vocea i se frânse. Mamă, e ridicol! Lasă-mă să intru! Sunt *eu*, Simon!

Ușa trepidă, de parcă ea-i dăduse un picior.

— Pleacă de-aici!

Vocea îi era aspră, de nerecunoscut, din pricina groazei.

— Ucigașule!

— Eu nu ucid oameni.

Simon își lipi fruntea de ușă. Știa c-ar fi putut probabil s-o spargă cu piciorul, dar ce rost ar fi avut?

— Ți-am mai spus. Eu beau sânge de animal.

— Mi-ai omorât fiul, zise ea. L-ai omorât și ai pus un monstru în locul lui.

— Eu *sunt* fiul tău...

— Îi porți chipul și vorbești cu vocea lui, dar nu ești el! Tu nu ești Simon!

Vocea ei crescu aproape de țipăt:

— Pleacă din casa mea, până nu te ucid, monstrule!

— Becky, zise el.

Fața îi era udă; ridică mâinile, pipăindu-și obrajii, și i se murdăriră: lacrimile lui erau de sânge.

— Ce i-ai spus lui Becky?

— *Nu te apropia de sora ta.*

Simon auzi un zdrăngănit în casă, de parcă ar fi fost răsturnat ceva.

— Mamă, zise el din nou, dar de data asta vocea nu i se mai ridică, ci îi ieși ca o șoaptă răgușită; mâinile începuseră să-i zvâcnească. Trebuie să știu... Becky e aici? Mamă, deschide ușa. Te rog...

— *Nu te apropia de Becky!*

Se dădea înapoi de la ușă, o putea auzi. Apoi auzi inconfundabilul scâncet al ușii de la bucătărie când se deschise și scârțâitul linoleumului sub pașii ei. Zgomotul unui sertar deschis. Deodată, și-o imagină pe mama lui înșfăcând unul dintre cuțite.

Până nu te ucid, monstrule.

Gândul îl făcu să se clatine pe picioare. Dacă ea s-ar fi repezit să-l lovească, Pecetea s-ar fi ridicat împotrivă. Ar fi nimicit-o, cum o nimicise și pe Lilith.

Își lăsă mâinile pe lângă corp și se dădu înapoi, încet, împleticindu-se pe scări și pe trotuar, ținându-se cu mâna de trunchiul unuia dintre copacii mari care umbreau strada. Rămase în loc, uitându-se lung la ușa casei lui, însemnată și desfigurată cu simbolurile urii mamei lui față de el.

Nu, își reaminti el. Ea nu pe el îl ura. Pe el îl credea mort. Ceea ce ura ea era ceva ce nu exista. *Eu nu sunt ce spune ea că sunt.*

Nu știa cât ar mai fi stat acolo, uitându-se lung, dacă telefonul nu ar fi început să-i sune, vibrând în buzunarul hainei.

Duse mâna după el din reflex și observă că modelul din vârful *mezuzah*-ului — stelele lui David împletite — îi rămăsese ars în palmă. Schimbă mâna și duse telefonul la ureche.

— Alo?

— Simon?

Era Clary. Părea cu răsuflarea tăiată.

— Unde ești?

— Acasă, zise el și făcu o pauză. La casa mamei mele, se corectă.

Vocea îi suna goală și distantă chiar și pentru urechile lui.

— De ce nu ești la Institut? E toată lumea bine?

— Tocmai asta e, zise ea. Imediat după ce ai plecat, a venit Maryse de pe acoperiș, unde ar fi trebuit să aștepte Jace. Nu mai era nimeni acolo.

Simon porni. Fără să-și dea prea bine seama ce face, ca o păpușă mecanică, începu să se îndrepte spre capătul străzii, spre stația de metrou.

— Cum adică, nu mai era nimeni acolo?

— Jace dispăruse, zise ea și Simon îi putu percepe încordarea din glas. La fel și Sebastian.

Simon se opri în umbra unui copac desfrunzit.

— Dar Sebastian era mort. E mort, Clary...

— Atunci, spune-mi tu de ce cadavrul lui nu e acolo, pentru că nu e, zise ea și vocea i se frânse în cele din urmă. Nu e nimic acolo, sus, decât mult sânge și sticlă spartă. Au dispărut amândoi, Simon. Jace a dispărut...

PARTEA ÎNTÂI

Niciun înger demonic

Dragostea e un duh viclean.
Dragostea e un demon.
Nu-i înger mai viclean decât dragostea.
— William Shakespeare, *Zadarnicele chinuri ale dragostei*

DOUĂ SĂPTĂMÂNI MAI TÂRZIU

1

ULTIMUL CONSILIU

— CÂT MAI DUREAZĂ PÂNĂ DAU VERDICTUL, DUPĂ PĂREREA TA? întrebă Clary.

Habar n-avea de când așteptau, dar i se părea că trecuseră zece ore. Nu exista vreun ceas în dormitorul negru și roz aprins de puf de pudrat al lui Isabelle, numai vrafuri de haine, maldăre de cărți, grămezi de arme, o măsuță de toaletă dând pe-afară de truse strălucitoare de machiaj, pensule folosite și sertare deschise din care se revărsau furouri de dantelă, ciorapi transparenți și boa de pene. Avea un pronunțat design tip culise de *La Cage Aux Folles*, dar în ultimele două săptămâni Clary petrecuse destul timp în dezordinea aceasta sclipitoare ca să înceapă s-o găsească odihnitoare.

Isabelle, stând la fereastră cu Church în brațe, mângâia absentă capul motanului. Church o privea veninos cu ochii lui galbeni. Dincolo de geam, o furtună de noiembrie era în plină desfășurare, ploaia șiroind pe sticlă ca o vopsea transparentă.

— Nu prea mult, zise ea, încet.

Era complet nemachiată, ceea ce o făcea să arate mult mai tânără, cu ochii mult mai mari.

— Cinci minute, probabil.

Clary, așezată pe patul lui Izzy, între un teanc de reviste și o grămadă zăngănitoare de pumnale de seraf, își înghiți cu un efort gustul amar din gât. *Mă întorc imediat. Cinci minute.*

Acestea fuseseră ultimele cuvinte pe care i le spusese ea băiatului pe care-l iubea mai mult decât orice pe lume. Acum se gândi că poate fuseseră ultimele cuvinte pe care i le mai spusese vreodată.

Clary își amintea perfect momentul. Grădina de pe acoperiș. Noaptea cristalină de octombrie, cu stelele strălucind alb ca de gheață pe bolta neagră, fără nori. Pavelele murdărite de rune negre, împroșcate cu limfă și sânge. Gura lui Jace lipită de a ei, singurul lucru cald într-o lume înghețată. Strângând în mână inelul Morgernstern de la gâtul ei. *Dragostea care pune în mișcare soarele și toate celelalte stele.* Mai uitându-se o dată spre el, când liftul începea deja s-o îndepărteze, sorbind-o înapoi în umbrele clădirii. Ea venise la ceilalți, în holul de la intrare, îmbrățișându-și mama, pe Luke, pe Simon, dar o parte din ea, ca întotdeauna, rămăsese cu Jace, plutind deasupra clădirii pe acel acoperiș, ei doi, singuri, în orașul rece și puternic luminat electric.

Maryse și Kadir fuseseră cei care se urcaseră în lift să se ducă la Jace și să vadă rămășițele ritualului lui Lilith. Trecuseră alte zece minute, până când Maryse se întorsese, singură. Când ușile se deschiseseră și Clary îi văzuse fața — albă, răvășită și înnebunită — înțelesese.

Tot ceea ce urmase fusese ca într-un vis. Mulțimea de vânători de umbre din hol se repezise spre Maryse; Alec se desprinsese de lângă Magnus și Isabelle sărise în picioare. Străfulgerări de lumină albă spintecau întunericul ca niște mici explozii ale blitzurilor la scena unei crime — pumnalele de seraf luminau umbrele. Croindu-și cu greu drum prin mulțime, Clary auzise povestea din fragmente — grădina de pe acoperiș era goală; Jace dispăruse. Sicriul de sticlă în care se aflase Sebastian fusese spart și deschis; cioburile se împrăștiaseră peste tot. Sânge, încă proaspăt, picura de pe piedestalul pe care stătuse sicriul.

Vânătorii de umbre își făcuseră rapid planul să se răspândească în toate direcțiile și să cerceteze împrejurimile clădirii. Magnus, din mijlocul lor, se întorsese spre Clary, întrebând-o dacă avea vreun obiect de-al lui Jace după care să-i poată lua urma. Amorțită, ea îi dăduse

inelul Morgenstern și apoi se retrăsese într-un colț să-l sune pe Simon. Tocmai închisese telefonul, când vocea unui vânător de umbre se ridicase peste celelalte.

— Să ia urma? Asta ar merge numai dacă mai e în viață. Cu tot sângele ăla, e greu de crezut...

Cumva, asta fusese ultima picătură. Hipotermia prelungită, epuizarea și șocul îșI ceruseră drepturile, iar ea simțise că i se înmoaie genunchii. Mama ei o prinsese înainte să atingă podeaua. După aceea, totul fusese o ceață întunecată. Se trezise a doua zi dimineață, în patul ei de acasă de la Luke, ridicându-se brusc în capul oaselor, cu inima bătându-i ca un ciocan mecanic, sigură că avusese un coșmar.

În vreme ce se căznea să se dea jos din pat, vânătăile care începuseră să i se steargă de pe brațe și picioare îi spuneau o altă poveste, ca și absența inelului. Îmbrăcându-și în grabă jeanșii și un hanorac, se dusese, clătinându-se, până în living, unde-i găsise pe Jocelyn, Luke și Simon, stând fiecare cu o expresie posomorâtă pe față. Nici nu trebuia să întrebe, dar o făcuse, oricum:

— L-au găsit? S-a întors?

Jocelyn se ridicase în picioare.

— Scumpo, e tot dispărut...

— Dar nu e mort? N-au găsit un cadavru? Se prăbușise pe canapea, lângă Simon. Nu — nu e mort. Aș fi *știut-o*.

Își amintea că Simon o ținuse de mână, în timp ce Luke îi povestise ce se știa: că Jace era încă dispărut, la fel și Sebastian. Vestea proastă era că sângele de pe piedestal fusese identificat ca aparținându-i lui Jace. Vestea bună era că nu fusese atât de mult cum crezuseră ei; se amestecase cu apa din sicriu și dăduse impresia că se vărsase mult mai mult decât în realitate. Acum credeau că era foarte posibil să fi supraviețuit, indiferent ce se întâmplase acolo.

— *Dar ce s-a întâmplat?* întrebase ea.

Luke clătinase din cap, cu ochii lui albaștri întunecați.

— Nimeni nu știe, Clary.

Ea se simțise ca și cum sângele din vene îi fusese înlocuit cu apă înghețată.

— Vreau să ajut. Vreau să fac ceva. Nu vreau să stau pur și simplu aici, în timp ce Jace lipsește.

— Eu nu mi-aș face griji pentru asta, zisese Jocelyn, mohorât. Conclavul vrea să te vadă.

Gheața invizibilă trosnise în încheieturile și tendoanele lui Clary când se ridicase.

— Bine. Nu contează. O să le spun tot ce vor să știe, dacă îl vor găsi pe Jace.

— O să le spui tot ce vor să știe pentru că ei au Sabia Mortală! replică Jocelyn, și disperarea se simți în glasul său. Oh, puiule. Îmi pare atât de rău.

Iar acum, după două săptămâni de mărturii peste mărturii, după ce zeci de martori fuseseră chemați, după ce ea ținuse Sabia Mortală de zece ori, Clary stătea în dormitorul lui Isabelle și aștepta Conclavul să-i decidă soarta. Fără să vrea, își amintea cum era când țineai Sabia Mortală. De parcă mici cârlige de pescuit ți se înfigeau în piele, smulgând adevărul de la tine. Îngenunchease, când o ținuse, în cercul Stelelor Vorbitoare și își auzise propria voce spunând Conclavului totul: cum Valentine îl invocase pe Îngerul Raziel și cum ea luase de la el puterea de a controla Îngerul ștergându-i numele de pe nisip și scriindu-l în schimb pe al ei. Povestise cum Îngerul îi oferise îndeplinirea unei singure dorințe, iar ea o folosise ca să-l învie pe Jace din morți; povestise cum Lilith îl posedase pe Jace și cum plănuise să se folosească de sângele lui Simon ca să-l readucă la viață pe Sebastian, fratele lui Clary, pe care Lilith îl considera fiul ei. Povestise cum Pecetea lui Cain de pe fruntea lui Simon o nimicise pe Lilith și cum ei crezuseră că, astfel, și Sebastian era terminat și nu mai reprezenta vreo primejdie.

Clary oftă și-și deschise telefonul ca să vadă cât era ceasul.

— Stau de o oră acolo, zise ea. E normal? E semn rău?

Isabelle îl lăsă jos pe Church, care scoase un miorlăit jalnic. Se apropie de pat și se așeză lângă Clary. Isabelle arăta și mai subțire decât de obicei — ca și Clary, slăbise în ultimele două săptămâni —, dar la fel de elegantă ca întotdeauna, în pantaloni negri strâmți și un top mulat, cenușiu, de catifea. Rimelul îi era întins de jur împrejurul ochilor, ceea

ce ar fi trebuit s-o facă să semene cu un raton, în schimb pe Izzy o făcea să arate ca o vedetă franceză de film. Își întinse brațele în lături, iar brățările ei de electrum, cu runele-talisman, zornăiră muzical.

— Nu, nu e un semn rău, zise ea. Înseamnă doar că au multe de vorbit. Își răsuci inelul Lightwood pe deget și continuă: O să fii bine. *Nu* ai încălcat Legea. Ăsta e lucrul cel mai important.

Clary oftă. Nici căldura umărului lui Isabelle lângă al ei nu-i putea topi gheața din vene. Știa că, teoretic, nu încălcase nicio Lege, dar mai știa și că își atrăsese mânia Conclavului. Era ilegal pentru un vânător de umbre să învie pe cineva din morți, dar nu și dacă o făcea Îngerul; cu toate acestea, fusese așa un lucru nemaipomenit ceea ce făcuse ea, când ceruse viața lui Jace înapoi, încât ea și Jace se înțeleseseră să nu spună nimănui despre asta.

Acum fapta ieșise la lumină și zdruncinase Conclavul. Clary știa că voiau s-o pedepsească, măcar pentru că alegerea ei avusese consecințe atât de dezastruoase. Într-un fel, chiar și-ar fi *dorit* s-o pedepsească. Să-i rupă oasele, să-i smulgă unghiile, să-i lase pe Frații Tăcuți să-i scormonească prin creier cu gândurile lor tăioase ca briciul. Un soi de pact al diavolului — durerea ei, pentru întoarcerea lui Jace, teafăr. Ar fi ajutat-o să scape de sentimentul de vinovăție că îl lăsase pe Jace singur pe acel acoperiș, chiar dacă Isabelle și ceilalți îi spuseseră de o mie de ori că era ridicolă — că toți se gândiseră că el era în perfectă siguranță acolo și că, dacă ar fi rămas și Clary, probabil că acum ar fi fost și ea dispărută.

— Încetează, zise Isabelle.

Pentru o clipă, Clary nu știu dacă îi vorbise ei sau motanului. Church făcea cum făcea el adesea când era lăsat jos din brațe — stătea întins pe spate, cu toate labele în aer, prefăcându-se că-i mort, pentru a-i face pe stăpânii lui să se simtă vinovați. Dar apoi Isabelle își dădu părul ei negru într-o parte, cu o privire mânioasă, iar Clary înțelese că ei îi spusese să înceteze, nu motanului.

— Ce să încetez?

— Să te gândești morbid la toate lucrurile groaznice care o să ți se întâmple sau care-ți dorești să ți se întâmple pentru că tu ești în viață, iar Jace e... dispărut.

Vocea lui Isabelle sărea ca un disc zgâriat. Niciodată nu vorbise despre Jace ca fiind mort sau chiar dispărut — ca și Alec refuzaseră să ia în calcul posibilitatea. Iar Isabelle nu-i reproșase nici măcar o dată lui Clary faptul că ținuse un asemenea secret. În absolut toate privințele, de fapt, Isabelle fusese cea mai loială apărătoare a sa. Întâlnind-o în fiecare zi la ușa Sălii Consiliului, o ținea ferm pe Clary de braț când trecea pe lângă grupurile de vânători de umbre care murmurau și aruncau priviri mânioase. Așteptase tot timpul interminabilelor interogatorii ale Consiliului, fulgerând cu privirea pe orice îndrăznea să se uite pieziș la Clary. Clary fusese uluită. Ea și Isabelle nu fuseseră niciodată foarte apropiate, ambele fiind genul de fete care se simțeau mai bine cu băieții decât în compania altor fete. Însă Isabelle rămăsese neclintit de partea ei. Clary era tot atât de uluită pe cât era de recunoscătoare.

— Nu mă pot abține, zise Clary. Dacă mi s-ar fi dat voie să-l caut dacă mi s-ar fi dat voie să fac *ceva* — cred că n-ar fi fost la fel de rău.

— Mă îndoiesc.

Isabelle părea foarte obosită. În ultimele două săptămâni, ea și Alec ajunseseră epuizați și pământii la față din pricina celor șaisprezece ore pe zi de patrulări și căutări. Când Clary aflase că ei îi era interzis să se alăture patrulelor sau să-l caute pe Jace în orice fel, până când Consiliul nu lua o hotărâre în privința faptului că ea îl readusese din morți, dăduse cu piciorul în ușa dormitorului, făcând o gaură în lemn.

— Uneori pare atât de zadarnic, adăugă Isabelle.

Gheața trosni în sus și-n jos prin oasele lui Clary.

— Adică tu crezi că e mort?

— Nu, nu asta. Vreau să spun, cred că este exclus să mai fie încă în New York.

— Dar îl caută și în alte orașe, nu-i așa?

Clary își duse o mână la gât, uitând că inelul Morgenstern nu mai era acolo. Magnus încă încerca să-i ia urma lui Jace, deși nicio metodă nu avusese încă succes.

— Bineînțeles că da.

Isabelle întinse curioasă mâna și atinse delicatul clopoțel de argint care atârna acum la gâtul lui Clary, în locul inelului.

— Ce-i ăsta?

Clary șovăi. Clopoțelul fusese un dar de la Regina Elfilor Luminii. Nu, nu chiar așa. Regina spiritelor naturii nu făcea *daruri*. Clopoțelul avea menirea să-i semnaleze Reginei Elfilor când avea Clary nevoie de ajutorul ei. Clary se trezise că mâna i se îndrepta spre el din ce în ce mai des, pe măsură ce zilele se scurgeau fără nicio urmă de Jace. Singurul lucru care o oprise pe Clary fusese acela că știa că Regina nu dădea nimic fără să ceară ceva odios la schimb.

Mai înainte să-i poată răspundă lui Isabelle, ușa se deschise. Amândouă fetele se ridicară drept în picioare, Clary strângând în mâini o pernuță roz de-a lui Izzy, atât de tare, încât strasurile acesteia i se înfipseră în carne.

— Salut.

O siluetă zveltă intră în cameră și închise ușa în urma sa. Alec, fratele mai mare al lui Isabelle, era îmbrăcat în costumul de Consiliu — o robă neagră împodobită cu rune de argint, acum deschisă peste jeanși și un tricou cu mânecă lungă, negru. Atâta negru îi făcea fața să pară și mai palidă și ochii albaștri cristalini și mai albaștri. Părul lui era negru și drept, ca al surorii sale, dar mai scurt, tuns chiar deasupra liniei maxilarului. Gura îi era strânsă într-o linie subțire.

Inima lui Clary începu să bată cu putere. Alec nu arăta bucuros. Indiferent ce veste avea de dat, nu putea fi de bine.

Isabelle fu aceea care vorbi prima.

— Cum a mers? întrebă ea, liniștit. Care-i verdictul?

Alec se duse la măsuța de toaletă, încălecând scaunul, ca să stea cu fața la Izzy și la Clary, și le privi peste spătar. Într-un alt moment, ar fi fost comic — Alec era foarte înalt, cu picioare lungi, ca de balerin, iar modul în care se încolăcise peste scaun îl făcea să pară o piesă de mobilier dintr-o casă de păpuși.

— Clary, zise el, Jia Penhallow a stabilit verdictul. Ești achitată de orice vină. Nu ai încălcat nicio Lege, iar Jia consideră că ai fost pedepsită destul.

Isabelle răsuflă zgomotos și zâmbi. Pentru o clipă, un sentiment de ușurare pătrunse prin stratul de gheață de deasupra emoțiilor lui Clary.

Ea nu avea să fie pedepsită, întemnițată în Orașul Tăcut, ținută în vreun loc de unde să nu-l mai poată ajuta pe Jace. Luke, care, ca reprezentant al vârcolacilor în Conclav, fusese prezent pentru verdict, făgăduise s-o sune pe Jocelyn de îndată ce avea să se sfârșească ședința, dar Clary întinse mâna după telefonul ei, oricum; gândul de a-i da mamei sale o veste bună, în sfârșit, era prea ispititor.

— Clary, zise Alec, când ea deschidea telefonul. Așteaptă!

Ea se uită la el. Expresia lui era încă la fel de solemnă ca a unui cioclu. Cu un subit presentiment, Clary își puse telefonul la loc pe pat.

— Alec... ce este?

— Nu pentru verdictul în ceea ce te privește a durat atât de mult ședința Consiliului, zise Alec. S-a discutat o altă problemă.

Gheața se refăcu. Clary se înfioră.

— Jace?

— Nu chiar. Alec se aplecă, încrucișându-și brațele pe spătarul scaunului. Azi-dimineață, devreme, a sosit un raport de la Institutul din Moscova. Protecțiile de deasupra Insulei Wrangel au fost distruse ieri. Au trimis o echipă să le repare, dar având niște protecții atât de importante doborâte pentru atât de multă vreme — asta-i o prioritate a Consiliului.

Protecțiile — care serveau, după cum înțelesese Clary, ca un soi de sistem magic de îngrădire — înconjurau Pământul, plasate aici de prima generație de vânători de umbre. Prin ele puteau pătrunde demonii, însă nu cu ușurință, pe majoritatea ținându-i la distanță, apărând lumea de a fi potopită de o invazie masivă. Ea își aminti ceva ce-i spusese Jace, de parcă fusese cu mulți ani în urmă: *Pe vremuri erau doar mici invazii de demoni în lumea asta, ușor de oprit. Dar chiar în vremea mea, din ce în ce mai mulți s-au strecurat prin protecții.*

— Păi, asta-i rău, zise Clary, dar nu văd ce legătură are cu...

— Conclavul are prioritățile sale, o întrerupse Alec. Căutarea lui Jace și a lui Sebastian a fost prioritatea numărul unu în ultimele două săptămâni. Însă au căutat peste tot și n-au găsit nici urmă de ei, în niciuna dintre vizuinile din Lumea de Jos. Niciuna dintre vrăjile de luat urma ale lui Magnus n-a dat rezultat. Elodie, femeia care l-a crescut pe adevăratul Sebastian Verlac, a confirmat că nimeni n-a încercat să o

contacteze. Asta ar fi fost oricum puțin probabil. Nicio iscoadă n-a raportat vreo activitate neobișnuită printre membrii cunoscuți din vechiul Cerc al lui Valentine. Iar Frații Tăcuți n-au fost în stare să-și dea seama exact ce urmărea ritualul îndeplinit de Lilith sau dacă a avut succes. Părerea generală este că Sebastian — bineînțeles, ei îl numesc Jonathan când vorbesc despre el — l-a răpit pe Jace, dar asta nu-i nimic nou.

— Deci? întrebă Isabelle. Ce înseamnă? Mai multe căutări? Mai multe patrulări?

Alec clătină din cap.

— Nu s-a discutat extinderea căutărilor, zise el, reținut. Au scos-o dintre priorități. Au trecut două săptămâni și n-au găsit nimic. Grupurile special create pentru misiunea asta, aduse din Idris, urmează să fie trimise acasă. Situația cu protecțiile a devenit acum prioritară. Ca să nu mai amintesc de faptul că, oricum, Consiliul se află în mijlocul unor negocieri delicate, actualizând Legile pentru a permite noua alcătuire a Consiliului, numirea unui nou Consul și a unui nou Inchizitor, stabilirea unui statut diferit pentru repudiați — nu vor să lase lucrurile să se abată cu totul de la linia dreaptă.

Clary făcu ochii mari.

— Nu vor ca dispariția lui Jace să-i abată de la schimbarea câtorva vechi legi stupide? Și *renunță*?

— Nu renunță...

— *Alec!* zise Isabelle, tăios.

Alec trase aer în piept și își acoperi fața cu mâinile. Avea degete lungi, ca ale lui Jace, la fel de pline de cicatrice ca și ale lui Jace. Pecetea Ochiului vânătorilor de umbre îi împodobea dosul mâinii drepte.

— Clary, pentru tine — pentru *noi* — principalul a fost întotdeauna găsirea lui Jace. Pentru Conclav, este găsirea lui Sebastian. Și a lui Jace, dar în primul rând a lui Sebastian. El este pericolul. El a distrus protecțiile din Alicante. El este un ucigaș în masă. Jace este...

— Doar un alt vânător de umbre, zise Isabelle. Noi murim și suntem dați dispăruți tot timpul.

— El a primit ceva mai multă atenție, fiind un erou al Războiului Mortal, zise Alec. Dar, în cele din urmă, Conclavul a spus-o lămurit:

căutările vor continua, însă deocamdată este un joc al așteptării. Îl așteaptă pe Sebastian să facă următoarea mișcare. Până atunci, asta devine prioritate de rang trei pentru Conclav. Dacă e să fie. Se așteaptă de la noi să ne întoarcem la viața normală.

Viața normală? Lui Clary nu-i venea să creadă. O viață normală fără Jace?

— Astea ne-au spus ei și după ce a murit Max, zise Izzy, cu ochii ei negri fără lacrimi, dar arzând de mânie. Că o să trecem peste durerea noastră mai repede dacă ne întoarcem la o viață normală.

— Se consideră a fi un sfat bun, zise Alec, din spatele degetelor.

— Spune-i asta tatei. S-a întors măcar din Idris pentru întâlnire?

Alec clătină din cap, lăsând mâinile jos.

— Nu. Dacă te consolează cu ceva, o grămadă de oameni de la întâlnire au cerut cu mânie să se continue căutările lui Jace cu toate forțele. Magnus, evident, Luke, Consulul Penhallow, chiar și Fratele Zachariah. Dar, la sfârșitul dezbaterilor, asta n-a fost de ajuns.

Clary se uită la el, hotărâtă.

— Alec, zise ea, tu nu simți nimic?

Alec făcu ochii mari, albastrul lor întunecându-se, și pentru o clipă Clary își aminti de băiatul care o urâse când ajunsese ea prima oară la Institut, băiatul cu unghii roase și găuri în pulovere și cu o atitudine ostilă care părea imposibil de îmblânzit.

— Știu că ești supărată, Clary, zise el, cu voce tăioasă, dar dacă sugerezi că lui Iz și mie ne pasă mai puțin de Jace decât ție...

— Nu spun asta, zise Clary. Vorbesc despre legătura voastră de *parabatai*. Am citit despre ceremonie în *Codex*. Știu că, fiind *parabatai*, sunteți legați unul de celălalt. Tu poți simți lucruri despre Jace. Lucruri care vă ajută când luptați. Deci, bănuiesc că, vreau să spun... poți simți dacă mai este încă în viață?

— Clary! Isabelle părea îngrijorată. Credeam că n-ai...

— E în viață, zise Alec, precaut. Crezi că aș mai fi fost atât de activ dacă n-ar fi fost viu? Fără îndoială e ceva fundamental *în neregulă*. De asta pot să-mi dau seama. Dar încă respiră.

— Ar putea „neregula" asta să însemne că e ținut prizonier? întrebă Clary, cu voce pierită.

Alec se uită spre fereastră, la pânza de ploaie cenușie.

— Posibil. Nu pot să explic. N-am mai simțit niciodată așa ceva până acum.

— Dar e în viață.

Alec se uită drept la ea.

— Sunt sigur de asta.

— Atunci la naiba cu Consiliul. O să-l găsim singuri, zise Clary.

— Clary... dacă asta ar fi fost cu putință... nu crezi că deja am fi..., începu Alec.

— Până acum, am făcut ce a vrut Conclavul să facem, zise Isabelle. Patrule, cercetări. Mai sunt și alte căi.

— Alte căi care încalcă Legea, vrei să spui, zise Alec.

Părea să ezite. Clary spera că n-avea de gând să repete mottoul vânătorilor de umbre când venea vorba despre Lege: *Sed lex, dura lex* — „Legea e aspră, dar e lege". Nu credea c-ar putea suporta.

— Regina Elfilor Luminii mi-a oferit o favoare, zise Clary. La petrecerea cu focuri de artificii din Idris.

Amintirea acelei nopți, cât de fericită fusese, îi strânse inima pentru un moment și trebui să se oprească, să-și recapete suflul.

— Și o cale de-a o contacta.

— Regina Spiritelor Naturii nu dă nimic pe degeaba.

— Știu asta. O să accept orice îmi cere.

Clary își aminti cuvintele fetei zână care îi dăduse clopoțelul. *Ai face orice să-l salvezi, oricât te-ar costa, indiferent cu ce i-ai rămâne datoare Iadului sau Raiului, nu-i așa?*

— Vreau numai să vină unul dintre voi cu mine. Nu mă prea pricep să interpretez vorbirea elfilor. Cel puțin, dacă o să fiți voi cu mine, ați putea limita răul care urmează să fie. Dar dacă ea poate face ceva...

— Merg eu cu tine, zise Isabelle imediat.

Alec se uită la sora lui încruntat.

— Am vorbit deja cu neamul elfilor. Consiliul i-a interogat în amănunt. Și ei nu pot minți.

— Consiliul i-a întrebat dacă știu unde sunt Jace și Sebastian, zise Clary. Nu dacă ar vrea să-i caute. Regina Elfilor Luminii știa despre

tatăl meu, știa despre îngerul pe care l-a invocat și l-a luat captiv, știa adevărul despre sângele meu și al lui Jace. Cred că nu se întâmplă ceva pe lumea asta despre care ea să *nu* știe.

— E-adevărat, zise Isabelle, cu un fior de însuflețire încolțit în voce. Știi că spiritelor naturii trebuie să le pui exact întrebarea potrivită pentru a obține vreo informație folositoare de la ele, Alec. Sunt foarte greu de descusut, chiar dacă trebuie să spună numai adevărul. O favoare, totuși, e altceva.

— Și potențialul ei de-a fi periculoasă e practic nelimitat, zise Alec. Dacă Jace ar ști că eu o las pe Clary să se ducă la Regina Elfilor, ar...

— Nu-mi pasă, zise Clary. El ar face-o pentru mine. Spune-mi că nu-i așa. Dacă eu aș fi dispărut...

— El ar fi dat foc întregii lumi până te-ar fi putut scoate din cenușa ei, știu, zise Alec, părând epuizat. La naiba, crezi că *mie* nu-mi vine să dau foc întregii lumi, chiar în clipa asta? Doar încerc să fiu...

— Un frate mai mare, zise Isabelle. Am priceput.

Alec păru să facă mari eforturi să se stăpânească.

— Dacă ți se întâmplă ceva, Isabelle... după Max, și Jace...

Izzy se ridică în picioare, se apropie de el și îl cuprinse în brațe. Părul lor negru, de exact aceeași culoare, se amestecă, în timp ce Isabelle îi șoptea ceva la ureche fratelui ei; Clary îi privea cu invidie. Întotdeauna își dorise un frate. Și acum avea unul. Sebastian. Era ca și când ți-ai fi dorit dintotdeauna un cățeluș și ți s-ar fi dat, în schimb, un câine al Iadului. Îl văzu pe Alex cum o trage ușurel, cu afecțiune, pe sora lui de păr, dă din cap aprobator și apoi o lasă să se îndepărteze.

— Ar trebui să mergem toți, zise el. Dar va trebui să-i spun lui Magnus, măcar, ce avem de gând să facem. N-ar fi corect să nu-i spun nimic.

— Vrei să folosești telefonul meu? întrebă Isabelle, oferindu-i obiectul roz mult încercat.

Alec clătină din cap.

— E jos, așteaptă cu ceilalți. Și tu va trebui să te scuzi cumva față de Luke, Clary. Sunt sigur că se așteaptă să te întorci cu el acasă. Și a spus că mama ta se simte destul de rău pentru toată povestea.

— Se învinuiește pentru existența lui Sebastian, zise Clary, ridicându-se în picioare. Chiar dacă l-a crezut mort toți anii aceștia.

— Nu e vina ei. Isabelle își luă biciul auriu din cuiul lui de pe perete și-l înfășură pe încheietura mâinii, astfel încât arăta ca un mănunchi de brățări subțiri și strălucitoare. N-o acuză nimeni pe ea.

— Asta nu contează, zise Alec. Nu când te învinuiești singur.

În tăcere, toți trei străbătură culoarele Institutului, neobișnuit de aglomerate, acum, cu vânători de umbre, unii dintre ei făcând parte din împuterniciții special trimiși din Idris ca să rezolve situația. Niciunul dintre ei nu se uita la Isabelle, Alec sau Clary cu prea multă curiozitate. Inițial, Clary simțise că toată lumea se holbează la ea — și auzise șoptite cuvintele „fiica lui Valentine" de atât de multe ori —, încât începuse să-i fie groază să vină la Institut, însă stătuse în fața Consiliului, la audieri, de îndeajuns de multe ori pentru ca fiorul de noutate să se stingă.

Au luat liftul până la parter; naosul Institutului era puternic luminat de lămpile-vrăjitoarei ca și de obișnuitele lumânări conice, și era plin de membrii Consiliului și familiile lor. Luke și Magnus stăteau de vorbă într-o strană; lângă Luke se afla o femeie înaltă, cu ochi albaștri, care arăta exact ca el. Își ondulase părul și îl vopsise șaten-închis, dar Clary încă o putea recunoaște — sora lui Luke, Amatis.

Magnus se ridică la vederea lui Alec și se apropie ca să-i vorbească; Izzy păru să recunoască pe altcineva peste bănci și se repezi într-acolo, cum făcea de obicei, fără să se oprească să spună unde se ducea. Clary merse să-i salute pe Luke și pe Amatis; amândoi păreau obosiți, iar Amatis îl bătea ușurel pe umăr, cu înțelegere. Luke se ridică în picioare și o îmbrățișă pe Clary când o văzu. Amatis o felicită pe Clary pentru că fusese achitată de Consiliu, iar ea dădu din cap; se simțea doar pe jumătate prezentă, mai mult amorțită, răspunzând automat.

Îi putea vedea pe Magnus și pe Alec cu colțul ochiului. Vorbeau, Alec aplecându-se spre Magnus, așa cum par adesea cuplurile să se plieze unul față de celălalt când își vorbesc, închiși în universul propriu. Ea se bucura să-i vadă fericiți, dar o și durea. Se întrebă dacă ea avea să mai aibă parte de asta vreodată sau chiar dacă o să și-o mai dorească vreodată. Își aminti vocea lui Jace: *Nici măcar nu vreau să vreau pe altcineva decât pe tine.*

— Pământul către Clary, zise Luke. Vrei s-o luăm spre casă? Mama ta arde de nerăbdare să te vadă și i-ar plăcea să mai stea de vorbă cu

Amatis, înainte de a se întoarce în Idris, mâine. M-am gândit că am putea lua masa undeva. Tu alegi restaurantul.

Încerca să-și ascundă îngrijorarea din glas, dar Clary o putea deslușI. Nu mâncase mai deloc în ultima vreme și hainele începuseră să atârne pe ea.

— Nu prea am chef să sărbătoresc, zise ea. Nu când Consiliul a scos dintre priorități căutarea lui Jace.

— Clary, asta nu înseamnă că se vor opri, zise Luke.

— Știu. Numai că... e ca atunci când se anunță că o misiune de căutare și salvare devine o căutare a cadavrelor. Cam așa sună. Își înghiți nodul din gât. Oricum, mă gândeam să mă duc la Taki's, cu Isabelle și Alec, să luăm cina, zise ea. Doar ca să... fac ceva normal.

Amatis aruncă o privire spre ușă:

— Plouă cu găleata.

Clary își simți buzele întinzându-se într-un zâmbet. Se întrebă dacă arăta la fel de fals precum îl simțea ea.

— N-o să mă topesc.

Luke îi îndesă niște bani în palmă, în mod evident ușurat la gândul că ea făcea un lucru atât de normal ca ieșitul în oraș cu prietenii.

— Numai promite-mi c-o să mănânci ceva.

— OK.

În pofida mustrărilor de conștiință, izbuti un sincer zâmbet pe jumătate în direcția lui, înainte de a se întoarce să plece.

Magnus și Alec nu mai erau unde fuseseră o clipă mai devreme. Uitându-se în jur, Clary văzu familiarul păr lung și negru al lui Izzy prin mulțime. Stătea lângă marile uși duble ale Institutului, vorbind cu cineva pe care Clary nu-l putea vedea. Clary se îndreptă spre Isabelle; când se apropie, recunoscu o persoană din grup, cu o ușoară tresărire de surpriză, ca fiind Aline Penhallow. Părul ei negru lucios era tuns elegant, chiar deasupra umerilor. Lângă Aline era o fată zveltă, cu părul alb-auriu, inelat, pieptănat pe spate, lăsându-i fața liberă și urechile, cu vârfurile ușor ascuțite, la vedere. Purta o robă de Consiliu, iar când Clary se apropie mai mult, văzu că ochii fetei erau strălucitori și de un

neobișnuit albastru verzui, o culoare care-i făcu degetele să tânjească, pentru prima oară în două săptămâni, după creioanele ei Prismacolor.

— Trebuie să fie ciudat, acum că mama ta este noul Consul, îi spunea Isabelle Alinei când Clary ajunse lângă ele. Nu că Jia n-ar fi *mult* mai bună decât... Hei, Clary! Aline, o mai știi pe Clary, nu?

Cele două fete schimbară un salut din cap. Clary dăduse odată peste Aline sărutându-se cu Jace. Fusese groaznic la momentul acela, dar amintirea n-o mai afecta acum. Ar fi fost ușurată să dea peste Jace sărutându-se cu altcineva în momentul de față. Cel puțin ar fi însemnat că era viu.

— Iar aceasta este *iubita* Alinei, Helen Blackthorn, zise Isabelle, foarte apăsat.

Clary îi aruncă o privire. Isabelle o credea idioată? De altfel, își amintea când Aline îi mărturisise că îl sărutase pe Jace doar ca experiment, să vadă dacă exista vreun băiat pe gustul ei. Aparent, răspunsul fusese negativ.

— Familia lui Helen conduce Institutul din Los Angeles. Helen, ea e Clary Fray.

— Fiica lui Valentine, zise Helen.

Arăta surprinsă și puțin emoționată.

Clary tresări.

— Încerc să nu mă gândesc prea mult la asta.

— Scuze. Îmi dau seama de ce.

Helen roși. Tenul ei era foarte palid, ușor sidefat, ca o perlă.

— Eu am votat în Consiliu să continue să fie prioritară căutarea lui Jace, apropo. Îmi pare rău că propunerea ne-a fost respinsă.

— Mersi. Cum nu voia să vorbească despre asta, Clary se întoarse spre Aline: Felicitări pentru numirea mamei tale Consul. Trebuie să fie foarte interesant.

Aline ridică din umeri.

— E și mai ocupată acum. Se întoarse spre Isabelle: Știai că tatăl tău s-a înscris pentru postul de Inchizitor?

Clary simți cum Isabelle încremenește lângă ea.

— Nu. Nu, nu știam.

— M-a surprins, adăugă Aline. Credeam că e dedicat cu totul conducerii Institutului de aici... Se întrerupse, privind dincolo de Clary. Helen, cred că fratele tău încearcă să bată recordul la cea mai mare baltă de ceară topită, acolo. Poate ai vrea să-l oprești.

Helen scoase un oftat exasperat, murmură ceva despre băieții de doisprezece ani și dispăru în mulțime, în aceeași clipă în care Alec ajunse la ele. O salută pe Aline cu o îmbrățișare — Clary uita, uneori, că familiile Penhallow și Lightwood se cunoșteau de ani buni — și apoi se uită după Helen prin mulțime.

— Ea e iubita ta?

Aline încuviință din cap:

— Helen Blackthorn.

— Am auzit că ar fi niște sânge de elf în familia aceea, zise Alec.

Aha, gândi Clary. Asta explica urechile ascuțite. Sângele de nefilim era dominant, iar copilul rezultat din uniunea elf–vânător de umbre era, și el, un vânător de umbre, însă uneori sângele de elf se putea exprima în moduri ciudate, chiar la multe generații distanță.

— Puțin, zise Aline. Uite, voiam să-ți mulțumesc, Alec.

Alec păru nedumerit.

— Pentru ce?

— Pentru ceea ce ai făcut în Sala Acordurilor, zise Aline, când l-ai sărutat așa pe Magnus. Asta mi-a dat imboldul să le vorbesc părinților mei... să le spun că sunt lesbiană. Căci dacă n-aș fi făcut asta, când am cunoscut-o pe Helen, nu cred c-aș fi avut curajul să spun ceva.

— Oh! Alec părea uluit, de parcă nu s-ar fi gândit nicio clipă ce impact ar fi putut să aibă faptele lui asupra cuiva din afara familiei sale. Și, părinții tăi... au primit vestea bine?

Aline își dădu ochii peste cap.

— Se prefac că ignoră lucrurile, sugerând că ar putea să meargă și dacă nu vorbesc despre asta.

Clary își aminti ce spusese Isabelle despre atitudinea Conclavului față de membrii săi gay. *Dacă se întâmplă, nu vorbești despre asta.*

— Dar ar fi putut fi mai rău, adăugă Aline.

— Cu siguranță ar fi putut fi mai rău, zise Alec, și exista o notă sumbră în glasul lui care-o făcu pe Clary să se uite mai atent la el.

Fața Alinei se topi într-o expresie de simpatie.

— Îmi pare rău, zise ea. Dacă părinții tăi nu sunt...

— Sunt OK cu asta, zise Isabelle, un pic prea repezit.

— Ei bine, oricum. N-ar fi trebuit să pomenesc nimic despre asta acum. Nu când Jace e dispărut. Trebuie să fiți, toți, atât de îngrijorați! Aline oftă prelung. Bănuiesc că oamenii v-au spus, probabil, tot felul de prostii despre el. Așa cum fac de obicei când nu știu, de fapt, ce să spună. Eu doar... voiam să vă spun ceva. Se feri din calea cuiva care trecea pe acolo cu nerăbdare și se dădu mai aproape de cei doi Lightwood și de Clary, coborându-și vocea. Alec, Izzy, îmi amintesc când ați fost voi, odată, în Idris. Eu aveam treisprezece ani și Jace avea... cred că doisprezece. A vrut să vadă Pădurea Brocelind, așa că am împrumutat niște cai și ne-am dus până acolo, într-o zi. Bineînțeles că ne-am rătăcit. Brocelind e impenetrabilă. Se lăsase întunericul și pădurea era mai deasă, iar eu eram îngrozită. Am crezut că o să murim acolo. Dar Jace n-a fost nicio clipă speriat. A fost absolut convins, tot timpul, că o să ne găsim drumul spre ieșire. A durat câteva ore, dar a reușit. Ne-a scos de acolo. Eu eram nespus de recunoscătoare, dar el se uita la mine de parcă eram într-o dungă. De parcă n-ar fi existat nicio îndoială că avea să găsească drumul. Să dea greș nu intrase nicio clipă în calculele lui. De-asta spun — o să-și găsească el drumul înapoi la voi. Știu asta.

Clary nu credea c-o văzuse vreodată pe Izzy plângând și, evident, se străduia să n-o facă acum. Ochii ei erau suspect de larg deschiși și strălucitori. Alex stătea cu nasul în pământ. Clary simți un val de durere dând să se umfle înăuntrul ei, dar îl înăbuși cu un efort; nu se putea gândi la Jace cel de doisprezece ani, nu se putea gândi la el pierdut în întuneric, căci implicit s-ar fi gândit la el acum, pierdut undeva, închis undeva, având nevoie de ajutorul ei, așteptându-se ca ea să vină, și atunci și-ar fi pierdut stăpânirea de sine.

— Aline, zise ea, văzând că nici Isabelle, nici Alec nu puteau vorbi. Mulțumesc.

Aline schiță un zâmbet timid.

— Vorbesc serios.

— Aline!

Helen îl ținea strâns de încheietură pe un băiat mai mic, cu mâinile acoperite de ceară albastră. Probabil se jucase cu lumânările din uriașele sfeșnice care împodobeau pereții laterali ai naosului. Părea să aibă vreo doisprezece ani, cu un zâmbet poznaș și aceiași ochi șocanți, albaștri-verzui, ai surorii sale, deși părul lui era șaten-închis.

— Ne-am întors. Ar trebui probabil să plecăm până nu distruge Jules totul. Ca să nu mai spun că habar n-am unde sunt Tibs și Livvy.

— Mănâncă ceară, o informă, îndatoritor, Jules.

— Oh, Doamne! gemu Helen, apoi își luă o expresie prin care părea să-și cere scuze. Nu mă luați în seamă. Am șase frați și surori mai mici și unul mai mare. E întotdeauna o grădină zoologică.

Jules se uită de la Alec la Isabelle și apoi la Clary.

— Voi câți frați și surori aveți? întrebă el.

Helen păli. Isabelle răspunse, cu o voce remarcabil de stăpânită:

— Noi suntem trei.

Ochii lui Jules întârziară asupra lui Clary.

— Tu nu semeni cu ei.

— Eu nu sunt rudă cu ei, zise Clary. Eu nu am frați sau surori.

— Niciunul? se miră băiatul cu neîncredere în glas, de parcă ea i-ar fi spus că avea picioare palmate. De-asta arăți atât de tristă?

Clary se gândi la Sebastian, cu părul lui alb ca gheața și ochii negri. *Măcar de-ar fi așa,* gândi ea. *Dacă n-aș fi avut un frate, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.* O mică zvâcnire de ură o străbătu, încălzindu-i sângele înghețat.

— Da, zise ea încet. De-asta sunt tristă.

2

SPINI

SIMON ÎI AȘTEPTA PE CLARY, ALEC ȘI ISABELLE LA IEȘIREA DIN Institut, sub o streașină de piatră care îl apăra prea puțin de ploaie. Se întoarse când îi auzi ieșind pe ușă, iar Clary văzu că părul negru îi era lipit de frunte și de gât. El și-l dădu pe spate și se uită la ea întrebător.

— Sunt achitată, zise ea, însă când el dădu să-i zâmbească, ea clătină din cap. Dar au scos dintre priorități căutarea lui Jace. Sunt... sunt foarte sigură că îl cred mort.

Simon privi în jos, spre tricoul și jeanșii lui uzi (un tricou cenușiu încrețit, cu manșete și guler negre, pe care scria E CLAR CĂ AM LUAT NIȘTE DECIZII PROASTE, cu litere de tipar). Clătină din cap:

— Îmi pare rău.

— Cu Conclavul, se mai întâmplă, zise Isabelle. Bănuiesc că n-ar fi trebuit să ne așteptăm la altceva.

— *Basia coquum*, zise Simon. Sau cum e deviza aia a lor.

— E *Descensus Averno facilis est.* „Coborârea în infern e întotdeauna ușoară", zise Alec. Tu tocmai ai spus „Sărută bucătarul".

— La dracu', zise Simon. Știam eu că Jace își bate joc de mine.

Părul ud îi căzu înapoi în ochi; îl dădu scurt la o parte cu un gest destul de nervos, iar Clary putu zări pentru o clipă Pecetea lui Cain, argintie, pe fruntea lui.

— Și acum?

— Acum mergem s-o vedem pe Regina Elfilor Luminii, zise Clary.

Atingându-și clopoțelul de la gât, îi povesti lui Simon despre vizita lui Kaelie la recepția lui Luke și a lui Jocelyn, și despre cum îi promisese lui Clary ajutorul Reginei Elfilor.

Simon păru neconvins.

— Cucoana cu părul roșu și cu purtări urâte, care te-a obligat să-l săruți pe Jace? Nu mi-a plăcut de ea.

— *Asta* îți amintești tu despre ea? Că a obligat-o pe Clary să-l sărute pe Jace? Isabelle păru enervată. Regina Elfilor Luminii e periculoasă. Atunci doar s-a amuzat. De obicei, îi place să facă vreo câțiva oameni să urle înnebuniți în fiecare zi, înainte de micul dejun.

— Eu nu sunt om, zise Simon. Nu mai sunt. Se uită spre Isabelle numai o clipă, apoi se întoarse spre Clary: Vrei să vin cu tine?

— Cred c-ar fi bine să fii și tu acolo. Diurn, Pecetea lui Cain — unele lucruri trebuie s-o impresioneze până și pe Regină.

— Eu n-aș pune pariu, zise Alec.

Clary se uită peste umărul lui și întrebă:

— Unde-i Magnus?

— A spus c-ar fi mai bine dacă n-ar veni și el. Se pare că între el și Regină e o poveste lungă.

Isabelle își ridică sprâncenele.

— Nu genul acela de poveste, zise Alec, cu iritare. Un soi de ceartă. Deși, adăugă el, cu voce înăbușită, la cum s-a vânturat înainte de mine, nu m-aș mira.

— Alec!

Isabelle rămase în urmă să-i vorbească fratelui ei, iar Clary deschise umbrela cu un pocnet. Era aceea pe care i-o cumpărase Simon, cu ani în urmă, la Muzeul de Istorie Naturală, și avea un model cu dinozauri. Ea îi văzu expresia schimbându-se într-una de amuzament când o recunoscu.

— Mergem? întrebă el, oferindu-i brațul.

✡

Ploaia cădea fără încetare, apa curgând în mici râuri din burlane și împroșcând în pânze de sub roțile taxiurilor în trecere. Era ciudat, gândi Simon, că deși el nu simțea frigul, senzația de a fi ud și lipicios era încă neplăcută. Își mută încet privirea, uitându-se la Alex și la Isabelle peste umăr. Isabelle nu îl privise încă în ochi de când ieșiseră din Institut și el se întrebă ce gândea. Părea că vrea să stea de vorbă cu fratele ei și, când se opriră în colț la Park Avenue, el o auzi spunând:

— Deci, ce părere ai? Despre tata că s-a înscris pentru postul de Inchizitor?

— Mi se pare o funcție plictisitoare.

Isabelle ținea o umbrelă. Era de plastic transparent, împodobită cu decalcuri de flori colorate. Era una dintre cele mai „de fete" pe care le văzuse Simon vreodată și nu-l învinuia pe Alec că se ferea să stea sub ea și prefera să înfrunte ploaia.

— Nu știu de ce și-ar dori-o.

— Nu-mi pasă dacă e *plictisitoare*, șuieră-șopti Isabelle. Dacă o s-o ia, o să fie în Idris tot timpul. Cum ar veni, *absolut tot timpul*. Nu poate și să conducă Institutul, și să fie Inchizitor. Nu poate avea două funcții odată.

— Dacă ai observat, Iz, el e oricum tot timpul în Idris.

— Alec...

Restul spuselor ei se pierdu când se schimbară luminile semaforului și mașinile țâșniră înainte, împroșcând apa rece ca gheața pe tot trotuarul. Clary se feri de un astfel de gheizer și aproape că-l dădu jos pe Simon. El o prinse de mână, s-o sprijine.

— Scuze, zise ea.

Mâna ei părea mică și rece într-a lui.

— Nu eram atentă.

— Știu.

El încercă să nu-și lase îngrijorarea să-i răzbată în voce. Ea nu „fusese atentă" la nimic în ultimele două săptămâni. La început, plânsese, apoi fusese furioasă — furioasă că nu se putea alătura patrulelor de căutare a lui Jace, furioasă pe nesfârșitele perpeleli la interogatoriu

ale Consiliului, furioasă că era ținută teoretic prizonieră acasă, întrucât se afla sub suspiciunea Conclavului. Și cel mai mult fusese furioasă pe ea însăși că nu era în stare să vină cu o rună care să fie de ajutor. Stătea cu orele, noaptea, la birou, cu stela atât de strânsă în mână că i se albeau nodurile degetelor, încât Simon se temea că avea s-o rupă în două. Încerca să-și stoarcă creierii ca să-i prezinte o imagine care ar fi putut să-i spună unde era Jace. Dar, noapte de noapte, nu se întâmpla nimic.

Arăta îmbătrânită, gândi el, pe când se furișau în parc, printr-o spărtură în zidul de piatră dinspre Fifth Avenue. Nu-i stătea rău, dar era diferită de fata care fusese când intraseră în Clubul Pandemonium, în noaptea aceea când se schimbase totul. Crescuse în înălțime, dar era mai mult de atât. Expresia ei era mai serioasă, în mers avea mai multă grație și forță, ochii ei verzi erau mai puțin jucăuși, mai focalizați. Începuse să arate, își dădu el seama cu o tresărire de surpriză, ca Jocelyn.

Clary se opri într-un cerc de copaci din care picura apa; aici, crengile opreau în bună parte ploaia, iar Isabelle și Clary își rezemară umbrelele de trunchiurile celor mai apropiați copaci. Clary își desprinse lănțișorul de la gât și prinse în palmă clopoțelul. Se uită în jur, la ceilalți, cu o expresie serioasă.

— Ăsta e un risc, zise ea, și sunt absolut convinsă că, dacă îl accept, nu mai pot da înapoi. Așadar, dacă vreunul dintre voi nu vrea să vină cu mine, e în regulă. O să înțeleg.

Simon întinse mâna și o puse peste a ei. Nu era nevoie să se gândească. Unde mergea Clary, mergea și el. Trecuseră împreună prin prea multe ca să fie altfel. Isabelle îi urmă exemplul și, în cele din urmă, și Alec; ploaia i se scurgea de pe genele lungi și negre ca niște lacrimi, dar expresia lui era hotărâtă. Toți patru își țineau mâinile strâns.

Clary sună clopoțelul.

A fost o senzație ca și când lumea s-ar fi învârtit — nu ca atunci când erai aruncat printr-un Portal, gândi Clary, drept în inima unui maelstrom, ci mai degrabă ca și când ar fi stat într-un carusel care începea să se învârtească din ce în ce mai repede. Era ametită și cu răsuflarea

tăiată, când senzația se opri brusc, iar ea era din nou pe picioarele ei, cu mâna încă strânsă de ale lui Simon, Isabelle și Alec.

Își dădură drumul și Clary se uită repede în jur. Mai fusese aici înainte, în acest culoar brun întunecat, strălucitor, care părea cioplit într-o piatră prețioasă din aceea numită ochi-de-tigru. Podeaua era netedă, tocită de picioarele spiritelor naturii care îl străbăteau de o mie de ani. Lumina venea din fărâmele de aur din pereți, iar la capătul culoarului era o perdea multicoloră care se legăna înainte și înapoi, ca mișcată de vânt, cu toate că nu exista vânt aici, sub pământ. Când Clary se apropie de ea, văzu că fusese cusută din fluturi. Unii dintre ei erau încă vii, iar zbaterea lor făcea perdeaua să fluture ca suflată de o briză.

Își înghiți gustul acru din gât.

— Hei? strigă ea. E cineva aici?

Perdeaua se dădu deoparte și cavalerul elf Meliorn ieși pe culoar. Purta armura albă pe care și-o amintea Clary, dar acum, în partea stângă, pe piept, avea un sigiliu — cele patru C-uri care împodobeau și roba de Consiliu a lui Luke, însemnându-l ca pe un membru al acestuia. Mai exista în plus și o cicatrice nouă pe fața lui Meliorn, imediat sub ochii de culoarea frunzei. El o privi cu răceală.

— Nu o saluți pe Regina Elfilor Luminii cu barbarul uman „hei", zise el, de parcă te-ai adresa unei slugi. Formula cuvenită este „Bine v-am regăsit".

— Dar nu ne-am întâlnit încă, zise Clary. Nici măcar nu știu dacă este aici.

Meliorn se uită la ea cu dispreț.

— Dacă Regina nu ar fi fost prezentă și pregătită să te primească, sunând clopoțelul nu ai fi ajuns aici. Acum, vino: urmează-mă și adu-ți și tovarășii tăi cu tine.

Clary se întoarse să le facă semn celorlalți, apoi îl urmă pe Meliorn după perdeaua de fluturi torturați, strângându-și umerii în speranța că nicio parte a aripilor lor n-avea s-o atingă.

Unul câte unul, toți patru intrară în camera Reginei. Clary făcu ochii mari de surpriză. Arăta cu totul altfel decât ultima oară când fusese aici. Regina stătea tolănită pe un divan alb și auriu, de jur împrejurul

ei întinzându-se o podea făcută din dale negre și albe, ca o tablă de șah. Cordoane de mărăcini cu aspect amenințător atârnau din tavan și în vârful fiecărui spin era înfiptă o himeră, a cărei lumină, de regulă orbitoare, pâlpâia, muribundă. Încăperea licărea în strălucirea lor.

Meliorn se duse și se postă lângă Regină; în afara lui, în cameră nu se aflau alți curteni. Alene, Regina se ridică în capul oaselor. Era la fel de frumoasă ca întotdeauna, cu rochia sa, o combinație de argint și aur, și cu părul de culoarea aramei, pe care și-l aranjă, molatic, peste un umăr alb. Clary se întrebă de ce se mai ostenea. Dintre toți cei de față, singurul care ar fi putut fi impresionat de frumusețea ei era Simon, iar el o ura.

— Bine v-am regăsit, nefilimi și Diurnule, zise ea, înclinând capul în direcția lor. Fiică a lui Valentine, ce te aduce la mine?

Clary deschise palma. Clopoțelul strălucea acolo ca o acuzație.

— Ți-ai trimis servitoarea să-mi spună să sun din el dacă voi avea vreodată nevoie de ajutorul tău.

— Iar tu mi-ai spus că nu voiai nimic de la mine, zise Regina. Că aveai tot ce-ți doreai.

Clary se gândi cu disperare la ce spusese Jace înainte, când fuseseră la cealaltă audiență la Regină, cum o măgulise și o fermecase. Fusese de parcă dobândise deodată un vocabular nou. Aruncă o privire peste umăr spre Isabelle și Alec, dar Isabelle doar îi făcu un semn enervat, indicându-i să continue.

— Lucrurile se schimbă, zise Clary.

Regina își întinse picioarele, cu voluptate.

— Prea bine. Ce vrei de la mine?

— Vreau să-l găsești pe Jace Lightwood.

În tăcerea care urmă, sunetul himerelor, țipând în agonie, se putea auzi, slab. În cele din urmă, Regina spuse:

— Trebuie să ne crezi cu adevărat puternici dacă-ți închipui că spiritele naturii pot reuși acolo unde Conclavul a dat greș.

— Conclavul vrea să-l găsească pe Sebastian. Mie nu-mi pasă de Sebastian. Eu îl vreau pe *Jace*, zise Clary. De altfel, știu deja că știi mai multe decât spui. Ai prezis că o să se întâmple asta. Nimeni altcineva

n-a știut, dar nu cred că mi-ai mai fi trimis clopoțelul când mi l-ai trimis — în aceeași noapte în care Jace a dispărut — dacă n-ai fi știut că se punea ceva la cale.

— Poate c-am știut, zise Regina, admirându-și unghiile sclipitoare de la picioare.

— Am observat că spiritele naturii spun adesea *„poate"* atunci când există un adevăr pe care vor să-l ascundă, zise Clary. Vă ferește de a da un răspuns direct.

— Poate că așa e, zise Regina, cu un zâmbet amuzat.

— Și „s-ar putea" e o expresie potrivită, sugeră Alec.

— Și „posibil", adăugă Izzy.

— Eu nu văd nimic în neregulă cu „tot ce se poate", zise Simon. Puțin modern, dar esența se păstrează.

Regina dădu din mână, alungând cuvintele lor ca pe niște albine supărătoare care zumzăiau pe lângă capul ei.

— Nu am încredere în tine, fiică a lui Valentine, zise ea. A fost o vreme când voiam o favoare de la tine, dar vremea aceea a trecut. Meliorn își are locul lui în Consiliu. Mă îndoiesc c-ai putea să-mi oferi ceva.

— Dacă ai fi crezut asta, zise Clary, nu mi-ai mai fi trimis clopoțelul.

Pentru o clipă, își încrucișară privirile. Regina era frumoasă, dar exista ceva în spatele chipului ei, ceva care o făcea pe Clary să se gândească la oasele unui animal mic, albindu-se în soare. În cele din urmă, Regina spuse:

— Prea bine. S-ar putea să fiu în stare să te ajut. Dar o să vreau o răsplată.

— Șocant, murmură Simon.

Avea mâinile vârâte adânc în buzunare și se uita chiondorâș la Regină.

Alec râse.

Ochii Reginei fulgerară. În clipa următoare, Alec se clătina înapoi, cu un strigăt. Își ținea mâinile întinse în față, gâfâind, în timp ce pielea de pe ele se zbârcea și oasele se chirceau înăuntru, cu încheieturile

umflate. Spinarea i se cocoșă, părul îi încărunți, iar ochii lui albaștri se decolorară și se pierdură sub riduri adânci. Clary icni. În locul lui Alec, stătea tremurând un bătrân, cocârjat și cu păr alb.

— Ce repede se veștejește frumusețea omenească, zise Regina, privindu-l cu desfătare. Uită-te la tine, Alexander Lightwood. Îți dau o idee despre cum vei arăta peste numai șaizeci de ani. Ce-o să zică atunci magicianul tău de frumusețea ta?

Pieptul lui Alec respira greu. Isabelle se duse repede lângă el și îl luă de braț.

— Alec, nu e nimic. E doar o iluzie magică. Se întoarse spre Regină: Ia-o de pe el! *Ia-o!*

— Dacă tu și tovarășii tăi îmi veți vorbi cu mai mult respect, atunci s-ar putea să mă mai gândesc.

— De acord, zise Clary repede. Ne cerem scuze pentru orice necuviință.

Regina strâmbă din nas.

— Chiar îmi lipsește Jace al vostru, zise ea. Dintre voi toți, el era cel mai frumos și cel mai manierat.

— Și nouă ne lipsește, zise Clary, cu voce scăzută. N-am vrut să fim prost-crescuți. Noi, oamenii, putem fi nesuferiți în durerea noastră.

— Îm-hm, făcu Regina, dar pocni din degete și vraja căzu de pe Alec.

Era din nou el cel dinainte, deși alb la față și cu o expresie perplexă. Regina îi aruncă o privire superioară și își întoarse atenția spre Clary.

— Există o pereche de inele, zise Regina. Au aparținut tatălui meu. Doresc să mi se înapoieze aceste obiecte, căci sunt făurite de zâne și posedă mari puteri. Ele ne permit să vorbim unii cu alții, de la minte la minte, așa cum fac Frații voștri Tăcuți. În prezent, știu din surse sigure că sunt expuse în Institut.

— Îmi amintesc că am văzut ceva de genul ăsta, zise Izzy, încet. Două inele cu lucrătură de zâne, într-o vitrină de sticlă, la etajul cu biblioteca.

— Vrei să fur ceva din Institut? exclamă Clary, surprinsă.

Dintre toate serviciile pe care și le-ar fi imaginat că i le-ar cere Regina, așa ceva nu era pe listă.

— Nu e furt, zise Regina, să înapoiezi un obiect posesorului de drept.

— Și apoi îl vei găsi pe Jace pentru noi? zise Clary. Și nu spune „poate". Ce o să faci, exact?

— O să vă ajut să-l găsiți, zise Regina. Îți dau cuvântul meu că sprijinul meu o să fie neprețuit. Vă pot spune, de pildă, de ce toate descântecele voastre de luat urma au fost zadarnice. Vă pot spune în ce oraș e cel mai probabil să se afle...

— Dar Conclavul te-a interogat și pe tine, o întrerupse Simon. Cum de i-ai mințit?

— N-au pus niciodată întrebările corecte.

— *De ce* i-ai mințit? întrebă Isabelle. Unde e loialitatea ta în asta?

— Nu am niciuna. Întâi că Jonathan Morgenstern ar putea fi un aliat puternic, dacă nu mi l-aș face dușman. De ce să-l pun în pericol sau să-mi atrag mânia lui fără niciun beneficiu pentru noi? Spiritele naturii sunt un popor străvechi; noi nu luăm hotărâri pripite, ci mai întâi așteptăm să vedem în ce direcție bate vântul.

— Și aceste inele înseamnă destul de mult pentru voi încât, dacă vi le dăm, să riscați să-l înfuriați? întrebă Alec.

Regina doar zâmbi, un zâmbet leneș, plin de promisiuni.

— Cred că e destul pentru azi, zise ea. Întoarceți-vă cu inelele și o să mai vorbim.

Clary șovăi și se întoarse să se uite la Alec, apoi la Isabelle.

— Sunteți de acord cu asta? Să furăm de la Institut?

— Dacă asta înseamnă să-l găsim pe Jace, zise Isabelle.

Alec încuviință din cap.

— Orice este nevoie.

Clary se întoarse spre Regină, care o privea, în expectativă.

— Atunci, cred că ne-am înțeles.

Regina se întinse și zâmbi satisfăcută.

— Mergeți cu bine, micilor vânători de umbre. Un mic avertisment, deși n-ați făcut nimic să-l meritați. Ar fi bine să chibzuiți serios cât de înțeleaptă este vânătoarea asta după prietenul vostru. Căci, așa cum se întâmplă adesea cu ceea ce este prețios și pierdut, când o să-l găsiți din nou, s-ar putea să nu mai fie chiar așa cum l-ați lăsat.

✲

Era aproape unsprezece când Alec ajunse la ușa apartamentului lui Magnus din Greenpoint. Isabelle îl convinsese pe Alec să vină la Taki's, să ia cina împreună cu Clary și Simon, și cu toate că el protestase, acum se bucura că o făcuse. Avusese nevoie de câteva ore ca să-și domolească emoțiile după ceea ce se întâmplase la Curtea Elfilor Luminii. N-ar fi vrut să vadă Magnus cât de tare îl zdruncinase iluzia magică a Reginei.

Nu mai avea nevoie să sune la interfon ca Magnus să-i dea drumul să urce. Avea o cheie, un fapt de care în taină era mândru. Descuie ușa și începu să urce, trecând pe lângă ușa vecinilor lui Magnus de la parter. Deși Alec nu-i văzuse niciodată pe locatarii apartamentului de la parter, i se păreau angajați într-o idilă cu năbădăi. Odată, văzuse lucrurile cuiva risipite pe tot palierul, cu un bilețel prins de reverul unui sacou adresat „Mincinosului mincinoșilor care minte". Acum, un buchet de flori era lipit cu bandă adezivă de ușă, cu o carte de vizită vârâtă printre flori pe care scria ÎMI PARE RĂU. Asta era problema cu New Yorkul: întotdeauna aflai mai multe despre treburile vecinilor decât ai fi vrut.

Ușa lui Magnus era întredeschisă, iar sunetele muzicii date la volum mic se revărsau în hol. Astăzi, era Ceaikovski. Alec simți cum umerii încordați i se relaxează când ușa apartamentului se închise în urma lui. Nu putea fi niciodată foarte sigur cum avea să arate apartamentul — în momentul acesta, era minimalist, cu sofale albe, un set de măsuțe de cafea roșii și fotografii alb-negru puternic contrastante din Paris pe pereți — dar începuse să-l simtă din ce în ce mai familiar, ca pe un cămin. Mirosea a lucrurile pe care le asocia cu Magnus: cerneală, colonie, ceai Lapsang Souchong, aroma de zahăr caramelizat a magiei. Îl luă în brațe pe Președintele Miau, care moțăia pe un pervaz, și se îndreptă spre camera de lucru.

Magnus își ridică ochii când intră Alec. Purta ceea ce pentru Magnus era o costumație ternă — jeanși și un tricou negru cu nituri în jurul gâtului și la mânșete. Părul lui negru era pleoștit, ciufulit și încurcat de parcă și-ar fi trecut mâinile prin el de nenumărate ori, de supărare, iar ochii lui de pisică aveau pleoapele îngreunate de oboseală. Își lăsă stiloul jos când apăru Alec și zâmbi larg.

— Președintele te place.

— Îl place pe oricine îl scarpină după urechi, zise Alec, mutând pisoiul adormit astfel încât torsul lui părea să vibreze prin pieptul lui Alec.

Magnus se lăsă pe spate în scaun, mușchii brațelor sale flexându-se când căscă. Masa era plină de bucăți de hârtie acoperite cu scris mărunt, înghesuit, și cu desene — același model, repetat la nesfârșit, variațiuni ale desenului care fusese mâzgălit pe dalele de pe acoperișul clădirii de unde dispăruse Jace.

— Ce mai face Regina Elfilor?

— Ca de obicei.

— Afurisită cu limbă veninoasă, hm?

— Cam așa ceva.

Alec îi dădu lui Magnus versiunea prescurtată a celor ce se întâmplaseră la curtea spiritelor naturii. Se pricepea la rezumate — prezenta faptele succint, fără niciun cuvânt în plus. Nu-i înțelegea niciodată pe oamenii care sporovăiau neîncetat, nici măcar pasiunea lui Jace pentru jocurile de cuvinte super-complicate.

— Îmi fac griji pentru Clary, zise Magnus. Mă tem că se implică mai mult decât poate duce micul ei cap roșcat.

Alec îl așeză pe Președintele Miau pe masă, unde acesta se strânse imediat ghem și se întoarse la somn.

— Vrea să-l găsească pe Jace. Poți s-o condamni?

Ochii lui Magnus se îmblânziră. Își vârâ un deget printr-o gaică a jeanșilor lui Alec și îl trase mai aproape.

— Vrei să spui că tu ai face același lucru dac-aș fi fost eu?

Alec își întoarse fața, uitându-se la hârtia pe care Magnus tocmai o lăsase deoparte.

— Iar te uiți peste astea?

Arătând un pic dezamăgit, Magnus îi dădu drumul lui Alec.

— Trebuie să fie o cheie, zise el, care să le dezlege. Vreo limbă la care nu m-am uitat încă. Ceva foarte vechi. Asta e o magie neagră veche, foarte întunecată, care nu seamănă cu nimic din ce-am văzut până acum. Se uită din nou la hârtie, cu capul ușor aplecat într-o parte, apoi spuse:

Vrei, te rog, să-mi dai cutia de prizat de colo? Cea de argint, de pe marginea mesei.

Alec urmă direcția indicată de Magnus și văzu o cutie mică de argint, la marginea cealaltă a mesei mari de lemn. Întinse mâna și o ridică. Era ca un cufăr de metal în miniatură, cu patru picioare mici, cu capacul bombat și cu inițialele *W.S.* bătute cu diamante.

W, gândi el. *Will?*

Will, spusese Magnus când Alec îl întrebase despre numele cu care îl tachinase Camille. *Doamne, asta a fost foarte demult.*

Alec își mușcă buza.

— Ce-i asta?

— Este o cutie de prizat, zise Magnus, fără să-și ridice ochii din hârtiile lui. Ți-am spus.

— De prizat? Ca în a prinde pe cineva într-o priză din care nu mai poate scăpa?

Alec o studia îndeaproape.

Magnus își ridică ochii și râse.

— Ca în prizat tutun. Era foarte populară prin secolele șaptesprezece, optsprezece. Acum folosesc cutia ca să-mi țin mărunțișurile.

Întinse mâna, iar Alec îi dădu cutia.

— Te-ai întrebat vreodată, începu Alec, se opri și începu din nou. Nu te deranjează să știi că, acum, Camille e în libertate, pe undeva prin lume? Că a scăpat?

Și că a fost vina mea? gândi Alec, dar n-o spuse.

— Ea întotdeauna a fost pe undeva prin lume, zise Magnus. Știu că asta nu-i încântă deloc pe cei din Conclav, dar eu sunt obișnuit să mi-o închipui trăindu-și viața, fără să mă contacteze. Dacă m-a deranjat vreodată, nu mi s-a mai întâmplat de foarte multă vreme.

— Dar ai iubit-o. Cândva.

Magnus își trecu degetul peste diamantele incrustate în cutia de prizat.

— Așa am crezut.

— Ea te mai iubește?

— Mă îndoiesc, zise Magnus, sec. N-a fost prea plăcută ultima oară când am văzut-o. Bineînțeles, se poate să fi fost din cauză că eu îmi trăsesem un iubit de optsprezece ani cu o rună de vitalitate și ea nu.

Alec bolborosi:

— Ca persoană prezentată prin aceste cuvinte, eu... obiectez la această descriere a mea.

— Ea întotdeauna a fost genul gelos, rânji Magnus.

Era grozav de bun la a schimba subiectul, gândi Alec. Magnus îi dăduse de înțeles că nu-i plăcea să vorbească despre viața lui amoroasă trecută, dar undeva în timpul conversației lor, simțul de familiaritate și confort al lui Alec, sentimentul lui de a fi acasă, dispăruse. Indiferent cât de tânăr arăta Magnus — și, în clipa asta, desculț, cu părul zbârlit, arăta de vreo optsprezece ani — oceane de timp imposibil de traversat îi separau.

Magnus deschise cutia, scoase niște piuneze și le folosi ca să fixeze de masă hârtia la care se uitase. Când își ridică ochii și văzu expresia lui Alec, se arătă surprins, cu întârziere.

— Ești bine?

În loc să-i răspundă, Alec se aplecă și-i luă mâinile lui Magnus. Magnus îl lăsă pe Alec să-l ridice în picioare, cu ochi întrebători. Mai înainte de a putea spune ceva, Alec îl trase spre el și-l sărută. Magnus scoase un sunet înăbușit de plăcere și apucă de spatele cămășii lui Alec, ridicând-o, cu degete reci pe șira spinării lui Alec. Alec se împinse în el, imobilizându-l pe Magnus între masă și corpul lui. Nu că Magnus ar fi avut ceva împotrivă.

— Vino, zise Alec la urechea lui Magnus. E târziu. Hai să mergem la culcare.

Magnus își mușcă buza și aruncă o privire peste umăr la hârtiile de pe masă, cu ochii la silabele străvechi din limbi uitate.

— De ce nu te duci tu înainte? zise el. Vin și eu — în cinci minute.

— Bine.

Alec se ridică, știind că atunci când Magnus era adâncit în studiile lui, cinci minute puteau deveni cu ușurință cinci ore.

— Te aștept acolo.

— Sst!

Clary își duse degetul la buze, făcându-i apoi semn lui Simon să intre înaintea ei pe ușa casei lui Luke. Toate luminile erau stinse, iar

livingul era întunecat și cufundat în tăcere. Îl împinse pe Simon spre camera ei, iar ea se îndreptă spre bucătărie, să ia un pahar cu apă. La jumătatea drumului, încremeni.

Vocea mamei sale se auzea pe hol. Clary îi putea deslușI încordarea. La fel cum pierderea lui Jace era cel mai rău coșmar al lui Clary, știa că și mama ei își trăia cel mai rău coșmar. Să știe că fiul ei era în viață și liber, în lume, capabil de orice, o sfâșia pe dinăuntru.

— Dar au achitat-o, Jocelyn, îl auzi Clary pe Luke răspunzând, cu glasul urcând și coborând până la șoaptă. N-o să fie nicio pedeapsă.

— Totul e din vina mea.

Jocelyn vorbea înăbușit, de parcă avea capul îngropat în umărul lui Luke.

— Dacă n-aș fi adus pe lume... creatura aia, Clary n-ar fi trecut prin asta acum.

— N-ai fi putut ști...

Vocea lui Luke se pierdu într-un murmur și, deși Clary știa că el avea dreptate, avu o străfulgerare de mânie împotriva mamei sale. Jocelyn ar fi trebuit să-l omoare pe Sebastian în față, mai înainte de a avea vreo șansă să crească și să le distrugă viețile, își zise ea și imediat se îngrozi că putuse gândi așa. Se întoarse și se repezi spre capătul celălalt al casei, grăbindu-se spre dormitorul ei și închizând ușa în urmă de parcă ar fi fost urmărită.

Simon, care stătea pe pat, jucându-se cu DS-ul lui, își ridică ochii, surprins:

— E totul OK?

Ea încercă să-i zâmbească. El era o priveliște familiară în camera asta — dormiseră acasă la Luke destul de des, de când crescuseră. Clary făcuse tot ce putuse ca să transforme încăperea în camera ei, în loc să fie o cameră de oaspeți oarecare. Fotografii cu ea, cu Simon, cu frații Lightwood, cu ea și cu Jace și cu familia ei erau înfipte la întâmplare în rama oglinzii de deasupra măsuței de toaletă. Luke îi dăduse o planșetă, iar ustensilele ei de desen erau aranjate frumos într-un raft cu casete de alături. Ea își bătuse în ținte postere cu anime-urile preferate: *Fullmetal Alchimist, Rurouni, Kenshin, Bleach.*

Și mărturiile vieții sale de vânător de umbre erau la vedere pe ici, pe colo — un exemplar gros din *Codexul vânătorului de umbre*, cu adnotările și desenele ei pe margine, un raft de cărți despre ocultism și paranormal, stela ei pe birou și un nou glob, dăruit de Luke, care arăta Idrisul, cu hotare de aur, în mijlocul Europei.

Iar Simon, stând în mijlocul patului ei, cu picioarele încrucișate, era unul dintre puținele lucruri care aparțineau atât vechii sale vieți, cât și celei noi. El se uita la ea cu ochii lui întunecați pe fața palidă, cu licărirea Peceții lui Cain abia vizibilă pe frunte.

— Mama, zise ea, sprijinindu-se cu spatele de ușă. Într-adevăr nu se simte bine.

— Nu e ușurată? Vreau să spun, fiindcă ai fost achitată?

— Nu poate să nu se gândească la Sebastian. Nu poate să nu se învinuiască.

— N-a fost vina ei ce a devenit el, ci a lui Valentine.

Clary nu răspunse. Își amintise groaznicul lucru pe care tocmai îl gândise, că mama ei ar fi trebuit să-l ucidă pe Sebastian de când îl născuse.

— Amândouă, zise Simon, vă învinuiți pentru lucruri care nu sunt din vina voastră. Tu te învinuiești pentru că l-ai lăsat pe Jace pe acoperiș...

Ea-și ridică brusc capul și se uită aspru la el. Nu-și dăduse seama că spusese vreodată că se învinuia pentru asta, deși era adevărat.

— Eu niciodată...

— Ba da, zise el. Dar și eu l-am lăsat, și Izzy l-a lăsat, și Alec l-a lăsat — iar Alec e *parabatai*-ul lui. Era imposibil să fi știut. Și ar fi putut fi mai rău dacă ai fi rămas tu.

— Poate.

Clary nu voia să vorbească despre asta. Ferindu-se de privirea atentă a lui Simon, se duse la baie ca să se spele pe dinți și să-și îmbrace pijamaua pufoasă. Evită să se privească în oglindă. Ura să vadă cât de palidă era, cearcănele de la ochi. Era puternică; n-avea să se sfărâme în bucăți. Avea un plan. Chiar dacă era puțin smintit și implica furtul din Institut.

Se spălă pe dinți și își prinse părul ondulat la spate într-o coadă de cal, ieșind din baie tocmai când Simon își strecura în geanta lui de umăr

o sticluță cu ceea ce era aproape sigur sângele pe care-l cumpărase de la Taki's.

Ea se apropie și-l ciufuli afectuos.

— Poți să-ți ții sticlele în frigider, știi, zise ea. Dacă nu-ți place la temperatura camerei.

— Sângele rece ca gheața e mai scârbos decât cel de la temperatura camerei, de fapt. Cald e cel mai bun, dar cred că mama ta s-ar opune să mi-l încălzesc într-o oală.

— Jordan așa face? întrebă Clary, cumva îndoindu-se că Jordan mai ținea minte că locuia cu el.

Simon fusese la ea acasă în fiecare noapte, în ultima săptămână. În primele câteva zile de după dispariția lui Jace, ea nu putuse să doarmă. Își punea câte cinci pături peste ea, dar nu reușea să se încălzească. Tremurând, stătea întinsă, imaginându-și sângele înghețat abia târându-se prin vene și cristale de gheață țesându-se ca o plasă strălucitoare de coral, în jurul inimii. Visele îi erau numai despre mări negre, sloiuri de gheață plutitoare și lacuri înghețate, și despre Jace, cu fața întotdeauna ascunsă vederii ei, ba de umbre, ba de un nor adus de vânt, ba de propriul lui păr strălucitor, în timp ce se întorcea cu spatele și pleca de lângă ea. Adormea numai pentru câteva minute și întotdeauna se trezea cu o senzație tulburătoare de înecare.

În prima zi de interogatoriu la Consiliu, se întorsese acasă și se târâse până în pat. Zăcuse acolo, trează, până când auzise o bătaie în fereastră și Simon se strecurase înăuntru, aproape rostogolindu-se pe podea. Se urcase în pat și se întinsese lângă ea, fără niciun cuvânt. Pielea lui era rece, ca vremea de afară, și mirosea a oraș și a gerul iernii care se apropia.

Ea își lipise umărul de al lui, dizolvând o mică parte din tensiunea care-i încleștase corpul ca un pumn strâns. Mâna lui era rece, dar familiară, ca și atingerea jachetei lui de velur pe brațul ei.

— Cât poți să stai? șoptise ea în întuneric.

— Cât vrei tu.

Ea se întorsese pe o parte, ca să se uite la el.

— Izzy n-o să se supere?

— Ea e cea care mi-a spus c-ar trebui să vin aici. A spus că nu poți dormi și, dacă o să te simți mai bine că stau cu tine, atunci pot să rămân. Sau aș putea să rămân doar până adormi.

Clary răsuflă ușurată.

— Rămâi toată noaptea, zise ea. Te rog.

Și rămăsese. În noaptea aceea, ea nu mai avusese coșmaruri.

Câtă vreme era el aici, somnul ei era lipsit de orice vise și gol, un ocean întunecat de nimic. O uitare de sine lipsită de durere.

— Jordan n-are nicio problemă cu sângele, zise acum Simon. Toată treaba e ca eu să mă simt bine cu ce sunt. Conexiunea cu vampirul interior, bla-bla.

Clary se strecură lângă el în pat și luă o pernă în brațe.

— Vampirul tău interior e diferit de... vampirul exterior?

— Absolut. El vrea să port tricouri scurte, cu buricul la vedere, și o pălărie de fetru. Iar eu mă împotrivesc.

Clary zâmbi slab.

— Deci vampirul tău interior e Magnus?

— Stai așa, că mi-am adus aminte.

Simon se întoarse și începu să caute prin geanta lui de umăr, scoțând două volume de manga. Le flutură triumfător, apoi i le întinse lui Clary.

— *Magical Love Gentlemen*, volumele cincisprezece și șaisprezece, zise el. Epuizate de peste tot, mai puțin la Midtown Comics.

Ea le luă, uitându-se la cotoarele copertelor colorate. Cândva, ar fi dat din mâini, cu bucuria fanului împătimit; acum, nu putu decât să-i zâmbească lui Simon și să-i mulțumească — dar el o făcuse pentru ea, se gândi Clary, gestul unui bun prieten. Chiar dacă în clipa aceea ei nici nu-i trecea prin minte să se destindă citindu-le.

— Ești grozav, zise ea, împingându-l cu umărul. Se așeză mai bine pe perne, ținând volumele de manga în poală. Și-ți mulțumesc că ai venit cu mine la Curtea Elfilor, adăugă. Știu că-ți reînvie niște amintiri foarte neplăcute, dar... e întotdeauna mai bine când ești și tu de față.

— Te-ai descurcat de minune. Ai negociat cu Regina ca o profesionistă.

Simon stătea întins lângă ea, umerii lor atingându-se, amândoi uitându-se în tavan, la crăpăturile familiare din el și la vechile stele aplicate, care odinioară luminau în întuneric, dar acum nu.

— Deci ai s-o faci? Ai să furi inelele pentru Regină?

— Da.

Ea lăsă răsuflarea ținută să-i iasă.

— Mâine. E o adunare a Conclavului local, la prânz. Toată lumea o să fie prezentă. Eu o să acționez atunci.

— Nu-mi place, Clary.

Ea-și simți corpul încordându-se.

— Ce nu-ți place?

— Că ai ceva de împărțit cu spiritele naturii. Spiritele naturii sunt mincinoase.

— Ele nu *pot* minți.

— Știi ce vreau să spun. „Spiritele naturii sunt înșelătoare" sună prea vag, totuși.

Ea întoarse capul și se uită la el, sprijinindu-și bărbia de clavicula lui. Brațul lui se ridică automat și îi cuprinse umerii, trăgând-o spre el. Corpul lui era rece, tricoul încă îi era umed de la ploaie. Părul, care de regulă îi stătea drept în sus, se uscase în vârtejuri făcute de vânt.

— Crede-mă, nu-mi place să mă încurc cu elfii. Dar aș face-o pentru tine, zise ea. Și tu ai face-o pentru mine, nu-i așa?

— Bineînțeles, dar tot e o idee proastă. Își întoarse capul să se uite la ea. Știu ce simți. Când a murit taică-meu...

Corpul ei se încordă.

— Jace nu e mort.

— Știu. Nu asta voiam să spun. Numai că... Nu e nevoie să spui că ți-e mai bine când sunt eu de față. Eu sunt totdeauna aici, cu tine. Durerea te face să te simți singur, dar nu ești. Știu că nu crezi în... în religie, așa cum cred eu, dar poți să crezi că ești înconjurată de oameni care te iubesc, este?

Ochii lui erau larg deschiși, plini de speranță. Aveau aceeași culoare căprui-închis ca întotdeauna, dar erau diferiți acum, de parcă se mai

adăugase un strat culorii lor, la fel cum și pielea lui părea lipsită de pori și translucidă, totodată.

Cred asta, gândi Clary. *Doar că nu sunt sigură că mai contează.* Își împinse încă o dată, ușor, umărul într-al lui.

— Ia zi, te superi dacă te întreb ceva? E personal, dar important.

O nuanță de precauție se strecură în vocea lui.

— Despre ce-i vorba?

— Cu toată treaba cu Pecetea lui Cain, asta înseamnă că, dacă-ți trag întâmplător un picior în timpul nopții, o să mă trezesc izbită în fluierul piciorului de șapte ori de o forță invizibilă?

Îl simți râzând.

— Culcă-te, Fray.

3

ÎNGERII RĂULUI

— FRATE, AM CREZUT C-AI UITAT CĂ LOCUIEȘTI AICI, ZISE JORDAN în clipa în care Simon intră în livingul micului lor apartament, cu cheile zornăind în mână.

Pe Jordan îl puteai găsi de obicei tolănit pe salteaua japoneză, cu picioarele lui lungi atârnând dincolo de marginea ramei metalice, și cu controlerul de la Xbox-ul lor în mână. Astăzi, *era* pe saltea, dar stătea drept în capul oaselor, cu umerii lui largi aplecați în față, cu mâinile în buzunarele jeanșilor, iar controlerul nu se vedea pe nicăieri. Păru ușurat să-l revadă pe Simon, iar Simon își dădu într-o clipă seama de ce.

Jordan nu era singur în apartament. Stând vizavi de el, într-un fotoliu de catifea oranj cu model în relief — toate piesele de mobilier ale lui Jordan erau o adunătură de vechituri —, se afla Maia, cu hălăciuga ei de păr creț strânsă în două codițe împletite. Ultima oară când o văzuse Simon, fusese îmbrăcată foarte șic pentru o petrecere. Acum era din nou în uniforma ei: jeanși cu manșetele zdrențuite, un tricou cu mâneci lungi și o jachetă de piele de culoarea caramelului. Părea la fel de stânjenită ca și Jordan, stând cu spatele drept și privirea spre fereastră. Când îl văzu pe Simon, se ridică în picioare cu recunoștință și îl îmbrățișă.

— Salut, zise ea. Am trecut puțin pe aici ca să văd ce mai faci.

— Bine. Vreau să spun, cât de bine se poate, cu tot ce se petrece.

— Nu mă referam la povestea cu Jace, zise ea. Mă interesa ce faci *tu*. Cum o duci?

— Eu? Simon era uluit. Eu sunt foarte bine. Îngrijorat pentru Isabelle și Clary. Știi că a cercetat-o Conclavul...

— Și am auzit că a fost achitată. Asta-i bine. Maia îi dădu drumul. Dar eu mă gândeam la tine. Și la ce s-a întâmplat cu mama ta.

— De unde știi de asta?

Simon îi aruncă o privire încruntată lui Jordan, dar Jordan clătină din cap, aproape imperceptibil. Nu-i spusese el.

Maia se trase de o codiță.

— M-am întâlnit întâmplător cu Eric. El mi-a povestit ce s-a întâmplat și că te-ai dat la fund de la spectacolele Tuleielor Mileniului în ultimele două săptămâni din cauza asta.

— De fapt, și-au schimbat numele, zise Jordan. Acum se cheamă Burrito de la Miezul Nopții.

Maia îi aruncă lui Jordan o privire enervată, iar el se lăsă ceva mai jos pe saltea. Simon se întrebă despre ce vorbiseră înainte să ajungă el acasă.

— Ai mai vorbit cu altcineva din familia ta? întrebă Maia, cu voce blândă.

Ochii ei ca ambra erau plini de îngrijorare. Simon știa că era o mojicie, dar nu-i plăcea să fie privit astfel. De parcă preocuparea ei făcea problema reală, când altminteri el ar fi putut pretinde că nu s-a întâmplat nimic.

— Mda, zise el, totul e în regulă cu familia mea.

— Serios? Pentru că ți-ai lăsat telefonul aici... Jordan îl luă de pe măsuța de alături. Și sora ta te-a sunat cam la fiecare cinci minute, toată ziua. Și ieri la fel.

O senzație de răceală se răspândi prin măruntaiele lui Simon. Luă telefonul de la Jordan și se uită pe ecran. Șaptesprezece apeluri pierdute de la Rebecca.

— Rahat, zise el. Speram să evit asta.

— Păi, e sora ta, zise Maia. Oricum avea să te sune, până la urmă.

— Știu, dar eu am ținut-o cumva deoparte — lăsându-i mesaje când știam că nu avea să fie acolo și chestii dintr-astea. Însă... bănuiesc că am evitat inevitabilul.

— Și acum?

Simon puse telefonul pe pervaz.

— Continui să evit.

— Nu! Jordan își scoase mâinile din buzunare. Ar trebui să vorbești cu ea.

— Și ce să-i spun?

Întrebarea îi ieși mai răstită decât voise Simon.

— Mama ta trebuie să-i fi spus ceva, zise Jordan. Probabil e îngrijorată.

Simon clătină din cap.

— O să vină acasă pentru Ziua Recunoștinței, peste câteva săptămâni. Nu vreau s-o implic și pe ea în ce se petrece cu mama.

— E deja implicată. Face parte din familia ta, zise Maia. În plus, *asta* — ce se petrece cu mama ta, absolut toată povestea — este viața ta de acum.

— Atunci, cred că vreau ca ea să nu fie amestecată.

Simon știa că nu era rezonabil, dar părea să nu se poată abține. Rebecca era... specială. Diferită. Dintr-o parte a vieții lui care, până acum, rămăsese neatinsă de toate ciudățeniile astea. Poate singura parte.

Maia își aruncă brațele în sus și se întoarse spre Jordan.

— Spune-i și tu ceva. Ești gardianul lui Pretorian.

— Oh, ce naiba! făcu Simon, mai înainte ca Jordan să deschidă gura. Mai ține vreunul dintre voi legătura cu părinții? Cu familiile voastre?

Cei doi schimbară rapid o privire.

— Nu, zise Jordan încet, dar niciunul dintre noi n-a avut relații bune cu ei *înainte*...

— Păi vezi?! zise Simon. Suntem cu toții orfani. Orfani ai furtunii[1].

— Nu poți să-ți ignori pur și simplu sora, stărui Maia.

---

[1] Titlul unui film dramatic, din 1921, de D. W. Griffith, a cărui acțiune se petrece în Franța, înainte și în timpul Revoluției franceze, adaptare după piesa de teatru *Les Deux Orphelines* (1875), de Adolf d'Ennery și Eugène Cormon.

— Privește-mă.

Jordan se aplecă și-și sprijini mâinile pe genunchi.

— Și când Rebecca o să vină în vacanță și o să vadă casa ca un decor din *Exorcistul*[1]? Și mama ta n-o să aibă niciun răspuns la întrebarea unde ești? Sora ta o să sune la poliție, iar mama ta va sfârși prin a fi arestată.

— Nu cred că sunt pregătit să-i aud vocea, zise Simon, dar știa că pierduse pledoaria. Trebuie să plec din nou, dar promit c-o să-i trimit un mesaj pe telefon.

— Bine, zise Jordan. E un început.

Se uita la Maia, nu la Simon, când vorbi, de parcă ar fi sperat că ea va observa că făcuse un progres cu Simon și va fi mulțumită. Simon se întrebă dacă ei doi se văzuseră în ultimele două săptămâni, cât el fusese mai mereu absent. Ar fi zis că nu, după modul stingherit în care stăteau așezați când intrase, dar cu ei doi era greu să fii sigur.

Ascensorul aurit zăngănitor se opri la al treilea cat al Institutului. Clary trase adânc aer în piept și ieși pe hol. Locul era, după cum o asiguraseră Alec și Isabelle că va fi, pustiu și liniștit. Traficul de afară, de pe York Avenue, abia se auzea, ca un murmur. Avu impresia că aude și frecarea firișoarelor de praf unul de celălalt, în timp ce dansau în lumina dinspre fereastră. De-a lungul peretelui erau cuiere în care rezidenții Institutului își atârnau hainele când intrau. Una dintre jachetele negre ale lui Jace încă mai atârna într-un cui, cu mânecile goale și fantomatice.

Cutremurându-se, porni pe culoar. Își mai putea aminti prima dată când o condusese Jace pe aceste culoare, vorbindu-i, cu vocea lui nepăsătoare și amuzată, despre vânătorii de umbre, despre Idris, despre întreaga lume secretă a cărei existență îi fusese total necunoscută. Ea îl privise în timp ce vorbea — pe ascuns, credea ea, dar acum știa că Jace observa totul —, urmărind lumina răsfrângându-se din părul lui blond, mișcările rapide ale mâinilor lui grațioase, jocul mușchilor brațelor pe sub piele când gesticula.

[1] Film de groază, din 1973, de William Friedlin, adaptat de William Peter Blatty după romanul său (1971) cu același nume.

Ajunse la bibliotecă fără să întâlnească vreun vânător de umbre și deschise ușa. Încăperea încă îi mai dădea aceiași fiori ca prima oară când o văzuse. Circulară, pentru că era construită într-o turlă, biblioteca avea o galerie la etaj, cu balustradă, care se întindea la jumătatea înălțimii, de-a lungul pereților, chiar deasupra rafturilor cu cărți. Biroul la care Clary încă se gândea ca la al lui Hodge ocupa centrul încăperii, sculptat dintr-un singur trunchi de stejar, cu tăblia lui largă sprijinită pe spinările a doi îngeri îngenuncheați. Clary aproape că se aștepta ca Hodge să se ridice din spatele biroului, cu Hugo, corbul cu ochi pătrunzători, cocoțat pe umărul său.

Alungând amintirea, se îndreptă grăbită spre scara circulară din capătul celălalt al încăperii. Purta jeanși și pantofi de sport cu talpă de cauciuc și avea o rună antizgomot imprimată deasupra gleznei; liniștea era aproape nepământeană când urcă treptele și o luă de-a lungul galeriei. Erau cărți și aici, sus, însă erau încuiate în spatele vitrinelor de sticlă. Unele păreau foarte vechi, din cotoare rămăseseră doar câteva ațe. Altele erau în mod clar cărți de magie neagră sau periculoasă — *Cultele de nespus*, *Nenorocirile demonului*, *Ghid practic de înviere a morților*.

Între corpurile de bibliotecă încuiate se aflau vitrine de sticlă pentru exponate. Fiecare dintre ele avea câte un obiect, rar și frumos, făcut de mâna omului — un flacon delicat din sticlă, al cărui dop era un smarald enorm; o coroană cu un diamant în mijloc care părea să nu se fi potrivit pe nici un cap omenesc; un pandantiv în forma unui înger ale cărui aripi erau numai roți dințate și mecanisme minuscule; și, în ultima vitrină, exact cum spusese Isabelle, o pereche de inele de aur sclipitoare, arătând ca niște frunze răsucite, cu o lucrătură de elf delicată ca răsuflarea unui prunc.

Vitrina era încuiată, bineînțeles, dar runa Deschidere — Clary își mușcă buza când o desenă, cu grijă să nu fie prea puternică și vitrina să se facă țăndări, căci atunci zgomotul i-ar fi făcut pe oameni să dea fuga încoace — i-a desfăcut cu un declic încuietoarea. Cu atenție, ea deschise vitrina. Abia când vârî stela înapoi în buzunar, șovăi.

Chiar făcea asta? Să fure de la Conclav ca să-i plătească Reginei Spiritelor Naturii, ale cărei promisiuni, cum îi spusese Jace odată, erau ca scorpionii, cu un ac spinos în coadă?

Își scuturâ capul, parcă pentru a-și alunga îndoielile — și înlemni. Ușa bibliotecii se deschisese. Putea auzi scârțâitul dușumelei, voci înăbușite, pași. Fără să stea pe gânduri, se lăsă la pământ, lipindu-se de podeaua rece a galeriei.

— Ai avut dreptate, Jace, se auzi o voce — insolent amuzată și groaznic de familiară — de dedesubt. Locul e pustiu.

Gheața care fusese în venele lui Clary păru să se cristalizeze, încremenind-o în loc. Nu mai putea să miște, nu mai putea să respire. Nu mai simțise un șoc la fel de intens de când îl văzuse pe tatăl ei înfigând o sabie în pieptul lui Jace. Foarte încet, se târî spre marginea galeriei și se uită în jos.

Și își mușcă buzele până la sânge ca să nu țipe.

Acoperișul în pantă de deasupra se înălța ca un con și era prevăzut cu un luminator de sticlă. Soarele pătrundea prin acesta, luminând o porțiune de podea ca un reflector pe scenă. Ea putea vedea că bucățile de sticlă, de marmură și de pietre semiprețioase care incrustau podeaua alcătuiau un desen — Îngerul Raziel, pocalul și sabia. Chiar pe una dintre aripile întinse ale Îngerului, se oprise Jonathan Christopher Morgenstern.

Sebastian.

Deci așa arăta fratele ei. Așa arăta *într-adevăr*, viu, mișcându-se și însuflețit. O față palidă, toată dăltuită numai în unghiuri și fațete, înalt și zvelt, în costum negru. Părul lui era alb-argintiu, nu negru, cum fusese prima oară când îl văzuse ea, vopsit ca să se potrivească părului adevăratului Sebastian Verlac. Culoarea lui naturală îl prindea mai bine. Ochii îi erau negri și scânteietori de viață și energie. Ultima oară când îl văzuse, plutind într-un sicriu de sticlă ca Albă-ca-Zăpada, una dintre mâini era doar un ciot bandajat. Nu numai că mâna era din nou întreagă acum, cu o brățară de argint sclipindu-i la încheietură, dar nu se vedea niciun semn că fusese vreodată rănită — și mai mult decât rănită, retezată, *absentă*.

Iar lângă el, cu părul de aur lucind în lumina palidă a soarelui, era Jace. Nu Jace pe care și-l imaginase ea de atâtea ori în ultimele două săptămâni — bătut sau sângerând, chinuit sau înfometat, încuiat în vreo temniță întunecată, țipând de durere și chemându-i numele. Acesta

era Jace așa cum și-l amintea, când își dădea voie să-și amintească — îmbujorat, sănătos, vibrant și frumos. Își ținea nepăsător mâinile în buzunarele jeanșilor, Pecețile fiind vizibile prin materialul alb al tricoului său. Peste tricou avea o jachetă de piele întoarsă pe care ea nu i-o mai văzuse, care-i punea în evidență tonurile aurii ale pielii. El își lăsă capul pe spate, de parcă s-ar fi bucurat să simtă soarele pe față.

— Întotdeauna am dreptate, Sebastian, zise el. Ar fi trebuit să știi asta despre mine până acum.

Sebastian îl măsură din priviri, apoi zâmbi. Clary făcu ochii mari. Părea un zâmbet de-adevăratelea. Dar ce știa ea? Sebastian îi zâmbise și ei, înainte, iar aceea se dovedise o mare minciună.

— Deci unde sunt cărțile despre invocare? Există vreo ordine în haosul ăsta?

— Nu prea. Nu e aranjată alfabetic, ci după sistemul special al lui Hodge.

— Nu e cel pe care l-am ucis eu? Supărătoare treabă, zise Sebastian. Poate ar fi bine să caut eu la etaj și tu aici jos.

Se îndreptă spre scara ce ducea spre galerie. Inima lui Clary începu să zvâcnească de frică. Îl asocia pe Sebastian cu crima, sângele, durerea și groaza. Știa că Jace se luptase odată cu el și îl învinsese, dar fusese cât pe-aci să moară și el. Într-o luptă directă, ea nu l-ar fi învins niciodată pe fratele ei. Oare s-ar fi putut arunca jos, peste balustrada galeriei, fără să-și rupă un picior? Și dacă reușea, ce s-ar fi întâmplat după aceea? Ce-ar fi făcut Jace?

Sebastian pusese deja piciorul pe prima treaptă, când Jace strigă după el.

— Stai. Sunt aici. Puse în categoria „Magie, Neletală".

— Neletală? Care-i poanta în asta? mârâi Sebastian, dar coborî treapta și se întoarse la Jace. E o bibliotecă adevărată, zise el, citind în trecere titlurile: *Creșterea și îngrijirea animalului de companie diabolic. Demonii dezvăluiți.*

O scoase pe aceasta din urmă de pe raft și lăsă să-i scape un chicotit lung, înăbușit.

— Ce-i?

Jace își înălță privirea și colțurile gurii i se ridicară.

Clary avea așa o poftă să alerge pe scări și să se arunce în brațele lui, încât trebui să-și muște buza, din nou. Durerea o ardea ascuțit.

— E pornografică, zise Sebastian. Uite. Demonii... *dezvăluiți.*

Jace veni în spatele lui, punând o mână pe brațul lui Sebastian, pentru sprijin, în timp ce citea peste umărul lui. Era ca și când l-ar fi privit pe Jace cu Alec, cineva cu care el se simțea foarte bine, pe care-l putea atinge fără să se gândească la asta — dar cumplit, anapoda, pe dos.

— OK, cum poți să-ți dai *seama*?

Sebastian închise cartea și îl lovi ușor pe Jace în umăr cu ea.

— Sunt unele lucruri despre care știu mai multe decât tine. Ai luat cărțile?

— Le-am luat.

Jace își umplu brațele cu un teanc de cărți de pe masă care păreau foarte grele.

— Mai avem timp să trecem prin camera mea? Dac-aș putea să-mi iau câteva lucruri...

— Ce anume vrei?

Jace ridică din umeri.

— Haine, în primul rând, niște arme.

Sebastian clătină din cap.

— Prea periculos. Trebuie să intrăm și să ieșim repede. Numai obiecte de strictă necesitate.

— Jacheta mea preferată e un obiect de strictă necesitate, zise Jace.

Era exact ca și când ar fi vorbit cu Alec sau cu unul dintre prietenii lui.

— Mă simt foarte bine cu ea, e și confortabilă *și* modernă.

— Uite ce-i, avem oricâți bani vrem, zise Sebastian. Să cumpărăm haine. Și tu o să conduci locul ăsta peste câteva săptămâni. O să poți să-ți agăți jacheta preferată în vârf de catarg și s-o arborezi ca pe un drapel.

Jace râse, acel râs muzical și plin pe care Clary îl iubea.

— Te previn, jacheta e sexy. Institutul ar putea lua foc în flăcări sexy, sexy.

— I-ar prinde bine. E prea posomorât în clipa de față. Sebastian apucă de spatele jachetei lui Jace și-l trase într-o parte. Acum plecăm. Ține bine de cărți.

Aruncă o privire în jos, la mâna lui dreaptă, unde sclipea un inel subțire de argint; cu degetul mare de la mâna cu care nu-l ținea pe Jace învârti inelul.

— Hei, zise Jace. Crezi că...

Se întrerupse și, pentru un moment, Clary crezu că-și ridicase ochii și o zărise — fața lui fiind întoarsă în sus —, dar tocmai când ea-și ținea răsuflarea, amândoi băieții dispărură, destrămându-se ca mirajele în aer.

Încet, Clary își puse capul pe braț. Buza îi sângera de cât de tare și-o mușcase; putea simți gustul sângelui în gură. Știa că ar fi trebuit să se ridice, să se miște, să fugă. N-ar fi trebuit să se afle acolo. Dar gheața din venele ei devenise atât de rece, încât era îngrozită că, dacă ar fi făcut vreo mișcare, s-ar fi sfărâmat.

Alec se trezi zgâlțâit de umăr de Magnus.

— Haide, indrișaim, zise el. E timpul să te scoli și să te arăți lumii.

Alec se desfăcu buimac din cuibul lui de perne și pături, uitându-se nesigur la iubitul lui. Magnus, în pofida faptului că dormise foarte puțin, arăta enervant de vioi. Părul îi era ud, iar apa picura pe umerii cămășii albe și o făcea transparentă. Purta jeanși găuriți și mânșete ferfenițite, ceea ce însemna, de regulă, că plănuise să-și petreacă ziua fără să părăsească apartamentul.

— „Indrișaim"? zise Alec.

— Încercam să văd cum sună.

Alec clătină din cap.

— Nu.

Magnus ridică din umeri.

— Rămân la el. Îi întinse o cană cu intarsii fațetate albastre, plină cu cafea potrivită după gustul lui Alec — neagră, cu zahăr. Deșteptarea, spuse.

Alec se ridică în capul oaselor, frecându-se la ochi, și luă cana. Prima înghițitură amăruie îi trimise un fior de energie prin nervi. Își aminti că stătuse treaz, noaptea de dinainte, așteptând ca Magnus să vină în pat, dar în cele din urmă oboseala îl copleșise și adormise pe la vreo cinci dimineața.

— Azi nu mă duc la întrunirea Consiliului.

— Știu, dar trebuie să te întâlnești cu sora ta și cu ceilalți în parc, la Bazinul Țestoasei. Tu mi-ai cerut să-ți aduc aminte.

Alec își dădu picioarele jos din pat.

— Cât e ceasul?

Magnus îi luă blând cana din mână, înainte să verse cafeaua, și o așeză pe noptieră.

— Ai timp. Mai ai o oră.

Se aplecă și își apăsă buzele de ale lui Alec; Alec își aminti de prima oară când se sărutaseră, aici, în apartamentul acesta, și ar fi vrut să-și prindă iubitul în brațe și să-l strângă la piept. Dar ceva îl reținu.

Se ridică în picioare, ieșind din așternuturi, și se duse la birou. Exista un sertar în care-și ținea el hainele. Un loc al lui pentru periuța de dinți din baie. O cheie de la intrare. O proprietate imobiliară decentă, pe care s-o poată accepta oricine în viața lui, și cu toate acestea nu-și putea alunga spaima rece din piept.

Magnus se lăsase pe spate în pat și îl urmărea pe Alec, sprijinindu-și capul cu un braț.

— Ia-ți eșarfa aia, zise el, arătând către o eșarfă albastră de cașmir, atârnată într-un cui. Se potrivește cu ochii tăi.

Alex se uită la ea. Dintr-odată se umplu de mânie — pe eșarfă, pe Magnus și pe el însuși.

— Nu-mi spune, zise el. Eșarfa are o sută de ani vechime și ți-a fost dăruită de Regina Victoria chiar înainte să moară, pentru servicii speciale aduse Coroanei sau ceva de genul ăsta.

Magnus se ridică.

— Ce te-a apucat?

Alec se uită fix la el.

— Eu sunt cel mai nou lucru din apartament?

— Cred că onoarea asta îi revine Președintelui Miau. Are numai doi ani.

— Am spus cel mai nou, nu cel mai tânăr, i-o întoarse Alec. Cine-i *W.S.*? Will?

Magnus scutură din cap, ca și când ar fi avut apă în urechi.

— Ce naiba? Te referi la cutia de prizat? *W.S.* e Woolsey Scott. El...

— A fondat Praetor Lupus. Știu. Alec își îmbrăcă jeanșii și trase fermoarul. Ai mai pomenit despre el și, de altfel, e o figură istorică. Iar cutia lui de prizat e în sertarul tău cu vechituri. Ce alteeva mai ai acolo? Unghiera pentru picioare a lui Jonathan Vânătorul de Umbre?

Ochii de pisică ai lui Magnus îl priveau cu răceală.

— De unde ți se trage asta, Alexander? Eu nu te mint. Dacă vrei să afli ceva despre mine, mă poți întreba.

— Aiurea, i-o tăie Alec sec, încheindu-se la cămașă. Ești bun și vesel și ai toate calitățile, mai puțin una singură, nu ești deschis, *indrișaimul* meu. Poți vorbi o zi întreagă despre problemele celorlalte persoane, dar n-ai scoate o vorbă despre tine însuți sau despre viața ta, iar când te întreb, te zbați să scapi ca o râmă în cârlig.

— Probabil pentru că tu nu mă poți întreba despre trecutul meu fără să stârnești o ceartă despre faptul că eu o să trăiesc veșnic și tu nu, i-o trânti Magnus. Probabil pentru că nemurirea devine rapid a treia persoană în relația noastră, Alec.

— În relația noastră n-ar trebui *să fie* o a treia persoană.

— Exact.

Alec simți un nod în gât. Ar fi vrut să spună o mie de lucruri, dar nu se pricepuse niciodată la cuvinte, ca Jace sau Magnus. În loc de asta, înșfăcă eșarfa albastră din cui și o înfășură sfidător în jurul gâtului.

— Nu mă aștepta, zise el. S-ar putea să plec în cercetare noaptea asta.

Când trânti ușa apartamentului, îl auzi pe Magnus strigând după el:

— Și eșarfa, dacă vrei să știi, e de la *Gap*! Am luat-o *anul trecut*!

Alec își dădu ochii peste cap și coborî în fugă scările până la parter. Unicul bec care lumina de obicei locul se arsese și acum era atât de întuneric, încât pentru moment nu văzu silueta cu fața ascunsă de o glugă care se prelinse spre el din umbre. Iar când o văzu, fu atât de surprins, că scăpă din mână inelul cu chei, care zornăiră pe podea.

Silueta se apropia de el. Nu putea spune nimic despre ea — nici ce vârstă avea, nici ce sex, nici măcar din ce specie era. Vocea care veni de sub glugă era cârâitoare și joasă.

— Am un mesaj pentru tine, Alec Lightwood, zise. De la Camille Belcourt.

*

— Vrei să patrulăm împreună diseară? întrebă Jordan, cumva abrupt.

Maia se întoarse și se uită la el, surprinsă. El se rezemase cu spatele de bufetul de bucătărie, cu coatele pe blatul din spatele lui. Era în atitudinea asta un aer de nepăsare mult prea studiat ca să fie sincer. Asta era problema când cunoșteai pe cineva atât de bine, gândi ea. Era foarte greu să te prefaci față de celălalt sau să-l ignori când se prefăcea, chiar dacă ar fi fost mai simplu așa.

— Să patrulăm împreună? repetă ea.

Simon era în camera lui, schimbându-se de haine; ea îi spusese c-o să meargă cu el la metrou, iar acum își dorea să nu-i fi promis. Știa că ar fi trebuit să-l caute pe Jordan de ultima oară când îl văzuse, atunci când, mai degrabă nechibzuit, îl sărutase. Dar apoi dispăruse Jace și lumea părea să se fi făcut bucăți, oferindu-i pe tavă pretextul de care avea nevoie pentru a ocoli chestiunea.

Bineînțeles, să nu te gândești la fostul iubit care îți zdrobise inima și te transformase într-un vârcolac era mult mai ușor când nu stătea în fața ta, purtând un tricou verde care i se mula pe trupul lung și musculos în toate locurile potrivite, scoțându-i în evidență ochii de culoarea alunei.

— Am crezut că au anulat patrulele de căutare a lui Jace, zise ea, mutându-și privirea de la el.

— Păi, nu atât anulat, cât redus. Dar eu sunt din Pretorieni, nu din Conclav. Pot să-l caut pe Jace pe timpul meu.

— Corect, zise ea.

Jordan se juca în neștire cu ceva de pe bufet, aranjându-l, dar atenția îi era îndreptată în continuare asupra ei.

— Mai... știi tu... Voiai să mergi la colegiu, la Stanford. Mai vrei încă?

Inima ei tresăltă.

— Nu m-am mai gândit la colegiu de când... Își drese glasul. Nu de când m-am Preschimbat.

Obrajii lui se îmbujorară.

— Erai... vreau să spun, întotdeauna ai vrut să mergi în California. Voiai să studiezi istoria și eu voiam să mă mut acolo, să fac surfing. Mai ții minte?

Maia își îndesă mâinile în buzunarele jachetei de piele. Simțea că ar fi trebuit să fie furioasă, dar nu era. Multă vreme îl învinuise pe Jordan pentru faptul că ea încetase să mai viseze la un viitor omenesc, cu școală și casă, poate și o familie, cândva. Însă existau unii lupi în haita de la stația de poliție care încă-și mai urmăreau visurile, educația. Bat, de exemplu. Fusese exclusiv alegerea ei să-și întrerupă brusc viața.

— Mai țin minte, zise ea.

Obrajii lui se îmbujorară.

— Cât despre diseară, nimeni n-a căutat în șantierul naval din Brooklyn, așa că m-am gândit... dar nu e prea plăcut s-o fac de unul singur. Însă dacă nu vrei...

— Nu, zise ea, auzindu-și propria voce de parcă ar fi fost a altcuiva. Vreau să spun, desigur, o să merg cu tine.

— Serios?

Ochii lui de culoarea alunei se înseninară, iar Maia își trase o înjurătură în gând. N-ar fi trebuit să-i dea speranțe, nu atâta vreme cât ea nu era sigură pe ceea ce simțea. Doar că era atât de greu de crezut că pe el îl afectase atât de tare.

Medalionul de Praetor Lupus sclipi la gâtul lui când se aplecă, iar ea simți mirosul familiar al săpunului lui și, pe sub el, pe acela de... lup. Își mută repede privirea în sus, spre a lui, exact în clipa în care Simon deschise ușa camerei lui și apăru, ținând în mână un hanorac. Se opri brusc în prag, mutându-și ochii de la Jordan la Maia, ridicându-și ușor sprâncenele.

— Știi, pot să ajung la metrou și singur, îi zise el Maiei, cu un început de zâmbet în colțul gurii. Dacă vrei să rămâi...

— Nu.

Maia își scoase grăbită mâinile din buzunare, unde își strânsese pumnii fără să-și dea seama.

— Nu, vin cu tine. Jordan, eu... ne vedem mai târziu.

— În seara asta, strigă el în urma ei, dar ea nu se întoarse să se uite la el; alerga deja să-l prindă pe Simon.

Simon urcă încet, singur, panta colinei mici, auzind strigătele jucătorilor de Frisbee din Sheep Meadow, în spatele lui, ca pe o muzică

îndepărtată. Era o zi însorită de noiembrie, geroasă și cu vânt, soarele luminând ce mai rămăsese din frunzișul copacilor în strălucitoare nuanțe de stacojiu, aur și ambră.

Pe vârful colinei erau niște bolovani mari. Puteai vedea cum fusese decupat parcul din ceea ce fusese odinioară un domeniu sălbatic al pădurii și al pietrei. Isabelle stătea pe unul dintre bolovani, purtând o rochie lungă de mătase verde-sticlă, cu o haină brodată cu negru și argintiu pe deasupra. Își ridică privirea când Simon se îndreptă spre ea, dându-și la o parte de pe față părul lung și negru.

— Parcă trebuia să fii cu Clary, zise când el se apropie. Unde e?

— Iese din Institut, răspunse Simon, așezându-se lângă Isabelle pe piatră și vârându-și mâinile în buzunarele hanoracului. Mi-a trimis un SMS. O să fie aici curând.

— Alec e pe drum..., începu ea și se întrerupse când buzunarul lui bâzâi — sau, mai exact, când telefonul din buzunarul lui bâzâi. Cred că ți-a trimis cineva un mesaj.

El ridică din umeri.

— Verific mai încolo.

Ea îi aruncă o privire pe sub genele ei lungi.

— Oricum, spuneam că și Alec e pe drum. Trebuie să vină tocmai din Brooklyn, așa că...

Telefonul lui Simon bâzâi din nou.

— Gata, ajunge. Dacă nu verifici tu, o fac eu.

Isabelle se aplecă, în pofida protestelor lui Simon, și își strecură mâna în buzunarul lui. Creștetul capului ei îi atinse bărbia. El îi simți parfumul — vanilie — și mirosul pielii. Când ea scoase telefonul și se dădu înapoi, el fu deopotrivă ușurat și dezamăgit.

Isabelle mijì ochii la ecran.

— Rebecca? Cine e *Rebecca*?

— Sora mea.

Trupul ei se destinse.

— Vrea să vă întâlniți. Zice că nu te-a mai văzut de când...

Simon îi smulse telefonul din mână și-l închise, îndesându-l înapoi în buzunar.

— Știu, știu.

— Nu vrei s-o vezi?

— Mai mult decât... mai mult decât orice altceva. Dar nu vreau să *știe*. Despre mine. Simon luă un băț de pe jos și-l azvârli departe. Uite ce s-a întâmplat când a aflat mama, adăugă.

— Atunci stabilește o întâlnire cu ea într-un loc public. Unde nu poate face o scenă. Departe de casa voastră.

— Și dacă n-o să facă o scenă, se poate totuși uita la mine cum s-a uitat mama, zise Simon cu voce abia auzită. De parcă aș fi un monstru.

Isabelle îi atinse ușor încheietura mâinii.

— Mama mea l-a dat afară pe Jace când a crezut că era fiul și iscoada lui Valentine — după care a regretat cumplit. Mama și tata au început să accepte relația lui Alec cu Magnus. Și mama ta va ajunge să accepte. Câștig-o pe sora ta de partea ta. Asta o să ajute. Ea-și lăsă puțin capul într-o parte și continuă: Uneori, cred că frații au mai multă înțelegere decât părinții. Nu au aceeași povară a așteptărilor. Eu n-aș putea niciodată să-l scot pe Alec din viața mea. Indiferent ce-a făcut. Niciodată. Sau pe Jace. Îi strânse brațul, apoi lăsă mâna jos. Fratele meu mai mic a murit, spuse. N-o să-l mai văd niciodată. Nu o sili pe sora ta să treacă prin asta.

— Prin ce? întrebă Alec, care tocmai urca panta, răscolind frunzele uscate sub pași.

Purta puloverul lui jerpelit dintotdeauna și jeanși, dar în jurul gâtului avea o eșarfă albastru-închis care se potrivea cu ochii lui. Ei, asta trebuie să fie un cadou de la Magnus, gândi Simon. Exclus ca Alec să se fi gândit să-și cumpere singur așa ceva. Ideea de a asorta părea să-i fie cu totul străină.

Isabelle își drese glasul.

— Sora lui Simon...

Nu apucă să spună mai mult. Se stârni o pală de vânt înghețat, aducând cu ea un vârtej de frunze uscate. Isabelle își ridică mâna, apărându-și fața de praf, în timp ce aerul începu să tremure cu inconfundabila luminiscență a deschiderii unui Portal și Clary apăru în fața lor, cu stela într-o mână și obrajii uzi de lacrimi.

4

ȘI NEMURIREA

— Ești absolut sigură că era Jace? întrebă Isabelle pentru a patruzeci și șaptea oară, după cum i se păru lui Clary.

Clary își mușcă buza deja dureroasă și numără până la zece.

— Isabelle, sunt eu, zise ea. Crezi, sincer, că nu l-aș recunoaște pe *Jace*?

Își ridică privirea spre Alec, care stătea în picioare, aplecat spre ele, cu eșarfa lui albastră fluturând ca o flamură în vânt.

— Tu l-ai putea confunda pe Magnus cu altcineva?

— Nu. Niciodată, răspunse el fără ezitare.

Ochii lui albaștri erau tulburi, întunecați de îngrijorare.

— Vreau să spun, e normal să întrebăm. E de neînțeles.

— Ar putea să fie ostatic, zise Simon, sprijinindu-se cu spatele de un pietroi.

Lumina de toamnă îi făcea ochii de culoarea boabelor de cafea.

— De pildă, Sebastian să-l fi amenințat că, dacă nu îi sprijină planurile, atunci Sebastian ar putea să-i facă rău cuiva la care ține Jace.

Toți ochii se îndreptară spre Clary, dar ea clătină din cap, cu frustrare.

— Voi nu i-ați văzut împreună. Nimeni nu se poartă așa când e ostatic. Părea perfect fericit să fie acolo.

— Atunci e posedat, zise Alec. Cum a fost de Lilith.

— Asta am crezut și eu, la început. Dar când a fost posedat de Lilith, era ca un robot. Nu făcea decât să spună aceleași lucruri, la nesfârșit. Dar de data asta a fost *Jace*. Făcea glume cum face Jace. Zâmbea ca el.

— Poate că are sindromul Stockholm, sugeră Simon. Știți voi, când ajungi spălat pe creier și începi să simpatizezi cu cei care te țin prizonier.

— Îți trebuie câteva *luni* să capeți sindromul Stockholm, protestă Alec. Cum arăta? Rănit sau bolnav în vreun fel? Poți să-i descrii pe amândoi?

Nu era prima oară când îi cerea asta. Vântul sufla frunzele uscate la picioarele lor, în timp ce Clary le spuse din nou cum arăta Jace — plin de viață și sănătos. La fel și Sebastian. Amândoi păreau absolut calmi. Hainele lui Jace erau curate, elegante, ca de obicei. Sebastian purta un pardesiu de lână lung, negru, care părea scump.

— Ca o reclamă Burberry demonică, zise Simon, când sfârși ea de vorbit.

Isabelle îi aruncă o privire piezișă.

— Poate că Jace are un plan, zise ea. Poate că îl păcălește pe Sebastian. Încearcă să-i intre în grații, ca să-și dea seama ce planuri are.

— Aș fi de părere că, dacă face asta, ar fi găsit o cale să ne dea de știre, zise Alec. Nu să ne lase să intrăm în panică. Asta-i prea crud.

— Doar dacă nu poate risca să ne trimită un mesaj. El ar crede că noi avem încredere în el. Și avem încredere în el!

Vocea lui Isabelle se înălță, iar ea se înfioră, cuprinzându-se în brațe.

Copacii mărginind poteca de pietriș unde stăteau ei își loveau cu zgomot sec crengile goale.

— Poate că *ar trebui* să spunem Conclavului, zise Clary, auzindu-și vocea ca venind de la depărtare. Asta e.... nu văd cum ne putem descurca singuri.

— Nu putem să spunem Conclavului, zise Isabelle, cu asprime.

— De ce nu?

— Dacă ei ar crede că el cooperează cu Sebastian, ar da ordin să fie ucis de cum e văzut, zise Alec. Așa e Legea.

— Chiar dacă Isabelle are dreptate? Chiar dacă el joacă teatru cu Sebastian? întrebă Simon, pe un ton de îndoială. Dacă încearcă să se dea de partea lui pentru a aduna informații?

— E imposibil să dovedești asta. Și dacă am susține noi că asta e ceea ce face și ar ajunge vestea la urechile lui Sebastian, atunci probabil l-ar ucide el pe Jace, zise Alec. Dacă Jace e posedat, atunci o să-l ucidă Conclavul. Nu putem spune nimănui nimic.

Vocea lui era îndârjită. Clary se uită la el cu surprindere; dintre ei toți, Alec era, de obicei, cel mai ferm în respectarea legilor.

— Aici vorbim despre Sebastian, zise Izzy. Nu există altcineva pe care Conclavul să-l urască mai tare, cu excepția lui Valentine, dar Valentine e mort. Practic, toată lumea știe pe cineva care a murit în Războiul Mortal, iar Sebastian e cel care a dat jos protecțiile.

Clary râcâi în pietrișul de sub tălpi cu pantofii ei sport. Toată situația i se părea un vis, de parcă ar fi putut să se trezească în orice clipă.

— Și atunci, ce urmează?

— O să vorbim cu Magnus. Să vedem dacă el își dă seama ce se întâmplă, zise Alec, trăgându-se ușor de marginea eșarfei. El n-o să se ducă la Consiliu. Nu dacă îl rog eu să n-o facă.

— Ar fi bine să nu, zise Isabelle, cu indignare. Altminteri, ar fi cel mai *rău* iubit din lume.

— Am spus că n-ar face-o...

— Mai are vreun rost, interveni Simon, să mai mergem la Regina Elfilor? Acum, că Jace e posedat sau probabil se ascunde intenționat...

— Nu poți să nu te duci la o întâlnire cu Regina Elfilor, zise Isabelle cu fermitate. Nu dacă ții la pielea ta.

— Dar ea o să ia pur și simplu inelele de la Clary și noi n-o să aflăm nimic, stărui Simon. Acum știm mai multe. Acum avem alte întrebări pentru ea. Însă ea n-o să răspundă la ele. O să răspundă doar la cele vechi. Așa fac spiritele naturii. Nu fac favoruri. Doar nu credeți c-o să ne lase să mergem să vorbim cu Magnus și apoi să ne întoarcem.

— Nu contează, zise Clary, trecându-și o mână peste față.

Nu mai era udă de lacrimi. La un moment dat, lacrimile încetaseră să-i mai curgă, slavă Domnului. N-ar fi vrut să dea ochii cu Regina arătând ca și cum tocmai plânsese pe rupte.

— Oricum n-am luat inelele.

Isabelle clipi șocată.

— Ce?

— După ce i-am văzut pe Jace și pe Sebastian, am fost prea zdruncinată ca să le mai iau. Am fugit pur și simplu din Institut și am venit aici prin Portal.

— Atunci, n-o putem vedea pe Regină, zise Alec. Dacă n-ai făcut ceea ce te-a rugat, o să fie furioasă.

— O să fie mai mult decât furioasă, zise Isabelle. Ai văzut ce i-a făcut lui Alec ultima oară când am fost la Curte. Și-aceea a fost doar o iluzie magică. Pe Clary o s-o transforme probabil într-un homar sau ceva.

— Ea a știut, zise Clary. A spus așa: „Când o să-l găsiți din nou, s-ar putea să nu mai fie chiar așa cum l-ați lăsat."

Vocea Reginei Elfilor se răspândi în mintea lui Clary. Se înfioră. Putea înțelege de ce Simon ura spiritele naturii atât de tare. Ele știau întotdeauna exact cuvintele care aveau să ți se înfigă în minte ca un cui, dureros și imposibil să le ignori sau să ți le mai scoți de-acolo.

— Doar s-a jucat cu noi. Vrea inelele alea, dar nu cred că există vreo șansă să ne ajute.

— OK, zise Isabelle, cu îndoială. Dar dacă știa atât de multe, s-ar putea să știe și mai multe. Și cine altul o să fie în stare să ne ajute, dacă la Conclav nu ne putem duce?

— Magnus, zise Clary. În tot acest timp, el a încercat să decodifice vraja lui Lilith. Poate dacă-i povestesc ce am văzut, o să-i fie de ajutor.

Simon își dădu ochii peste cap.

— Noroc că-l cunoaștem pe cel cu care-și dă întâlnire Magnus, zise el. Altminteri, am senzația că am sta cu mâinile în sân tot timpul, întrebându-ne ce naiba să facem mai departe. Sau să încercăm să strângem bani ca să-l angajăm pe Magnus, vânzând limonadă.

Alec păru clar iritat de acest comentariu.

— Singurul mod în care ai putea să strângi destui bani ca să-l angajezi pe Magnus vânzând limonadă este să pui niște metamfetamină în ea.

— Era doar o vorbă. Suntem cu toții conștienți că iubitul tău e scump. Mi-ar fi plăcut doar să nu fi fost nevoiți să dăm fuga la el cu fiecare problemă a noastră.

— La fel i-ar fi plăcut și lui, zise Alec. Magnus are o altă slujbă azi, dar o să vorbesc cu el diseară și ne putem întâlni cu toții la apartamentul lui, mâine-dimineață.

Clary dădu din cap. Nici măcar nu-și putea imagina cum o să se trezească mâine-dimineață. Știa că, de bună seamă, cu cât vorbeau mai repede cu Magnus, cu atât era mai bine, dar se simțea stoarsă de puteri și epuizată, de parcă ar fi lăsat litri de sânge pe podeaua bibliotecii din Institut.

Isabelle se dăduse mai aproape de Simon.

— Bănuiesc că asta ne lasă liber restul după-amiezii, zise ea. Mergem la Taki's? Or să-ți servească sânge.

Simon aruncă o privire spre Clary, evident îngrijorat.

— Vrei să vii și tu?

— Nu, e OK. O să iau un taxi până în Williamsburg. Ar trebui să petrec ceva timp cu mama. Toată povestea asta cu Sebastian o dărâmase deja, iar acum...

Părul negru al lui Isabelle zbură în vânt când ea scutură din cap.

— Nu poți să-i spui ce ai văzut. Luke e în Consiliu. Nu poate păstra secretul față de ei și nu-i poți cere mamei tale să-l păstreze față de el.

— Știu.

Clary se uită la cele trei priviri neliniștite fixate asupra ei. *Cum s-a întâmplat asta?* gândi ea. Ea, care nu avusese niciodată secrete față de Jocelyn — nu unele serioase, oricum — se pregătea acum să țină ascuns ceva atât de important și față de mama ei, și față de Luke. Un lucru despre care putea vorbi numai cu oameni ca Alec și Isabelle Lightwood și Magnus Bane, oameni despre care, în urmă cu șase luni, ea nici nu știa că existau. Era ciudat cum lumea ți se putea răsturna și toate lucrurile în care avuseseși încredere se puteau inversa aproape cât ai clipi.

Cel puțin, îl mai avea încă pe Simon. Statornicul, eternul Simon. Îl sărută pe obraz, le făcu semn cu mâna celorlalți și se întoarse, simțind că toți trei o urmăreau cu priviri îngrijorate, în timp ce străbătea cu pași mari parcul, ultimele frunze căzute trosnind sub pantofii ei ca niște oase minuscule.

✲

Alec mințise. Nu Magnus avea ceva de făcut în după-amiaza aceea, ci el însuși.

Știa că făcea o greșeală, dar nu se putea abține: era ca un drog această nevoie de a ști mai multe. Iar acum, iată-l sub pământ, cu o lampă-a-vrăjitoarei în mână, întrebându-se ce naiba făcea.

Ca toate stațiile de metrou din New York, și aceasta mirosea a rugină și a apă, a metal și a descompunere. Dar spre deosebire de orice altă stație în care intrase Alec vreodată, era straniu de tăcută. În afară de semnele stricăciunilor făcute de apă, pereții și peronul erau curate. Tavanul boltit, luminat din loc în loc de câte o lustră, se înălța deasupra lui, cu arcurile împodobite cu plăcuțe de mozaic verde. Plăcuțele denumirii stației de pe perete alcătuiau cuvântul PRIMĂRIE, cu litere groase.

Stația de metrou a Primăriei era scoasă din uz din 1945, deși orașul încă o mai păstrase ca pe un punct de reper; trenul 6 trecea pe aici, la răstimpuri, când întorcea, dar nimeni nu mai aștepta vreodată pe peronul ei. Alec se târâse printr-o gură de aerisire din Parcul Primăriei, înconjurată de un pâlc de sângeri, ca să ajungă până aici, căzând de la o înălțime care probabil unui mundan i-ar fi rupt picioarele. Acum stătea în picioare, adulmecând în aerul prăfuit, cu inima bătându-i din ce în ce mai repede.

Aici îl instruise să vină scrisoarea pe care vampirul subjugat i-o dăduse în holul imobilului în care locuia Magnus. La început, fusese hotărât să nu dea curs invitației. Dar nu se putuse convinge s-o arunce. O mototolise și-o îndesase în buzunarul jeanșilor și, toată ziua, chiar și în Central Park, gândul la ea nu-i dăduse pace.

Era la fel ca toată povestea cu Magnus. Nu se putea opri să nu-și facă griji din pricina ei, la fel cum ți-ai face griji pentru o măsea cariată, știind că înrăutățești situația, dar nefiind în stare să te abții. Magnus nu făcuse nimic rău. Nu era vina lui că avea sute de ani și că mai fusese îndrăgostit și înainte. Cu toate acestea, lui Alec gândul nu-i dădea pace. Iar acum, știind deopotrivă mai multe și mai puține despre soarta lui Jace decât știuse ieri — era prea mult. Trebuia să stea de vorbă cu cineva, să se ducă undeva, *să facă ceva.*

De aceea venise aici. Și aici era *ea*, nu se îndoia de asta. Înaintă încet pe peron. Tavanul se arcuia mult deasupra capului, până la un

luminator central care lăsa să pătrundă lumina din parcul de deasupra, patru linii de plăcuțe de mozaic radiind dinspre ea ca picioarele unui păianjen. În centrul peronului era o scară scurtă, care urca în beznă. Alec putu detecta prezența iluziei magice: orice mundan care s-ar fi uitat ar fi văzut un zid de beton, însă el văzu o ușă deschisă. Încet, porni să urce treptele.

Se trezi într-o cămăruță întunecoasă, cu tavan jos. Un luminator de sticlă de culoarea ametistului lăsa să pătrundă lumina. Într-un colț umbrit al camerei se afla o sofa elegantă, de catifea, cu o spetează arcuită și aurită, iar pe sofa stătea Camille.

Era la fel de frumoasă precum și-o amintea Alec, deși atunci când o văzuse nu fusese într-un moment favorabil pentru ea, murdară și înlănțuită de o conductă, într-o clădire în construcție. Acum purta un costum negru impecabil, pantofi roșii cu toc înalt, iar părul îi curgea pe umeri în valuri și bucle. În poală avea o carte deschisă — *La Place de l'Étoile*[1], de Patrick Modiano. El știa destulă franceză cât să-și traducă în minte titlul: „Piața Stelei".

Camille se uită la Alec de parcă s-ar fi așteptat să-l vadă.

— Bună, Camille, zise el.

Ea clipi, alene.

— Alexander Lightwood, răspunse ea. Ți-am recunoscut pașii pe trepte.

Își duse dosul palmei la obraz și îi zâmbi. Era ceva distant în acest zâmbet. Avea toată căldura prafului și pulberii.

— Bănuiesc că nu ai un mesaj de la Magnus pentru mine.

Alec nu spuse nimic.

— Firește că nu, zise ea, fraieră ce sunt. De parcă el ar ști unde te afli.

— De unde ai știut că sunt eu? întrebă el. Pe scară.

---

[1] Primul roman, scris în 1968, al celebrului scriitor francez, care a așteptat 42 de ani până să vadă lumina tiparului, din pricina conținutului său controversat și satiric antisemit, tradus în germană (2010) și recompensat cu *Preis der SWR-Bestenliste* (Premiul Selecției celor mai bune romane al Radio Sud-Vest), celebrat ca o majoră operă post-Holocaust.

— Ești un Lightwood, răspunse ea. Familia ta nu renunță niciodată. Am știut că n-ai să lași lucrurile în pace după cele ce ți-am spus eu în noaptea aceea. Mesajul de azi a fost doar un imbold să-ți trezesc memoria.

— Nu aveam nevoie să-mi aduci aminte ce mi-ai făgăduit. Sau m-ai mințit?

— În noaptea aceea, aș fi spus orice ca să fiu eliberată, încuviință ea. Dar n-am mințit. Se aplecă puțin, cu ochii strălucitori și întunecați totodată. Ești nefilim, din Conclav și din Consiliu. Există un preț pe capul meu pentru uciderea vânătorilor de umbre. Dar eu deja știu că n-ai venit aici ca să mă prinzi și să mă dai pe mâna lor. Tu vrei răspunsuri.

— Vreau să știu unde e Jace, zise el.

— Da, vrei să știi asta, zise ea. Dar știi că n-am niciun motiv să cunosc răspunsul și nu-l cunosc. Ți l-aș fi dat dacă l-aș fi cunoscut. Știu că a fost luat de fiul lui Lilith și nu am niciun motiv să-i fiu loială ei. Ea nu mai e. Știu că au fost trimise patrule ca să mă caute, pentru a afla ce-aș putea ști. Pot să-ți spun ție, acum, că nu știu nimic. Dacă aș ști, ți-aș spune unde e prietenul tău. N-am niciun motiv să-mi fac în continuare nefilimii dușmani. Își trecu o mână prin părul-i blond bogat, apoi adăugă: Dar nu de aceea ești tu aici. Recunoaște, Alexander.

Alec simți că începe să respire mai repede. Se gândise la momentul acesta, stând treaz, noaptea, lângă Magnus, ascultând răsuflarea magicianului, ascultându-și propria răsuflare, numărându-le. Fiecare răsuflare însemna o răsuflare mai aproape de bătrânețe și de moarte. Fiecare noapte îl aducea mai aproape de sfârșitul sfârșitului.

— Ai spus că știi o cale să mă faci nemuritor, zise Alec. Ai spus că știi o cale prin care Magnus și cu mine am putea fi împreună pentru totdeauna.

— Așa am spus, nu? Ce interesant.

— Vreau să mi-o spui acum.

— Și am să ți-o spun, zise ea, punându-și cartea jos. Pentru un preț.

— Fără niciun preț, zise Alec. Eu te-am eliberat. Acum o să-mi spui ce vreau să știu. Sau te dau pe mâna Conclavului. O să fii pusă în lanțuri, pe acoperișul Institutului, și o să aștepți răsăritul soarelui.

Privirea ei deveni dură și opacă.

— Nu mă impresionează amenințările.

— Atunci dă-mi ceea ce vreau.

Ea se ridică, netezindu-și sacoul de cute.

— Vino și ia-ți-o de la mine, vânătorule de umbre.

Și parcă toată frustrarea, panica și disperarea săptămânilor din urmă explodară atunci din Alec. Făcu un salt spre Camille, exact în clipa în care ea se repezea la el, cu colții scoși instantaneu.

Alec abia avu timp să-și tragă pumnalul de seraf de la brâu, și ea îl ajunse. Se mai luptase cu vampiri și înainte; iuțeala și forța lor era uluitoare. Era de parcă te-ai fi luptat cu o tornadă. Se aruncă într-o parte, se rostogoli ridicându-se în picioare și împinse cu piciorul o scară de pe jos în direcția ei; impactul o opri pentru o clipă, îndeajuns ca el să ridice pumnalul și să șoptească:

— *Nuriel.*

Lumina pumnalului de seraf țâșni ca o stea, iar Camille șovăi — apoi se aruncă din nou asupra lui. Atacă, sfâșiindu-i cu ghearele ei lungi obrazul și umărul. El simți căldura și umezeala sângelui. Răsucindu-se, repezi pumnalul spre ea, însă ea se ridică în aer, săgetând pe lângă el, îndepărtându-se doar atât cât să n-o atingă, râzând și zeflemisindu-l.

El alergă spre treptele care coborau pe peron. Ea fugi după el; el se eschivă, se învârti și, împingându-se în perete, sări, aruncându-se asupra ei exact când ea plonja. Se ciocniră în aer, ea țipând și lovind cu ghearele, el apucând-o strâns de braț, fără să-i dea drumul nici când se izbi de pământ, aproape rămânând fără suflare. S-o țină la pământ era esențial pentru a câștiga lupta, și îi mulțumi în gând lui Jace, care-l pusese să exerseze la nesfârșit salturile, în sala de antrenament, până când ajunsese să se folosească de aproape orice suprafață ca să rămână suspendat în aer pentru cel puțin un moment sau două.

Lovi cu pumnalul de seraf, în timp ce se rostogoleau pe podea, iar ea se eschivă de loviturile lui cu ușurință, mișcându-se atât de repede că nici n-o puteai vedea. Își înfipse vârfurile ascuțite ale tocurilor în picioarele lui. El tresări de durere și înjură, iar ea-i răspunse cu un impresionant torent de obscenități, care implicau viața lui sexuală cu Magnus, viața *ei* sexuală cu Magnus și poate ar fi urmat și altele, dacă

nu ar fi ajuns în centrul încăperii, unde razele soarelui care pătrundeau prin lucarna din tavan desenau un cerc de lumină pe podea. Înșfăcând-o de încheietură, Alec îi coborî cu forța mâna în cercul de lumină.

Ea țipă când enorme bășici albe îi apărură pe piele. Alec putea simți căldura degajată de mâna ei în clocot. Cu degetele împletite printre ale ei, îi smuci mâna în sus, înapoi în umbră. Ea mârâi și dădu să-l muște. El o lovi cu cotul în gură, spărgându-i buza. Sângele de vampir — sclipind roșu aprins, mai strălucitor decât sângele de om — i se scurse din colțul gurii.

— Ți-a ajuns? mârâi el. Mai vrei?

Începu să-i forțeze din nou mâna spre lumina soarelui. Deja începuse să se vindece, pielea înroșită și plină de bășici decolorându-se spre roz.

— Nu! exclamă ea, tușind și începând să tremure, cu tot trupul cutremurat de spasme.

După o clipă, Alec își dădu seama că ea *râdea* — râdea de el, cu gura plină de sânge.

— M-ai făcut să mă simt vie, micule nefilim. O luptă adevărată ca asta... ar trebui să-ți mulțumesc.

— Mulțumește-mi răspunzându-mi la întrebare, zise Alec, gâfâind. Sau te fac cenușă. M-am săturat de jocurile tale.

Buzele ei se întinseră într-un zâmbet. Rănile deja i se închiseseră, deși fața îi era încă plină de sânge.

— Nu există nicio cale să devii nemuritor. Nu fără magie neagră sau prefăcându-te într-un vampir, și tu deja ai respins ambele opțiuni.

— Dar ai spus... ai spus că mai era o cale prin care puteam fi împreună...

— Oh, există! admise ea și ochii îi jucară înveseliți. Poate că tu nu ești în stare să-ți oferi nemurirea, micule nefilim, cel puțin nu în condiții care să-ți fie pe plac. *Dar poți să o răpești pe a lui Magnus.*

Clary stătea în dormitorul ei de acasă de la Luke, cu un stilou strâns în mână și o bucată de hârtie întinsă pe birou, în fața ei. Soarele apusese, iar pe birou era aprinsă veioza, aruncându-și din plin lumina pe runa pe care tocmai o desena.

Începuse să-i vină în minte când era în trenul L, pe drumul spre casă, în timp ce se uita, fără să vadă, pe fereastră. Nu semăna cu nimic din ceea ce existase până atunci, iar ea se grăbise să ajungă acasă de la stație, cât mai avea încă imaginea proaspătă în minte, refuzând cu un gest să răspundă mamei sale, închizându-se în camera ei, punând stiloul pe hârtie...

Cineva bătu la ușă. Iute, Clary ascunse hârtia pe care desenase sub o foaie albă, când mama ei intră în cameră.

— Știu, știu, zise Jocelyn și ridică o mână pentru a opri protestele lui Clary. Vrei să fii lăsată în pace. Dar Luke a pregătit masa și ar trebui să mănânci.

Clary îi aruncă mamei sale o privire.

— La fel și tu.

Jocelyn, ca și fiica ei, era predispusă să-și piardă apetitul în condiții de stres, și era trasă la față. Ar fi trebuit să se pregătească pentru luna de miere acum, să-și facă bagajele ca să plece într-un loc frumos și îndepărtat. În schimb, nunta fusese amânată pe termen nedefinit, iar Clary o putea auzi prin perete plângând noaptea. Clary cunoștea genul acesta de plâns, izvorât din mânie și vinovăție, un plâns care spunea *E numai vina mea.*

— O să mănânc dacă mănânci și tu, zise Jocelyn, silindu-se să zâmbească. Luke a făcut paste.

Clary își întoarse scaunul, așezându-se intenționat în așa fel încât să-i blocheze mamei sale vederea spre birou.

— Mamă, zise, voiam să te întreb ceva.

— Ce anume?

Clary mușcă de capătul stiloului, un obicei pe care-l avea de când începuse să deseneze.

— Când am fost în Orașul Tăcut cu Jace, Frații mi-au spus că există o ceremonie pe care o fac vânătorii de umbre la nașterea unui copil, o ceremonie care îi protejează. Că Surorile de Fier și Frații Tăcuți trebuie s-o îndeplinească. Și mă întrebam...

— Dacă a fost făcută ceremonia asupra ta?

Clary dădu din cap.

Jocelyn răsuflă adânc și își trecu mâinile prin păr.

— A fost, zise ea. Am aranjat-o prin Magnus. Un Frate Făcut a fost prezent, cineva care a făcut legământ de tăcere, și o femeie magician, care a ținut locul unei Surori de Fier. Aproape că n-am vrut s-o fac. Nu voiam să mă gândesc că tu ai putea fi în primejdie din partea supranaturalului, după ce te ascunsesem cu atâta grijă. Dar Magnus m-a convins și a avut dreptate.

Clary se uită la ea, curioasă.

— Cine era femeia magician?

— Jocelyn! se auzi Luke strigând din bucătărie. Fierbe apa!

Jocelyn o sărută grăbită pe Clary pe creștetul capului.

— Scuze. Urgență culinară. Ne vedem peste cinci minute?

Clary dădu din cap, în timp ce mama ei ieși în fugă din cameră, apoi se întoarse la birou. Runa pe care o crea nu dispăruse încă, stăruind pentru atenție la marginea minții ei. Începu să deseneze din nou, completând desenul început. Când termină, se dădu înapoi și se uită la ceea ce făcuse. Semăna puțin cu runa de Deschidere, dar era altceva. Era un model la fel de simplu ca o cruce și la fel de nou ca un prunc nou-născut. Conținea o amenințare mocnită, senzația că fusese născută din furia, din vinovăția și din mânia ei neputincioasă.

Era o rună puternică. Dar cu toate că știa exact ce însemna și cum putea fi folosită, nu-i venea în minte nicio posibilitate în care să-i fi fost de ajutor în situația de față. Era ca și când ți s-ar fi stricat mașina la marginea unui drum pustiu, ai fi scotocit disperat prin portbagaj și ai fi scos, triumfător, un prelungitor, în loc de un cablu de curent auto.

Se simți de parcă puterea ei specială își bătea joc de ea. Cu o înjurătură, aruncă stiloul pe masă și își îngropă fața în palme.

Interiorul vechiului spital fusese văruit cu grijă, iar pereții albi răspândeau o lumină nepământeană pe fiecare suprafață. Majoritatea ferestrelor fuseseră bătute în scânduri, dar chiar și în lumina săracă, vederea îmbunătățită a Maiei putea deslușI detaliile — praful fin al tencuielii pe podeaua goală a culoarului, locurile unde fuseseră montate luminile construcției, bucăți de sârme lipite de pereți prin bulgări de mortar, șoareci foșnind prin colțurile întunecoase.

O voce vorbi din spatele ei.

— Am căutat în aripa de est. Nimic. Tu ce-ai găsit?

Maia se întoarse. Jordan stătea în spatele ei, purtând jeanși închiși la culoare și un pulover negru pe jumătate încheiat la fermoar, peste un tricou verde. Ea clătină din cap:

— Nimic, nici în aripa de vest. Niște scări destul de șubrezite. Niște detalii arhitecturale drăguțe, dacă te interesează.

El clătină din cap.

— Atunci hai să ieșim de aici. Locul ăsta îmi dă fiori.

Maia încuviință, ușurată că nu trebuia s-o spună ea. Își potrivi pasul cu al lui Jordan, mergând unul lângă altul și coborând un șir de scări a căror balustradă era atât de împroșcată cu mortar încât părea acoperită de zăpadă. Nu știa prea bine de ce fusese de acord să meargă în patrulare cu el, dar nu putea nega că alcătuiau o echipă serioasă.

Jordan era un însoțitor plăcut. În pofida celor întâmplate între ei chiar înainte să dispară Jace, era respectuos, păstrând distanța fără s-o facă să se simtă stingherită. La ieșire, s-au trezit îmbăiați de lumina puternică a lunii care scălda spațiul deschis din fața spitalului. Acesta era o clădire impunătoare, de marmură albă, ale cărei ferestre bătute în scânduri arătau ca niște ochi orbi. Un copac strâmb, care-și pierdea ultimele frunze, stătea încovoiat în fața ușilor duble.

— Ei bine, a fost o pierdere de vreme, zise Jordan.

Maia își întoarse ochii spre el. Jordan se uita la vechiul spital al marinei, exact cum prefera ea. Îi plăcea să se uite la Jordan când el nu se uita la ea. În felul acesta îi putea privi linia maxilarului colțuros, felul în care părul lui închis la culoare se cârlionța la ceafă, arcuirea claviculei sub tricoul cu guler în *V*, fără senzația că el ar aștepta ceva de la ea dacă tot se uita.

Când îl întâlnise, era un băiat foarte hipster, tot numai ascuțimi și gene, dar acum arăta mai matur, cu cicatrice pe nodurile degetelor și mușchi ce se mișcau fluid pe sub tricoul lui verde mulat. Încă mai avea tenta măslinie a pielii care amintea de rădăcinile sale italiene și ochii de culoarea alunei pe care și-i amintea, deși acum avea inele aurii în jurul pupilelor, semnul licantropiei. Aceleași pupile le vedea

și ea când se uita în oglindă, în fiecare dimineață. Pupilele pe care le avea din cauza lui.

— Maia?

El o privea întrebător.

— Care-i părerea ta?

— Oh, clipi ea, surprinsă. Eu, a... Nu, nu cred că a avut rost să cercetăm spitalul. Vreau să spun, ca să fiu sinceră, nu înțeleg deloc de ce ne-au trimis aici. Șantierul Naval Brooklyn? De ce ar fi Jace aici? Că doar nu avea o pasiune pentru vase.

Expresia lui Jordan se schimbă din întrebătoare într-una mult mai sumbră.

— Când cadavrele sunt aruncate în East River, de multe ori ajung la mal aici. În șantierul naval.

— Crezi că noi căutăm un *cadavru*?

— Nu știu.

Ridicând din umeri, porni din nou. Ghetele lui făceau să foșnească iarba uscată, tunsă scurt.

— Poate că în momentul ăsta caut numai pentru că mi se pare nedrept să abandonez.

Pășea agale, fără grabă; mergeau umăr la umăr, aproape atingându-se. Maia își ținu ochii fixați asupra priveliștii Manhattanului de peste fluviu, o baie de lumină albă reflectată în apă. Când se apropiară de golful Wallabout, le apăru în fața ochilor arcul Podului Brooklyn și dreptunghiul iluminat al districtului South Street Seaport, de pe malul celălalt. Ea putea adulmeca miasma poluată a apei, de murdărie și de motorină a șantierului naval, mirosul animalelor mici care mișunau prin iarbă.

— Eu nu cred că Jace e mort, zise ea în cele din urmă. Cred că nu vrea să fie găsit.

La acestea, Jordan se uită la ea.

— Vrei să spui că n-ar trebui să-l căutăm?

— Nu.

Ea șovăi. Ieșiseră la malul fluviului, pe lângă un zid scund; ea-și plimba mâna pe coama acestuia în timp ce mergeau. Între ei și apă era o fâșie îngustă de asfalt.

— Când am fugit la New York, n-am vrut să fiu găsită. Dar mi-ar fi plăcut să știu că există cineva care mă caută la fel de stăruitor cum îl caută toată lumea pe Jace Lightwood.

— Îți place Jace?

Vocea lui Jordan era neutră.

— Dacă-mi place? Păi, nu în sensul *ăla.*

Jordan râse.

— Nu mă referam la sensul ăla. Deși pare să fie general considerat fenomenal de atrăgător.

— Ai de gând să-mi servești chestia aia a tipilor hetero, care se prefac că nu-și pot da seama dacă alți tipi sunt atrăgători sau nu? Jace și tipul păros de la magazinul de delicatese de pe Ninth Street sunt totuna pentru tine?

— Păi, băiatul păros are negul ăla, deci cred că Jace îl devansează puțin. Asta dacă-ți place genul de bine-făcut, blond, „Abercrombie and Fitch[1] și-ar fi dorit să-și permită să mă aibă".

O privi printre gene.

— Întotdeauna mi-au plăcut băieții cu păr negru, zise ea, cu voce joasă.

El se uită spre fluviu.

— Ca Simon.

— Îmm... da. Maia nu se mai gândise de mult la Simon în felul ăla. Cred că da.

— Și îți plac muzicienii.

El întinse mâna și smulse o frunză de pe o creangă ce atârna deasupra capului.

— Vreau să spun, eu cânt, și Bat era DJ, și Simon...

— Îmi place muzica.

Maia își dădu părul la o parte de pe față.

— Ce altceva îți mai place?

Jordan rupse frunza între degete. Se opri și se sălță, așezându-se, pe zidul scund, apoi se întoarse cu fața la ea.

---

[1] Marc lanț de magazine de îmbrăcăminte, orientat pe ținute de stradă pentru clienți de 18–22 de ani.

— Adică, e ceva ce-ți place atât de mult, încât crezi că ai vrea să-l faci, să zicem, ca să-ți câștigi existența?

Ea se uită la el, surprinsă.

— Ce vrei să spui?

— Îți mai aduci aminte când mi-am făcut astea?

Își desfăcu fermoarul puloverului și îl dădu jos. Tricoul pe care-l purta pe dedesubt avea mâneci scurte. Înconjurându-i fiecare biceps erau cuvintele în sanscrită ale mantrelor Shanti[1]. Ea și le amintea bine. Prietena lor, Valerie, i le tatuase, după program, gratis, în atelierul ei de tatuaje din Red Bank. Maia făcu un pas spre el. El fiind așezat și ea în picioare, ochii lor se aflau la aproape același nivel. Ea întinse mâna și, șovăind, își plimbă degetele peste literele tatuate pe brațul lui stâng. Pleoapele lui tresăriră și se închiseră la atingerea ei.

— *Călăuzește-ne de la ireal la real,* citi ea tare. *Călăuzește-ne din întuneric la lumină. Călăuzește-ne din moarte la nemurire.*

Pielea lui era mătăsoasă la atingere.

— Din *Upanișade.*

— A fost ideea ta. Tu erai cea care citeai tot timpul. Tu erai cea care știai totul...

Jordan deschise ochii și se uită la ea. Ochii săi aveau o nuanță un pic mai deschisă decât apa din spatele lui.

— Maia, indiferent ce vrei să faci, o să te ajut. Am pus deoparte mult din salariul meu de Pretor. Ți i-aș putea da ție... Ar acoperi studiile tale la Stanford. Ei bine, mare parte din ele. Dacă încă mai vrei să te duci acolo.

— Nu știu, zise ea, cu gândurile învălmășite. Când m-am alăturat haitei, credeam că nu se putea să fii un vârcolac și orice altceva. Credeam că totul e să trăiești în haită, nu să ai într-adevăr o identitate. M-am simțit mai în siguranță așa. Dar Luke are o viață. Ține un magazin de cărți. Și tu, tu ești în Praetor. Bănuiesc... că se poate să fii mai multe lucruri.

---

[1] Mantrele Shanti sau „Mantrele Păcii" sunt rugăciuni hinduse pentru pace din *Upanișade,* care se rostesc la începutul și sfârșitul ritualurilor religioase și ale discursurilor.

— Tu întotdeauna ai fost mai mult, zise el, cu voce joasă, gâtuită. Știi, ceea ce ai spus mai devreme... atunci când ai fugit și ți-ar fi plăcut să crezi că te căuta cineva. Trase adânc aer în piept. Eu te-am căutat. N-am încetat niciodată să te caut.

Ea îi întâlni ochii de culoarea alunei. El nu se mișcă, dar mâinile lui, strângând genunchii, aveau nodurile albe. Maia se aplecă, destul de aproape să vadă începutul tuleielor din barba lui, să-i adulmece mirosul, miros de lup și pastă de dinți și bărbat. Își așeză mâinile peste ale lui.

— Ei bine, zise ea, m-ai găsit.

Fețele lor erau la doar câțiva centimetri depărtare. Ea simți răsuflarea lui pe buze mai înainte de a o săruta și se lăsă să se piardă în sărut, cu ochii închiși. Gura lui era la fel de moale cum și-o amintea, buzele lui îi atingeau ușor buzele, trimițându-i fiori prin tot corpul. Își ridică brațele, petrecându-le pe după gâtul lui, trecându-și degetele prin părul lui negru, cârlionțat, atingându-i pielea de la ceafă, marginea gulerului tocit al tricoului său.

El o trase mai aproape. Tremura. Ea simți fierbințeala trupului puternic lipit de al ei și mâinile lui alunecându-i pe spate.

— Maia, șopti el.

Începu să-i ridice marginea puloverului, apăsându-și degetele în partea de jos a spatelui ei. Buzele se mișcară peste ale ei când spuse:

— Te iubesc. N-am încetat niciodată să te iubesc.

Ești a mea. Întotdeauna vei fi a mea.

Cu inima bătându-i puternic, ea se smulse din brațele lui, trăgându-și puloverul în jos.

— Jordan — oprește-te.

El se uită la ea, cu o expresie buimacă și îngrijorată.

— Îmi pare rău. N-a fost bun de nimic? N-am sărutat pe nimeni în afară de tine, nu de când...

Vorbele i se stinseră pe buze.

Ea clătină din cap.

— Nu, doar că... nu pot.

— Bine, zise el.

Părea foarte vulnerabil, stând acolo, cu disperarea întipărită pe față.

— Nu trebuie să facem nimic...

Ea își căută cuvintele.

— Doar că... e prea mult.

— N-a fost decât un sărut.

— Ai spus că mă iubești, spuse ea cu voce tremurătoare. Mi-ai oferit economiile tale. Nu pot accepta asta de la tine.

— Care? zise el, cu durerea gâlgâindu-i în voce. Banii mei sau partea cu iubirea?

— Nici una, nici cealaltă. Pur și simplu nu pot, OK? Nu cu tine, nu acum.

Se trase înapoi. El se uită lung după ea, cu gura întredeschisă.

— Nu veni după mine, te rog, zise ea și grăbi pasul pe drumul pe care veniseră.

5

FIUL LUI VALENTINE

VISA DIN NOU PEISAJE ÎNGHEȚATE. O TUNDRĂ POSOMORÂTĂ CARE SE ÎNTINDEA în toate direcțiile, sloiuri de gheață plutind pe apele negre ale Mării Arctice, munți cu vârfurile acoperite de zăpadă și orașe sculptate în gheață, ale căror zgârie-nori scânteiau ca turnurile demonilor din Alicante.

În fața orașului înghețat era un lac înghețat. Clary aluneca pe o pantă abruptă, încercând să ajungă la lac, deși nu știa bine de ce. Două siluete întunecate stăteau în mijlocul apei înghețate. Când se apropie de lac, alunecând pe pantă, cu mâinile arzându-i de la contactul cu gheața și zăpada intrându-i în pantofi, văzu că unul din personaje era un băiat cu aripi negre în spinare, ca de corb. Părul lui era alb ca gheața din jurul lor. Sebastian. Iar lângă Sebastian era Jace, părul lui auriu fiind singura culoare din peisajul înghețat care nu era negru sau alb.

Când Jace se întoarse de la Sebastian și începu să vină spre Clary, din spate îi crescură aripi, alb-aurii și sclipitoare. Clary alunecă ultimii metri spre oglinda înghețată a lacului și se prăbuși în genunchi, epuizată. Mâinile îi erau vinete și însângerate, buzele crăpate, plămânii arși de fiecare răsuflare înghețată.

— Jace, șopti ea.

Și în clipa următoare era lângă ea, ridicând-o în picioare, înfășurând-o cu aripile lui, și ei îi era din nou cald, și-și simțea corpul decongelându-se din inimă de-a lungul

venelor, aducându-i la viață mâinile și picioarele cu furnicături pe jumătate dureroase, pe jumătate plăcute.

„Clary", zise el, mângâindu-i tandru părul. „Îmi promiți că n-o să țipi?"

Clary deschise ochii. Pentru o clipă, se simți atât de dezorientată încât lumea păru să se învârtă în jurul ei, ca văzută dintr-un carusel în mișcare. Se afla în dormitorul ei de la Luke — salteaua familiară sub ea, șifonierul cu oglinda lui crăpată, ferestrele care dădeau spre East River, radiatorul care bolborosea și șuiera. O geană de lumină pătrundea prin ferestre, o lumină slabă, roșie, venea dinspre alarma de fum de deasupra dulapului. Clary stătea întinsă pe o parte, sub un maldăr de pături, iar la spate îi era cald, foarte plăcut. Un braț era petrecut peste ea. Pentru o clipă, în spațiul semiconștient buimac dintre somn și veghe, se întrebă dacă Simon intrase pe fereastră în timp ce dormea ea și se întinsese lângă ea, cum obișnuiau să doarmă împreună în același pat când erau copii.

Dar corpul lui Simon nu era cald.

Inima i-o luă razna în piept. Mai înainte de a se trezi de-a binelea, se răsuci sub cuverturi. Lângă ea era Jace, întins pe o parte, uitându-se în jos spre ea, cu capul proptit în palmă. Lumina palidă a lunii îi făcea părul un halo, iar ochii lui luceau aurii ca ai unei pisici. Era complet îmbrăcat, încă purtând tricoul alb cu mâneci scurte în care-l văzuse mai devreme în ziua aceea, iar brațele lui goale erau acoperite cu șiruri de rune împletite, ca niște viițe cățărătoare.

Ea își trase răsuflarea, speriată. Jace, Jace *al ei*, nu se uitase niciodată la ea astfel. Se uitase cu dorință, dar nu cu această privire leneșă, de prădător, *mistuitoare*, care-i făcea inima să-i zvâcnească aritmic în piept.

Deschise gura — să-i rostească numele sau să țipe, nu știa sigur, dar nu avu ocazia să mai afle; Jace se mișcă atât de repede că nici măcar nu-l văzu. Acum stătea întins lângă ea, iar în clipa următoare era peste ea, cu o mână lipită peste gura ei. Picioarele lui îi încălecaseră șoldurile; îi putea simți corpul zvelt, musculos, apăsat peste al ei.

— Nu vreau să-ți fac niciun rău, zise el. Nu ți-aș face niciodată rău. Dar nu vreau să țipi. Trebuie să vorbesc cu tine.

Ea se uită furioasă la el.

Spre surprinderea ei, el râse. Râsul lui obișnuit, înăbușit până la șoaptă.

— Îți pot citi expresia, Clary Fray. În clipa în care o să-mi iau mâna de pe gura ta, o să țipi. Sau o să-ți folosești antrenamentul și o să-mi rupi încheietura. Haide, promite-mi că n-ai s-o faci. Jură pe Înger.

De data asta, ea-și dădu ochii peste cap.

— OK, ai dreptate, zise el. Nu prea poți să juri cu mâna mea peste gură. Am să-ți dau drumul. Și dacă țipi... — își plecă ușor capul într-o parte și părul auriu-pal îi căzu peste ochi — ...o să dispar.

Își retrase mâna. Ea stătu nemișcată, respirând greu, apăsată de greutatea corpului său peste al ei. Știa că el era mai rapid decât ea, că n-ar fi putut face nicio mișcare fără ca el să i-o ia înainte, dar pentru o clipă i se păru că el consideră interacțiunea lor ca un joc, ca pe ceva distractiv. El se aplecă mai aproape de ea și ea-și dădu seama că maieul i se ridicase și putea simți abdomenul lui plat, tare, pe pielea ei. Roși. În pofida fierbințelii din obraji, prin vene simțea trecându-i ace de gheață.

— Ce cauți aici?

El se trase un pic înapoi, arătând dezamăgit.

— Ăsta nu e chiar un răspuns la întrebarea mea, știi. Mă așteptam mai degrabă la corul „Aleluia". Vreau să spun, nu se întâmplă în fiecare zi ca iubitul tău să se întoarcă din morți.

— Știam deja că n-ai murit, zise ea, cu buze amorțite. Te-am văzut în bibliotecă. Împreună cu...

— Colonelul Mustard[1]?

— Sebastian.

El expiră și chicoti.

— Am știut că erai și tu acolo. Te-am simțit.

Ea își simți propriul corp înțepenind.

— M-ai lăsat să cred că ai dispărut, zise ea. Înainte de asta, am crezut că... chiar am crezut că era posibil să fii...

Se opri. Nu putea s-o spună. *Mort.*

— E de neiertat. Dacă eu ți-aș fi făcut asta ție...

[1] Personaj din jocul, serialul de televiziune și filmul *Clue*, reprezentând ofițerul britanic colonialist tipic, riguros, blond și spilcuit, mare vânător.

— Clary.

Se aplecă din nou spre ea; mâinile lui erau calde pe încheieturile ei, răsuflarea lui, blândă la urechea ei. Putea simți fiecare locșor în care corpurile li se atingeau. Era cumplit de tulburător.

— A trebuit s-o fac. Era prea periculos. Dacă ți-aș fi spus, tu ar fi trebuit să alegi între a spune Consiliului că eram încă în viață — lăsându-i să mă hăituiască — și a păstra un secret care te-ar fi făcut o complice în ochii lor. Apoi, când m-ai văzut în bibliotecă, a trebuit să aștept. Aveam nevoie să știu dacă mă mai iubeai, dacă aveai să te duci sau nu să spui Consiliului ce ai văzut. Nu te-ai dus. Dar aveam nevoie să știu că pentru tine sunt mai important eu decât Legea. Și sunt, nu-i așa?

— Nu știu, șopti ea. Nu știu. Cine ești tu?

— Sunt tot Jace, zise el. Și tot te iubesc.

Lacrimi fierbinți îi umplură ochii lui Clary. Clipi și ele i se rostogoliră pe față. El își aplecă blând capul și îi sărută obrajii, apoi gura. Ea simți gustul propriilor lacrimi, sărat pe buzele lui, și el îi deschise gura cu a lui, cu grijă, foarte blând. Gustul familiar și faptul că-l simțea pe el o copleși și, pentru o fracțiune de secundă se pierdu în el, îndoielile cedându-i în orbirea corpului ei, în recunoașterea inconștientă a nevoii de a-l ține aproape, de a-l ține *acolo* — exact în clipa în care ușa dormitorului se deschise.

Jace îi dădu drumul. Clary instantaneu se smuci depărtându-se de el, ducând repede mâna să-și tragă maieul în jos. Jace se întinse și se ridică în capul oaselor, fără grabă, cu grație lenevă, rânjind spre persoana care stătea în prag.

— Măi, să fie, zise Jace. Se pare că ți-ai ales cel mai prost moment de când Napoleon a hotărât că miezul iernii e momentul potrivit să atace Rusia.

Era Sebastian.

De aproape, Clary putea vedea mai limpede schimbările petrecute în el de când îl cunoscuse în Idris. Părul lui era alb ca hârtia și ochii ca două tuneluri întunecate, tiviți de gene lungi ca niște picioare de păianjen. Purta o cămașă albă, cu mânecile suflecate, iar în jurul încheieturii drepte se putea vedea o cicatrice roșie, ca o brățară zimțată. Și în lungul palmei avea o cicatrice, care arăta nouă și adâncă.

— Asta e sora mea pe care o pângărești aici, știi, zise el, mutându-și ochii negri spre Jace, cu o expresie amuzată pe față.

— Îmi pare rău.

Nu s-ar fi zis că-i părea rău. Se lăsase înapoi pe spate, în așternuturi, ca o pisică.

— Ne-a luat valul.

Clary trase brusc aer în piept. Sunase grosolan chiar și în urechile ei.

— Ieși *afară*, îi zise ea lui Sebastian.

El se sprijini de canatul ușii, cu cotul și șoldul, iar ea observă cu un șoc cât de mult semănau mișcările lui cu ale lui Jace. Nu doar semănau, se *mișcau* identic. De parcă... De parcă ar fi fost învățați să se miște de aceeași persoană.

— Ei, zise el, așa se vorbește cu fratele tău mai mare?

— Magnus ar fi trebuit să-ți lase un cuier, i-o trânti Clary.

— Oh, îți amintești aia, da? Mi s-a părut că am petrecut foarte bine în ziua aceea.

Zâmbi puțin infatuat, iar Clary, cu un gol îngrețoșător în stomac, își aminti cum el o dusese la rămășițele arse ale casei mamei sale, cum o sărutase printre ruine, știind tot timpul cine erau de fapt unul pentru celălalt, desfătându-se cu faptul că ea nu știa.

Ea se uită într-o parte la Jace. El știa prea bine că Sebastian o sărutase. Sebastian îl tachinase cu asta, iar Jace fusese gata să-l omoare. Dar acum nu mai părea furios; părea amuzat și ușor enervat că fusese întrerupt.

— Ar trebui s-o facem din nou, zise Sebastian, examinându-și unghiile. Să petrecem un timp în familie.

— Nu mă interesează ce crezi tu. Nu ești fratele meu, zise Clary. Ești un ucigaș.

— Chiar nu văd cum lucrurile astea s-ar anula reciproc, zise Sebastian. Nici în cazul morții scumpului nostru tată nu s-au anulat.

Privirea i se îndreptă alene spre Jace.

— În mod normal, nu m-aș băga cu niciun chip în calea vieții amoroase a unui prieten, dar chiar n-am chef să stau afară, aici, pe holul ăsta, nu știu cât timp. Mai ales când nu pot să aprind vreo lumină. E plictisitor.

Jace se ridică, netezindu-și tricoul.

— Dă-ne cinci minute.

Sebastian scoase un oftat exagerat și închise ușa.

Clary se uită la Jace.

— Ce p...

— Ai grijă cu limbajul, Fray! zise Jace și ochii lui jucau veseli. Relaxează-te.

Clary împunse cu degetul prin aer către ușă.

— Ai auzit ce a spus. Despre ziua în care m-a sărutat. *Știa* că sunt sora lui. Jace...

Ceva fulgeră în ochii lui, întunecându-le auriul, dar când vorbi din nou, era ca și când vorbele ei se loviseră de o suprafață de teflon și săriseră cât colo, nefăcând nicio impresie.

Ea se dădu înapoi, îndepărtându-se de el.

— Jace, nu asculți nimic din ce spun?

— Uite, te înțeleg dacă te simți stingherită că fratele tău stă și așteaptă afară, pe hol. Nu *plănuisem* să te sărut.

Zâmbi, într-un fel pe care, în alt moment, ea l-ar fi găsit adorabil.

— Mi s-a părut doar o idee bună în acel moment.

Clary se dădu jos din pat, uitându-se pieziș la el. Întinse mâna după halatul agățat de unul din stâlpii patului și-l înfășură strâns în jurul ei. Jace o urmări, neschițând niciun gest s-o oprească, deși ochii îi scliperau în întuneric.

— Nu... nici măcar nu înțeleg. Mai întâi, dispari, iar acum vii înapoi cu *el*, purtându-te ca și când eu nici n-ar trebui să observ sau să-mi pese sau să-mi *amintesc*...

— Ți-am mai spus, zise el. Trebuia să fiu sigur pe tine. N-am vrut să te pun în situația de a ști unde eram, în timp ce Conclavul încă te interoga. M-am gândit că ți-ar fi greu...

— Mi-ar fi *greu*? Clary aproape că-și pierduse răsuflarea de furie. Testele sunt grele. Cursele cu obstacole sunt grele. Dispariția ta practic m-a ucis, Jace. Și ce crezi că i-ai făcut lui Alec? Lui Isabelle? Lui Maryse? Știi cum a fost? Poți să-ți închipui? Să nu știi nimic, căutările...

Privirea aceea ciudată trecu din nou peste fața lui, de parcă o auzea și n-o auzea în același timp.

— Oh, da, chiar voiam să întreb, zâmbi el angelic. Mă caută cu *toții*?

— Dacă te...

Ea clătină din cap, strângând mai tare de halat în jurul ei. Dintr-odată simțea nevoia să se acopere cu totul în fața lui, în fața întregii familiarități și frumusețe a lui, în fața zâmbetului adorabil de prădător, care spunea că era gata să facă orice cu ea, *ei*, indiferent cine aștepta pe hol.

— Sperasem c-or să lipească afișe ca atunci când se pierd câini sau pisici, zise el. *Pierdut adolescent extraordinar de atrăgător. Răspunde la numele de „Jace" sau „Asul".*

— Nu pot să cred c-ai spus asta.

— Nu-ți place „Asul"? Crezi că-i mai bine „Poponeț Simpatic"? „Deliciul[1] Sexy"? Pe bune, ăsta din urmă e un pic exagerat. Deși, practic, familia mea *este* britanică...

— Taci, zise ea, cu sălbăticie. Și ieși afară.

— Eu...

Păru uluit și ea-și aminti cât de surprins fusese, în fața Conacului, când ea-l respinsese.

— Bine, e-n regulă. O să fiu serios, Clarissa. Sunt aici pentru că vreau să vii cu mine.

— Unde să vin cu tine?

— Să vii cu mine, zise el și apoi, șovăind: și cu Sebastian. O să-ți explic totul.

Pentru o clipă, ea încremeni, cu ochii pironiți într-ai lui. Lumina argintie a lunii de afară îi scotea în evidență buzele arcuite, forma pometilor, umbra genelor, curbura gâtului.

— Ultima oară când „am venit cu tine undeva", am sfârșit lăsată fără cunoștință și târâtă în mijlocul unei ceremonii de magie neagră.

— Ăla n-am fost eu. A fost Lilith.

— Jace Lightwood pe care-l știu eu nu ar sta în aceeași încăpere cu Jonathan Morgenstern fără să-l ucidă.

— Cred c-ai putea să socotești asta autoapărare, zise Jace nepăsător, vârându-și bocancii în picioare. Suntem legați, el și cu mine. Îl tai pe el și sângerez eu.

---

[1] În engleză, *crumpet* – un soi de clătită, în Midlands și Londra, sau orice prăjitură subțire și rotundă; în slang, desemnează o persoană atrăgătoare sexual.

— Legați? Cum adică *legați*?

El își scutură părul blond pe spate, ignorându-i întrebarea.

— Povestea asta e mai complicată decât poți tu să înțelegi, Clary. El are un plan. E gata să lucreze, e gata de sacrificiu. Dacă mi-ai da o șansă să-ți explic...

— El l-a ucis pe Max, Jace, zise ea. Pe frățiorul tău.

El tresări și, pentru o clipă de speranță nebunească, ea crezu că pătrunsese până la el — dar expresia lui se șterse ca o pânză mototolită când o întinzi cu putere.

— Aia a fost... a fost un accident. De altfel, Sebastian e la fel de mult fratele meu.

— Nu. Clary clătină din cap. Nu e fratele tău. E al meu. Numai Dumnezeu știe cât mi-aș dori să nu fie adevărat. N-ar fi trebuit să se nască niciodată...

— Cum poți să spui asta? o întrebă cu asprime Jace și își coborî picioarele din pat. Te-ai gândit vreodată că poate lucrurile nu sunt albe și negre cum crezi tu? Se aplecă și își luă centura cu arme, pe care și-o prinse la brâu. A fost un război, Clary, și oamenii au fost răniți, dar... lucrurile au stat altfel atunci. Acum știu că Sebastian nu i-ar face niciodată rău, intenționat, vreuneia dintre persoanele pe care le iubesc. E în serviciul unei cauze mai înalte. Uneori mai sunt și victime colaterale...

— Tocmai ți-ai numit propriul frate *victimă colaterală*?

Vocea ei se înălță aproape într-un strigăt, nevenindu-i să creadă. Simțea că abia mai putea respira.

— Clary, nu asculți. E important...

— Așa cum și Valentine a crezut că ce făcea el era important?

— Valentine a greșit, zise el. A avut dreptate despre Conclav că era corupt, dar a greșit alegând modul în care să îndrepte lucrurile. Însă Sebastian nu greșește. Dacă măcar ne-ai asculta pe noi...

— „Noi", repetă ea. Doamne, Jace...

El se uita la Clary, stând pe pat, și chiar dacă ea simțea că i se sfâșie inima, mintea îi lucra grăbită, încercând să-și aducă aminte unde își lăsase stela, întrebându-se dacă ar putea ajunge la creionul-cuțit X-Acto din sertarul noptierei sale. Întrebându-se dacă va avea curajul să-l folosească, odată ce punea mâna pe el.

— Clary? Jace își lăsă capul într-o parte, studiindu-i fața. Tu... mă mai iubești, nu-i așa?

— Eu îl iubesc pe Jace Lightwood, zise ea. *Tu* nu știu cine ești.

Fața lui se schimbă, dar mai înainte să poată vorbi, un țipăt spulberă liniștea. Un țipăt și un zgomot de sticlă spartă.

Clary recunoscu vocea instantaneu — mama ei.

Fără să-i mai arunce vreo privire lui Jace, deschise brusc ușa dormitorului și se repezi pe culoar, în living. Livingul din casa lui Luke era mare, separat de bucătărie printr-un bufet-bar lung. Jocelyn, în pantaloni de yoga și un tricou vechi, cu părul strâns la spate într-un conci dezordonat, stătea în picioare lângă bufet. În mod clar venise în bucătărie după ceva de băut. Un pahar era spart la picioarele ei, iar apa se infiltra în covorul cenușiu.

Îi fugise toată culoarea din obraji, lăsând-o palidă asemenea nisipului albit de soare. Se holba în capătul celălalt al camerei și, mai înainte să-și întoarcă privirea, Clary știu la ce se uita mama ei.

La fiul ei.

Sebastian se sprijinea de peretele livingului, lângă ușă, fără nicio expresie pe fața-i colțuroasă. Își coborâse pleoapele și se uita la Jocelyn printre gene. Ceva din postura lui, din înfățișarea lui, parcă ar fi ieșit din fotografia lui Hodge cu Valentine la șaptesprezece ani.

— Jonathan, șopti Jocelyn.

Clary rămase nemișcată, chiar și când Jace dădu fuga pe hol, observând scena din fața lui într-o clipită și oprindu-se. Mâna lui stângă era la centura cu arme; degetele lui lungi și subțiri erau la câțiva centimetri de mânerul unuia dintre pumnale, dar Clary știa că i-ar fi luat mai puțin de o secundă să-l scoată.

— Trec drept „Sebastian" acum, spuse fratele lui Clary. Am ajuns la concluzia că nu mă interesa să păstrez numele pe care mi l-ați dat tu și tata. Amândoi m-ați trădat și aș prefera cât mai puțină asociere cu voi cu putință.

Apa se întinsese din balta paharului spart la picioarele lui Jocelyn într-un cerc întunecat. Ea făcu un pas înainte, cercetând din ochi fața lui Sebastian.

— Am crezut că ai murit, șopti ea. Că erai *mort*. Ți-am văzut oasele prefăcute în cenușă.

Sebastian se uită la ea, cu ochii lui întunecați calmi și îngustați.

— Dacă ai fi fost o mamă adevărată, zise el, o mamă bună, ai fi știut că sunt în viață. A fost odată un om care a spus că mamele poartă cheia sufletelor noastre în ele toată viața lor. Însă tu ai aruncat-o pe a mea.

Jocelyn scoase un sunet din adâncul gâtlejului. Se sprijini de bufet. Clary ar fi vrut să alerge la ea, dar picioarele ei păreau că prinseseră rădăcini. Indiferent ce se petrecea între fratele și mama ei era ceva ce n-avea nicio legătură cu ea.

— Nu-mi spune că nu ești nici măcar un pic bucuroasă că mă vezi, mamă, zise Sebastian și, cu toate că vorbele sale erau imploratoare, vocea îi era inexpresivă. Nu sunt eu tot ceea ce ți-ai putea dori într-un fiu? Își deschise larg brațele: Puternic, frumos, arătând exact ca scumpul nostru tată.

Jocelyn clătină din cap, cu fața cenușie.

— Ce vrei, Jonathan?

— Vreau ceea ce vrea toată lumea, zise Sebastian. Vreau ceea ce îmi aparține. În cazul de față, moștenirea Morgenstern.

— Moștenirea Morgenstern e sânge și distrugere, zise Jocelyn. Noi nu suntem Morgenstern aici. Nici eu, nici fiica mea.

Își îndreptă spatele. Mâna încă îi era încleștată de bufet, dar Clary putu vedea o parte din vechiul foc reîntorcându-se în expresia mamei sale.

— Dacă pleci acum, Jonathan, n-am să spun Conclavului că ai trecut pe aici vreodată.

Ochii ei fulgerară spre Jace.

— Sau tu. Dacă ar ști că voi doi cooperați, v-ar ucide pe amândoi.

Clary făcu, din reflex, un pas în fața lui Jace. El se uită, peste umărul ei, spre Jocelyn.

— Ți-ar păsa dac-aș muri?

— Îmi pasă de ceea ce ar însemna asta pentru fiica mea, zise Jocelyn. Și Legea *este* aspră — *prea* aspră. Ceea ce ți s-a întâmplat ție — poate c-ar putea fi desfăcut.

Ochii ei se întoarseră la Sebastian.

— Dar pentru tine — Jonathan al meu — e mult prea târziu.

Mâna cu care se sprijinise de bufet țâșni înainte, ținând *kindjalul*, cuțitul cu lamă lungă al lui Luke. Fața lui Jocelyn lucea de lacrimi, dar strânsoarea ei pe mânerul cuțitului era fermă.

— Arăt exact ca el, nu-i așa? zise Sebastian, fără să se miște; părea să nici nu fi observat cuțitul. Ca Valentine. De aceea te-ai uitat la mine așa.

Jocelyn clătină din cap.

— Arăți cum ai arătat întotdeauna, din prima clipă în care te-am văzut. Arăți ca o zămislire a demonului.

Vocea ei era dureros de tristă.

— Îmi pare atât de rău.

— Îți pare rău pentru ce?

— Că nu te-am ucis când te-ai născut, zise ea și ieși de după bufet, învârtind *kindjalul* în mână.

Clary se încordă, dar Sebastian tot nu se mișcă. Ochii lui negri o urmăriră pe mama lui, care venea către el.

— Asta-ți dorești? zise el. Ca eu să mor? Își deschise brațele, de parcă ar fi vrut s-o îmbrățișeze pe Jocelyn, și făcu un pas înainte. Dă-i drumul. Omoară-ți fiul. Eu n-am să te opresc.

— *Sebastian*, zise Jace.

Clary se uită la el, nevenindu-i să creadă. Chiar o spusese cu *îngrijorare*?

Jocelyn făcu încă un pas. Cuțitul învârtit era ca o ceață în mâna ei. Când se opri, vârful îi era îndreptat direct spre inima lui Sebastian.

El tot nu se mișcă.

— Fă-o, zise el, încet. Își plecă într-o parte capul. Sau nu te poți hotărî s-o faci? M-ai fi putut omorî când m-ai născut. Dar n-ai făcut-o. Își coborî vocea: Poate știi că nu există ceva ca dragostea condiționată pentru un copil. Poate că, dacă m-ai iubi îndeajuns, m-ai putea salva.

Pentru o clipă, se uitară unul la altul, mamă și fiu, ochi verzi ca gheața în ochi negri-tăciune. La colțurile gurii lui Jocelyn erau cute adânci despre care Clary ar fi putut jura că nu fuseseră acolo în urmă cu două săptămâni.

— Te prefaci, zise ea, cu vocea tremurând. Nu simți nimic, Jonathan. Tatăl tău te-a învățat să imiți emoțiile omenești la fel cum ai învăța un papagal să repete cuvinte. Pasărea nu înțelege ce spune și nici tu. Mi-aș fi dorit — oh, Doamne, mi-aș fi dorit — s-o poți face. Dar...

Jocelyn aduse lama în sus într-un arc rapid, curat, ucigător. O lovitură perfect plasată, în care lama ar fi trebuit să între pe sub coastele lui Sebastian și în inima lui. Și ar fi ajuns, dacă el nu s-ar fi mișcat chiar mai repede decât Jace; sări într-o parte și înapoi, iar vârful lamei numai îi zgârie lung pielea de pe piept.

Lângă Clary, Jace trase aer în piept. Ea se răsuci spre el. O pată roșie se întindea pe pieptul tricoului său. El o atinse cu mâna; vârfurile degetelor i se însângerară. *Suntem legați. Îl tai pe el și sângerez eu.*

Fără să mai stea pe gânduri, Clary se repezi în cameră, aruncându-se între Jocelyn și Sebastian.

— Mamă, gâfâi ea. Oprește-te.

Jocelyn încă mai ținea cuțitul, cu ochii nedezlipiți de Sebastian.

— Clary, dă-te la o parte.

Sebastian începu să râdă.

— Înduioșător, nu? zise el. Sora mai mică apărându-și fratele mai mare.

— Nu *pe tine* te apăr.

Clary se uita țintă la mama ei.

— Orice i se întâmplă lui Jonathan, i se întâmplă și lui Jace. Înțelegi, mamă? Dacă îl ucizi pe el, Jace moare. Deja sângerează. Te rog, mamă.

Jocelyn încă mai strângea cuțitul, dar expresia îi deveni nesigură.

— Clary...

— Sfinte, ce încurcat, observă Sebastian. Sunt curios să văd cum o să rezolvați asta. La urma urmelor, n-am niciun motiv să plec.

— De fapt, ai, se auzi un glas pe hol.

Era Luke, desculț, în jeanși și într-un pulover vechi. Arăta ciufulit și ciudat de tânăr, fără ochelari. Avea, de asemenea, o pușcă cu țeava retezată sprijinită pe umăr, îndreptată spre Sebastian.

— Asta e o pușcă semiautomată Winchester de calibru 12. Haita o folosește ca să doboare lupii care s-au sălbăticit, zise el. Chiar dacă nu te ucid, îți pot reteza un picior, fiu al lui Valentine.

A fost ca și când toată lumea din încăpere a tras repede aer în piept, simultan — toți în afară de Luke. Și Sebastian, care, cu un rânjet ce-i despărțea fața în două, se întoarse și porni spre Luke, ignorând arma.

— *„Fiu al lui Valentine"*, zise el. Chiar așa te gândești la mine? În alte circumstanțe, ai fi putut fi nașul meu.

— În alte circumstanțe, zise Luke, punând degetul pe trăgaci, ai fi putut fi uman.

Sebastian se opri scurt.

— Același lucru se poate spune și despre tine, vârcolacule.

Lumea păru să-și fi încetinit mersul. Luke își fixă ținta, privind în lungul țevii. Sebastian zâmbea.

— Luke, zise Clary.

Era ca unul din visele acelea, un coșmar în care ar fi vrut să strige, dar tot ce putea să scoată din ea era doar o șoaptă.

— Luke, *nu trage.*

Degetul tatălui ei vitreg se încordă pe trăgaci — și atunci Jace explodă în mișcare, aruncându-se de dincolo de Clary, făcând o tumbă peste canapea și izbindu-se în Luke tocmai când arma se descărcă.

Glonțul fu deviat; una dintre ferestre se sparse când glonțul o lovi. Luke, dezechilibrat, se clătină înapoi. Jace îi smulse arma din mână și o aruncă. Trecu vâjâind prin fereastra spartă, iar Jace se întoarse înapoi spre bărbatul mai în vârstă.

— Luke..., începu el.

Luke îl pocni.

Chiar și știind tot ce știa, șocul de a-l vedea pe Luke, cel care îi ținuse partea lui Jace de nenumărate ori în fața mamei sale, în fața lui Maryse, în fața Conclavului — Luke, care era fundamental blând și bun — să-l vadă dându-i de-adevăratelea un pumn în față lui Jace, a fost ca și când ar fi lovit-o pe Clary, în schimb. Jace, total nepregătit, fu aruncat în peretele din spate.

Iar Sebastian, care până atunci nu arătase nicio emoție reală în afară de batjocură și dezgust, mârâi — mârâi și trase de la brâu un pumnal lung și subțire. Luke făcu ochii mari și dădu să se ferească, dar Sebastian fu mai rapid decât el — mai rapid decât oricine altcineva pe care-l văzuse Clary vreodată. Mai rapid decât Jace. Înfipse pumnalul în pieptul lui Luke, răsucindu-l înainte de a-l scoate din nou, roșu până la plăsele. Luke căzu cu spatele de perete — apoi se scurse la baza lui, lăsând o dâră de sânge în urmă, sub ochii îngroziți ai lui Clary.

Jocelyn țipă. Sunetul fu mai pătrunzător decât al glonțului care sfărâmase fereastra, deși Clary îl auzi de parcă ar fi venit de la depărtare

sau de sub apă. Nu-și putea lua ochii de la Luke, care se prăbușise la podea, în vreme ce covorul se înroșea rapid în jurul lui.

Sebastian ridică din nou pumnalul — și Clary se repezi la el, aruncându-se cu toate puterile în umărul lui, încercând să-l dezechilibreze. Abia de-l mișcă, totuși el scăpă pumnalul din mână. Se întoarse spre ea. Sângera, cu buza spartă. Clary nu știa de ce, nu până când Jace nu intră în câmpul ei vizual și zări sânge la gura lui, unde îl lovise Luke.

— Destul!

Jace îl apucă pe Sebastian de spatele jachetei. Era palid și nu se uita nici la Luke, nici la Clary.

— Oprește-te. Nu de asta am venit aici.

— Dă-mi drumul...

— Nu.

Jace se întinse și-l apucă de mână pe Sebastian. Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Clary. Buzele lui rostiră pe mutește niște cuvinte — urmă o strălucire argintie, inelul de pe degetul lui Sebastian — și apoi amândoi dispărură, ștergându-se din existență între o respirație și următoarea. Exact când dispăreau, o dâră de ceva metalic zbură prin aer în locul unde stătuseră și se înfipse în perete.

Kindjalul lui Luke.

Clary se întoarse să se uite la mama ei, care aruncase cuțitul. Dar Jocelyn nu se uită la Clary. Alergă lângă Luke, îngenunchind pe covorul însângerat și trăgându-i capul în poala ei. Ochii lui erau închiși. Sângele îi picura la colțurile gurii. Pumnalul de argint al lui Sebastian, mânjit cu mai mult sânge, zăcea la un metru distanță.

— Mamă, șopti Clary. O să...

— Pumnalul a fost de argint, răspunse Jocelyn cu voce tremurătoare. N-o să se vindece destul de repede cum ar trebui, nu fără tratament special.

Îi atinse fața lui Luke cu vârful degetelor. Pieptul lui se ridica și cobora, văzu Clary cu ușurare, chiar dacă foarte puțin. Putea simți lacrimile arzând-o în fundul gâtlejului și, pentru o clipă, se miră de calmul mamei sale. Dar Jocelyn era o femeie care odinioară stătuse în cenușa căminului ei, înconjurată de cadavrele înnegrite ale familiei sale, inclusiv părinții și fiul ei, și mersese mai departe.

— Adu niște prosoape de la baie, zise mama ei. Trebuie să oprim sângerarea.

Clary se clătină, nesigură pe picioare, și intră aproape orbește în baia mică, îmbrăcată în faianță, a lui Luke. În spatele ușii atârna un prosop cenușiu. Îl trase jos și se întoarse în living. Jocelyn îl ținea pe Luke în poală cu o mână; în cealaltă avea un telefon mobil. Îl lăsă pe podea și întinse mâna după prosop când intră Clary. Împăturindu-l în două, îl așeză peste rana din pieptul lui Luke și apăsă. Clary privi cum marginile prosopului cenușiu încep să devină stacojii de sânge.

— Luke, șopti Clary.

El nu se mișcă. Fața îi era groaznic de pământie.

— Tocmai i-am chemat haita, zise Jocelyn.

Nu se uită la fiica ei; Clary își dădu seama că Jocelyn nu întrebase absolut nimic despre Jace și Sebastian, nici de ce ea și Jace ieșiseră din dormitorul ei, nici ce făcuseră acolo. Era în întregime concentrată asupra lui Luke.

— Au niște membri ce patrulează în zonă. De îndată ce vor ajunge aici, va trebui să plecăm. Jace o să se întoarcă după tine.

— N-ai de unde să știi..., începu Clary în șoaptă, cu gâtul uscat.

— Ba știu, zise Jocelyn. Valentine s-a întors după mine și după cincisprezece ani. Așa sunt bărbații Morgenstern. Nu renunță niciodată. O să vină din nou după tine.

Jace nu e Valentine. Dar cuvintele i se stinseră pe buze. Clary ar fi vrut să cadă în genunchi și să-i ia mâna lui Luke, să i-o țină strâns, să-i spună că îl iubea. Dar își aduse aminte de mâinile lui Jace pe ea, în dormitor, și n-o făcu. Asta era din vina ei. Nu merita să-l consoleze pe Luke sau pe ea însăși. Merita durerea, vinovăția.

Scrâșnetul unor pași se auzi în verandă, însoțit de un murmur de voci. Jocelyn ridică brusc capul. Haita.

— Clary, du-te și ia-ți lucrurile, zise ea. Ia ce crezi tu că o să ai nevoie, dar nu mai mult decât poți căra. N-o să ne mai întoarcem în casa asta.

6

NICIO ARMĂ DIN LUMEA ASTA

FULGI MĂRUNȚI DE ZĂPADĂ TIMPURIE ÎNCEPUSERĂ SĂ CADĂ DIN cerul cenușiu ca oțelul, plutind ca puful de pasăre, în timp ce Clary și mama ei se grăbeau pe Greenpoint Avenue, cu capetele aplecate, înfruntând vântul înghețat dinspre East River.

Jocelyn nu mai scosese un cuvânt de când îl lăsaseră pe Luke la stația de poliție dezafectată care servea drept cartier general al haitei. Totul se petrecuse ca prin ceață — haita cărându-l pe liderul ei înăuntru, kitul de vindecare, Clary și mama ei făcând eforturi să-l zărească pe Luke, în timp ce lupii păreau să-și strângă rândurile în jurul lui și împotriva lor două. Știa de ce nu-l putuseră duce la un spital mundan, dar fusese greu, mai mult decât greu, să-l lase acolo, în camera văruită care servea drept infirmerie.

Nu că lupii nu le-ar fi *plăcut* pe Jocelyn și Clary. Ci pentru că logodnica lui Luke și fiica acesteia nu făceau parte din haită. N-aveau să facă niciodată parte. Clary se uitase după Maia, căutând un aliat, dar ea nu era acolo. În cele din urmă, Jocelyn o trimisese pe Clary să aștepte afară, pe culoar, întrucât încăperea era prea aglomerată, iar Clary se lăsase

moale pe podea, ținându-și rucsacul în poală. Era ora două dimineața și niciodată nu se mai simțise atât de singură. Dacă Luke murea...

Abia dacă-și mai amintea o viață fără el. Datorită lui și a mamei sale, știa cum e să fii iubită necondiționat. Luke ridicând-o în brațe și cocoțând-o într-un măr de la ferma lui era una dintre primele sale amintiri. În infirmerie, începuse să respire horcăit, în timp ce al treilea lup la comandă, Bat, desfăcuse kitul de vindecare. Oamenii se presupune că horcăie înainte de moarte, își amintise ea. Nu-și aducea aminte care fusese ultimul lucru pe care i-l spusese lui Luke. N-ar trebui să-ți aduci aminte ultimul lucru pe care i l-ai spus cuiva înainte să moară?

Când, în sfârșit, Jocelyn ieșise din infirmerie, arătând epuizată, îi întinsese lui Clary o mână ca s-o ajute să se ridice de pe podea.

— Este..., începuse Clary.

— S-a stabilizat, zisese Jocelyn.

Se uitase în sus și-n jos pe culoar.

— Ar trebui să mergem.

— Unde să mergem? se mirase Clary. Am crezut că o să stăm aici, cu Luke. Eu nu vreau să-l părăsesc.

— Nici eu, zise ferm Jocelyn.

Clary se gândise la femeia care întorsese spatele Idrisului și a tot ce cunoscuse vreodată, și plecase departe, pentru a începe o viață nouă, singură.

— Dar nu-i putem nici atrage pe Jace și pe Jonathan aici. Nu e sigur pentru haită sau Luke. Și ăsta e primul loc în care te va căuta Jace.

— Și atunci unde..., voise să întrebe Clary, dar își dăduse seama, chiar înainte de a termina de spus și închisese gura.

Unde se duceau ei întotdeauna când aveau nevoie de ajutor, zilele astea?

Acum, un praf alb, ca zahărul pudră, se așternuse pe pavimentul crăpat al bulevardului. Jocelyn îmbrăcase o haină lungă înainte să plece de acasă, dar pe dedesubt încă mai purta hainele pătate de sângele lui Luke. Gura îi era strânsă ferm, privirea neșovăitoare, ațintită înainte, pe drum. Clary se întrebă dacă așa arătase mama ei și când plecase din Idris, cu ghetele pline de cenușă și Pocalul Mortal ascuns în haina ei.

Clary clătină din cap, să-și limpezească mintea. Se lăsa în voia fanteziei, imaginându-și lucruri la care nu fusese prezentă ca să le vadă, mintea ei deviind, probabil, de la grozăvia lucrurilor pe care tocmai le văzuse.

Nepoftită, imaginea lui Sebastian înfigând cuțitul în Luke îi reveni în minte și sunetul vocii familiare și îndrăgite a lui Jace spunând *„victimă colaterală"*.

Căci, așa cum se întâmplă adesea cu ceea ce este prețios și pierdut, când o să-l găsiți din nou, s-ar putea să nu mai fie chiar așa cum l-ați lăsat.

Jocelyn se înfioră și își trase gluga, acoperindu-și părul. Fulgii albi de zăpadă deja începuseră să se amestece cu șuvițele de un roșu intens. Era tăcută, iar strada, mărginită de restaurante poloneze și rusești, printre frizerii și saloane de frumusețe, era pustie în noaptea albă și galbenă. O amintire îi fulgeră prin dosul pleoapelor lui Clary — una reală, de data aceasta, nu o himeră de-a imaginației. *Mama ei o ducea grăbită, noaptea, pe o stradă întunecată, printre grămezi de zăpadă murdară. Un cer jos, cenușiu ca plumbul...*

Mai văzuse imaginea asta și înainte, prima oară când Frații Tăcuți îi scormoniseră prin minte. Acum își dădu seama ce era. Era amintirea ei despre una din dățile când mama ei o dusese la Magnus ca să-i modifice memoria. Trebuie să fi fost în miezul iernii, dar recunoscu Greenpoint Avenue din amintire.

Depozitul de cărămidă roșie în care locuia Magnus se înălța în fața lor. Jocelyn împinse ușile de sticlă de la intrare și se adăpostiră înăuntru, Clary încercând să respire pe gură, în timp ce mama ei apăsa soneria lui Magnus o dată, de două ori, de trei ori. În sfârșit, ușa se deschise și urcară grăbite pe scară. Ușa apartamentului lui Magnus era deschisă și magicianul se sprijinea de arhitravă, așteptându-le. Purta pijamale galben-canar și în picioare papuci verzi, cu fețe de extratereștri, completate cu antene arcuri. Părul îi era o masă neagră, ciufulită, încrețită și țepoasă, iar ochii lui aurii-verzui clipiră obosiți spre ele.

— Casa Sfântului Magnus pentru Vânătorii de Umbre Năbădăioși, zise el cu voce joasă. Bine ați venit. Făcu un gest larg cu brațul: Dormitoarele de oaspeți sunt pe acolo. Ștergeți-vă ghetele pe covoraș.

Intră înapoi în apartament, lăsându-le să treacă prin fața lui, după care închise ușa. Azi, locul era aranjat într-un soi de imitație de decor victorian, cu sofale cu spetează înaltă și oglinzi mari, cu rame aurite pretutindeni. Stâlpii erau împodobiți cu șiraguri de beculețe în formă de flori.

Existau trei camere de oaspeți la capătul unui culoar scurt care se deschidea din living; la întâmplare, Clary o alese pe cea din dreapta. Era zugrăvită în oranj, ca fostul ei dormitor din Park Slope, și avea un pat-canapea și o mică fereastră care dădea către vitrinele întunecate ale unui restaurant închis. Președintele Miau era încovrigat pe pat, cu nasul vârât sub coadă. Ea se așeză lângă el și se jucă un pic cu urechile lui, simțind torsul care vibra prin micul lui corp îmblănit. În timp ce-l mângâia, îi căzură ochii pe mâneca puloverului ei. Avea o pată întunecată de sânge închegat. Sângele lui Luke.

Se ridică și își smulse puloverul de pe ea. Din rucsac, scoase o pereche de jeanși curați și un tricou cu mâneci lungi dublat cu puf, negru, cu care se schimbă. Se uită puțin la reflecția ei din fereastră, care-i arăta o imagine palidă, cu părul atârnându-i fără vlagă, muiat de zăpadă, pistruii ieșindu-i în evidență ca niște stropi de vopsea. Nu că ar fi contat cum arăta. Se gândi la Jace care o sărutase — i se părea că trecuseră zile, nu ceasuri, de atunci — și stomacul o săgetă ca și când ar fi înghițit niște cuțite minuscule.

Se ținu cu mâinile de marginea patului câteva clipe lungi, până când durerea slăbi. Apoi trase adânc aer în piept și se duse înapoi, în living.

Mama ei era așezată într-unul din fotoliile cu spetează aurită, cu degetele ei lungi de artist înfășurate în jurul unei căni cu apă fierbinte și lămâie. Magnus era prăbușit pe o sofa roz aprins, cu papucii verzi cocoțați pe o măsuță de cafea.

— Haita l-a stabilizat, zicea Jocelyn cu voce frântă. Nu se știe pentru câtă vreme, totuși. Au crezut că e posibil să fi fost pulbere de argint pe lamă, dar se pare că era altceva. Vârful cuțitului...

Își ridică privirea, o văzu pe Clary și tăcu.

— E-n regulă, mamă. Sunt destul de mare ca să aud ce a pățit Luke.

— Păi, nu se știe exact ce este, zise Jocelyn încet. Vârful cuțitului pe care l-a folosit Sebastian s-a rupt într-una din coastele lui și s-a fixat în os. Dar ei nu-l pot scoate. Se... mișcă.

— Se mișcă?

Magnus părea nedumerit.

— Când au încercat să-l prindă și să-l scoată, s-a afundat mai tare în os și aproape că l-a rupt, zise Jocelyn. Luke e un vârcolac, se vindecă repede, dar vârful acela e acolo, crestându-i organele interne, împiedicând rana să se închidă.

— Metal demonic, zise Magnus, nu argint.

Jocelyn se aplecă spre el.

— Crezi că l-ai putea ajuta? Oricât o să coste, o să plătesc...

Magnus se ridică în picioare. Papucii lui extratereștri și capul ciufulit ca scos din așternuturi păreau extrem de nepotrivite cu gravitatea situației.

— Nu știu.

— Dar l-ai vindecat pe Alec, zise Clary. Când Demonul Căpetenie l-a rănit...

Magnus începu să se plimbe în sus și-n jos prin încăpere.

— Am știut ce avea. Dar *nu* știu ce soi de metal demonic e acesta. Aș putea experimenta, aș putea încerca diverse vrăji de vindecare, dar n-o să fie cea mai rapidă cale de a-i veni în ajutor.

— Și care e cea mai rapidă cale? întrebă Jocelyn.

— Praetor, zise Magnus. Garda Lupilor. L-am cunoscut pe cel care a întemeiat-o — Woolsey Scott. Din pricina anumitor... incidente, a fost fascinat, până în cele mai mici detalii, de modul în care metalele demonice și medicamentele demonice acționează asupra licantropilor, în același fel în care Frații Tăcuți păstrează însemnări despre cum pot fi vindecați nefilimii. De-a lungul anilor, Praetor au devenit foarte retrași și secretoși, din păcate. Însă un membru al gărzii ar putea avea acces la informație.

— Luke nu e un membru, zise Jocelyn. Iar lista numelor gardienilor e secretă...

— Dar Jordan? zise Clary. Jordan e membru. El poate afla. O să-l sun...

— O să-l sun eu, zise Magnus. Nu pot intra în cartierul general al Pretorilor, dar pot să trimit un mesaj care ar trebui să aibă ceva mai multă greutate. Mă întorc imediat.

Lipăi până în bucătărie, cu antenele papucilor legănându-se grațios ca iarba de mare în curent.

Clary își întoarse privirea spre mama ei, care se uita în cana ei de apă fierbinte. Era una dintre băuturile ei tonice preferate, deși Clary nu putuse niciodată să înțeleagă de ce-ar vrea cineva să bea apă caldă acră. Zăpada îi udase părul mamei sale, iar acum, fiindcă se usca, începuse să se încrețească, la fel ca al lui Clary, pe vreme umedă.

— Mamă, zise Clary, iar mama ei își ridică ochii. Cuțitul acela pe care l-ai aruncat — acasă, la Luke — era spre Jace?

— Era spre Jonathan.

Nu l-ar fi numit în veci Sebastian, Clary o știa.

— Dar... Clary trase adânc aer în piept. E aproape același lucru. Ai văzut. Când ai vrut să-l înjunghii pe Sebastian, Jace a început să sângereze. E ca și când ei s-ar... oglindi, cumva. Îl tai pe Sebastian, sângerează Jace. Îl ucizi, moare și Jace.

— Clary, spuse mama ei, frecându-și ochii obosiți, am putea să nu discutăm asta acum?

— Dar tu ai spus că o să vină cu siguranță înapoi după mine. Jace, vreau să spun. Trebuie să știu că n-o să-l rănești...

— Ei bine, n-ai de unde să știi asta. Pentru că eu nu-ți promit, Clary. Nu pot. Mama ei o privi cu ochi neclintiți. V-am văzut pe amândoi ieșind din dormitorul tău.

Clary roși.

— Nu vreau să...

— Să ce? Să vorbești despre asta? Ei bine, păcat. Tu ai deschis subiectul. Știi, ai noroc că eu nu mai fac parte din Conclav. De câtă vreme știai unde era Jace?

— *Nu* știu unde e. În noaptea asta a fost prima oară când am vorbit cu el de când a dispărut. L-am *văzut* în Institut cu Seb... cu Jonathan, ieri. Le-am povestit lui Alec, Isabelle și Simon. Dar n-am putut spune nimănui altcuiva. Dacă îl găsește Conclavul... nu pot să las să se întâmple asta.

Jocelyn își ridică ochii ei verzi.

— Și de ce nu?

— Pentru că el e Jace. Pentru că eu îl iubesc.

— El *nu* e Jace. Tocmai asta e, Clary. El nu e cine a fost. Nu poți să vezi asta...

— Bineînțeles că pot s-o văd. Nu sunt proastă. Dar am încredere. L-am mai văzut posedat și înainte și l-am văzut eliberându-se. Cred că Jace e încă acolo, înăuntru, pe undeva. Cred că există o cale de salvare pentru el.

— Și dacă nu există?

— Dovedește-o.

— Nu poți dovedi un fapt negativ, Clarissa. Înțeleg că îl iubești. Întotdeauna l-ai iubit, prea mult. Crezi că eu nu l-am iubit pe tatăl tău? Crezi că eu nu i-am dat toate șansele? Și uite ce-a ieșit din asta. Jonathan. Dacă n-aș fi rămas cu tatăl tău, el n-ar exista...

— *Nici eu*, zise Clary. În caz că ai uitat, eu am venit pe lume *după* fratele meu, nu înainte. Se uită la mama ei cu asprime. Vrei să spui că ar fi meritat să nu mă ai vreodată nici pe mine, dacă ai fi putut scăpa de Jonathan?

— Nu, eu...

Se auzi clinchetul unei chei într-o încuietoare și ușa apartamentului se deschise larg. Era Alec. Purta un balonzaid lung de piele peste un pulover albastru și avea fulgi albi de zăpadă în părul negru. Obrajii îi erau roșii ca merele și lucioși de la frig, dar, altfel, fața îi era palidă.

— Unde-i Magnus? zise el.

Când privi spre bucătărie, Clary văzu o rană pe maxilarul lui, imediat sub ureche, cam de mărimea unui amprente.

— Alec!

Magnus veni prin alunecare în living și-i aruncă o bezea iubitului său din capătul celălalt al camerei. Renunțase la papuci și era desculț acum. Ochii lui de pisică străluciră când se uitară la Alec.

Clary cunoștea privirea aceea. Era a ei când se uita la Jace. Alec nu-i răspunse în același fel, totuși. Își dădu jos haina și o atârnă într-un cui, pe hol. Era vizibil supărat. Mâinile îi tremurau, umerii lui largi erau foarte încordați.

— Ai primit mesajul meu? întrebă Magnus.

— Mda. Eram la câteva străzi distanță, oricum.

Alec se uită la Clary și apoi la mama ei, neliniștea și nesiguranța luptându-se pe chipul lui. Deși Alec fusese invitat la petrecerea de nuntă a lui Jocelyn și se întâlniseră de mai multe ori, în afară de asta, în niciun caz nu se putea spune că se cunoșteau bine.

— E adevărat ce-a spus Magnus? L-ai văzut din nou pe Jace?

— Și pe Sebastian, zise Clary.

— Dar Jace, zise Alec, cum era... vreau să spun, cum ți s-a părut?

Clary pricepu clar ce întreba; pentru prima oară, ea și Alec se înțelegeau unul pe altul mai bine decât oricine altul din începere.

— Nu încearcă să-l înșele pe Sebastian, răspunse ea, încet. S-a schimbat de-adevăratelea. Nu mai e deloc el însuși.

— Cum? întrebă Alec, cu un straniu amestec de mânie și vulnerabilitate. Cum anume e diferit?

În genunchiul jeanșilor lui Clary era o ruptură; ea se apucă să tragă de ea, scărpinând pielea de dedesubt.

— Modul în care vorbește... crede în Sebastian. Crede în ce face el, orice o însemna asta. Eu i-am reamintit că Sebastian l-a ucis pe Max și el a părut să nici nu-i pese.

Vocea i se frânse când adăugă:

— A spus că Sebastian e la fel de mult fratele lui cum a fost și Max.

Alec se albi la față, roșeața din obraji ieșind în evidență ca niște pete de sânge.

— A zis ceva despre mine? Sau despre Izzy? A întrebat de noi?

Clary clătină din cap, abia suportând expresia de pe fața lui Alec. Cu colțul ochiului îl putea vedea pe Magnus urmărindu-l și el pe Alec, cu fața aproape palidă de tristețe. Se întrebă dacă mai era încă gelos pe Jace sau doar suferea pentru Alec.

— De ce a venit la tine acasă? Alec clătină din cap. Nu pricep.

— Voia să vin cu el. Să mă alătur lui și lui Sebastian. Bănuiesc că vrea ca micul lor duo malefic să fie un mic trio malefic. Clary ridică din umeri. Poate se simte singur. Sebastian nu poate fi cel mai grozav companion.

— Asta nu o știm. Poate fi cu adevărat fantastic la Scrabble, interveni Magnus.

— E un psihopat ucigaș, zise Alec sec. Și Jace o știe.

— Dar Jace nu e Jace în momentul de față..., începu Magnus, dar se întrerupse când telefonul începu să sune. Răspund eu, zise. Cine știe cine altcineva mai caută să scape de Conclav și are nevoie de un loc unde să stea? Că doar nu există hoteluri în orașul ăsta.

Lipăi până la bucătărie.

Alec se aruncă pe sofa.

— Muncește prea mult, zise el, uitându-se cu îngrijorare în urma iubitului său. A stat treaz până târziu, în fiecare noapte, încercând să descifreze runele alea.

— L-a angajat Conclavul? se interesă Jocelyn.

— Nu, zise Alec, încet. O face pentru mine. Din cauza a ceea ce înseamnă Jace pentru mine.

Își ridică mâneca, arătându-i lui Jocelyn runa de *parabatai* de pe interiorul antebrațului.

— Tu știai că Jace nu e mort, zise Clary, mintea ei începând să-și pună ordine în gânduri. Pentru că sunteți *parabatai*, din cauza legăturii aceleia dintre voi. Dar ai spus că simți ceva cum nu trebuie.

— Pentru că el e posedat, zise Jocelyn. Asta l-a schimbat. Valentine a spus că atunci când Luke a devenit un repudiat, el a simțit-o. Aceeași senzație de anormalitate.

Alec clătină din cap.

— Dar când Jace a fost posedat de Lilith, eu n-am *simțit-o*, zise el. Acum pot simți ceva... greșit. Ceva decuplat. Se uită în jos, la pantofi. Poți simți când *parabatai*-ul tău moare. E ca o coardă care te ținea legat de ceva și s-a rupt, iar acum cazi. Își ridică privirea către Clary: Am simțit-o o dată, în Idris, în timpul bătăliei. Dar a fost atât de scurtă... iar când m-am întors în Alicante, Jace era viu. M-am convins că fusese o închipuire de-a mea.

Clary clătină din cap, gândindu-se la Jace și la nisipul ud de sânge de la malul Lacului Lyn. *Nu fusese.*

— Ceea ce simt acum e diferit, continuă el. Simt de parcă ar fi absent din lume, dar nu mort. Nu prizonier... Pur și simplu nu-i *aici*.

— Tocmai asta e, zise Clary. În ambele dăți când i-am văzut pe el și pe Sebastian, s-au volatilizat. Niciun Portal, doar acum erau aici, iar în clipa următoare mai erau.

— Când vorbești despre *aici* sau *acolo*, zise Magnus, întorcându-se în cameră cu un căscat, și despre lumea asta și lumea aia, de fapt vorbești despre dimensiuni. Sunt numai foarte puțini magicieni care pot face magie dimensională. Vechiul meu prieten Ragnor putea. Dimensiunile nu stau una lângă alta — se împăturesc una într-alta, ca hârtiile. Când se intersectează, se pot crea buzunare dimensionale, care împiedică magia să fie capabilă să te găsească. Pentru că, de fapt, nu ești *aici* — ești *acolo*.

— Poate din cauza asta nu-i putem lua urma lui Jace? Și Alec nu-l poate simți? întrebă Clary.

— S-ar putea. Magnus părea aproape impresionat. Ar însemna că nu există practic nicio cale de a-i găsi dacă ei nu vor să fie găsiți. Și ar fi exclus să trimiteți un mesaj la noi, chiar dacă i-ați găsi. Asta-i magie complicată, scumpă. Sebastian trebuie să aibă niște relații...

Soneria de la intrare bâzâi și toți tresăriră speriați. Magnus își dădu ochii peste cap.

— Toată lumea, calmați-vă, zise el și se făcu nevăzut în holul de la intrare.

Peste câteva clipe, se întoarse însoțit de un bărbat înfășurat într-o robă lungă, de culoarea pergamentului, pe spatele și pe laturile căreia fuseseră desenate modele de rune în roșu-cafeniu întunecat. Deși avea gluga pe cap, umbrindu-i fața, arăta complet uscat, de parcă niciun fulg de zăpadă nu-l atinsese. Când își dădu gluga pe spate, Clary nu se miră deloc să vadă fața Fratelui Zachariah.

Jocelyn își puse grăbit cana jos, pe măsuță. Nu-și lua ochii de la Fratele Tăcut. Cu gluga dată pe spate, părul negru îi era vizibil, dar fața îi rămăsese în umbră, așa încât Clary nu-i putea vedea ochii, numai pomeții înalți, plini de cicatricele runelor.

— Dumneata, zise Jocelyn și vocea i se pierdu. Dar Magnus mi-a spus că voi niciodată nu ați...

La evenimente neașteptate se cer măsuri neașteptate.

Vocea Fratelui Zaharia pluti dinspre el, atingându-i creierul lui Clary pe dinăuntru; știa, după expresiile de pe fețele celorlalți, că și ei îl putuseră auzi.

N-am să spun Conclavului sau Consiliului nimic din ce se va discuta în seara asta. Dacă mi se prezintă ocazia să-l salvez pe ultimul din spița Herondale, consider faptul acesta de mai mare importanță decât fidelitatea pe care i-o datorez Conclavului.

— Deci cu asta ne-am înțeles, zise Magnus.

Alcătuia o pereche stranie cu Fratele Tăcut alături, unul palid, într-o robă decolorată, iar celălalt în pijamale galben-aprins.

— Vreun indiciu nou despre runele lui Lilith?

Am cercetat runele acelea cu atenție și am ascultat toate mărturiile depuse la Consiliu, zise fratele Zachariah. *Eu cred că ritualul ei a fost dublu. Mai întâi, a folosit mușcătura Diurnului ca să reînvie conștiința lui Jonathan Morgenstern. Corpul lui era încă slăbit, dar mintea și voința i-au fost vii. Cred că atunci când Jace Herondale a fost lăsat singur, pe acoperiș, cu el, Jonathan a recurs la puterea runelor lui Lilith și l-a forțat pe Jace să intre în cercul vrăjit care îl înconjura pe el. În momentul acela, voința lui Jace a fost supusă voinței lui. Cred că a luat din sângele lui Jace pentru a căpăta puterea de a se ridica din letargie și a evada de pe acoperiș, luându-l pe Jace cu el.*

— Și cumva toate acestea au creat o conexiune între ei? zise Clary. Pentru că atunci când mama l-a înjunghiat pe Sebastian, Jace a început să sângereze.

Da. Ceea ce a făcut Lilith a fost un soi de ritual de îngemănare, destul de asemănător ceremoniei noastre de parabatai, *dar mult mai puternic și mai periculos. Cei doi sunt acum legați inextricabil. Dacă unul moare, celălalt va face la fel. Nicio armă din lumea asta nu-l poate răni numai pe unul dintre ei.*

— Când spui că sunt legați inextricabil, zise Alec, aplecându-se în față, asta înseamnă că... adică, Jace îl *urăște* pe Sebastian, pentru că i-a ucis fratele.

— Iar eu nu văd nici cum lui Sebastian i-ar fi prea drag Jace. A fost înfiorător de invidios pe el toată viața lui. A crezut că Jace era preferatul lui Valentine, adăugă Clary.

— Ca să nu mai spunem că Jace l-a ucis, punctă Magnus. Asta ar încrâncena pe oricine.

— E ca și când Jace nu-și aduce aminte niciunul dintre lucrurile care s-au întâmplat, zise Clary, cu frustrare. Nu, nu ca și când nu și le-amintește, ca și când nu le *crede*.

Ba și le amintește. Dar puterea legării este de așa natură încât gândurile lui Jace trec peste și pe lângă aceste fapte, ca apa care trece peste pietre într-o albie de râu. A fost ca vraja pe care Magnus a aruncat-o asupra minții tale, Clarissa. Când vedeai elemente din Lumea Invizibilă, mintea ta le respingea, le întorcea spatele. N-are niciun rost să încerci să-l faci pe Jace să gândească rațional despre Jonathan. Adevărul nu poate străpunge conexiunea dintre ei.

Clary se gândi la ce se întâmplase când îi adusese aminte lui Jace că Sebastian îl ucisese pe Max, cum fața lui se încruntase pentru o clipă, gânditoare, apoi se înseninase la loc, de parcă uitase ceea ce-i spusese ea la fel de repede cum i-o spusese.

Mângâie-te barem cu faptul că Jonathan Morgenstern este la fel de strâns legat ca și Jace al tău. Nu-i poate face niciun rău, nu-l poate răni pe Jace, nici măcar n-o să-și dorească asta, adăugă Zachariah.

Alec își aruncă mâinile în sus.

— Deci acum se iubesc unul pe celălalt? Sunt cei mai buni prieteni?

Era clar, după tonul lui, că se simțea rănit și gelos.

Nu. Ei sunt *fiecare celălalt acum. Fiecare vede cum vede și celălalt. Fiecare știe că, într-un fel, celălalt îi este indispensabil. Sebastian e liderul, principalul dintre ei doi. Ceea ce crede el va crede și Jace. Ceea ce dorește el va dori și Jace.*

— Deci e posedat, zise Alec, sec.

Într-o posedare, adesea o parte a conștiinței originare a persoanei rămâne intactă. Cei care au fost posedați povestesc despre cum își priveau acțiunile din exterior, strigând, lăuntric, dar neputând să se facă auziți. Însă Jace e pe deplin stăpân pe corpul și pe mintea lui. El se crede sănătos. El crede că asta e ceea ce își dorește.

— Și atunci ce vrea de la mine? întrebă Clary, cu voce tremurătoare. De ce a venit în camera mea în noaptea asta?

Spera ca obrajii să nu-i fie roșii. Încercă să dea deoparte amintirea sărutării lui, greutatea trupului său peste al ei, în pat.

Te mai iubește încă, răspunse Fratele Zachariah, cu o voce surprinzător de blândă. *Tu ești punctul central în jurul căruia se învârte lumea lui. Asta nu s-a schimbat.*

— Și de aceea a trebuit să plecăm, zise Jocelyn, crispată. El o să vină înapoi după ea. Nu puteam rămâne la stația de poliție. Nu știu unde ar fi mai sigur...

— Aici, zise Magnus. Pot să ridic protecții care să-i țină pe Jace și pe Sebastian la distanță.

Clary văzu ușurarea din ochii mamei sale.

— Mulțumesc, zise Jocelyn.

Magnus flutură din mână.

— E o onoare pentru mine. Chiar îmi place să țin la distanță pe vânătorii de umbre mânioși, mai ales pe cei din categoria posedaților.

El nu e posedat, le reaminti Fratele Zachariah.

— Chestiune de semantică, zise Magnus. Întrebarea e: ce pun la cale cei doi? Ce plan au?

— Clary a povestit că, atunci când i-a văzut în bibliotecă, Sebastian i-a spus lui Jace că va conduce Institutul foarte curând, zise Alec. Deci chiar pun la cale *ceva*.

— Continuă lucrarea lui Valentine, probabil, zise Magnus. Jos cu repudiații, moarte tuturor vânătorilor de umbre recalcitranți, bla-bla.

— Poate, spuse Clary, cu îndoială. Jace a zis ceva cum că Sebastian ar servi o cauză mai înaltă.

— Numai Îngerul știe ce indică asta, zise Jocelyn. Am fost măritată ani de-a rândul cu un fanatic. Știu ce înseamnă „o cauză mai înaltă". Înseamnă să torturezi nevinovați, să ucizi cu cruzime, să le întorci spatele foștilor prieteni, totul în numele a ceva despre care crezi că e mai important decât tine însuți, dar care de fapt nu e decât lăcomie și idei copilărești împopoțonate în limbaj fantezist.

— Mamă, protestă Clary, îngrijorată că Jocelyn vorbea cu atâta înverșunare.

Dar Jocelyn se uita la Fratele Zachariah.

— Ai spus că nicio armă din lumea asta nu-l poate răni doar pe unul dintre ei, zise ea. Nicio armă de care știi dumneata...

Ochii lui Magnus străluciră deodată, ca ai unei pisici când prind o rază de lumină.

— Crezi că...

— Surorile de Fier, zise Jocelyn. Sunt experte în arme și armament. Ar putea avea ele un răspuns.

Surorile de Fier, știa Clary, erau secta feminină corespondentă Fraților Tăcuți; spre deosebire de frații lor, nu aveau gurile sau ochii cusuți, în schimb trăiau într-o izolare aproape totală, într-o fortăreață a cărei amplasare era necunoscută. Ele nu erau luptătoare — erau creatoare, mâinile care lucrau armele, stelele, pumnalele de serafi care-i ajutau pe vânătorii de umbre să rămână în viață. Existau rune pe care numai ele le puteau grava și numai ele cunoșteau taina prelucrării substanței alb-argintii numite *adamas* în turnuri de demoni, stele și lămpile-vrăjitoarei. Rareori văzute, nu participau la întrunirile Consiliului, nici nu puneau piciorul în Alicante.

Este posibil, zise Fratele Zachariah după o lungă pauză.

— Dacă Sebastian poate fi ucis — dacă există o armă care l-ar putea ucide pe el, dar să-l lase pe Jace în viață — asta înseamnă că Jace va fi liber de influența lui? întrebă Clary.

Urmă o pauză încă și mai lungă. Apoi: *Da,* zise Fratele Zachariah. *Acesta ar putea fi rezultatul cel mai probabil.*

— Atunci, ar trebui să le facem o vizită Surorilor.

Epuizarea atârna de Clary ca o mantie, îngreunându-i ochii, dându-i un gust acru în gură. Se frecă la ochi, încercând s-o alunge.

— Acum.

— Eu nu pot să merg, zise Magnus. Numai femeile-vânător de umbre pot intra în Citadela de Adamant.

— Iar tu nu mergi, îi zise Jocelyn lui Clary pe tonul acela aspru de Nu-n-ai-să-te-duci-cu-Simon-în-club-după-miezul-nopții. Ești mai în siguranță aici, unde ai protecții.

— Isabelle, zise Alec. Isabelle poate merge.

— Ai idee pe unde e? întrebă Clary.

— Acasă, îmi închipui, zise Alec, ridicând dintr-un umăr. O pot suna...

— Mă ocup eu de asta, zise Magnus, scoțându-și rapid telefonul din buzunar și tastându-i un mesaj cu îndemânarea celui care a exersat îndelung. E târziu și nu e nevoie s-o trezim. Cu toții avem nevoie de odihnă. Dacă e să trimit pe oricare dintre voi până la Surorile de Fier, asta se va face mâine.

— O să merg eu cu Isabelle, zise Jocelyn. Pe mine nu mă caută nimeni în mod special, și e mai bine să nu se ducă singură. Chiar dacă, practic, nu sunt un vânător de umbre, am fost cândva. E nevoie doar ca una din noi să aibă statutul cuvenit.

— Nu-i drept, zise Clary.

Mama ei nici măcar nu se uită la ea când zise:

— Clary...

Clary se ridică în picioare.

— Am fost practic o prizonieră în ultimele două săptămâni, zise ea, cu voce tremurătoare. Conclavul nu m-a lăsat să-l caut pe Jace. Iar acum, când a venit el la mine — *la mine* — nu vrei nici măcar să mă lași să vin cu voi la Surorile de Fier...

— Nu ești în *siguranță*. Jace probabil te urmărește...

Clary își pierdu cumpătul.

— De fiecare dată când încerci să mă ții în siguranță, îmi distrugi viața!

— Nu, cu cât mai tare te implici în relația cu Jace, cu atât mai mult *tu* singură îți distrugi viața! i-o întoarse mama ei. Fiecare risc pe care l-ai înfruntat, fiecare pericol în care ai fost i s-a datorat *lui*! A ținut un cuțit la gâtul tău, Clarissa...

— Atunci n-a fost el, spuse Clary cu cea mai liniștită și mai cumplită voce pe care și-o putea închipui. Crezi că aș mai fi stat o secundă cu un băiat care m-a amenințat cu un cuțit, chiar dacă l-aș fi iubit? Poate că ai trăit prea mult timp în lumea mundană, mamă, dar *există magie*. Persoana care mi-a făcut rău nu a fost Jace. A fost un demon care purta fața lui. Și persoana pe care o căutăm acum nu este Jace. Dar dacă el moare...

— Nu e nicio șansă să-l aducem pe Jace înapoi, zise Alec.

— S-ar putea ca deja să nu mai fie nicio șansă, zise Jocelyn. Doamne, Clary, uită-te la dovezi. Tu ai crezut că tu și Jace sunteți frate și soră! Ai sacrificat totul ca să-i salvezi viața și un Demon Căpetenie l-a folosit ca să ajungă la tine! Când ai de gând să înțelegi că voi doi *nu sunteți meniți să fiți împreună?*

Clary sări înapoi de parcă mama ei ar fi pălmuit-o. Fratele Zachariah stătea nemișcat ca o statuie, de parcă nimeni n-ar fi țipat. Magnus

și Alec se uitau uluiți; Jocelyn avea obrajii aprinși și ochii îi sclipeau de mânie. Neavând încredere în ea cât să vorbească, Clary se întoarse pe-un călcâi, străbătu cu pași apăsați holul până la dormitorul de oaspeți al lui Magnus și trânti ușa în urma ei.

— Bine, sunt aici, zise Simon.

Un vânt rece sufla peste întinderea grădinii de pe acoperiș, iar el își îndesase mâinile în buzunarele jeanșilor. Nu simțea frigul propriu-zis, dar simțea că ar fi trebuit. Își ridică glasul:

— Am ajuns. Unde ești?

Grădina de pe acoperișul Hotelului Greenwich — acum închis și, prin urmare, fără locatari — era amenajată ca o grădină englezească, având copaci pitici, în ghivece, tunși îngrijit, mobilier de răchită și sticlă elegant dispus și umbrele Lillet care pocneau în vântul puternic. Pergolele pentru trandafiri cățărători, goale în ger, se desenau ca niște pânze de păianjen pe zidurile de piatră care înconjurau acoperișul, deasupra cărora Simon putea admira o scânteietoare priveliște a centrului New Yorkului.

— Sunt aici, zise o voce și o umbră subțire se desprinse de un fotoliu de răchită, ridicându-se în picioare. Începusem să mă întreb dacă mai vii, Diurnule.

— Raphael, zise Simon, cu o voce resemnată. Înaintă, peste scândurile de esență tare ale aleilor care șerpuiau printre brazdele de flori și bazinele artificiale placate cu un cuarț strălucitor. Și eu m-am întrebat, adăugă.

Ajungând mai aproape, îl putu vedea clar pe Raphael. Simon avea o excelentă vedere nocturnă și numai abilitatea lui Raphael de a se face una cu umbra îl ținuse ascuns până atunci. Celălalt vampir purta un costum negru, cu manșetele suflecate, ca să-și arate sclipirea butonilor în formă de lanțuri. Încă mai avea fața de băiețel angelic, deși privirea cu care-l urmărea pe Simon era rece.

— Când căpetenia clanului vampirilor din Manhattan te cheamă, Lewis, te prezinți.

— Și ce-ai fi făcut dacă n-aș fi venit? Mi-ai fi înfipt un țăruș în inimă? Simon își deschise larg brațele. Încearcă. Fă-mi ce vrei tu. Simte-te liber.

— *Dios*, ce plictisitor ești, zise Raphael.

În spatele lui, lângă zid, Simon putu vedea sclipirea de crom a motocicletei de vampir cu care venise el până aici.

Simon își lăsă brațele pe lângă corp.

— Tu m-ai rugat să vin să te întâlnesc.

— Am o ofertă de slujbă pentru tine, zise Raphael.

— Pe bune? Ai rămas fără personal la hotel?

— Am nevoie de un bodyguard.

Simon îl măsură din priviri.

— Ai văzut recent *Bodyguardul*? Pentru că eu *nu* am de gând să mă îndrăgostesc de tine ca să te port în brațele mele voinice.

Raphael îl privea încruntat.

— O să-ți plătesc în plus ca să nu scoți o vorbă cât timp ești la lucru.

Simon se holbă la el.

— Vorbești serios, nu?

— Nu m-aș fi ostenit să vin să te văd dacă n-aș fi fost serios. Dacă aș fi avut chef de glume, mi-aș fi petrecut timpul cu cineva care-mi place, replică Raphael și se așeză la loc în fotoliu. Camille Belcourt e liberă în centrul New Yorkului. Vânătorii de umbre sunt în întregime prinși cu misiunea asta stupidă cu fiul lui Valentine și n-or să se deranjeze s-o prindă. Ea reprezintă un pericol imediat pentru mine, căci dorește să-și reimpună controlul asupra clanului Manhattan. Cei mai mulți îmi sunt loiali. Să mă ucidă ar fi cea mai rapidă cale pentru ea ca să se reinstaleze în vârful ierarhiei.

— OK, zise încet Simon. Dar de ce eu?

— Tu ești un Diurn. Ceilalți mă pot apăra în timpul nopții, dar tu mă poți apăra ziua, când cei mai mulți dintre ai noștri sunt neajutorați. Și ai Pecetea lui Cain. Cu tine între mine și ea, nu va îndrăzni să mă atace.

— Foarte adevărat, dar n-am s-o fac.

Raphael se uită la el, nevenindu-i să creadă.

— De ce nu?

Cuvintele explodară din Simon:

— Glumești? Pentru că tu n-ai mișcat un deget pentru mine în tot timpul ăsta de când am devenit vampir. În schimb, te-ai străduit cât ai putut ca să-mi faci viața mizerabilă și apoi să mi-o curmi. Așa că — dacă vrei în limbaj de vampir — asta îmi îngăduie extraordinara plăcere, suzeranul meu, să-ți spun acum: *Nici nu mă gândesc.*

— Nu e înțelept din partea ta să faci din mine dușmanul tău, Diurnule. Ca prieteni...

Simon râse, mirat.

— Stai puțin. Eram *prieteni*? Asta însemna prieteni?

Colții lui Raphael țâșniră afară din teci. Era într-adevăr foarte furios, își dădu seama Simon.

— Știu de ce mă refuzi, Diurnule, și n-o faci din pricina vreunui pretins motiv de respingere. Ești atât de încârduit cu vânătorii de umbre, încât te crezi unul dintre ei. Noi te-am văzut cu ei. În loc să-ți petreci noaptea la vânătoare, cum ar trebui, tu ți-o petreci cu fiica lui Valentine. Locuiești cu un vârcolac. Ești o rușine.

— Așa te porți la fiecare interviu de angajare?

Raphael își dezveli colții.

— Trebuie să te hotărăști dacă ești un vampir sau un vânător de umbre, Diurnule.

— O să aleg vânătorul de umbre, atunci. Pentru că din ce experiențe am avut eu cu vampirii, voi în general o sugeți. Și nu e un joc de cuvinte.

Raphael se ridică în picioare.

— Faci o mare greșeală.

— Deja ți-am spus...

Celălalt vampir dădu din mână, tăindu-i vorba.

— O să vină o mare urgie a întunericului. O să potopească Pământul cu foc și distrugere, iar când o să înceteze, n-o să mai fie nici urmă din scumpii tăi vânători de umbre. Noi, Copiii Nopții, o să-i supraviețuim, pentru că noi trăim în întuneric. Dar dacă tu te încăpățânezi

să tăgăduiești ceea ce ești, și tu vei fi nimicit și nimeni n-o să întindă o mână să te ajute.

Fără să vrea, Simon își ridică mâna să atingă Pecetea aflată pe fruntea sa.

Raphael râse fără sunet.

— Ah, da, stigmatul Îngerului asupra ta. În timpul urgiei întunericului, până și Îngerii vor fi nimiciți. Puterea lor n-o să te ajute. Și-ar fi mai bine să te rogi, Diurnule, să nu pierzi Pecetea aia înainte să înceapă războiul. Căci, dacă ți se șterge, o să ai de-a face cu un șir lung de dușmani care-și așteaptă rândul să te ucidă. Iar eu o să fiu primul.

Clary stătuse întinsă pe spate, pe canapeaua-pat a lui Magnus, multă vreme. O auzise pe mama ei venind pe hol și intrând în alt dormitor de oaspeți, închizând ușa după ea. Prin ușă, îi putea auzi pe Magnus și pe Alec discutând cu voce joasă în living. Se gândise că ar fi putut să aștepte până se culcau, dar Alec spusese că, în ultima vreme, Magnus stătea treaz până aproape la orice oră, studiind runele acelea; și chiar dacă Fratele Zachariah păruse să fi izbutit să le interpreteze, nu se putea baza pe nimic că Alec și Magnus aveau să se retragă curând.

Se ridică în capul oaselor pe pat, lângă Președintele Miau, care scoase un sunet estompat de protest, și scotoci în rucsacul ei. Scoase o cutie de plastic transparent și o deschise. În ea erau creioanele ei Prismacolor, câteva bucăți de cretă — și stela ei.

Se ridică în picioare și își vârî stela în buzunarul jachetei. Luând telefonul de pe măsuță, scrise mesajul TE AȘTEPT LA TAKI'S. Privi cum mesajul era expediat, apoi vârî telefonul în jeanși și trase aer în piept.

Nu era corect față de Magnus, știa asta. El îi promisese mamei sale că o să aibă grijă de ea, ceea ce nu includea și furișatul ei din apartament. Ea își ținuse gura. Nu promisese nimic. Și, de altfel, era vorba de Jace.

Ai face orice să-l salvezi, oricât te-ar costa, indiferent cu ce i-ai rămâne datoare Iadului sau Raiului, nu-i așa?

Își scoase stela, așeză vârful pe zugrăveala oranj a peretelui și începu să deseneze un Portal.

*

Bubuitul puternic îl trezi pe Jordan dintr-un somn adânc. Instantaneu sări în capul oaselor și se rostogoli din pat, aterizând ghemuit pe podea. Anii de antrenament cu Pretorii îi lăsaseră reflexe rapide și un obicei permanent de a dormi ușor. Verificând iute mirosurile, își dădu seama că nu era nimeni în cameră — doar lumina lunii strânsă într-o pată pe podea, la picioarele lui.

Bubuitul răsună din nou și, de data asta, îl recunoscu. Era zgomotul cuiva care bătea cu pumnii în ușa de la intrare. De obicei, dormea numai în boxeri; trăgându-și pe el grăbit jeanșii și un tricou, deschise de perete ușa dormitorului și ieși pe hol. Dacă erau niște puști de la colegiu care se distrau bătând pe la toate ușile din clădire, aveau să dea nas în nas cu un vârcolac furios.

Ajunse la ușă — și se opri. Îi reveni din nou în minte imaginea pe care o avusese încontinuu, câteva ore înainte să adoarmă, a Maiei fugind de lângă el, în șantierul naval. Expresia de pe fața ei când se smulsese de lângă el. Împinsese lucrurile prea departe, știa, îi ceruse prea mult, prea curând. Stricase lucrurile de tot, probabil. Cel puțin, dacă nu... poate se răzgândise. Fusese o vreme când relația lor nu era decât un șir de certuri pasionate și împăcări la fel de pasionate.

Cu inima bătându-i violent, deschise ușa dintr-o mișcare. Și rămase uluit. Pe trepte stătea Isabelle Lightwood, cu părul ei lung, negru și lucios, ajungându-i până în talie. Purta cizme negre de piele întoarsă până peste genunchi, jeanși mulați și o bluză roșie mătăsoasă, cu obișnuitul ei pandantiv roșu la gât, sclipind întunecat.

— *Isabelle?*

Nu-și putu ascunde surprinderea din voce sau, cum bănuia el, dezamăgirea.

— Da, păi, nici eu nu te căutam pe tine, zise ea, trecând pe lângă el și intrând în apartament.

Mirosea a vânător de umbre — un miros de sticlă încinsă de soare — și, pe lângă asta, a parfum de trandafiri.

— Îl căutam pe Simon.

Jordan o privi chiondorâș.

— E două dimineața.

Ea ridică din umeri.

— E vampir.

— Dar eu nu sunt.

— Ohhh? făcu ea și colțurile buzelor ei roșii se arcuiră în sus. Te-am trezit?

Întinse mâna și-și trecu degetele peste nasturele jeanșilor, atingând cu vârful lor abdomenul lui plat. El își simți mușchii tresăltând. Izzy era splendidă, nu se putea tăgădui. Era, de asemenea, un pic înfricoșătoare. Se întrebă cum reușea modestul Simon să se descurce cu ea.

— Poate ai vrea să-ți închei toți nasturii, până sus. Drăguți boxeri, apropo.

Trecu pe lângă el, spre dormitorul lui Simon. Jordan o urmă, încheindu-și jeanșii și mormăind că nu era nimic ciudat să ai chiloți cu imprimeu de pinguini dansatori.

Isabelle își vârî capul în dormitorul lui Simon.

— Nu e aici.

Trânti ușa în urma ei și se sprijini de perete, uitându-se la Jordan.

— Ai spus că e două dimineața?

— Da. Probabil e la Clary. Doarme mai mult acolo în ultima vreme.

Isabelle își mușcă buza.

— Așa-i. Bineînțeles.

Jordan începuse să aibă iarăși senzația aceea că tocmai spusese ceva foarte nepotrivit, fără să știe exact ce anume.

— E vreun motiv pentru care ai venit până aici? Vreau să spun, s-a întâmplat ceva rău?

— Rău? Isabelle își aruncă brațele în sus. Adică, în afară de faptul că fratele meu a dispărut și că a fost probabil spălat pe creier de demonul malefic care mi-a ucis *celălalt* frate, și că părinții mei divorțează, și că Simon e cu *Clary*...

Se opri scurt și porni cu pași hotărâți spre living. El se grăbi după ea. Până când o ajunse din urmă, ea era în bucătărie, scotocind prin rafturile din debara.

— Ai ceva de băut? Un Barolo cumsecade? Sagrantino?

Jordan o luă de umeri și o conduse blând afară din bucătărie.

— Stai jos, spuse. Ți-aduc niște tequila.

— Tequila?

— Numai tequila avem. Și sirop de tuse.

Așezându-se pe unul dintre scaunele înalte aliniate la barul din bucătărie, ea flutură din mână spre el. S-ar fi așteptat s-o vadă cu unghii lungi și roșii sau roz, manichiurate perfect, ca să fie în ton cu restul ținutei sale, dar, nu — era un vânător de umbre. Mâinile ei erau pline de cicatrice, unghiile tăiate scurt și pilite bine. Runa Previziunii ieșea în evidență, neagră, pe mâna ei dreaptă.

— Bine.

Jordan apucă sticla de Cuervo, o deschise și îi turnă în pahar. Împinse paharul în lungul blatului. Ea îl dădu peste cap dintr-odată, se încruntă, și trânti paharul pe blat.

— Nu-i destul, zise ea, întinzându-se peste blat și luându-i sticla din mână.

Își lăsă capul pe spate și bău direct din sticlă, o înghițitură, două, trei. Când puse sticla jos, obrajii îi erau roșii.

— Unde ai învățat să bei așa?

Jordan nu știa dacă să fie impresionat sau speriat.

— Vârsta la care e permis să bei în Indris e de cincisprezece ani. Nu că ar respecta-o careva. Am băut vin îndoit cu apă, cot la cot cu părinții mei, de când eram copil.

Isabelle ridică din umeri. Gestului îi lipsea puțin din coordonarea ei de obicei fluidă.

— OK. Păi, vrei să-mi lași vreun mesaj ca să i-l dau lui Simon sau să-i spun ceva sau...

— Nu. Ea mai luă o înghițitură din sticlă. Am băut până m-am pilit și am venit aici ca să stau de vorbă cu el, și bineînțeles că el e la Clary. Ca să vezi.

— Dar parcă tu ai fost cea care i-a spus c-ar trebui să se ducă acolo, în primul rând.

— Da. Isabelle se jucă un pic cu eticheta sticlei de tequila. I-am spus.

— Și-atunci, zise Jordan, cu ceea ce-și închipuia că ar fi un ton rezonabil, spune-i să nu se mai ducă.

— Nu pot să fac asta, zise ea, părând epuizată. Îi sunt datoare lui Clary.

Jordan se sprijini de bar. Se simțea oarecum ca un barman de la un show TV, dând sfaturi înțelepte.

— Ce-i datorezi?

— Viața, zise Isabelle.

Jordan clipi, uluit. Asta era puțin peste rolul de barman și abilitatea lui de a da sfaturi.

— Ea ți-a salvat ție viața?

— I-a salvat viața lui *Jace*. Ar fi putut avea orice de la Îngerul Raziel, iar ea l-a salvat pe fratele meu. Eu n-am avut încredere decât în câțiva oameni, la viața mea. Cu adevărat încredere. Mama, Alec, Jace și Max. Pe unul dintre ei l-am pierdut deja. Clary e singurul motiv pentru care n-am pierdut încă unul.

— Crezi că vei putea vreodată să ai încredere cu adevărat și în cineva cu care nu ești rudă?

— Cu Jace nu sunt rudă. Nu în sensul propriu, răspunse Isabelle și îi evită privirea.

— Știi ce vreau să spun, zise Jordan, aruncând o privire cu subînțeles spre camera lui Simon.

Izzy se încruntă.

— Vânătorii de umbre trăiesc după un cod al onoarei, vârcolacule, zise ea și, pentru o clipă, fu pe de-a-ntregul un nefilim arogant, amintindu-i lui Jordan de ce atât de mulți repudiați nu-i puteau suferi. Clary a salvat un membru al familiei Lightwood. Eu îi datorez viața mea. Dacă nu-i pot da asta — că nu văd cum ar putea avea nevoie de ea — pot să-i dau orice ar face-o mai puțin nefericită.

— Nu i-l poți *da* pe Simon. Simon e o persoană, Isabelle. Se duce unde vrea.

— Mda, zise ea. Ei bine, nu pare să aibă nimic împotrivă să se ducă unde este ea, nu?

Jordan șovăi. Ceea ce spunea Isabelle părea deplasat, dar nu era cu totul neadevărat. Simon avea față de Clary o degajare pe care nu părea s-o aibă niciodată cu altcineva. Cum el nu iubise decât o singură fată în viața lui și rămăsese îndrăgostit de ea, Jordan nu se simțea chiar în măsură să

dea sfaturi în această chestiune — deși își amintea că Simon îl avertizase, cu o strâmbătură, că prietena lui Clary avea „bomba nucleară a iubiților". Dacă fusese gelozie sub strâmbătura aceea, nu putea băga mâna în foc. Nu era sigur nici că ai fi putut uita complet prima fată pe care ai iubit-o. Mai ales când ea se afla chiar acolo, în fața ta, în fiecare zi.

Isabelle pocni din degete.

— Hei, tu! Ești atent? Își lăsă capul într-o parte, dându-și părul negru la o parte de pe față și uitându-se la el pătrunzător. Ce se petrece între tine și Maia, oricum?

— Nimic.

Acest unic cuvânt închidea volume.

— Nu sunt sigur c-o să înceteze vreodată să mă urască.

— S-ar putea să nu, zise Isabelle. Are motive întemeiate.

— Mersi.

— Eu nu dau încurajări deșarte, zise Izzy și împinse sticla de tequila la o parte.

Ochii ei, ațintiți asupra lui Jordan, erau însuflețiți și întunecați.

— Vino aici, băiete vârcolac.

Își coborî vocea. Era catifelată, seducătoare. Jordan înghiți, simțindu-și brusc gâtul uscat. Își aminti că o văzuse pe Isabelle în rochia ei roșie, la Ironworks, și își spusese în gând: *Asta e fata pe care Simon a înșelat-o cu Maia?* Niciuna dintre ele nu părea genul de fată care să-ți lase impresia că ai putea s-o înșeli și să scapi viu.

Și niciuna dintre ele nu era genul de fată căreia să-i spui nu. Prudent, ocoli barul, îndreptându-se spre Isabelle. Mai avea câțiva pași de făcut, când ea se aplecă, îl apucă de încheietură și-l trase spre ea. Mâinile ei alunecară în sus pe brațele lui, peste bicepșii umflați, peste mușchii umerilor. Inima lui începu să bată mai repede. Putea simți căldura ce radia dinspre ea și parfumul ei, amestecat cu tequila.

— Ești superb, zise ea.

Mâinile ei coborâră, lipindu-se de pieptul lui.

— Știi asta, da?

Jordan se întreba dacă ea-i putea simți inima bătând prin tricou. Știa cum se uitau fetele la el pe stradă — și băieții, uneori —, știa ce vedea în oglindă, în fiecare zi, dar nu-și bătuse niciodată capul cu asta.

Se gândise numai la Maia atâta timp, încât nu i se păruse niciodată că ar conta, decât doar dacă *ea* l-ar fi găsit atrăgător, în caz că s-ar mai fi văzut vreodată. I se făcuseră ochi dulci de multe ori, dar nu de fete care arătau ca Isabelle și niciodată de cineva atât de fără ocolișuri. Se întrebă dacă avea să-l sărute. Nu mai sărutase pe nimeni, în afară de Maia, de când avea cincisprezece ani. Dar Isabelle se uita în sus la el, și ochii ei erau mari și negri, și buzele ușor întredeschise și de culoarea căpșunelor. Se întrebă dacă aveau să aibă gust de căpșune dacă îl săruta.

— Și mie nu-mi pasă, zise ea.

— Isabelle, nu cred că... Stai. *Ce-ai zis?*

— Ar trebui să-mi pese, zise ea. Adică, ar trebui să mă gândesc la Maia, așa că probabil n-o să-ți smulg fără griji hainele de pe tine, oricum. Dar problema e că nu *vreau*. În mod normal, aș vrea.

— Ah, zise Jordan, simțindu-se ușurat și, totodată, un pic dezamăgit. Păi... asta-i bine?

— Mă gândesc la el *tot timpul*, zise ea. E groaznic. Niciodată nu mi s-a mai întâmplat așa ceva.

— Te referi la Simon?

— Ticălosul ăla de mundan pricăjit, zise ea și își luă mâinile de pe pieptul lui Jordan. Numai că nu e. Pricăjit, nu mai e. Nici mundan. Și îmi place să-mi petrec timpul cu el. Mă face să râd. Și îmi place cum zâmbește. Știi, mai întâi își ridică un colț al gurii și apoi și pe celălalt.... Mă rog, locuiești cu el, probabil că ai observat.

— Nu chiar, zise Jordan.

— Îmi lipsește când nu e prin preajmă, i se confesă Isabelle. Am crezut... nu știu, după ceea ce s-a petrecut în noaptea aceea cu Lilith, lucrurile s-au schimbat între noi. Dar acum el e cu Clary tot timpul. Și eu nici măcar nu pot să fiu supărată pe ea.

— Ți-ai pierdut fratele.

Isabelle se uită la el.

— Ce?

— Păi, el se dă peste cap s-o facă pe Clary să se simtă mai bine pentru că l-a pierdut pe Jace, zise Jordan. Dar Jace e fratele tău. N-ar trebui Simon să se dea peste cap să te facă și pe tine să te simți mai bine? Poate că nu te poți supăra pe ea, dar ai putea fi supărată pe el.

Isabelle se uită la el îndelung.

— Dar noi nu suntem nimic, zise ea. El nu e iubitul meu. Eu doar *îl plac*. Se încruntă. Rahat. Nu pot să cred c-am spus asta. Se pare că-s mai criță decât socoteam.

— De asta mi-am dat seama din ceea ce ai spus înainte.

Îi zâmbi.

Ea nu-i răspunse la zâmbet, dar își coborî genele și îl privi printre ele.

— Nu ești chiar atât de rău, zise ea. Dacă vrei, pot să-i spun Maiei lucruri drăguțe despre tine.

— Nu, mulțumesc, zise Jordan, care nu știa sigur ce înțelegea Izzy prin lucruri drăguțe și se temea să afle. Știi, e normal, când ai trecut printr-o perioadă grea, să vrei să fii cu persoana...

Era cât pe-aci să spună „pe care-o iubești", dar își dădu seama că ea nu folosise niciodată cuvântul iubire, așa că o cârmi din mers.

— ...la care ții. Dar nu cred că Simon știe că simți asta pentru el.

Genele ei se ridicară grăbit.

— A vorbit vreodată despre mine?

— Crede că ești foarte puternică, zise Jordan. Și că nu ai deloc nevoie de el. Cred că se simte... inutil în viața ta. Adică, oare ce ar putea să-ți dăruiască el, când tu ești deja perfectă? De ce ai vrea tu un tip ca el?

Jordan clipi, surprins; nu intenționase să-și dea drumul la gură așa și nu era sigur cât din ceea ce spusese se aplica la Simon și cât la el și la Maia.

— Deci vrei să zici că ar trebui să-i spun ce simt? întrebă Isabelle, cu voce pierită.

— Da. Cu siguranță. Spune-i ce simți.

— OK. Înșfăcă sticla de tequila și luă o înghițitură. Mă duc acasă la Clary chiar în clipa asta și o să-i spun.

Un mic fior de alarmă se porni în pieptul lui.

— Nu poți. E, practic, trei dimineața...

— Dacă o să aștept, o să-mi pierd curajul, zise ea, pe tonul acela rezonabil pe care numai persoanele foarte amețite de băutură îl folosesc.

Mai luă o înghițitură din sticlă.

— O să mă duc pur și simplu acolo, și o să bat la fereastră, și o să-i spun ce simt.

— Știi măcar care e fereastra lui Clary?

Ea mijì ochii.

— Nuuu.

Imaginea de groază a unei Isabelle cherchelite, trezindu-i pe Jocelyn și pe Luke, pluti prin mintea lui Jordan.

— Isabelle, *nu*.

Întinse mâna ca să-i ia sticla de tequila și ea o smuci, apărând-o.

— Cred că mi-am schimbat părerea despre tine, zise Isabelle, pe un ton semiamenințător, care ar fi fost mai fioros dacă ar fi reușit să-și fixeze ochii asupra lui.

— Nu cred că te plac atât de mult, la urma urmelor.

Se ridică, se uită în jos la picioarele ei cu o expresie surprinsă — și căzu pe spate. Numai reflexele rapide ale lui Jordan îl ajutară s-o prindă înainte să lovească podeaua.

7

O MARE SCHIMBARE

CLARY ERA LA A TREIA EI CEAȘCĂ DE CAFEA DE LA TAKI'S, CÂND Simon în sfârșit intră în local. Era îmbrăcat în jeanși, o bluză roșie de trening încheiată la fermoar până sus (de ce să-ți mai bați capul cu haine de lână, când nu simți frigul?) și cizme grele de piele. Oamenii se întoarseră să se uite la el când șerpui printre mese spre ea. Simon se spilcuise frumușel de când Isabelle începuse să-i critice hainele, gândi Clary, în timp ce el se îndrepta spre ea printre mese. În părul lui negru rămăseseră prinși fulgi de zăpadă, dar dacă obrajii lui Alec fuseseră roșii-stacojii de la ger, ai lui Simon rămăseseră palizi, fără culoare. Se strecură pe banchetă, vizavi de Clary, și se uită la ea, cu ochii lui căprui gânditori și strălucitori.

— M-ai sunat? întrebă el, făcându-și vocea groasă și răsunătoare, încât semăna cu a Contelui Dracula.

— De fapt, ți-am trimis un mesaj.

Ea împinse meniul peste masă spre el, deschizându-l la pagina pentru vampiri. Aruncase o privire înainte asupra ei, dar numai gândul la budinca de sângerete și milkshake-ul de sânge o făcuse să se înfioare.

— Sper că nu te-am trezit.

— Oh, nu, zise el. N-o să-ți vină să crezi unde eram...

Cuvintele i se stinseră când văzu expresia de pe fața ei.

— Hei.

Degetele lui erau deodată sub bărbia ei, ridicându-i capul. Râsul pieri din ochii lui, înlocuit de îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat? Alte vești despre Jace?

— V-ați hotărât ce vreți?

Era Kaelie, chelnerița elf cu ochi albaștri, care îi dăduse lui Clary clopoțelul Reginei. Ea se uită acum la Clary și zâmbi, un zâmbet superior care o făcu pe Clary să scrâșnească din dinți.

Clary comandă o porție de plăcintă cu mere; Simon comandă un mix de ciocolată caldă și sânge. Kaelie luă meniurile, iar Simon se uită la Clary îngrijorat. Ea trase adânc aer în piept și-i povesti despre noaptea aceea, cu fiecare detaliu de bază — apariția lui Jace, ce îi spusese ei, confruntarea din living și ce se întâmplase cu Luke. Îi povesti ce spusese Magnus despre buzunarele dimensionale și celelalte lumi și cum nu exista nicio cale să iei urma cuiva ascuns într-un buzunar dimensional sau să faci un mesaj să treacă prin ele. Ochii lui Simon deveniseră mai întunecați, în timp ce ea vorbea, iar la sfârșitul relatării își ținea capul între palme.

— Simon?

Kaelie venise și plecase, lăsându-le mâncarea de care nu se atinseseră. Clary îi puse ușor mâna pe umăr.

— Ce-i? Pentru Luke...

— E vina mea.

Își ridică privirea spre ea, cu ochii uscați. Vampirii vărsau lacrimi amestecate cu sânge, gândi ea; citise asta undeva.

— Dacă eu nu l-aș fi mușcat pe Sebastian...

— Ai făcut-o pentru mine, ca să trăiesc eu, zise ea cu o voce blândă. Mi-ai salvat viața.

— Tu mi-ai salvat-o pe a mea de șase sau șapte ori. Mi s-a părut corect.

Vocea i se frânse; ea-și aminti cum el vomase sângele negru al lui Sebastian, în genunchi, în grădina de pe acoperiș.

— Asumarea vinovăției n-o să ne ducă nicăieri, zise Clary. Și nu de-asta te-am târât aici, doar ca să-ți povestesc ce s-a întâmplat. Vreau să spun, ți-aș fi povestit oricum, dar aș fi așteptat până mâine, dacă n-ar fi fost...

El se uită la ea îngrijorat și bău o înghițitură din cana lui.

— Dacă n-ar fi fost ce?

— Am un plan.

El gemu.

— De asta mi-era teamă.

— Planurile mele *nu* sunt dezastruoase.

— Planurile lui Isabelle sunt dezastruoase. Simon îndreptă degetul spre ea: Planurile *tale* sunt sinucigașe. În cel mai bun caz.

Ea se lăsă pe spate, încrucișându-și brațele la piept.

— Vrei să-l auzi sau nu? Va trebui să păstrezi secretul.

— Mi-aș scoate ochii cu furculița înainte să divulg vreunul dintre secretele tale, zise Simon, apoi se uită la ea alarmat. Stai puțin. Crezi că s-ar putea să fie nevoie de asta?

— Nu știu.

Clary își acoperi fața cu palmele.

— Spune-mi, totuși.

Suna resemnat.

Cu un suspin, ea băgă mâna în buzunar și scoase un mic săculeț de catifea, pe care îl răsturnă pe masă. Două inele de aur căzură din el, aterizând pe masă cu un clinchet subțire.

Simon se uită la ele, nedumerit.

— Vrei să te măriți?

— Nu fi idiot. Se aplecă peste masă, coborându-și vocea. Simon, astea sunt *inelele*. Cele pe care le voia Regina Elfilor.

— Parcă ziceai că n-ai apucat să le iei...

Se întrerupse și ridică ochii spre fața ei.

— Am mințit. Le-am luat. Dar după ce l-am văzut pe Jace în bibliotecă, n-am mai vrut să i le dau Reginei. Am avut senzația că s-ar putea să avem nevoie de ele, la un moment dat. Și mi-am dat seama că

ea nu avea să ne dea niciodată vreo informație utilă. Inelele mi s-au părut mai valoroase decât o altă rundă cu Regina.

Simon le luă în palmă, ascunzându-le, când Kaelie trecu pe lângă masa lor.

— Clary, nu poți să iei lucrurile pe care le vrea Regina Elfilor și să le păstrezi pentru tine. Ea e un dușman periculos.

Ea se uită la el, implorator.

— Putem măcar să vedem dacă funcționează?

El oftă și îi dădu unul dintre inele; părea ușor, dar era la fel de fin ca aurul adevărat. Ea își făcu o clipă griji că n-o să i se potrivească, dar de îndată ce și-l trecu pe indexul mâinii drepte, păru că se mulează pe măsura ei, până când se așeză perfect în spațiul de sub nodul articulației. Îl văzu pe Simon aruncând o privire în jos, la mâna lui dreaptă, și își dădu seama că același lucru i se întâmplase și lui.

— Acum vorbim, bănuiesc, zise el. Spune-mi ceva. Știi tu, mintal.

Clary se întoarse spre Simon, simțindu-se absurd, ca și când i s-ar fi cerut să joace într-o piesă ale cărei replici nu le memorase.

Simon?

Simon clipi.

— Cred că... Poți să mai încerci o dată?

De data asta, Clary se concentră, încercând să-și focalizeze gândurile asupra lui Simon — asupra esenței ființei lui, a modului în care gândea el, a sentimentului de a-i auzi vocea, de a-l simți aproape. Șoaptele lui, tainele lui, modul în care o făcea să râdă. *Deci,* gândi ea conversațional, *acum, că sunt în mintea ta, vrei să vezi niște imagini mintale cu Jace dezbrăcat?*

Simon tresări.

— Am *auzit* asta! Și, nu.

Entuziasmul sfârâi prin venele lui Clary; *funcționa.*

— Gândește-te și tu la ceva pentru mine.

Îi luă mai puțin de o secundă. Îl auzi pe Simon la fel cum îl auzea pe Fratele Zachariah, o voce înăuntrul minții ei.

L-ai văzut dezbrăcat?

Ei, nu de tot. Dar...

— Destul, zise el, tare, și cu toate că vocea lui era undeva între amuzament și neliniște, ochii îi scânteiară. Funcționează. Fir-aș al naibii. Chiar funcționează.

Ea se aplecă.

— Deci pot să-ți spun ideea mea?

El atinse inelul de pe degetul lui, pipăindu-i modelul, vinișoarele de frunză gravate.

Desigur.

Ea începu să-i explice, dar nici nu ajunsese la sfârșitul descrierii, când Simon o întrerupse, vorbind tare de data asta.

— Nu. În niciun caz.

— Simon, zise ea. E un plan foarte bun.

— Planul în care tu îi urmărești pe Jace și pe Sebastian până în nu știu ce buzunar dimensional și folosim inelele astea ca să comunicăm, astfel încât noi, cei de aici, din dimensiunea *obișnuită* a Pământului, să-ți putem lua urma? Planul ăsta?

— Da.

— Nu, zise el. Nu, nu e bun.

Clary se lăsă pe spateaza banchetei.

— Nu te încăpățâna să spui numai nu.

— Planul ăsta mă implică pe mine! Mă încăpățânez să spun „nu". *Nu.*

— Simon...

Simon bătu cu palma în locul de alături, de parcă ar fi stat cineva acolo.

— Dă-mi voie să te prezint bunului meu prieten NU.

— Poate cădem la înțelegere, sugeră ea, luând o mușcătură din plăcintă.

— Nu.

— SIMON.

— „Nu" e un cuvânt magic, îi spuse el. Uite cum funcționează. Tu spui: „Simon, am un plan smintit, sinucigaș. Ți-ar plăcea să mă ajuți să-l pun în aplicare?" Iar eu spun: *„Ei bine, nu."*

— Am s-o fac oricum, zise ea.

El se holbă la ea, de peste masă.

— Ce?

— Am s-o fac chiar dacă mă ajuți sau nu, zise ea. Dacă nu pot folosi inelele, tot am să-l urmez pe Jace acolo unde este și o să încerc să vă dau de știre, vouă, furișându-mă pe afară, căutând un telefon, orice. Dacă e cu putință. Am s-o fac, Simon. Numai că am o mai mare șansă să supraviețuiesc dacă mă ajuți. Și pentru tine nu e niciun risc.

— *Nu-mi pasă de riscurile pentru mine*, șuieră el, aplecându-se peste masă. Îmi pasă de ce ți se întâmplă ție! La dracu', eu sunt practic indestructibil. Lasă-mă *pe mine* să mă duc. Tu rămâi aici.

— Da, zise Clary, iar Jace n-o să găsească asta deloc ciudat. Poți doar să-i spui că întotdeauna ai fost, în secret, îndrăgostit de el și nu suporți să fiți despărțiți.

— Aș putea să-i spun că m-am gândit mai bine și sunt perfect de acord cu filozofia lui și a lui Sebastian, și că m-am hotărât să-mi leg soarta de a lor.

— Nici măcar nu știi care e filozofia lor.

— Asta așa e. Aș putea avea mai mult noroc spunându-i că sunt îndrăgostit de el. Jace oricum crede că toată lumea e îndrăgostită de el.

— Dar eu, zise Clary, chiar *sunt*.

Simon se uită la ea un lung moment peste masă, în tăcere.

— Vorbești serios, zise el, în cele din urmă. Într-adevăr ai face asta. Fără mine — fără nicio plasă de siguranță.

— Nu m-aș da înapoi de la nimic pentru Jace.

Simon își sprijini capul de speteaza de plastic a banchetei. Pecetea lui Cain sclipea stins, argintiu, pe pielea lui.

— Nu spune asta, zise el.

— Tu n-ai face orice pentru cei pe care-i iubești?

— Aș face aproape orice pentru tine, zise Simon, liniștit. Aș muri pentru tine. Știi asta. Dar oare aș omorî pe altcineva, un nevinovat? Dar o *mulțime* de vieți nevinovate? Dar lumea întreagă? Este într-adevăr dragoste să-i spui cuiva că, dacă e să alegi între el și oricare altă viață de pe planetă, tu l-ai alege pe el? E asta — nu știu, mai e asta o dragoste morală cât de cât?

— Dragostea nu e morală sau imorală, zise Clary. Doar este.

— Știu, zise Simon. Dar acțiunile pe care le facem în numele dragostei, acelea sunt morale sau imorale. Și în mod normal n-ar conta. În mod normal — oricât aș crede eu despre Jace că e nesuferit — el nu ți-ar cere niciodată să faci ceva care să fie împotriva naturii tale. Nici pentru el, nici pentru altcineva. Dar el nu mai e *Jace*, nu-i așa? Și, Clary, pur și simplu nu știu. Nu știu ce ar putea să-ți ceară el să faci.

Clary își puse un cot pe masă, dintr-odată foarte obosită.

— Poate că nu mai e Jace. Dar este cel mai aproape de Jace pe care îl am. Nu există nicio cale pentru Jace de a se întoarce, fără el. Își ridică ochii spre Simon. Sau îmi spui că nu mai e nicio speranță?

Urmă o lungă tăcere. Clary putea vedea sinceritatea înnăscută a lui Simon luptându-se cu dorința lui de a-și proteja cea mai bună prietenă. În cele din urmă, el zise:

— N-am spus niciodată asta. Sunt încă evreu, știi, chiar dacă sunt vampir. În inima mea, îmi amintesc și cred, chiar în cuvintele pe care nu le pot rosti. D... Se înecă și înghiți. El a făcut o înțelegere cu noi, la fel cum vânătorii de umbre cred că Raziel a făcut o înțelegere cu ei. Și noi credem în făgăduielile lui. Prin urmare, nu poți niciodată să-ți pierzi speranța — *hatikva* —, pentru că, dacă menții speranța vie, asta te va ține pe tine în viață. Păru ușor stingherit și adăugă: Rabinul meu obișnuia să spună asta.

Clary întinse mâna peste masă și o puse peste a lui Simon. El vorbea rareori despre religia lui, cu ea sau cu altcineva, deși ea știa că el crede.

— Asta înseamnă că ești de acord?

El gemu.

— Cred că înseamnă că mi-ai zdrobit spiritul și m-ai făcut praf.

— Fantastic.

— Bineînțeles că-ți dai seama că mă lași în poziția de a fi cel care le spune celorlalți — mamei tale, lui Luke, lui Alec și lui Izzy, lui Magnus...

— Bănuiesc că n-ar fi trebuit să spun că nu era niciun risc pentru tine, zise Clary, cu sfială.

— Exact, zise Simon. Doar să ții minte, când mama ta o să se repeadă la mine să mă sfâșie ca o ursoaică furioasă că a fost despărțită de puiul ei, că am făcut-o pentru tine.

Jordan abia adormise, când auzi din nou bătăi în ușa de la intrare. Se răsuci în pat și gemu. Ceasul de pe noptieră arăta ora 4 dimineața, cu cifre galbene, pâlpâitoare.

Mai multe bătăi. Jordan se dădu jos, fără niciun chef, își puse jeanșii și ieși clătinându-se pe hol. Deschise ușa, cu ochi împăienjeniți.

— Uite...

Cuvintele i se stinseră pe buze. Pe hol, în fața lui, era Maia. Purta jeanși și o jachetă de piele de culoarea caramelului, iar părul îi era strâns la spate cu bețigașe de bronz. O singură buclă lăsată liberă îi cădea pe lângă tâmplă. Pe Jordan îl ardeau degetele să întindă mâna și să i-o dea după ureche. În loc de asta, își îndesă mâinile în buzunarele jeanșilor.

— Drăguță bluză, zise ea, uitându-se rece la pieptul lui gol.

Pe unul dintre umeri avea un rucsac negru. Pentru o clipă, inima lui tresări. Oare pleca din oraș? Pleca din oraș ca să fie cât mai departe de *el*?

— Uite, Jordan...

— Cine e?

Vocea din spatele lui Jordan era răgușită, la fel de răvășită ca și patul din care probabil tocmai se dăduse jos. El văzu cum Maia rămâne cu gura căscată și, când se uită peste umăr, o văzu pe Isabelle, doar într-un tricou de-al lui Simon, stând în spatele lui și frecându-se la ochi.

Maia închise scurt gura.

— Eu sunt, zise ea, pe un ton nu foarte prietenos. Tu... ești în vizită la Simon?

— Ce? Nu, Simon nu e aici.

Taci, Isabelle, zise înnebunit Jordan în minte.

— El e..., făcu un gest vag. Plecat.

Obrajii Maiei se înroșiră.

— Miroase ca un bar aici.

— Tequila ieftină a lui Jordan, zise Isabelle, fluturând din mână. Știi...

— Ăsta e tricoul lui? întrebă Maia.

Isabelle aruncă o privire în jos, apoi ridică ochii înapoi la Maia. Cu întârziere, păru să-și dea seama ce gândea cealaltă fată.

— Oh. Nu. Maia...

— Deci, mai întâi Simon m-a înșelat cu tine, iar acum tu și Jordan...

— Simon, zise Isabelle, m-a înșelat și pe mine cu tine. Oricum, nu e nimic între mine și Jordan. Am venit pe aici ca să-l văd pe Simon, dar nu era acasă, așa că m-am hotărât să-i ocup camera. Și o să mă întorc acolo, imediat.

— Nu, zise Maia, tăios. Nu te osteni. Lasă-i pe Simon și pe Jordan. Ceea ce am eu să spun trebuie să auzi și tu.

Isabelle înlemni, cu o mână pe ușa lui Simon, fața ei îmbujorată de somn începând să pălească.

— Jace, zise ea. De aceea ai venit?

Maia încuviință din cap.

Isabelle se lăsă moale cu spatele de ușă.

— A..., dădu să spună, dar vocea i se frânse. Începu din nou: I-au găsit...

— S-a întors, zise Maia. După Clary. Făcu o pauză. A venit însoțit de Sebastian. A fost o luptă, iar Luke a fost rănit. E pe moarte.

Isabelle scoase un icnet din gât.

— Jace? Jace l-a rănit pe Luke?

Maia îi evită ochii.

— Nu știu ce s-a petrecut exact. Doar că Jace și Sebastian au venit după Clary și că a fost o luptă. Luke a fost rănit.

— Clary...

— E bine. E la Magnus, cu mama ei. Maia se întoarse spre Jordan: Magnus m-a sunat și mi-a cerut să vin și să vorbesc cu tine. A încercat să dea de tine, dar n-a reușit. Vrea să-i faci legătura cu Praetor Lupus.

— Să-i fac legătura cu... Jordan clătină din cap. Nu poți *să suni* Garda. Nu e un soi de 1-800-VÂRCOLAC.

Maia își încrucișă brațele.

— Bine, dar cum ajungi la ei, atunci?

— Am un supervizor. El mă caută când vrea el sau pot să-l sun eu dacă e vreo urgență...

— Aceasta *este* o urgență. Maia își petrecu degetele mari prin găicile curelei jeanșilor ei. Luke ar putea muri și Magnus spune că Garda s-ar putea să dețină informația care ar putea ajuta.

Se uită la Jordan, cu ochii ei mari și întunecați. Ar fi trebuit să-i spună, gândi el, că Pretorilor nu le plăcea să fie amestecați în treburile Conclavului; că se țineau deoparte și își vedeau de misiunea lor — să-i ajute pe noii repudiați. Nu exista nicio garanție că vor fi de acord să-i ajute pe ei și era foarte probabil să le refuze cererea.

Dar îl ruga Maia. Era un lucru pe care l-ar fi putut face pentru ea, care ar fi putut deveni un pas înainte pe lungul drum de a compensa răul pe care i-l făcuse în trecut.

— OK, zise el. Atunci, o să mergem la sediul lor și o să ne prezentăm în persoană. Se află în North Fork, pe Long Island. Destul de departe de aici. Putem lua camioneta mea.

— Bine. Maia își ridică mai mult rucsacul pe umăr. M-am gândit eu că s-ar putea să mergem undeva, de aceea mi-am adus lucrurile.

— Maia? se auzi Isabelle.

Nu spusese nimic de atât de multă vreme, încât Jordan aproape că uitase că era și ea de față; se întoarse și o văzu sprijinită cu spatele de perete, lângă ușa lui Simon. Își cuprinsese trupul cu brațele, de parcă îi era frig.

— El e bine?

Maia tresări.

— Luke? Nu, e pe...

— Jace.

Vocea lui Isabelle era o răsuflare trasă în piept.

— Jace e bine? L-au rănit sau l-au prins sau...

— E teafăr, zise Maia sec. Și a plecat. A dispărut cu Sebastian.

— Și Simon?

Privirea lui Isabelle se mută repede spre Jordan.

— Ai spus că era cu Clary...

Maia clătină din cap.

— Nu era. Nu era acolo.

Mâna ei era strânsă pe bareta rucsacului.

— Dar acum știm un lucru, care n-o să-ți placă. Jace și Sebastian sunt conectați cumva. Rănește-l pe Jace, și-l rănești pe Sebastian. Omoară-l, și Sebastian moare. Și viceversa. Direct din gura lui Magnus.

— Știe și Conclavul? întrebă repede Isabelle. N-au spus și Conclavului, nu-i așa?

Maia clătină din cap.

— Nu încă.

— O să afle, zise Isabelle. Toată haita știe. Cineva o să spună. O să pornească o vânătoare. O să-l ucidă doar ca să-l ucidă pe Sebastian. O să-l ucidă oricum. Își trecu mâinile prin părul negru și des. Vreau la fratele meu, zise ea. Vreau să-l văd pe Alec.

— Păi, asta-i bine, zise Maia. Pentru că, după ce Magnus m-a sunat, mi-a mai trimis un mesaj. A spus că presimte că tu ai putea fi aici și că are un mesaj pentru tine. Vrea să te duci la apartamentul lui din Brooklyn, imediat.

Era frig afară, atât de frig, încât nici runa *thermis* pe care și-o desenase, nici hanoracul subțire pe care îl luase din șifonierul lui Simon n-o ajutau pe Isabelle să nu tremure, când deschise ușa imobilului de apartamente al lui Magnus și se adăposti înăuntru.

După ce i se deschise la interfon, începu să urce pe scări, târându-și mâna pe balustrada scrijelită. O parte din ea ar fi vrut să urce în fugă, știind că Alec era acolo și avea să înțeleagă ceea ce simțea. Cealaltă parte din ea, partea care toată viața ei le ascunsese fraților secretul părinților ei, voia să se ghemuiască pe palier și să stea singură cu nefericirea ei. Partea care ura să se bizuie pe oricine altcineva — căci până la urmă nu aveau cu toții să te dezamăgească? — și spunea cu mândrie că Isabelle Lightwood nu avea *nevoie* de nimeni îi aduse aminte că se afla acolo pentru că ei o chemaseră. *Ei* aveau nevoie de *ea.*

Pe Isabelle n-o deranja să aibă alții nevoie de ea. De fapt, îi plăcea. De aceea îi luase mai mult timp până să-l accepte cu căldură pe Jace, când venise el prima oară prin Portal, din Idris, un băiețel firav de

zece ani, cu ochi aurii chinuiți. Alec fusese încântat de el imediat, dar Isabelle îi purtase pică pentru stăpânirea lui de sine. Când mama ei îi spusese că tatăl lui Jace fusese ucis în fața lui, ea și-l imaginase venind la ea, cu ochii în lacrimi, pentru mângâiere și chiar și pentru un sfat. Însă el nu părea să aibă nevoie de nimeni. Chiar și la zece ani avea o limbă ascuțită, o minte prudentă și un temperament acid. De fapt, gândise Isabelle, demoralizată, era exact ca și ea.

În cele din urmă, pregătirea ca vânători de umbre îi legase — dragostea comună pentru arme ascuțite, pentru sclipirea pumnalelor de seraf, plăcerea dureroasă a Peceților arzătoare, iuțeala năucitoare a luptei. Când Alec voise să plece să vâneze singur cu Jace, lăsând-o pe Izzy singură, Jace vorbise pentru ea: „Avem nevoie să fie și ea cu noi; e cea mai bună. În afară de mine, bineînțeles."

Ea îl iubise pentru asta.

Acum ajunse la ușa lui Magnus. Lumina dinăuntru răzbătea pe sub ușă și auzea murmur de voci. Deschise ușa și un val de căldură o învălui. Intră, recunoscătoare.

Căldura venea de la un foc ce dansa vioi în șemineu — cu toate că nu existau hornuri de sobe în clădire, iar focul avea nuanța albastru-verzuie a flăcării magice. Magnus și Alec stăteau pe una dintre canapelele strânse în jurul focului. Când intră, Alec își ridică privirea și sări în picioare când o văzu, grăbindu-se să-i iasă în întâmpinare, desculț — purta pantaloni de trening negri și un tricou alb cu gulerul ferfenițit —, și s-o ia în brațe.

Pentru o clipă, ea stătu nemișcată în strânsoarea brațelor lui, auzindu-i bătăile inimii, mâinile lui mângâind-o cu stângăcie pe spate, pe păr.

— Iz, zise el. O să fie OK, Iz.

Ea se desprinse de el, ștergându-se la ochi. Doamne, ura să plângă.

— Cum poți să spui asta? se răsti ea. Cum ar mai putea fi ceva OK după asta?

— Izzy.

Alec îi adună părul surorii lui peste un umăr și-o trase blând de el. Gestul îi amintea de anii când ea obișnuia să-și poarte părul în codițe

împletite, iar Alec o trăgea tot timpul de ele, cu mult mai puțină delicatețe decât acum.

— Nu te pierde cu firea. Avem nevoie de tine. Adăugă, coborându-și vocea: Și știi că trăsnești a tequila?

Ea se uită spre Magnus, care îi urmărea de pe canapea, cu ochii lui impenetrabili de pisică.

— Unde e Clary? întrebă ea. Și mama ei? Am înțeles că sunt aici.

— Dorm, zise Alec. Ne-am gândit că au nevoie de puțină odihnă.

— Și eu nu?

— *Tu* ești cea care tocmai l-ai văzut pe logodnicul sau pe tatăl tău vitreg aproape ucis sub ochii tăi? întrebă Magnus, cu răceală. Era îmbrăcat într-o pijama în dungi, cu un halat de casă negru pe deasupra. Isabelle Lightwood, zise el, ridicându-se și prinzându-și mâinile în fața lui, după cum a spus Alec, avem nevoie de tine.

Isabelle se adună, îndreptându-și umerii.

— Aveți nevoie de mine ca să ce?

— Să te duci la Surorile de Fier, zise Alec. Ne trebuie o armă care să-i separe pe Jace și pe Sebastian, astfel încât să poată fi răniți individual... Ei, înțelegi ce vreau să spun. Astfel încât Sebastian să poată fi ucis fără ca Jace să fie rănit. E o chestiune de timp până când Conclavul o să afle că Jace nu e prizonierul lui Sebastian, că lucrează împreună...

— Dar nu e *Jace*, protestă Isabelle.

— Se poate să nu fie Jace, interveni Magnus, dar dacă el moare, Jace al vostru moare odată cu el.

— După cum știi, Surorile de Fier nu vorbesc decât femeilor, zise Alec. Și Jocelyn nu poate să se ducă singură, pentru că nu mai este vânător de umbre.

— Și Clary?

— Ea e încă în perioada de pregătire. N-o să știe să pună întrebările cuvenite, nici modul în care să le adreseze. Dar tu și Jocelyn veți ști. Iar Jocelyn spune că a mai fost acolo; te poate călăuzi odată ce vă trecem prin Portal până la marginea protecțiilor din jurul Citadelei de Adamant. O să plecați, amândouă, dimineață.

Isabelle se gândi. Ideea de a avea în sfârșit ceva de făcut, ceva precis, activ și important, era o ușurare. Ar fi preferat o misiune care să implice căsăpirea de demoni sau retezarea picioarelor lui Sebastian, dar și asta era mai bine decât nimic. Legendele despre Citadela de Adamant o făceau să pară un loc inaccesibil, îndepărtat, iar Surorile de Fier erau văzute cu mult mai rar decât Frații Tăcuți. Isabelle nu întâlnise niciodată pe vreuna.

— Când plecăm? zise ea.

Alec îi zâmbi pentru prima oară de când sosise și întinse mâna ca să-i ciufulească părul.

— Asta-i Isabelle a mea.

— Termină.

Ea se feri de atingerea lui și îl văzu pe Magnus rânjind la ei de pe canapea. Se îndreptă și el de spate și își trecu o mână prin părul negru, zbârlit.

— Am trei dormitoare de oaspeți, zise el. Clary e într-unul, mama ei în altul. O să te conduc la al treilea.

Camerele se aflau toate pe un culoar mic, fără ferestre, care se deschidea din living. Două dintre uși erau închise; Magnus o conduse pe Isabelle pe a treia, într-o cameră ai cărei pereți erau zugrăviți în roz aprins. Draperii negre atârnau de galeriile argintii de deasupra ferestrelor, strânse în cătușe. Cuvertura avea un imprimeu de inimi de un roșu întunecat.

Isabelle își roti ochii prin cameră. Se simțea nervoasă și încordată, nici gând să vrea să doarmă.

— Drăguțe cătușe. Înțeleg de ce n-ai găzduit-o pe Jocelyn aici.

— Aveam nevoie de ceva să țină draperiile trase, ridică Magnus din umeri. Ai ceva de îmbrăcat ca să dormi?

Isabelle dădu doar din cap, nevrând să spună că luase cu ea tricoul lui Simon din apartamentul lui. Vampirii nu miros, practic, a nimic, dar tricoul încă mai purta mirosul slab, liniștitor, al săpunului său de rufe.

— E cam ciudat, zise ea. Mi-ai cerut să vin imediat, doar ca să mă pui să mă culc și să-mi spui că vom porni la drum mâine.

Magnus se sprijini de perete, lângă ușă, cu brațele încrucișate, și se uită la ea cu pupilele lui pisicești ca două fante. Pentru o clipă, ei îi aminti de Church, doar că mai puțin probabil să muște.

— Îl iubesc pe fratele tău, zise el. Știi asta, da?

— Dacă vrei acordul meu să-l iei în căsătorie, dă-i drumul, nu mai aștepta, zise Isabelle. Toamna e un anotimp foarte plăcut pentru așa ceva. Ai putea purta un sacou oranj.

— El nu e fericit, zise Magnus, ca și când ea n-ar fi spus nimic.

— Bineînțeles că nu e, se răsti Isabelle. Jace...

— *Jace*, repetă Magnus, iar mâinile i se strânseră în pumni pe lângă corp.

Isabelle făcu ochii mari. Întotdeauna crezuse că Magnus n-avea nimic împotriva lui Jace; că îl plăcea, chiar, odată ce problema afecțiunii lui Alec fusese stabilită.

Cu voce tare, spuse:

— Am crezut că tu și Jace sunteți prieteni.

— Nu-i vorba de-asta, zise Magnus. Sunt unele persoane... persoane pe care universul pare să le fi ales pentru destine speciale. Favoruri speciale și suferințe speciale. Dumnezeu știe că ne lăsăm cu toții atrași de ceea ce e frumos și zdrobit; și *eu* am fost, numai că unii oameni nu-și mai pot reveni. Sau dacă își revin, o fac numai prin dragoste și un sacrificiu atât de mare, că îl distruge pe cel care dăruiește.

Isabelle clătină încet din cap.

— Nu înțeleg. Jace e fratele nostru, dar pentru Alec... El este și *parabatai*-ul lui Jace.

— Știu despre *parabatai*, zise Magnus. Am cunoscut *parabatai* atât de apropiați, încât erau aproape una și aceeași persoană. Știi ce se întâmplă, când unul dintre ei moare, cu cel care rămâne...

— Încetează! Isabelle își duse mâinile la urechi, apoi le coborî, încet. Cum îndrăznești, Magnus Bane? zise ea. Cum îndrăznești să faci lucrurile mai rele decât sunt?

— Isabelle. Magnus își desfăcu mâinile; arăta puțin șocat, de parcă izbucnirea lui îl speriase până și pe el. Îmi pare rău. Uneori, uit că...

în pofida stăpânirii de sine și a tăriei tale, ai aceeași vulnerabilitate ca și Alec.

— Nu există nicio slăbiciune la Alec, zise Isabelle.

— Nu. Să iubești așa cum vrei, asta cere tărie. Problema e că am vrut să fii aici pentru el. Există lucruri pe care eu nu le pot face pentru el, nu i le pot dărui, zise Magnus și, pentru o clipă, păru ciudat de vulnerabil el însuși. Tu l-ai cunoscut pe Jace de tot atâta vreme cât l-a cunoscut și el. Îi poți oferi înțelegerea pe care eu nu i-o pot oferi. Și el te iubește.

— Bineînțeles că mă iubește. Sunt sora lui.

— Rudenia nu e iubire, zise Magnus, iar vocea lui era plină de amărăciune. Întreab-o pe Clary.

Clary țâșni prin Portal ca glonțul printr-o țeavă și zbură în capătul celălalt. Se rostogoli spre pământ și dădu din greu din picioare, vrând să aterizeze pe ele. Poziția dură doar o clipă, înainte ca, prea ametită de Portal ca să se concentreze, își pierdu echilibrul și se izbi de pământ, numai rucsacul amortizându-i căderea. Oftă — *într-o bună zi*, tot antrenamentul acela avea să-și arate roadele — și se ridică, scuturându-și de praf turul pantalonilor.

Stătea în fața casei lui Luke. Fluviul sclipea peste umerii ei, orașul înălțându-se deasupra ca o pădure de lumini. Casa lui Luke era exact cum o lăsaseră, câteva ore mai devreme, încuiată și cufundată în întuneric. Clary, stând pe aleea de pământ și de piatră care ducea spre treptele de la intrare, înghiți nodul din gât.

Simon?

Răspunsul veni imediat.

Da?

Unde ești?

Merg spre stația de metrou. Ai ajuns acasă?

Acasă la Luke. Dacă Jace vine, așa cum cred eu, aici e locul unde o să vină.

O tăcere. Apoi:

Ei bine, bănuiesc că știi cum să mă aduci dacă vei avea nevoie de mine.

Cred că da. Clary trase adânc aer în piept. *Simon?*

Da?

Te iubesc.

O pauză.

Și eu te iubesc.

Și asta a fost tot. Nu urma niciun declic, ca atunci când închideai telefonul; Clary doar simțea întreruperea conexiunii, de parcă se tăia un cablu în capul ei. Se întrebă dacă la asta se referea Alec când vorbise despre ruperea legăturii *parabatai*.

Se îndreptă spre casa lui Luke și urcă fără grabă scările. Aceasta era și casa ei. Dacă Jace avea să vină înapoi după ea, așa cum îi spusese din buze că o s-o facă, aici avea să vină. Se așeză pe prima treaptă de sus, își puse rucsacul în poală și așteptă.

Simon stătu în fața frigiderului din apartamentul lui și bău și ultima înghițitură de sânge rece, în timp ce amintirea vocii fără sunet a lui Clary i se șterse din minte. Tocmai ajunsese acasă, apartamentul era cufundat în întuneric, zumzetul frigiderului se auzea puternic, iar locul mirosea ciudat... a tequila? Poate că Jordan băuse. Ușa dormitorului său era închisă, oricum, nu că Simon l-ar fi învinuit că dormea; era trecut de patru dimineața.

Vârî sticla la loc în frigider și se îndreptă spre camera lui. Avea să fie prima noapte când dormea acasă, după o săptămână. Începuse să se obișnuiască să împartă patul cu cineva, un corp lângă care să se rostogolească în mijlocul nopții. Îi plăcea cum se lipea Clary de el, ghemuită în somn, cu un braț sub cap; și, dacă ar fi fost să recunoască în sinea lui, îi plăcea că ea nu putea dormi decât dacă era el lângă ea. Îl făcea să se simtă indispensabil și necesar — în pofida faptului că lui Jocelyn părea să nu-i pese dacă el dormea în patul fiicei lui sau că asta n-ar fi subliniat că mama lui Clary îl privea ca pe un pericol sexual echivalent cu al unui peștișor auriu.

Bineînțeles, el și Clary împărțiseră adesea paturile, de când aveau cinci ani până pe la vreo doisprezece. Asta trebuie să-i fi influențat atitudinea, cugetă el, deschizând ușa dormitorului său. Cele mai multe dintre acele nopți le petrecuseră angajați în activități fierbinți, de pildă în întreceri

de care putea să mănânce cel mai încet dintr-o singură brioșă cu unt de arahide Reese's. Sau aduceau pe furiș vreun DVD portabil și...

Clipi surprins. Camera lui arăta neschimbată — pereți goi, rafturi de plastic cu hainele lui pe ele, chitara agățată în perete și o saltea pe podea. Dar pe pat era o bucată de hârtie — un pătrat alb, ieșind în evidență pe pătura neagră, jerpelită. Scrisul neglijent, cu bucle, i se părea cunoscut. Al lui Isabelle.

Ridică biletul și-l citi:

Simon, am încercat să te sun, dar se pare că ai telefonul închis. Nu știu unde ești în clipa asta. Nu știu dacă ți-a povestit Clary ce s-a întâmplat în noaptea asta. Dar eu trebuie să mă duc la Magnus și mi-ar plăcea mult să fii și tu acolo.

Eu nu sunt niciodată speriată, dar acum mă tem pentru Jace. Mă tem pentru fratele meu. Nu ți-am cerut niciodată nimic, Simon, dar îți cer acum. Te rog să vii.

Isabelle

Simon lăsă biletul să-i cadă din mână. Ieșise din apartament și cobora treptele mai înainte ca foaia să atingă podeaua.

Când Simon intră în apartamentul lui Magnus, era liniște. În șemineu pâlpâia un foc, iar Magnus stătea în fața lui, pe o sofa voluminoasă, cu picioarele ridicate pe măsuța de cafea. Alec adormise, cu capul în poala lui Magnus, iar Magnus învârtea după deget o șuviță din părul negru al lui Alec. Privirea magicianului, ațintită asupra focului, era distantă și îndepărtată, de parcă ar fi călătorit în trecut. Simon își aminti fără să vrea ceea ce-i spusese Magnus, odată, despre a trăi veșnic:

Într-o zi, tu și cu mine vom fi ultimii rămași.

Simon se înfioră, iar Magnus își ridică ochii.

— Isabelle te-a chemat, știu, zise el, vorbind cu voce joasă, ca să nu-l trezească pe Alec. E la capătul holului, pe acolo — primul dormitor pe stânga.

Simon dădu din cap și, fără vreun salut în direcția lui Magnus, porni spre hol. Se simțea neobișnuit de emoționat, de parcă s-ar fi pregătit

pentru o primă întâlnire. Isabelle, din câte își amintea, nu-i mai solicitase niciodată ajutorul sau prezența până atunci, nu recunoscuse niciodată că ar fi avut nevoie de el în vreun fel.

Deschise ușa primului dormitor din stânga și intră. Era întuneric, luminile erau stinse; dacă Simon n-ar fi avut vederea de vampir, probabil n-ar fi văzut nimic în beznă. Dar așa, a deslușit conturul unui șifonier, scaune cu haine aruncate peste ele și un pat, ale cărui așternuturi erau date la o parte. Isabelle adormise pe o parte, cu părul ei negru împrăștiat pe pernă.

Simon se uită lung. N-o mai văzuse niciodată pe Isabelle dormind. Arăta mai tânără decât de obicei, cu fața relaxată, cu genele ei lungi atingându-i vârfurile pomeților. Gura îi era ușor întredeschisă, picioarele strânse sub ea. Purta numai un tricou — tricoul lui, unul albastru spălăcit pe care scria: CLUBUL DE AVENTURĂ MONSTRUL DIN LOCHNESS: GĂSIREA RĂSPUNSURILOR, IGNORAREA FAPTELOR.

Simon închise ușa în urma lui, simțindu-se mai dezamăgit decât s-ar fi așteptat. Nu-i trecuse prin minte că ea ar fi adormit deja. Ar fi vrut să stea de vorbă cu ea, să-i audă vocea. Își scoase pantofii din picioare și se așeză pe pat, lângă ea. Cu siguranță ocupa mai mult spațiu din pat decât Clary. Isabelle era înaltă, aproape cât el, deși când puse o mână pe umărul ei, îi simți oasele delicate. Își plimbă mâna pe brațul ei.

— Iz? zise el. Isabelle?

Ea murmură ceva și își întoarse fața în pernă. El se aplecă mai aproape — mirosea a alcool și a parfum de trandafiri. Ei bine, asta îl lămuri. Se gândise să o ia în brațe și s-o sărute blând, dar „Simon Lewis, Molestator al Femeilor Fără Cunoștință" nu era tocmai epitaful prin care voia să fie amintit.

Se întinse pe spate și se holbă la tavan. Tencuială crăpată, cu pete de umezeală. Magnus chiar ar fi trebuit să aducă pe cineva să se ocupe de asta. Ca și când i-ar fi simțit prezența, Isabelle se întoarse spre el, cu obrazul ei catifelat pe umărul lui.

— Simon? zise ea, nesigură.

— Da.

El îi atinse ușor fața.

— Ai venit. Își întinse brațul peste pieptul lui, așezându-și mai bine capul lângă umărul lui. Nu credeam c-ai să vii.

Degetele lui se plimbau peste desenele de pe brațul ei.

— Bineînțeles că veneam.

Următoarele ei cuvinte au fost rostite înfundat, cu gura lipită de gâtul lui.

— Scuze că am adormit.

El zâmbi pentru sine, scurt, în întuneric.

— E OK. Chiar dacă nu voiai decât să vin aici și să te țin în brațe cât dormeai, aș fi făcut-o.

O simți încordându-se, apoi relaxându-se la loc.

— Simon?

— Da?

— Poți să-mi spui o poveste?

El clipi, perplex.

— Ce fel de poveste?

— Una în care băieții buni câștigă și băieții răi pierd. Și rămân morți.

— Adică, o poveste cu zâne? zise el.

Își storcea creierii. Nu știa decât versiunile Disney ale poveștilor și prima imagine care îi veni în minte era Ariel cu sutienul ei de scoici. Fusese îndrăgostit de ea când avea opt ani. Nu că acesta părea momentul potrivit să pomenească de asta.

— Nu.

Cuvântul fu rostit odată cu aerul care ieșea din piept.

— Noi am *studiat* poveștile cu zâne la școală. Mare parte din magie este adevărată — dar, oricum. Nu, vreau ceva ce n-am mai auzit până acum.

— OK. Știu una bună.

Simon o mângâie pe Isabelle pe păr, simțindu-i genele pe gât când ea-și închise ochii.

— Cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată...

Clary nu știa de câtă vreme stătea pe treptele de la intrarea casei lui Luke, când văzu soarele începând să răsară. Se ridica în spatele casei, iar cerul

se colora într-un roz trandafiriu întunecat și fluviul devenea o fâșie albastru-oțel. Dârdâia, și dârdâia de atâta vreme, încât i se părea că tot corpul i se contractase într-un singur tremurat zdravăn de frig. Folosise două rune de încălzire, dar nu-i fuseseră de ajutor; avea senzația că tremurul era psihologic, la fel de mult pe cât era din alte cauze.

Oare avea să vină? Dacă el mai era pe dinăuntru tot atât de Jace cât credea ea că este, avea să vină; când îi mimase că avea să se întoarcă după ea, Clary înțelesese că voise să spună cât mai curând cu putință. Jace nu avea răbdare. Și nu se juca.

Dar ea numai atât putea aștepta. În cele din urmă, avea să se ridice soarele. Avea să înceapă o nouă zi, iar mama ei avea s-o supravegheze din nou. Și ea va trebui să renunțe la Jace, cel puțin pentru încă o zi, dacă nu mai mult.

Închise ochii, ferindu-se de strălucirea răsăritului, rezemându-și coatele de treapta din spatele ei. Pentru o clipă, se lăsă să plutească în fantezia că totul era cum fusese, că nimic nu se schimbase, că avea să-l întâlnească pe Jace în după-amiaza aceea, pentru antrenament, sau în seara aceea, pentru cină, iar el avea s-o țină în brațe și s-o facă să râdă, așa cum făcea mereu.

Tentacule calde de lumină a soarelui îi atingeau fața. În pofida voinței sale, deschise ochii.

Și el era acolo, urcând spre ea, pe trepte, la fel de fără zgomot ca o pisică, așa cum făcea întotdeauna. Purta un pulover albastru-închis, care-i făcea părul să semene cu lumina soarelui. Ea își îndreptă spatele, cu inima bătându-i cu putere. Strălucirea soarelui părea să-l îmbăieze în lumină. Ea se gândi la noaptea aceea din Idris, când focurile de artificii tărcaseră cercul, iar ea se gândise la îngeri, căzând în foc.

El ajunse la ea și întinse mâinile; ea i le luă și îl lăsă s-o ridice în picioare. Ochii lui de un auriu pal îi cercetară fața.

— Nu eram sigur c-ai să fii aici.

— De când nu mai ești sigur de mine?

— Ai fost destul de furioasă mai devreme.

El îi luă un obraz în palmă. În podul palmei lui era o cicatrice aspră; ea o putea simți pe piele.

— Și? Dacă n-aș fi fost aici, ce-ai fi făcut?

O trase mai aproape. Și el tremura, iar vântul îi flutura părul buclat, ciufulit și strălucitor.

— Cum se simte Luke?

Auzind numele lui Luke, un alt fior o cutremură. Jace, crezând că îi era frig, o strânse mai tare la piept.

— O să fie bine, zise ea, cu precauție.

E vina ta, vina ta, vina ta.

— N-am vrut nicio clipă să fie rănit.

Brațele lui Jace erau în jurul ei, degetele lui trasându-i încet o linie în sus și-n jos pe șira spinării.

— Mă crezi?

— Jace..., zise Clary. De ce ai venit?

— Ca să te rog din nou. Să vii cu mine.

Ea închise ochii.

— Și n-ai să-mi spui unde înseamnă asta?

— Încredere, zise el încet. Trebuie să ai încredere. Dar trebuie să mai știi, de asemenea, că, odată ce vii cu mine, nu mai există cale de întoarcere. Cel puțin nu pentru foarte mult timp.

Ea se gândi la momentul în care ieșise din Java Jones și îl văzuse așteptând-o acolo. Viața ei se schimbase în acel moment într-un fel care nu mai putea fi niciodată întors.

— Niciodată n-a fost o cale de întoarcere, zise ea. Nu cu tine. Deschise ochii: Ar trebui să mergem.

El zâmbi, la fel de strălucitor ca soarele ieșind din nori, iar ea-și simți corpul relaxându-se.

— Ești sigură?

— Sunt sigură.

El se aplecă și o sărută. Întinzând mâinile să-l cuprindă în brațe, simți ceva amar pe buzele lui; apoi întunericul se pogorî peste ea, ca o cortină care semnalează sfârșitul unui act al piesei.

Partea a doua

Unele lucruri întunecate

Te iubesc cum iubești unele lucruri întunecate.

— Pablo Neruda, *Sonetul XVII*

8

FOCUL PROBEAZĂ AURUL

MAIA NU FUSESE NICIODATĂ ÎN LONG ISLAND, DAR CÂND SE GÂNDEA la ea, întotdeauna și-o imagina ca fiind foarte asemănătoare cu New Jersey — mai mult suburbană, un loc unde își aveau casele oamenii care lucrau în New York sau în Philly.

Își lăsase rucsacul în spatele camionetei lui Jordan — șocant de nefamiliară. Pe vremea când erau împreună, el conducea o Toyota roșie, paradită, întotdeauna plină de gunoaie, de pahare vechi de cafea mototolite și pungi de fast-food, cu scrumiera îndesată cu țigări fumate până la chiștoc. Cabina acestei camionete era, comparativ, curată, singurele gunoaie fiind ziarele aruncate grămadă pe locul pasagerului. El le dădu la o parte fără niciun comentariu și ea urcă.

Nu vorbiseră cât străbătuseră Manhattanul și autostrada Long Island Expressway și, până la urmă, Maia ațipise, cu obrazul lipit de geamul rece al portierei. Se trezi când camioneta trecu printr-o groapă, hurducând-o și aruncând-o în față. Clipi buimacă, frecându-se la ochi.

— Scuze, zise Jordan, simțindu-se vinovat. Voiam să te las să dormi până ajungeam acolo.

Ea se ridică în capul oaselor, privind în jur. Mergeau pe o șosea de asfalt cu două benzi și cerul din jur tocmai începuse să se lumineze. De o parte și de alta a drumului erau câmpuri, ocazionale ferme și silozuri, case de scânduri, situate departe de stradă, cu garduri de țăruși în jurul lor.

— E frumos! exclamă ea, surprinsă.

— Mda. Jordan schimbă viteza, dregându-și glasul. Dacă tot te-ai trezit... Înainte să ajungem la Sediul Praetor, pot să-ți arăt ceva?

Ea șovăi doar o clipă, apoi dădu din cap. Și atunci el ieși de pe șosea, pe un drum neasfaltat, plin de hârtoape, cu copaci de ambele părți. Majoritatea erau lipsiți de frunze; drumeagul era noroios, iar Maia lăsă geamul jos ca să adulmece aerul. Copaci, apă sărată, ușor iz de mucegai de la frunzele uscate, animale mici mișunând prin iarba înaltă. Mai trase o dată aer adânc în piept, tocmai când mașina ieși de pe drumeag într-un mic spațiu circular, de întoarcere. În fața lor era plaja, întinzându-se până la apa întunecată, albastru-oțel. Cerul era aproape liliachiu.

Ea întoarse capul spre Jordan. El se uita drept înainte.

— Aici obișnuiam să vin pe când îmi făceam pregătirea la Sediul Praetor, zise el. Uneori, doar ca să mă uit la apă și să-mi limpezesc mintea. Răsăriturile de aici... Nu seamănă unul cu altul, dar toate sunt frumoase.

— Jordan.

El nu întoarse capul.

— Da?

— Îmi pare rău pentru mai înainte. Pentru c-am fugit, știi tu, de la șantierul naval.

— E-n regulă.

El lăsă aerul să-i iasă lent din piept, dar ea-și dădea seama, după tensiunea din umerii lui, după cum strângea schimbătorul de viteze, că nu era în regulă, nu cu adevărat. Încercă să nu se uite cum încordarea îi umfla mușchii brațului, accentuând linia de inserție a bicepșilor.

— A fost prea mult pentru tine deodată; am înțeles. Eu doar...

— Cred că ar trebui s-o luăm încet. Să ne străduim să fim prieteni.

— Eu nu vreau să fim prieteni, zise el.

Ea nu-și putu ascunde surprinderea:

— Nu?

El își mută mâna de pe schimbătorul de viteze pe volan. Aerul cald se revărsa înăuntru de la radiator, amestecându-se cu aerul rece care pătrundea pe geamul deschis al Maiei.

— N-ar trebui să vorbim despre asta acum.

— Eu vreau, zise ea. Vreau să vorbim despre asta acum. Nu vreau să fim stresați despre *noi* când o să fim la Sediul Pretorilor.

El se lăsă pe spate în scaunul său, mușcându-și buza. Părul lui șaten, ciufulit, îi căzu peste frunte.

— Maia...

— Dacă nu vrei să fim prieteni, atunci ce suntem? Dușmani, din nou?

El își întoarse capul, cu obrazul lipit de scaun. Ochii aceia erau exact așa cum și-i amintea ea, de culoarea alunei, cu pete verzi, albastre și aurii.

— Nu vreau să fim prieteni, zise el, pentru că eu încă te iubesc. Maia, știi că eu nici măcar n-am mai sărutat pe altcineva de când ne-am despărțit?

— Isabelle...

— A vrut să se îmbete și să vorbească despre Simon. Își luă mâna de pe volan, dădu s-o întindă spre ea, apoi și-o lăsă la loc, în poală, cu o expresie înfrântă pe față. Nu te-am iubit decât pe tine. Numai gândul la tine m-a ajutat să duc pregătirea mea la bun sfârșit. Ideea că aș putea fi în stare să mă recompensez cumva față de tine, într-o zi. Și am s-o fac, în orice fel îmi va sta în putință, mai puțin unul.

— N-o să fii prietenul meu.

— N-o să fiu *doar* prietenul tău. Te iubesc, Maia. Sunt îndrăgostit de tine. Întotdeauna am fost. Și întotdeauna voi fi. Să fiu doar prietenul tău m-ar omorî.

Ea se uită afară, spre ocean. Inelul soarelui tocmai începuse să se ivească deasupra apei, razele sale colorând marea în purpuriu, auriu și albastru.

— E atât de frumos aici.

— De aceea obișnuiam să vin aici. Nu puteam dormi și priveam cum răsare soarele.

Vocea lui era blândă.

— Acum poți dormi? se întoarse ea spre el.

El închise ochii.

— Maia... dacă ai de gând să spui nu, că nu vrei să fii decât prietenă cu mine... atunci spune-o. Taie coada câinelui dintr-odată, OK?

Arăta încordat, de parcă-și adunase toate puterile să suporte lovitura. Genele lui aruncau umbre pe pomeți. I se vedeau cicatricele albe, palide, pe pielea măslinie a gâtului, cicatricele pe care i le făcuse ea. Maia își desfăcu centura de siguranță și se dădu mai aproape de el. Îl auzi cum își trage scurt răsuflarea, fără să facă însă nicio mișcare în timp ce ea se aplecă și-l sărută pe obraz. Îi adulmecă mirosul. Același săpun, același șampon, însă fără izul persistent de țigări. Același băiat. Îl sărută de-a lungul obrazului, până la colțul gurii și, în cele din urmă, apropiindu-se mai mult, își lipi gura de a lui.

Buzele lui se deschiseră sub ale ei și el mârâi din adâncul gâtlejului. Vârcolacii nu se purtau blând unul cu altul, dar mâinile lui erau ușoare pe ea când o ridică și o așeză în poala lui, înconjurând-o cu brațele, în timp ce săruturile lor se adânceau. Faptul că-l simțea din nou — simțea căldura brațelor lui îmbrăcate în velur în jurul ei, și bătăile inimii, și gustul gurii, și contactul buzelor, dinților și al limbilor — îi tăie răsuflarea. Mâinile ei se strecurară pe după gâtul lui și se topi la pieptul lui, simțindu-i buclele de păr mătăsos și bogat, exact la fel ca întotdeauna.

Când în sfârșit se desprinseră, ochii lui erau sticloși.

— Am așteptat asta ani de-a rândul.

Ea își plimbă un deget pe linia claviculei lui. Își putea simți propriile bătăi ale inimii. Pentru câteva momente, nu mai fuseseră doi vârcolaci în misiune către o organizație strict secretă — fuseseră doi adolescenți care se iubeau într-o mașină pe plajă.

— Și s-a ridicat la înălțimea așteptărilor?

— A fost mult deasupra.

Gura lui schiță un început de zâmbet.

— Asta înseamnă că...

— Păi, zise ea, nu prea e genul de lucru pe care-l faci cu prietenii, nu?

— Nu e? Va trebui să i-o spun și lui Simon. O să fie profund dezamăgit.

— *Jordan.*

Îl lovi ușor în umăr, dar zâmbea, la fel ca și el, cu un neobișnuit rânjet până la urechi, prostesc. Apoi se aplecă și își cuibări capul la baza gâtului lui Jordan, inhalându-i mirosul odată cu al dimineții.

Se luptau pe lacul înghețat, cu orașul de gheață luminând ca o lampă în depărtare. Îngerul cu aripile aurii și îngerul cu aripile ca focul negru. Clary stătea pe gheață, în timp ce sângele și penele zburau în jurul ei. Penele aurii ardeau ca focul unde îi atingeau pielea, dar penele negre erau la fel de reci ca gheața.

Clary se trezi cu inima bătându-i nebunește, înfășurată în păturile răvășite. Se ridică în capul oaselor, împingându-și păturile până la mijloc. Se afla într-o cameră necunoscută. Pereții erau zugrăviți în alb, iar ea stătea într-un pat făcut dintr-un lemn negru, încă îmbrăcată în hainele pe care le purtase cu o noapte în urmă. Se dădu jos din pat, atingând cu tălpile goale podeaua rece de piatră, și se uită în jur după rucsacul ei.

Îl găsi repede, instalat într-un fotoliu de piele neagră. Nu exista nicio fereastră în camera aceea; singura lumină venea de la un glob atârnat de tavan, făcut din sticlă neagră. Își plimbă mâna prin rucsac și își dădu seama, spre enervarea ei, deși fără surprindere, că altcineva deja îi verificase conținutul. Dispăruse cutia ei cu ustensile de desen, inclusiv stela. Tot ce-i mai rămăsese era peria de păr și un rând de haine — o pereche de jeanși și lenjeria de corp. Cel puțin mai avea încă inelul de aur pe deget.

Îl atinse ușor și se gândi la Simon. *Sunt înăuntru.*

Nimic.

Simon?

Nu primi niciun răspuns. Înghiți nodul de panică din gât. Habar nu avea unde se afla, ce oră era sau cât timp fusese fără cunoștință. S-ar fi putut ca Simon să doarmă. Nu putea să intre în panică și să presupună că inelele nu funcționau. Trebuia să treacă pe pilot automat. Să verifice unde era, să afle ce-ar fi putut afla. Avea să încerce cu Simon mai târziu.

Trase adânc aer în piept și încercă să se concentreze la ce era în jurul ei. Dormitorul avea două uși. O încercă pe prima și descoperi că se deschidea într-o mică baie, toată numai oglinzi și crom, cu o cadă sprijinită pe picioare-gheară din aramă. Nici aici nu era vreo fereastră. Făcu rapid un duș și se șterse cu un prosop pufos și alb, apoi se schimbă în jeanșii curați și un pulover, înainte de a se întoarce în dormitor, unde se încălță și apoi încercă a doua ușă.

Bingo. Dincolo de ea era restul... casei? Apartamentului? Se trezi într-o cameră mare, jumătate din ea fiind ocupată de o masă lungă de sticlă. Mai multe alte globuri de lumină atârnau de tavan, aruncând umbre pâlpâitoare pe pereți. Totul era foarte modern, de la jilțurile de piele neagră până la șemineul uriaș, cu ramă de crom mat. În el ardea un foc. Deci trebuia să mai fie cineva acasă sau să fi fost de curând.

Cealaltă jumătate de odaie era luată în stăpânire de un uriaș ecran de televizor, o măsuță de cafea neagră, lucioasă, pe care se aflau împrăștiate jocuri video și controleruri, și niște canapele joase de piele. Un șir de trepte de sticlă conduceau la etaj, în spirală. După ce aruncă o privire în jur, Clary începu să le urce. Sticla era perfect transparentă și dădea impresia că urca pe o scară invizibilă spre cer.

Al doilea cat era foarte asemănător cu celălalt — pereți palizi, podea neagră, un culoar lung cu mai multe uși de-a lungul lui. Prima ușă dădea în ceea ce era, evident, un dormitor principal. Un pat uriaș de lemn de trandafir, cu baldachin de văluri albe, ocupa cea mai mare parte a spațiului. Aici existau ferestre, dar vopsite în albastru întunecat. Clary traversă odaia spre ele, ca să se uite afară.

Se întrebă pentru o clipă dacă era din nou în Alicante. Se uita peste un canal la clădirea de vizavi, ale cărei ferestre erau acoperite cu obloane verzi, închise. Cerul de deasupra era cenușiu, canalul verde-albăstrui întunecat, și chiar în dreapta ei se vedea un pod care traversa canalul. Doi oameni stăteau pe pod. Unul dintre ei ținea un aparat de fotografiat la ochi și făcea, neobosit, poze peste poze. Nu era Alicante, atunci. Amsterdam? Veneția? Se uită de jur împrejur, căutând o cale de a deschide fereastra, dar părea să nu existe niciuna; bătu cu pumnii în sticlă și strigă, dar cei care traversau podul n-o observară. După câteva clipe, plecară.

Clary întoarse spatele ferestrei și se duse către unul dintre șifoniere, deschizându-l dintr-o mișcare. Inima ei tresări. Șifonierul era plin de haine — haine de femeie. Rochii splendide — dantelă și satin, mărgele și flori. În sertare se aflau camizole și lenjerie de corp, topuri de bumbac și mătase, fuste, dar nu jeanși sau pantaloni. Erau chiar și pantofi, aliniați, sandale fără toc și cu tocuri, perechi de ciorapi împăturiți. Pentru o clipă, ea doar căscă gura, întrebându-se dacă mai era vreo fată care să locuiască aici sau dacă Sebastian avea înclinații de travestit. Dar hainele aveau toate etichetele nedesprinse și toate erau cam de mărimea ei. Nu numai atât, își dădu ea seama, încet, făcând ochii mari. Erau exact de formele și culorile care i s-ar fi potrivit ei — albastre, verzi și galbene, croite pentru cineva de talie mică. În cele din urmă, scoase unul dintre cele mai simple topuri, o bluză verde-închis cu mânecuțe platcă și cu dantelă de mătase în față. După ce își aruncă maioul ei vechi pe podea, îmbrăcă bluza și se uită în oglinda din interiorul garderobei.

I se potrivea perfect. Îi evidenția bine trupul slăbuț, mulându-i-se pe talie, intensificând culoarea verde a ochilor ei. Smulse eticheta, nevrând să vadă cât costase, și se grăbi să iasă din cameră, simțind un fior pe șira spinării.

Următoarea cameră era în mod clar a lui Jace. O știu din secunda în care păși înăuntru. Mirosea ca el, a colonia și săpunul lui, a pielea lui. Patul era din lemn înnegrit ca abanosul, cu așternuturi și pături albe, perfect făcut. Era la fel de ordonată ca și camera lui din Institut. Cărțile erau puse în teanc lângă pat, cu titluri în italiană, franceză și latină. Pumnalul de argint Herondale, cu modelul său de păsări, era înfipt în peretele de ghips. Când se uită mai îndeaproape, putu vedea că ținea prinsă o fotografie. O fotografie cu ea și cu Jace, făcută de Izzy. Și-o amintea perfect, fusese într-o zi însorită de la începutul lui octombrie, Jace stând pe treptele de la intrarea în Institut, cu o carte în poală. Ea stătea o treaptă mai sus, cu mâna pe umărul lui, aplecându-se ca să vadă ce citea. Mâna lui o acoperea pe a ei, și el zâmbea. Ea nu putuse să-i vadă fața în ziua aceea, nu știuse că zâmbise așa, nu până acum. Simți o gheară în gât și ieși din cameră, domolindu-și răsuflarea.

Nu se putea purta așa, se admonestă ea. De parcă ori de câte ori îl vedea pe Jace așa cum era acum simțea un pumn în plex. Trebuia să se prefacă, să arate că nu conta, că nu observase nicio deosebire. Intră în următoarea cameră, alt dormitor, foarte asemănător cu cel de dinainte, dar într-o teribilă dezordine — patul era un ghem de cearșafuri negre de mătase, înnodate cu pilota, un birou de sticlă și oțel acoperit cu cărți și hârtii, haine de băiat împrăștiate peste tot. Jeanși și jachete, tricouri și costume de luptă. Ochii îi căzură pe ceva ce sclipea argintiu, pus în picioare pe noptieră, lângă pat. Se apropie, cu ochii holbați, nevenindu-i să creadă.

Era caseta mamei sale, cea cu inițialele *J.C.* Aceea pe care mama ei obișnuia s-o scoată o dată în fiecare an și să plângă deasupra ei, în tăcere, cu lacrimile șiroindu-i pe față și udându-i mâinile. Clary știa ce se afla în casetă — o buclă de păr, la fel de fin și de alb ca un puf de păpădie; fâșii dintr-o cămășuță de copil; un pantofior pe care l-ar fi putut cuprinde în palmă. Fragmente și bucățele din fratele ei, un soi de colaj al copilului pe care mama ei își dorise să-l aibă, visase să-l aibă, mai înainte ca Valentine să fi făcut ceea ce făcuse și să-l transforme pe propriul său fiu într-un monstru.

J.C.

Jonathan Christopher.

Stomacul i se răsuci și se grăbi să se dea înapoi, ieșind din cameră — drept într-un zid de carne vie. Niște brațe o prinseră strâns și văzu că erau zvelte și musculoase, cu un puf fin de păr palid, iar pentru un moment crezu că Jace era cel care o îmbrățișase. Începu să se relaxeze.

— Ce căutai în camera mea? o întrebă Sebastian, la ureche.

Isabelle fusese antrenată să se trezească devreme în fiecare dimineață, fie soare, fie ploaie, iar o ușoară mahmureală nu o împiedică deloc s-o facă și acum. Se ridică, încet, în capul oaselor și se uită nedumerită la Simon.

Nu mai petrecuse niciodată o noapte întreagă în pat cu altcineva, dacă nu se puneau la socoteală dățile când se cățăra în patul părinților ei, pe la patru ani, când îi era frică de trăsnete. Nu se putea abține să nu se holbeze la Simon de parc-ar fi fost cine știe ce specie de animal

exotic. El stătea întins pe spate, cu gura întredeschisă, cu părul în ochi. Păr șaten obișnuit, ochi căprui obișnuiți. Tricoul i se ridicase ușor în somn. Nu era musculos ca un vânător de umbre. Avea un abdomen neted și plat, dar fără pachetul de șase mușchi, iar fața îi mai păstra catifelarea adolescenței. *Ce* o fascina oare la el? Era foarte drăguț, dar ea avusese iubiți superbi cavaleri elfi, vânători de umbre sexy...

— Isabelle, zise Simon, fără să deschidă ochii, nu te mai zgâi la mine.

Isabelle pufni supărată și se dădu jos din pat. Scormoni în geanta ei după costumul de luptă, îl scoase și ieși să caute baia.

Când era cam pe la jumătatea holului, ușa băii se deschise și Alec apăru învăluit de un nor de aburi. Avea un prosop în jurul taliei și un altul pe umeri, și își ștergea energic părul negru și ud. Isabelle se gândi că n-ar fi trebuit să fie surprinsă să-l vadă; el era antrenat să se trezească devreme dimineața, la fel ca și ea.

— Miroși a santal, zise ea, în loc de salut.

Ura mirosul de santal. Ei îi plăceau aromele dulci — vanilie, scorțișoară, gardenie.

Alec se uită la ea.

— Nouă ne place santalul.

Isabelle se strâmbă.

— Ăsta ori e regalul „noi", ori tu și Magnus vă transformați într-unul dintre cuplurile alea care cred că sunt o singură persoană. „*Nouă* ne place santalul." „*Noi* adorăm simfonia." „Sperăm că vă place cadoul *nostru* de Crăciun" — ceea ce, dacă mă întrebi pe mine, e doar un truc ieftin de a evita cumpărarea a două cadouri.

Alec clipi cu genele ude la ea.

— O să înțelegi...

— Dacă-mi spui că o să înțeleg când o să fiu îndrăgostită, o să te sufoc cu prosopul ăla.

— Și dacă mă mai împiedici mult să mă întorc în camera mea și să mă îmbrac, o să-l pun pe Magnus să invoce niște pixie ca să-ți încurce părul hălăciugă.

— Oh, dă-te la o parte.

Isabelle îi trase cu șutul în gleznă lui Alec până ce el, fără grabă, se îndepărtă pe hol.

Avea presimțirea că, dacă se întorcea să se uite la el, o să-l vadă scoțând limba la ea, așa că nu se uită. În schimb, se încuie în baie și dădu drumul la duș, la putere maximă. Apoi se uită pe polița cu produse de baie și scoase un cuvânt nedemn de o doamnă.

Șampon, balsam de păr și săpun de santal. Câh.

Când în sfârșit ieși din baie, îmbrăcată în costumul de luptă și cu părul strâns, îi găsi pe Alec, Magnus și Jocelyn așteptând-o în living. Erau și gogoși, dar ea nu voia, și cafea, din care voia. Își turnă cu generozitate lapte peste cafea și se așeză, rezemându-se de spătar și uitându-se la Jocelyn, care era, de asemenea, îmbrăcată — spre surprinderea lui Isabelle — în costum de vânător de umbre.

Era ciudat, cugetă ea. Oamenii adesea spuneau despre ea că semăna cu mama ei, deși ea nu se vedea astfel, și acum se întrebă dacă era la fel cum semăna Clary cu Jocelyn. Aceeași culoare a părului, da, însă și aceleași trăsături ale feței, aceeași înclinare a capului, aceeași încăpățânare în linia maxilarului. Aceeași senzație că persoana din față poate că arăta ca un bibelou de porțelan, dar pe dinăuntru era de oțel. Pe de altă parte, Isabelle și-ar fi dorit ca, la fel cum Clary moștenise ochii verzi ai mamei sale, să fi moștenit și ea ochii albaștri ai lui Maryse și ai lui Robert. Albastrul era mult mai interesant decât negrul.

— Ca și în cazul Orașului Tăcut, există o singură Citadelă de Adamant, însă sunt mai multe uși prin care cineva o poate găsi, zise Magnus. Cea mai apropiată de noi este vechea Mănăstire augustiniană de pe Grymes Hill, în Staten Island. Alec și cu mine vă vom conduce prin Portal până acolo și vom aștepta să vă întoarceți, căci nu putem merge și noi cu voi până la capăt.

— Știu, zise Isabelle. Pentru că sunteți *băieți*. Păduchi.

Alec întinse un deget spre ea.

— Ia treaba asta în serios, Isabelle. Surorile de Fier nu sunt ca Frații Tăcuți. Sunt mult mai puțin prietenoase și nu le place să fie deranjate.

— Îți promit c-o să mă port cât pot eu de frumos, zise Isabelle și puse ceașca goală de cafea pe măsuță. Să mergem.

Magnus se uită la ea bănuitor pentru o clipă, apoi ridică din umeri. Astăzi, părul lui era aranjat cu gel într-un milion de țepi ascuțiți, iar ochii îi erau fardați cu negru, făcându-i să pară mai pisicești ca niciodată. Trecu pe lângă ea spre perete, deja murmurând cuvinte latinești; familiarul contur al unui Portal, cu ușa lui ezoterică încadrată de simboluri sclipitoare, începu să capete formă. Vântul se stârni, rece și puternic, fluturându-i lui Isabelle șuvițele de păr pe spate.

Jocelyn se apropie cea dintâi și păși prin Portal. A fost ca și când ai fi privit pe cineva dispărând într-un perete al unui val de apă: o ceață argintie păru s-o absoarbă, estompându-i culoarea roșie a părului înainte de a dispărea în ea, cu un licăr ușor.

Isabelle o urmă. Era obișnuită cu senzația de gol în stomac din timpul călătoriei prin Portal. Pe lângă aceasta, simțea un tumult fără zgomot în urechi și niciun pic de aer în plămâni. Închise ochii, apoi îi deschise din nou când vârtejul o eliberă și căzu într-un desiș uscat. Se ridică în picioare, scuturând iarba uscată de pe genunchi, și o văzu pe Jocelyn uitându-se la ea. Mama lui Clary dădu să spună ceva, dar renunță când apăru Alec, căzând în vegetația de lângă Isabelle, apoi și Magnus, după care sclipitorul Portal, doar pe jumătate vizibil, se închise în urma lui.

Nici măcar călătoria prin Portal nu-i deranjase lui Magnus țepii de păr. Se trase, mândru, de unul dintre ei.

— Verifică, îi zise el lui Isabelle.

— Magie?

— Gel de păr, 3,99 $, la Ricky's.

Isabelle își dădu ochii peste cap și se întoarse să cerceteze noile locuri. Stăteau în vârful unui deal, cu coama acoperită de tufe uscate și iarbă ofilită. Mai jos se vedeau copaci înnegriți de toamnă și, în depărtare, Isabelle zări un cer fără de nori și partea de sus a podului Verrazano-Narrows, care unea Staten Island de Brooklyn. Când se întoarse, Isabelle văzu mănăstirea în spatele ei, ridicându-se din frunzișul posomorât. Era o construcție mare, de cărămidă roșie, cu majoritatea ferestrelor sparte sau bătute în scânduri. Din loc în loc era marcată cu graffiti. Condorii, tulburați de sosirea călătorilor, se roteau deasupra clopotniței în ruină.

Isabelle mijì ochii, întrebându-se dacă era vreo iluzie magică de dat la o parte. Dacă da, atunci era una puternică. Oricât ar fi încercat, n-a putut vedea decât clădirea dărăpănată dinaintea ei.

— Nu e nicio iluzie magică, zise Jocelyn, făcând-o pe Isabelle să tresară. Ceea ce vezi e exact ceea ce este.

Jocelyn porni fără grabă spre clădire, zdrobind sub bocanci vegetația uscată din fața ei. După o clipă, Magnus ridică din umeri și porni după ea, Isabelle și Alec venind la urmă. Nu exista nicio potecă; tufele și lăstarii creșteau într-un desiș încâlcit, care părea întunecat în aerul curat, iar frunzele de sub picior trosneau, uscate. Când se apropiară de clădire, Isabelle văzu că petice de iarbă erau arse, din loc în loc, unde pentagrame și cercuri runice fuseseră desenate cu spray-ul pe iarbă.

— Mundanii, zise Magnus, ridicând o crenguță ca să-i deschidă drum lui Isabelle. Se joacă și ei cu magia, fără s-o înțeleagă cu adevărat. Sunt adesea atrași de locuri ca acesta — centre de putere — fără să știe prea bine de ce. Beau și stau de vorbă, pictează cu vopsea pereții, de parcă ai putea lăsa vreun semn uman pe magie. Nu poți.

Ajunseseră la o ușă în zidul de cărămidă.

— Am ajuns.

Isabelle se uită stăruitor la ușă. Din nou, nu simțea deloc că ar fi fost vreo iluzie magică care s-o acopere, deși, dacă se concentra, o ușoară sclipire începea să se întrezărească, asemenea soarelui reflectat de apă.

Jocelyn și Magnus schimbară o privire. Jocelyn se întoarse spre Isabelle.

— Ești gata?

Isabelle dădu din cap și, fără vreo altă discuție, Jocelyn păși înainte și dispăru prin scândurile ușii. Magnus se uita, așteptând, la Isabelle.

Alec se aplecă spre ea și ea-i simți mângâierea părului pe umăr.

— Nicio grijă, zise el. O să fii bine, Iz.

Ea-și ridică bărbia.

— Știu, zise, și o urmă pe Jocelyn prin ușă.

Clary tresări, cu respirația tăiată, dar mai înainte să poată răspunde se auziră niște pași pe scară și Jace apăru la capătul culoarului. Sebastian

îi dădu drumul imediat și o întoarse cu fața spre el. Cu un zâmbet ca de lup, îi ciufuli părul.

— Mă bucur să te văd, surioară.

Clary rămăsese fără grai. Jace, totuși, nu; veni spre ei fără zgomot. Purta o jachetă de piele neagră, un tricou alb și jeanși, și era desculț.

— O *îmbrățișai* pe Clary?

Se uită uimit la Sebastian.

Sebastian ridică din umeri.

— E sora mea. Mă bucur s-o văd.

— Dar *tu* nu îmbrățișezi oamenii, zise Jace.

— N-am mai avut timp să gătesc ceva la cuptor.

— Nu-i nimic, zise Clary, făcând un gest nepăsător spre fratele ei. M-am împiedicat. El doar m-a prins să nu cad.

Dacă Sebastian a fost surprins s-o audă luându-i apărarea, n-o arătă. Rămase cu fața lipsită de expresie, în vreme ce Clary porni pe culoar spre Jace, care o sărută pe obraz, mângâindu-i obrazul cu degete reci.

— Ce făceai aici, sus? întrebă Jace.

— Te căutam. Ridică din umeri: M-am trezit și nu te-am găsit. M-am gândit că poate dormeai.

— Văd că ai descoperit rezerva de haine, arătă Sebastian spre bluza ei. Îți plac?

Jace îi aruncă o privire.

— Am fost plecați după ceva de mâncare, îi zise el lui Clary. Nimic sofisticat. Pâine și brânză. Vrei un mic dejun?

Și astfel, câteva minute mai târziu, Clary se trezi instalată la masa mare de oțel și sticlă. Din alimentele puse pe masă, ea-și închipui că a doua variantă a deducțiilor ei era corectă. Se aflau în Veneția. Aveau pâine, brânză italiană, salam și prosciutto, struguri și gem de smochine, și sticle de vin italian. Jace stătea vizavi de ea, Sebastian, în capul mesei. Ei îi amintea, straniu, de noaptea când îl întâlnise pe Valentine, la reședința Renwick, din New York, cum se așezase el între Jace și Clary, în capul mesei, cum le oferise vin și le spusese că sunt frate și soră.

Aruncă o privire, acum, la adevăratul ei frate. Se gândi cum arătase mama ei când îl văzuse. *Valentine.* Dar Sebastian nu era copie la indigo

a tatălui lor. Ea văzuse fotografii ale lui Valentine când era de vârsta lor. Fața lui Sebastian îndulcise trăsăturile aspre ale tatălui său cu frumusețea mamei lor; era înalt, dar avea umerii mai puțin largi, era mai mlădios și mai felin. Avea pometii lui Jocelyn și gura ei frumoasă și blândă, ochii negri ai lui Valentine și părul lui blond-alb.

El tocmai atunci își ridică privirea, de parcă s-ar fi prins că ea se uită la el.

— Vin?

Și îi oferi sticla.

Ea dădu din cap, deși nu se dăduse niciodată în vânt după gustul vinului și, de la Renwick, îl urâse. Își drese glasul în vreme ce Sebastian îi umplea paharul.

— Deci, zise ea, locul ăsta — e al tău?

— A fost al tatălui nostru, zise Sebastian, punând sticla jos. Al lui Valentine. E în mișcare, când înăuntru, când în afara lumilor — a noastră și altele. El obișnuia să-l folosească atât ca pe un loc de retragere, cât și ca pe un mijloc de călătorie. M-a adus aici de vreo câteva ori, mi-a arătat cum să intru și să ies și cum să-l fac să se mute.

— Nu există ușă de intrare.

— Ba este, dacă știi cum s-o găsești, zise Sebastian. Tata a fost foarte deștept când a amenajat locul ăsta.

Clary se uită la Jace, care clătină din cap.

— Nu mi-a arătat-o niciodată. Nici eu n-aș fi ghicit că exista vreuna.

— E foarte... tipic de burlac, zise Clary. Nu mi l-aș fi închipuit pe Valentine să...

— Să aibă un televizor cu ecran plat? rânji Jace la ea. Nu că ar prinde vreun program, dar poți să te uiți la DVD-uri. Dincolo, la conac, aveam o ladă frigorifică alimentată de o lampa-vrăjitoarei. Aici și-a luat un congelator.

— Aia a fost pentru Jocelyn, zise Sebastian.

Clary își ridică ochii.

— Ce?

— Toate lucrurile moderne. Aparatura. Și hainele. Ca și bluza pe care o porți tu. Erau pentru mama noastră. În caz că se hotăra să se întoarcă.

Ochii negri ai lui Sebastian îi întâlniră pe ai ei. Clary se simți puțin rău. *Acesta este fratele meu și vorbim despre părinții noștri.* Se simțea ametită — prea multe se întâmplaseră prea repede ca să aibă timp să le cuprindă cu mintea. Nu avusese niciodată timp să se gândească la Sebastian ca la fratele ei, în viață și cu o viață a lui. Când aflase cine era de fapt, el murise.

— Scuze dacă ți se pare ciudat, zise Jace, arătând spre bluza ei. Îți putem cumpăra alte haine.

Clary atinse ușor mâneca. Materialul era mătăsos, fin, scump. Ei bine, asta explica faptul că toate hainele erau aproape pe măsura ei, că toate culorile erau cele care i se potriveau ei. Fiindcă ea semăna întocmai cu mama ei.

Trase adânc aer în piept.

— E-n regulă, zise ea. Numai că... Ce faceți, mai exact? Doar călătoriți de colo-colo în apartamentul ăsta și...

— Vedem lumea? zise Jace, dezinvolt. Sunt lucruri și mai rele.

— Dar nu puteți face asta la nesfârșit.

Sebastian nu mâncase prea mult, dar băuse două pahare de vin. Era la al treilea, iar ochii îi sclipeau.

— De ce nu?

— Păi, pentru că... pentru că Conclavul vă caută pe amândoi și nu puteți s-o duceți la nesfârșit așa, fugind și ascunzându-vă...

Vocea lui Clary se stinse, în timp ce se uita de la unul la celălalt. Ei schimbară o privire — privirea unor oameni care știau ceva, numai ei, și nimeni altcineva. Jace nu mai schimbase de mult o astfel de privire cu altcineva în prezența ei.

Sebastian vorbi, cu voce blândă și rar.

— Pui o întrebare sau faci o remarcă?

— Are dreptul să știe și ea de planurile noastre, zise Jace. A venit aici știind că nu se mai poate întoarce.

— Un act de încredere oarbă, zise Sebastian, plimbându-și degetul pe buza paharului.

Era un gest pe care Clary îl mai văzuse și la Valentine.

— De încredere în *tine*. Te iubește. De aceea se află aici. Nu-i așa?

— Și dacă ar fi așa? zise Clary.

Presupunea că se putea preface că mai era și un alt motiv, dar ochii lui Sebastian erau întunecați și pătrunzători și ea se îndoia că ar fi crezut-o.

— Am încredere în Jace, zise ea.

— Dar nu în mine, replică Sebastian.

Clary își alese cuvintele cu foarte mare grijă.

— Dacă Jace are încredere în tine, atunci vreau să am și eu încredere în tine, zise ea. Și tu ești fratele meu. Asta înseamnă ceva.

Minciuna avea gust amar în gura ei.

— Însă nu te cunosc cu adevărat, adăugă.

— Atunci, poate ai putea petrece un timp ca să *ajungi* să mă cunoști, zise Sebastian. Și după aceea o să-ți spunem planurile noastre.

Noi. Planurile *noastre.* În mintea lui, era un el și un Jace, nu și un Jace și Clary.

— Nu-mi place ideea să nu știe și ea, zise Jace.

— O să-i spunem peste o săptămână. Ce mai contează o săptămână?

Jace îi aruncă o privire.

— Acum două săptămâni erai mort.

— Dar n-am propus *două* săptămâni, zise Sebastian. Asta ar fi aiurea.

Gura lui Jace schiță un surâs într-o parte. Se uită la Clary.

— Sunt gata să aștept până o să aveți încredere în mine, zise ea, știind că ăsta era răspunsul corect, deștept, din partea ei. Deși ura s-o spună, adăugă: Oricât va fi nevoie.

— O săptămână, repetă Jace.

— O săptămână, încuviință Sebastian. Și asta înseamnă că ea rămâne aici, în apartament. Fără comunicare cu cineva. Fără descuiat ușa pentru ea, fără intrări și ieșiri.

Jace se lăsă pe spate, în scaun.

— Și dacă o însoțesc eu?

Sebastian îi aruncă o privire lungă pe sub genele lăsate. Privirea aceea calcula. Decidea ce avea să-i permită lui Jace să facă, își dădu seama Clary. Decidea câtă libertate de mișcare să-i dea „fratelui" lui.

— Fie, zise el, în cele din urmă, cu vocea încărcată de condescendență. Numai dacă o însoțești tu.

Clary își fixă privirea în paharul ei de vin. Auzi răspunsul lui Jace ca un murmur, dar nu se putu uita la el. Ideea unui Jace căruia *i se dădea voie* să facă anumite lucruri — Jace, care întotdeauna făcuse ce voise — îi provoca greață. Îi venea să se ridice și să-i dea cu sticla de vin în cap lui Sebastian, dar știa că era imposibil. *Taie-l pe unul și sângerează celălalt.*

— Cum ți se pare vinul? întrebă Sebastian, cu un ton de amuzament clar în voce.

Ea-și goli paharul, înecându-se la gustul amărui.

— Delicios.

Isabelle ieși într-un spațiu nepământean. O câmpie verde-închis se întindea înaintea ei, sub un cer acoperit de nori joși, negri-cenușii. Isabelle își puse gluga costumului de luptă și privi, fascinată. Niciodată nu mai văzuse o boltă a cerului atât de largă sau o câmpie atât de vastă — sclipea, cu ape de giuvaier, de culoarea mușchiului. Când făcu un pas înainte, își dădu seama că era într-adevăr mușchi, crescând peste și în jurul stâncilor negre ce se vedeau, din loc în loc, pe pământul negru-cărbune.

— E o câmpie vulcanică, zise Jocelyn.

Stătea lângă Isabelle și vântul îi desprindea șuvițele roșii-aurii din conciul strâns în agrafe. Semăna atât de tare cu Clary, încât era straniu.

— Aceasta a fost o albie de lavă odinioară. Toată zona este vulcanică, probabil, într-o oarecare măsură. Ca să lucreze cu *adamas*-ul, Surorile au nevoie de o temperatură incredibilă pentru forjele lor.

— Te-ai aștepta să fie ceva mai cald, atunci, murmură Isabelle.

Jocelyn îi aruncă o privire aspră și porni la drum, în ceea ce lui Isabelle i se părea o direcție aleasă la întâmplare.

— Uneori, semeni atât de mult cu mama ta că mă derutezi, Isabelle.

— Iau asta drept un compliment.

Isabelle își îngustase ochii — nimeni nu-i insulta ei familia.

— N-am vrut să sune a insultă.

Isabelle își ținu privirea în zare, unde cerul întunecat întâlnea pământul verde-giuvaier.

— Cât de bine i-ai cunoscut pe părinții mei?

Jocelyn îi aruncă repede o privire piezișă.

— Destul de bine, când eram cu toții în Idris. Apoi nu i-am mai văzut, ani de-a rândul, până de curând.

— Îi cunoșteai când s-au căsătorit?

Cărarea pe care mergea Jocelyn începuse să urce, așa că răspunsul fu dat cu respirația ușor tăiată.

— Da.

— Erau... îndrăgostiți?

Jocelyn se opri brusc și se întoarse să se uite la Isabelle.

— Isabelle, ce vrea să însemne asta?

— Dragoste? sugeră Isabelle, după o scurtă pauză.

— Nu știu de ce crezi că eu aș fi expertă în asta.

— Păi, ai izbutit să-l ții pe Luke în așteptare pentru, practic, toată viața lui, înainte să fii de acord să te căsătorești cu el. E impresionant. Mi-aș dori să am și eu puterea asta asupra unui tip.

— O ai, zise Jocelyn. Puterea, adică. Și nu e ceva de dorit.

Își trecu ambele mâini prin păr, iar Isabelle simți un mic șoc. Cu toată asemănarea dintre Jocelyn și fiica ei, mâinile ei cu degete lungi, flexibile și delicate, erau ale lui Sebastian. Isabelle își aminti când retezase una din mâinile acelea, în valea din Idris, biciul ei trecând prin carne și prin os.

— Părinții tăi nu sunt perfecți, Isabelle, pentru că nimeni nu e perfect. Sunt oameni complicați. Și tocmai au pierdut un copil. Deci, dacă asta e despre tatăl tău fiindcă stă în Idris...

— Tata a înșelat-o pe mama, izbucni Isabelle, după care aproape că-și dădu una peste gură.

Păstrase taina asta, ani de-a rândul, și s-o spună cu voce tare lui Jocelyn suna ca o trădare, în pofida a orice.

Jocelyn se schimbă la față. Expresia ei era acum de simpatie.

— Știu.

Isabelle trase iute aer în piept.

— Toată lumea știe?

Jocelyn clătină din cap.

— Nu. Doar câțiva. Eu am fost... într-o poziție privilegiată fiindcă am aflat-o. Nu pot spune mai mult de atât.

— Cine a fost? întrebă Isabelle. Cu cine a înșelat-o?

— N-a fost cineva pe care s-o cunoști tu, Isabelle...

— Nu știi tu pe cine cunosc! ridică vocea Isabelle. Și încetează să-mi mai spui numele astfel, de parcă aș fi copil mic.

— Nu e de căderea mea să-ți spun, zise Jocelyn sec și începu din nou să meargă.

Isabelle se luptă să se țină după ea, tocmai când urcușul deveni mai abrupt, un perete verde de stâncă ridicându-se parcă până la cerul pregătit de furtună.

— Am tot dreptul să știu. Sunt părinții mei. Și dacă nu-mi spui, o să...

Se opri, respirând gâfâit. Ajunseseră în vârful pantei și, cumva, în fața lor, o fortăreață se ridicase ca o floare crescând rapid din pământ. Era cioplită în *adamas* alb-argintiu, reflectând cerul tărcat de nori. Turlele erau din electrum și ajungeau până la cer, iar fortăreața era înconjurată de un zid înalt, și el tot din *adamas*, în care era prevăzută o singură poartă, alcătuită din două spade uriașe înfipte în unghi în pământ, astfel încât semănau cu o foarfecă uriașă.

— Citadela de Adamant, zise Jocelyn.

— Mersi, răspunse tăios Isabelle. Mi-am închipuit.

Jocelyn scoase sunetul cu care Isabelle era obișnuită de la părinții ei. Isabelle era convinsă că era reacția părintelui vorbind cu „adolescenții". Apoi Jocelyn începu să coboare dealul spre fortăreață. Isabelle, obosită după ascensiune, o luă cu pași mari înaintea ei. Era mai înaltă decât mama lui Clary și avea picioare mai lungi, așa că nu vedea niciun motiv pentru care s-o aștepte pe Jocelyn, câtă vreme ea stăruia s-o trateze ca pe un copil. Coborî furioasă dealul, strivind mușchiul sub tălpile cizmelor, se aplecă și pătrunse prin porțile ca foarfeca....

Și încremeni. Se afla pe o mică lespede de stâncă. În fața ei se căsca o vastă prăpastie, pe fundul căreia clocotea un râu de lavă roșie-aurie care înconjura fortăreața. Peste prăpastie, mult prea largă să poată fi sărită — chiar și de un vânător de umbre — se afla singura intrare vizibilă în fortăreață, un pod mobil, ridicat.

— Unele lucruri, zise Jocelyn lângă umărul ei, nu sunt atât de simple pe cât par.

Isabelle tresări, apoi o fulgeră cu privirea.

— Ăsta nu e nicicum locul în care să te strecori până lângă cineva.

Jocelyn își încrucișă pur și simplu brațele la piept și își înălță sprâncenele.

— Cu siguranță Hodge te-a învățat metoda potrivită de a te apropia de Citadela de Adamant, zise ea. La urma urmelor, e deschisă tuturor femeilor vânători de umbre care se înțeleg bine cu Conclavul.

— Bineînțeles că m-a învățat, zise Isabelle cu înfumurare, storcându-și creierii să-și aducă aminte.

Numai cele cu sânge de nefilim... Întinse mâna și scoase unul din bețigașele de metal care-i strângeau părul. Când îi îndoi capătul, acesta zbârnâi și, cu un declic, se desfăcu într-un pumnal cu o Rună a Curajului gravată pe lamă.

Isabelle își ridică mâinile deasupra prăpastiei.

— *Ignis aurum probat*, zise ea.

Apoi cu pumnalul își tăie palma stângă; simți o durere ascuțită, iar sângele izvorî din rană, un șiroi rubiniu care picură în prăpastia de dedesubt. Urmă un fulger albastru, apoi un zgomot de metal greu. Podul începuse să coboare încet.

Isabelle zâmbi și își șterse lama pumnalului de mânecă. După ce-l îndoi din nou, se strânse, devenind din nou un bețigaș de strâns părul. Și-l vârî la loc în păr.

— Știi ce înseamnă? întrebă Jocelyn, cu ochii ațintiți la podul care cobora.

— Ce anume?

— Ceea ce ai zis adineauri. Deviza Surorilor de Fier.

Podul era aproape orizontal.

— Înseamnă „Focul probează aurul".

— Corect, zise Jocelyn. Nu se referă numai la forje și la prelucrarea metalului. Înseamnă că încercările grele probează tăria de caracter. În momente de cumpănă, în vremuri întunecate, unii strălucesc.

— Oh, da? zise Izzy. Ei bine, sunt sătulă de întuneric și de momente de cumpănă. Poate că nu vreau să strălucesc.

Podul mobil căzu cu zgomot la picioarele lor.

— Dacă ești aidoma mamei tale, zise Jocelyn, n-ai să te poți abține.

9

SURORILE DE FIER

ALEC RIDICĂ PIATRA-RUNELOR LAMPA-VRĂJITOAREI SUS, RAZE strălucitoare de lumină izvorând din ea și luminând acum stația Primăriei de la un colț la altul. Tresări puternic când un șoarece chițăi și traversă peronul prăfuit. El era un vânător de umbre; fusese în multe locuri întunecate, dar era ceva în aerul abandonat al stației acesteia care îi dădea fiori pe șira spinării.

Probabil era frigul lipsei de loialitate pe care-l simțea, fiindcă părăsise postul lui de pază din Staten Island și coborâse dealul spre feribot de îndată ce Magnus plecase. Nu se gândise la ceea ce făcea; o făcuse și atât, de parcă era pe pilot automat. Dacă se grăbea, era sigur că ar fi putut fi înapoi mai înainte ca Isabelle și Jocelyn să se întoarcă, mai înainte ca oricine altcineva să se prindă că fusese plecat.

Alec ridică glasul.

— Camille! strigă el. Camille Belcourt!

Auzi un râs ușor; se lovea în ecou de pereții stației. Apoi o văzu, în capul scării, strălucirea lămpii-vrăjtoarei conturându-i silueta.

— Alexander Lightwood, zise ea. Vino sus.

Și dispăru. Alec o urmă până sus la lumina lămpii care săgeta întunericul scării, și o găsi pe Camille unde fusese și data trecută, în holul de intrare al stației. Era îmbrăcată după moda altor vremuri, trecute — o rochie lungă de catifea, strânsă pe talie, cu părul ridicat și bucle alb-aurii înconjurându-i capul, cu buzele roșu-închis. El presupuse că era frumoasă, deși nu era cel mai bun evaluator al farmecului feminin și nu-l ajuta nici faptul c-o ura.

— Ce-i cu costumația asta? întrebă el.

Ea zâmbi. Pielea îi era foarte netedă și albă, fără cute întunecate — se hrănise recent.

— E un bal mascat în centru. M-am hrănit chiar bine. De ce ai venit aici, Alexander? Mureai de dorul unei conversații bune?

Dacă ar fi fost Jace, se gândi Alec, ar fi avut o replică isteață pentru asta, vreo glumă sau o remarcă umilitoare deștept deghizată. Alec își mușcă doar buza și zise:

— Mi-ai spus să mă întorc dacă sunt interesat de oferta ta.

Ea își plimbă o mână lenșă pe speteaza divanului, singura piesă de mobilier de acolo.

— Și ai hotărât că ești.

Alec încuviință din cap.

Ea chicoti:

— Înțelegi ceea ce-mi ceri?

Inima lui Alec bătea cu putere. Se întrebă dacă i-o putea auzi și Camille.

— Ai spus că-l poți face pe Magnus muritor. Ca mine.

Buzele ei pline se subțiară.

— Am spus. Trebuie să recunosc că m-am îndoit de interesul tău. Ai plecat mai degrabă valvârtej.

— Scutește-mă de șmecherii, zise el. Nu-mi doresc chiar atât de tare ceea ce îmi oferi.

— Mincinosule, zise ea, nepăsătoare. Altminteri n-ai fi aici. Ocoli divanul, apropiindu-se de el, studiindu-i fața cu atenție. De aproape, remarca ea, nu mai semeni cu Will, așa cum am crezut. Ai culorile lui, dar o altă formă a feței... probabil o ușoară slăbiciune a maxilarului...

— Mai taci, zise el.

OK, nu era spontaneitatea ironică a lui Jace, dar tot era ceva.

— Nu vreau să aud despre Will.

— Prea bine. Ea se întinse languros, ca o pisică. A fost cu mulți ani în urmă, când Magnus și cu mine eram amanți. Eram în pat, împreună, după o seară foarte pasională.

Alec tresări. Ea îl văzu și rânji.

— Știi și tu cum e cu conversația din pat. Îți dezvălui slăbiciunile. Magnus mi-a vorbit despre existența unei vrăji, una care ar putea fi folosită pentru a scăpa un magician de nemurirea sa.

— Și atunci de ce n-aș afla eu care e vraja și s-o folosesc? Alec ridică vocea, spartă. De ce am nevoie de tine?

— Mai întâi, pentru că ești un vânător de umbre; habar n-ai cum funcționează o vrajă, zise ea, calmă. În al doilea rând, pentru că dacă o faci tu, el o să știe că tu ai făcut-o. Dacă o fac eu, o să presupună că a fost răzbunare. Ciudă din partea mea. Și mie nu-mi pasă ce crede Magnus. Dar ție îți pasă.

Alec se uită la ea, hotărât.

— Și o să faci asta pentru mine ca o favoare?

Ea râse, cristalin ca un clinchet de clopoței.

— Bineînțeles că nu, zise ea. Tu îmi faci mie o favoare, iar eu îți fac una ție. Așa merg lucrurile astea.

Mâna lui Alec se strânse pe lampa-vrăjitoarei până ce muchiile îi intrară în carne.

— Și ce favoare vrei de la mine?

— E foarte simplu, zise ea. Vreau să-l ucizi pe Raphael Santiago.

Podul care traversa prăpastia ce înconjura Citadela de Adamant era presărat de cuțite. Erau incrustate în pod, cu vârful în sus, la intervale neregulate de-a lungul său, așa că nu puteai traversa podul decât foarte încet, alegându-ți următorul pas cu abilitate. Isabelle avu puțină bătaie de cap, dar fu surprinsă să vadă cu câtă ușurință Jocelyn, care nu fusese un vânător de umbre activ în ultimii cincisprezece ani, își croia drumul.

Când Isabelle ajunse în capătul celălalt al podului, runa ei *dexteritas* i se șterse de pe piele, lăsându-i în urmă o urmă albă, slabă. Jocelyn

era la doar un pas în urma ei și, oricât de enervantă o găsea Isabelle pe mama lui Clary, se bucură, pe moment, când Jocelyn își ridică mâna și lampa-vrăjitoarei izbucni puternic, luminând spațiul în care se aflau.

Zidurile erau tăiate în *adamas* alb-argintiu, astfel că o lumină vagă părea să iasă din ele. Pe jos, de asemenea, era piatră-demonică, iar în centrul ariei era desenat un cerc negru. În interiorul cercului era cioplit simbolul Surorilor de Fier — o inimă străpunsă de o spadă.

Voci șoptite o făcură pe Isabelle să-și smulgă privirea din podea și să se uite în sus. O umbră apăruse într-unul dintre pereții netezi și albi — o umbră ce devenea din ce în ce mai clară, mai aproape. Deodată, o porțiune a zidului alunecă înapoi și o femeie păși în afară.

Purta un veșmânt alb, lung și larg, legat strâns la mânșete și sub sâni cu sfoară alb-argintie — cablu demonic. Fața ei era deopotrivă lipsită de riduri și bătrână. Ar fi putut avea orice vârstă. Părul ei era lung și negru, atârnând pe spate într-o coadă împletită groasă. Peste ochi și tâmple avea o mască tatuată cu multe înfloriturі, care-i înconjura ambii ochi de culoarea portocalie a flăcărilor.

— Cine le caută pe Surorile de Fier? întrebă ea. Spuneți-vă numele.

Isabelle se uită spre Jocelyn, care-i făcu semn că ea ar trebui să vorbească prima. Își drese glasul:

— Eu sunt Isabelle Lightwood, iar aceasta este Jocelyn Fr... Fairchild. Am venit să vă cerem ajutorul.

— Jocelyn *Morgenstern*, zise femeia. Născută Fairchild, dar nu se poate șterge atât de ușor pata lui Valentine din trecutul tău. Nu întorseseși spatele Conclavului?

— Adevărat, zise Jocelyn. Sunt proscrisă. Dar Isabelle e o fiică a Conclavului. Mama ei...

— Conduce Institutul din New York, zise femeia. Suntem izolate aici, dar avem sursele noastre de informație; nu sunt naivă. Numele meu este Sora Cleophas, și sunt o Creatoare. Eu creez forma *adamas*-ului pe care o cioplesc celelalte surori. Recunosc biciul acela pe care ți-l încolăcești atât de isteț în jurul încheieturii, arătă ea spre Isabelle. Cât despre flecuștețul ăla de la gâtul tău...

— Dacă știi atât de multe, zise Jocelyn, în timp ce Isabelle își ducea mâna la rubinul de la gât, atunci știi și de ce suntem aici? De ce am venit la voi?

Pleoapele Surorii Cleophas se plecară și ea zâmbi, încet.

— Spre deosebire de frații noștri fără grai, noi nu putem citi mințile aici, în Fortăreață. Prin urmare, ne bizuim pe o rețea de informații, în cea mai mare parte de încredere. Presupun că vizita asta are o legătură cu situația în care se află Jace Lightwood — de vreme ce sora lui e aici — și fiul tău, Jonathan Morgenstern.

— Avem o dilemă, zise Jocelyn. Jonathan Morgenstern complotează împotriva Conclavului, ca și tatăl său. Conclavul a emis un ordin de ucidere a lui. Dar Jace — Jonathan Lightwood — este foarte iubit de familia sa, care n-a făcut niciun rău, și de fiica mea. Dilema este că Jace și Jonathan sunt legați printr-o vrajă de sânge foarte veche.

— Vrajă de sânge? Ce soi de vrajă de sânge?

Jocelyn scoase însemnările lui Magnus din buzunarul costumului de luptă și i le întinse. Cleophas le studie cu o privire intensă, arzătoare. Isabelle văzu cu o tresărire că degetele mâinilor ei erau foarte lungi — nu lungi într-un fel elegant, ci grotesc, de parcă oasele i-ar fi fost întinse astfel încât fiecare mână semăna cu un păianjen albinos. Unghiile erau pilite ascuțit, vârful fiecăreia fiind de electrum.

Cleophas clătină din cap.

— Surorile au prea puțină experiență cu vrăjile de sânge.

Culoarea de flacără a ochilor ei păru să se aprindă și apoi să se stingă, iar în momentul următor o altă umbră apăru în spatele suprafeței ca de gheață a zidului de *adamas*. De data asta, Isabelle urmări mai atentă cum cea de-a doua Soră de Fier ieși din el. Era ca și cum ai privi pe cineva ieșind dintr-o ceață de fum alb.

— Soră Dolores, zise Cleophas, dându-i însemnările lui Magnus nou-sositei.

Arăta foarte asemănătoare cu Cleophas — aceeași statură înaltă și slabă, același veșmânt alb, același păr lung, deși, în cazul ei, era cărunt și prins la capetele celor două cozi împletite cu sârmă de aur. În pofida

părului cărunt, fața îi era perfect netedă, iar culoarea de foc a ochilor ei, foarte intensă.

— Poți înțelege ceva din asta?

Dolores aruncă rapid o privire peste pagini.

— O vrajă de îngemănare, zise ea. Foarte asemănătoare cu ceremonia noastră de *parabatai*, dar alianța sa este demonică.

— Ce o face demonică? întrebă Isabelle. Dacă vraja de *parabatai* e nevătămătoare...

— Chiar este? o întrerupse Cleophas, dar Dolores îi aruncă o privire lungă, potolind-o.

— Ritualul *parabatai* leagă doi indivizi, dar le lasă voințele libere, explică Dolores. Aceasta îi leagă pe cei doi, dar îl face pe unul subordonat voinței celuilalt. Ceea ce crede individul principal, va crede și celălalt; ceea ce dorește cel dintâi, va dori și celălalt. Vraja înlătură cu totul liberul-arbitru al partenerului secund și de aceea este demonică. Pentru că liberul-arbitru este ceea ce ne face creaturi ale Cerului.

— Se pare, de asemenea, că face ca atunci când unul este rănit, și celălalt să fie rănit, zise Jocelyn. Putem presupune că același lucru se întâmplă și dacă moare?

— Da. Niciunul nu va supraviețui morții celuilalt. Asta, din nou, nu face parte din ritualul nostru de *parabatai*, căci e prea crud.

— Întrebarea noastră pentru voi, zise Jocelyn, este dacă există vreo armă gata lucrată sau pe care ați putea s-o creați voi, care să-l rănească numai pe unul, dar nu și pe celălalt. Sau care să-i poată separa.

Sora Dolores se uită din nou la însemnări, apoi i le dădu lui Jocelyn. Mâinile ei, ca și ale celeilalte surori, erau lungi și subțiri, albe ca ața dentară.

— Nicio armă pe care am lucrat-o noi sau pe care am putea s-o lucrăm vreodată n-ar putea face asta.

Isabelle își strânse pumnul pe lângă corp, unghiile intrându-i în carne.

— Vreți să spuneți că nu există nimic?

— Nimic pe lumea asta, zise Dolores. O sabie de-a Cerului sau de-a Iadului ar putea să-i separe. Sabia Arhanghelului Mihail, cu care Iosua a luptat la Ierihon, căci ea e insuflată cu focul ceresc. Și mai sunt săbiile

lucrate în negura Tălpii Iadului care s-ar putea să vă ajute, deși cum s-ar putea obține vreuna nu știu.

— Și am fi împiedicate de Lege să vă spunem, chiar dacă am ști, zise Cleophas cu asprime. Înțelegeți, desigur, că va trebui să raportăm Conclavului această vizită a voastră...

— Dar sabia lui Iosua? o întrerupse Isabelle. Puteți s-o obțineți? Sau noi?

— Numai un înger vă poate dărui acea sabie, zise Dolores. Iar să invoci un înger înseamnă să atragi pârjolul focului ceresc.

— Dar Raziel..., începu Isabelle.

Buzele lui Celophas se strânseră într-o linie subțire.

— Raziel ne-a lăsat Instrumentele Mortale ca să poată fi chemat de noi la vremea celei mai mari restriști. Acea unică șansă a fost irosită când l-a invocat Valentine. N-o să mai putem niciodată să-i constrângem puterea. A fost o crimă să-i fie folosite Instrumentele în felul acela. Unicul motiv pentru care Clarissa Morgenstern a scăpat de vinovăție a fost că tatăl ei l-a invocat, nu ea însăși.

— Soțul meu a invocat și un alt înger, zise Jocelyn, cu voce stăpânită. Pe îngerul Ithuriel. L-a ținut prizonier ani de-a rândul.

Ambele Surori șovăiră, apoi Dolores răspunse.

— Este o crimă de neiertat să capturezi un înger, zise ea. Conclavul n-ar aproba-o niciodată. Chiar dacă invocați vreunul, nu l-ați putea niciodată sili să vă dea ascultare. Nu există nicio vrajă pentru asta. N-o să puteți convinge niciodată un înger să vă dea sabia arhanghelului; o puteți lua cu forța de la înger, dar nu există un păcat mai greu. Mai bine moare Jonathan al tău, decât să fie astfel pângărit un înger.

La acestea, Isabelle, a cărei enervare crescuse treptat, explodă.

— Asta e problema cu voi — cu toți, Surorile de Fier și Frații Tăcuți. Indiferent ce v-au făcut ca să vă schimbe din vânători de umbre în ceea ce sunteți, v-au smuls toate sentimentele din voi. Om fi noi în parte îngeri, dar suntem și oameni, în același timp. Voi nu înțelegeți dragostea, sau lucrurile pe care le fac oamenii din dragoste, sau familia...

O flacără se aprinse în ochii portocalii ai lui Dolores.

— Eu am avut o familie, zise ea. Un soț și copii, cu toții uciși de către demoni. Nu mi-a mai rămas nimic. Întotdeauna am avut o abilitate de a da formă lucrurilor cu mâinile mele, așa că am devenit o Soră de Fier. Pacea pe care mi-a adus-o intrarea în ordin este o pace pe care nu cred c-aș fi găsit-o vreodată în altă parte. Tocmai de aceea mi-am ales numele de Dolores, „durere". Așa că nu îndrăzni să ne spui tu nouă ce știm sau ce nu știm despre suferință sau calitățile umane.

— Nu știți nimic, se răsti Isabelle. Sunteți la fel de dure ca pietrele de demoni. Nu-i de mirare că vă înconjurați de ele.

— Focul supune aurul, Isabelle Lightwood, zise Cleophas.

— Oh, mai taci, zise Isabelle. Nu ne-ați ajutat cu nimic, niciuna dintre voi.

Se răsuci pe călcâie, întorcându-le spatele, și porni cu pași hotărâți peste pod, abia dând atenție cuțitelor care, din loc în loc, transformau cărarea într-o capcană mortală, lăsând antrenamentul îndelungat s-o călăuzească. Ajunse în capătul celălalt și ieși pe porți; abia afară cedă nervos. Îngenunchind printre mușchi și stânci vulcanice, sub marele cer cenușiu, începu să tremure în tăcere, deși nicio lacrimă nu-i curse.

I se păru că trec secole până ce auzi un pas ușor în spate și apoi Jocelyn îngenunche și își petrecu brațele în jurul ei. Ciudat, Isabelle descoperi că n-o deranja. Cu toate că n-o plăcuse niciodată prea mult pe Jocelyn, exista ceva atât de universal *matern* în îmbrățișarea ei, încât Isabelle se lăsă mângâiată, aproape în pofida voinței sale.

— Vrei să știi ce-au spus, după ce ai plecat? întrebă Jocelyn, când tremurul lui Isabelle se mai domolise.

— Sunt sigură că au comentat cum că sunt o rușine pentru vânătorii de umbre de pretutindeni *et caetera.*

— De fapt, Cleophas a spus că ai fi o excelentă Soră de Fier și că, dacă vei fi vreodată interesată, să le dai de veste.

Jocelyn îi mângâia ușor părul.

Cu toată supărarea, Isabelle se înecă de râs. Își ridică ochii spre Jocelyn.

— Spune-mi, zise ea.

Mâna lui Jocelyn se opri în aer.

— Ce să-ți spun?

— Cine a fost. Cea cu care a avut tata o aventură. Nu înțelegi. De fiecare dată când văd o femeie de vârsta mamei, mă întreb dacă a fost ea. Sora lui Luke. Consulul. Tu...

Jocelyn oftă.

— A fost Annamarie Highsmith. A murit în atacul lui Valentine asupra orașului Alicante. Mă îndoiesc că ai cunoscut-o vreodată.

Isabelle se pregăti să spună ceva, apoi se răzgândi.

— N-am auzit numele ăsta până acum.

— Bine. Jocelyn îi dădu o șuviță de păr la o parte de pe față. Te simți mai bine acum, că știi?

— Firește, minți Isabelle, uitându-se în pământ. Mă simt mult mai bine.

După masă, Clary se întorsese în dormitorul de la parter, scuzându-se că era epuizată. Cu ușa bine închisă, încercase din nou să-l contacteze pe Simon, deși își dea seama, dată fiind diferența de oră între locul în care se afla acum — Italia — și New York, că existau toate șansele ca el să doarmă. Cel puțin, se ruga ca el să doarmă. Era de departe preferabil să spere asta decât să se gândească la posibilitatea ca inelele să nu funcționeze.

Nu era în dormitor de mai mult de o jumătate de oră, când se auzi o bătaie în ușă. Ea strigă:

— Intră!

Și se lăsă pe spate, sprijinindu-se în mâini, cu degetele strânse, de parcă ar fi putut ascunde inelul.

Ușa se deschise încet și Jace se uită la ea din prag. Ea își aminti de o altă noapte, în toiul verii, și de o altă bătaie în ușă. *Jace. Curat, în jeanși și un tricou gri, cu părul proaspăt spălat ca un halo de aur ud. Vânătăile de pe față deja i se șterseseră, devenind, din violet, pământiu-deschis, și își ținea mâinile la spate.*

— Hei, zise el.

Mâinile lui erau la vedere acum, și purta un pulover ce părea moale, de culoarea bronzului, care-i scotea în evidență auriul din ochi. Nu

exista nicio vânătaie pe fața lui, iar cearcănele pe care ea aproape că se obișnuise să i le vadă sub ochi dispăruseră.

E mai fericit așa? Cu adevărat fericit? Și, dacă e, de la ce îl mai salvezi tu?

Clary alungă vocea firavă din mintea ei și se sili să zâmbească.

— Care-i treaba?

El rânji. Era un rânjet poznaș, genul care îi făcea sângele lui Clary să curgă mai repede prin vene.

— Vrei să ieși la o întâlnire?

Luată pe nepregătite, ea se bâlbâi.

— La o... la ce?

— O întâlnire, repetă Jace. Adesea „o chestie plictisitoare pe care trebuie s-o ții minte la cursurile de istorie", dar, în cazul de față, „o propunere de o seară romantică incandescent de fierbinte cu subsemnatul".

— Pe bune? Clary nu era sigură cum să reacționeze. Incandescent de fierbinte?

— Ăsta-s eu, zise Jace. Pentru cele mai multe femei, doar să mă privească în timp ce joc Scrabble și e destul ca să leșine. Imaginează-ți dacă aș depune, într-adevăr, un efort în acest scop.

Clary se ridică în capul oaselor și se uită la hainele ei. Jeanși, bluză verde mătăsoasă. Se gândi la cosmeticalele din camera aceea ciudată, ca un vechi sanctuar. Nu se putu abține; își dori un pic de gloss de buze.

Jace îi întinse o mână.

— Arăți splendid, zise el. Hai să mergem.

Ea îi luă mâna și îl lăsă s-o ridice în picioare.

— Nu știu ce să zic...

— Vino.

Vocea lui avea acel ton pe jumătate autozeflemitor, seducător, pe care și-l amintea din prima seară când începuseră să se cunoască mai bine, când el o dusese sus, la seră, ca să-i arate floarea care înflorea la miezul nopții.

— Suntem în Italia. Veneția. Unul dintre cele mai frumoase orașe din lume. Păcat să nu-l vezi, nu crezi?

Jace o trase spre el, astfel încât ea-i căzu la piept. Materialul bluzei lui era moale la atingere, și mirosea a săpunul și șamponul lui obișnuite. Inima ei făcu un plonjon larg în piept.

— Sau am putea rămâne aici, zise el, părând un pic cu răsuflarea tăiată.

— Ca să pot leșina privindu-te cum marchezi un cuvânt triplu? Făcu un efort și se desprinse de el. Și scutește-mă de glume despre marcat[1], adăugă.

— La naiba, femeie, îmi citești gândurile, zise el. Există vreun joc de cuvinte obscen pe care să nu-l anticipezi?

— E puterea mea magică specială. Îți pot citi în minte când te gândești la obscenități.

— Adică nouăzeci și cinci la sută din timp.

Ea-și lăsă capul pe spate ca să-l privească în ochi.

— *Nouăzeci și cinci* la sută? Și în celelalte cinci la sută?

— Oh, știi tu, chestiile obișnuite — demoni pe care aș putea să-i ucid, rune pe care trebuie să le învăț, oameni care m-au supărat recent, oameni care m-au supărat nu foarte recent, rațe.

— Rațe?

El trecu peste întrebarea ei, fluturând din mână.

— Bine. Acum, privește asta.

O luă de umeri și o întoarse blând, astfel încât erau amândoi cu fața în aceeași direcție. O clipă după aceea — ea nu știa cum — pereții camerei părură să se topească în jurul lor și Clary se trezi afară, pe caldarâm. Tresări, întorcându-se să se uite în spate, și văzu doar un zid al unei clădiri vechi, de piatră, cu ferestre la mare înălțime. Șiruri de case asemănătoare mărgineau canalul lângă care stăteau ei. Dacă-și lungea gâtul spre stânga, putea vedea, în depărtare, cum canalul se deschidea într-un braț de apă mult mai mare, mărginit de clădiri impunătoare. Pretutindeni mirosea a apă și a piatră.

— Șmecher, hm? zise Jace, mândru.

Ea se întoarse să se uite la el.

— Rațe? repetă ea.

Un zâmbet înflori la colțul gurii lui Jace.

— Urăsc rațele. Nu știu de ce. Pur și simplu, dintotdeauna.

---

[1] În engleză, *scoring*, care mai înseamnă și „a obține sex".

✡

Era încă dimineața devreme când Maia și Jordan sosiră la Sediul Praetor, cartierul general al ordinului Praetor Lupus. Camioneta troncănea și sălta pe lunga alee albă care traversa pajiști bine tunse spre clădirea masivă ce se ridica precum prova unui vas în depărtare. În spatele acesteia, Maia putea vedea câteva șiruri de copaci și, mai departe, apa albastră din Sound, la o oarecare distanță.

— Aici ți-ai făcut tu pregătirea? întrebă ea. Locul ăsta e superb.

— Nu te lăsa păcălită, zise Jordan, zâmbind. Locul ăsta e o bază de instruire pentru recruți, subliniat „recruți".

Ea îl privi dintr-o parte. El încă mai zâmbea. Dar asta cam făcuse non-stop, de când îl sărutase pe plajă, la răsărit. O parte din Maia se simțea ca și când o mână o ridicase și o plasase înapoi, în trecutul ei, când îl iubea pe Jordan mai mult decât și-ar fi închipuit vreodată, iar o altă parte din ea se simțea total derutată, de parcă s-ar fi trezit într-un peisaj complet necunoscut, departe de viața ei obișnuită și de căldura haitei.

Era foarte ciudat. Nu rău, gândi ea. Numai... ciudat.

Jordan opri pe aleea circulară din fața casei. Privind-o de aproape, Maia văzu că era construită din blocuri de piatră aurie, culoarea brun-roșcată a blănii de lup. Uși negre, duble, erau la capătul scării masive de piatră. În centrul buclei făcute de alee se afla un uriaș cadran solar, pe a cărui față înclinată Maia putu vedea că era ora șapte. Pe marginea cadranului erau cioplite cuvintele: NU INDIC DECÂT ORELE DE LUMINĂ A SOARELUI.

Ea își deschise portiera și sări din cabină exact în clipa în care ușile casei se deschiseră și răsună o voce:

— Pretor Kyle!

Jordan și Maia își ridicară privirile. Pe scară cobora un om de vârstă mijlocie, într-un costum negru-cărbune, cu părul blond încărunțit. Jordan, ștergându-și orice expresie de pe față, înaintă un pas spre el.

— Pretor Scott, zise, aceasta este Maia Roberts, din haita Garroway. Maia, acesta este Pretorul Scott. El conduce Praetor Lupus, în mare măsură.

— Încă din 1800, cei din familia Scott au condus întotdeauna ordinul Praetor, zise acesta, aruncând o privire spre Maia, care-și înclină capul, în semn de supunere. Jordan, trebuie să recunosc, nu te așteptam atât de curând înapoi. Situația cu vampirul din Manhattan, Diurnul...

— E sub control, zise Jordan, grăbit. Nu de aceea ne aflăm aici. Problema noastră este cu totul alta.

Pretorul Scott își ridică sprâncenele.

— Acum m-ai făcut curios.

— E o chestiune destul de urgentă, zise Maia. Luke Garroway, liderul haitei noastre...

Pretorul Scott îi aruncă o privire tăioasă, reducând-o la tăcere. Poate c-o fi fost el fără o haită, dar era un alfa, lucru care se vedea foarte clar din atitudinea sa. Ochii lui, sub sprâncene groase, erau verzi-cenușii; în jurul gâtului, pe sub gulerul cămășii, sclipea pandantivul de bronz al gărzii Praetor, cu o labă de lup gravată pe el.

— Garda alege care chestiuni le va considera urgente, zise el. Nu suntem nici un hotel deschis oaspeților nepoftiți. Jordan a riscat aducându-te aici și știe asta. Dacă el n-ar fi fost unul dintre cei mai promițători absolvenți, aș fi putut să vă trimit pe amândoi la plimbare.

Jordan se prinse cu degetele mari de găicile curelei jeanșilor și își lăsă privirea în pământ. În clipa următoare, Pretorul Scott își puse mâna pe umărul lui.

— Dar, zise el, tu ești unul dintre cei mai promițători absolvenți. Și arăți foarte obosit; văd că n-ai dormit toată noaptea. Veniți și o să discutăm în biroul meu.

Biroul se dovedi a fi la capătul unui hol de intrare lung și întortocheat, elegant îmbrăcat în lambriuri de lemn închis la culoare. Casa era însuflețită de larma vocilor, iar un afiș era bătut în ținte, în perete, lângă o scară ce ducea la etaj.

REGULILE CASEI

- Nu vă preschimbați pe holuri.
- Nu urlați.
- Nu purtați argint.

- Hainele trebuie purtate tot timpul. TOT TIMPUL.
- Nu vă încăierați. Nu vă mușcați.
- Însemnați-vă toată mâncarea înainte de a o pune în frigiderul comun.

Mirosul micului dejun care se pregătea plutea prin aer, făcând stomacul Maiei să chiorăie. Pretorul Scott păru amuzat:

— O să pun pe cineva să ne pregătească un platou cu gustări, dacă ți-e foame.

— Mersi, murmură Maia.

Ajunseseră la capătul holului și Pretorul Scott deschise o ușă pe care scria BIROU.

Sprâncenele vârcolacului mai în vârstă se uniră la mijloc.

— Rufus, zise el, ce cauți aici?

Maia privi peste umărul lui. Biroul era o cameră mare, dezordonată într-un mod plăcut. Avea o fereastră panoramică dreptunghiulară, care dădea spre pajiștile vaste, pe care grupuri de tineri, în majoritate, executau ceea ce părea să fie instrucție militară, purtând pantaloni de trening dublați și maiouri. Pereții camerei erau căptușiți cu cărți despre licantropie, multe în latină, dar Maia recunoștea cuvântul *lupus*. Biroul era o placă de marmură sprijinită pe statuile a doi lupi care-și arătau colții.

În fața biroului erau două fotolii. Într-unul stătea un bărbat — un vârcolac — vânjos, cu umerii aduși și mâinile strânse una într-alta.

— Pretore, zise el, cu voce răgușită, sperasem să vorbesc cu tine referitor la incidentul din Boston.

— Cel în care i-ai rupt piciorul celui ce-ți fusese dat în custodie? întrebă Pretorul sec. O să vorbim despre asta, Rufus, dar nu în momentul ăsta. Trebuie să mă ocup de ceva mai urgent.

— Dar, Pretore...

— Asta-i tot, Rufus, zise Pretorul pe tonul ridicat al unui lup alfa ale cărui ordine nu trebuie comentate. Adu-ți aminte, acesta este un loc de reabilitare. Din aceasta face parte și a învăța să respecți autoritatea.

Mormăind în barbă, Rufus se ridică din fotoliu. Abia când se ridică, Maia își dădu seama, cu o tresărire, de uriețenia lui. Îi depășea cu mult

și pe ea și pe Jordan, tricoul lui negru întinzându-se peste piept, cu mânecile gata să crape pe bicepși. Capul îi era proaspăt ras, fața însemnată cu urme roșii de gheare pe un obraz, ca brazdele săpate în pământ. El îi aruncă o privire acră, în timp ce trecea pe lângă ei, cu pași apăsați, ieșind pe hol.

— Bineînțeles, murmură Jordan, unii dintre noi sunt mai ușor de reabilitat decât alții.

Când pașii grei ai lui Rufus se stinseră pe hol, Scott se aruncă în jilțul cu spătar înalt din spatele biroului și mânui un intercom șocant de modern. După ce comandă micul dejun pe un ton concis, se lăsă pe spate, cu mâinile prinse la ceafă.

— Sunt ochi și urechi, zise el.

În vreme ce Jordan îi relata Pretorului Scott povestea și rugămintea lor, Maia nu-și putea împiedica ochii și mintea să hoinărească. Se întrebă cum era să fii crescut acolo, în acea elegantă casă a regulilor și regulamentelor, față de libertatea comparativ lipsită de legi a haitei. La un moment dat, un vârcolac îmbrăcat complet în negru — părea să fie uniforma Pretorilor — intră, aducând felii de friptură de vită, brânză și băuturi cu proteine pe o tavă de cositor. Maia cercetă din ochi tava cu oarecare dezamăgire. Era adevărat că vârcolacii aveau nevoie de mai multe proteine decât oamenii obișnuiți, mult mai multe, totuși, friptură de vită la micul dejun?

— O să descoperi, îi zise Pretorul Scott, în timp ce Maia își bea coctailul de proteine cu băgare de seamă, că zahărul rafinat e dăunător vârcolacilor. Dacă nu-l mai consumi o perioadă, o să încetezi să-l mai dorești. Nu v-a spus asta liderul haitei voastre?

Maia încercă să și-l imagineze pe Luke, căruia îi plăcea să facă clătite în forme ciudate și amuzante, ținându-i predici despre zahăr, dar nu-i ieși. Totuși, nu era cazul să pomenească despre asta.

— Nu, a spus, firește, zise ea. Eu tind să, oh, recad în păcat în momentele de stres.

— Înțeleg îngrijorarea ta pentru conducătorul haitei, zise Scott.

Un Rolex de aur sclipi la încheietura mâinii sale.

— În mod normal, noi promovăm o politică de strict neamestec referitor la chestiunile care nu sunt legate de repudiații pifani. Într-adevăr, nu facem o prioritate din situația vârcolacilor față de a celorlalți repudiați, deși numai licantropii sunt primiți la Praetor.

— Păi, tocmai de aceea avem nevoie de ajutorul vostru, zise Jordan. Haitele sunt, prin natura lor, în continuă mișcare, în tranziție. Ele nu au ocazia să construiască lucruri ca bibliotecile de cunoștințe acumulate. Nu spun că nu au înțelepciune, dar totul este în tradiție orală și fiecare haită știe alte lucruri. Putem să ne ducem de la o haită la alta și poate că vom găsi pe cineva care să știe cum să-l vindece pe Luke, dar nu avem *timp*. Aici — făcu un gest spre cărțile ce căptușeau pereții — este cel mai asemănător lucru pe care vârcolacii îl au cu, să zicem, arhivele Fraților Tăcuți sau cu Labirintul Spiralat al magicienilor.

Scott nu păru convins. Maia își așeză paharul de coctail de proteine pe masă.

— Și Luke nu e orice conducător de haită, zise ea. Este reprezentantul licantropilor din Consiliu. Dacă îl ajuți să se vindece, vei ști că ordinul Praetor va avea întotdeauna un susținător în Consiliu.

Ochii lui Scott clipiră.

— Interesant, zise el. Prea bine. O să arunc o privire prin cărți. O să dureze probabil câteva ore. Jordan, ți-aș sugera ca, în caz că vei conduce până înapoi, în Manhattan, să te odihnești puțin. N-am vrea să-ți turtești camionul de vreun copac.

— Aș putea conduce eu..., începu Maia.

— Și tu arăți la fel de obosită. Jordan, după cum știi, întotdeauna va fi o cameră pentru tine aici, la Sediul Praetor, chiar dacă ai absolvit. Și Nick e în misiune, așa că este un pat și pentru Maia. De ce nu vă duceți amândoi la odihnă și vă chem eu când termin?

Se răsuci în jilțul lui, ca să examineze cărțile de pe pereți.

Jordan îi făcu semn Maiei că era timpul să plece; ea se ridică, scuturându-și firimiturile de pe jeanși. La jumătatea drumului spre ușă, Pretorul Scott vorbi din nou:

— Oh, Maia Roberts, zise, iar în voce avea o notă de avertisment. Sper că înțelegi că, atunci când faci promisiuni în numele altor persoane, pe capul tău cade să te asiguri că ele vor fi ținute.

*

Simon se trezi simțindu-se în continuare frânt de oboseală, clipind în întuneric. Draperiile negre și groase de la fereastră lăsau să pătrundă foarte puțină lumină, dar ceasul lui interior îi spunea că era ziuă. Asta și faptul că Isabelle plecase, partea ei de pat fiind răvășită, cuverturile date peste cap.

Era ziuă și el nu vorbise cu Clary de când plecase. Își ridică mâna dreaptă în fața ochilor și examină inelul de aur de pe deget. Delicat, era gravat cu niște desene sau cuvinte dintr-un alfabet pe care el nu-l cunoștea.

Încleștându-și maxilarul, se ridică și atinse inelul.

Clary?

Răspunsul veni imediat și foarte clar. El aproape că pică din pat de ușurare.

Simon. Slavă Domnului.

Poți vorbi?

Nu.

El mai degrabă simți decât auzi o încordată distracție în vocea ei mintală.

Mă bucur că ai vorbit cu mine, dar acum nu-i momentul. Nu sunt singură.

Dar ești bine?

Sunt bine. Nu s-a întâmplat nimic deocamdată. Încerc să adun informații. Îți promit c-o să vorbesc cu tine în clipa în care aud ceva.

OK. Ai grijă de tine.

Și tu.

Și dispăru. Dându-și picioarele jos de pe saltea, Simon făcu ce putu să-și aranjeze părul ciufulit de somn și ieși să vadă dacă se mai trezise cineva.

Și se treziseră. Alec, Magnus, Jocelyn și Isabelle erau în jurul mesei din livingul lui Magnus. Dacă Alec și Magnus erau în jeanși, Jocelyn și Isabelle îmbrăcaseră costumele de luptă, Isabelle având biciul înfășurat pe brațul drept. Ea-și ridică privirea când îl văzu intrând, dar nu-i zâmbi; umerii îi erau încordați, gura strânsă într-o linie subțire. Cu toții aveau câte o cană de cafea în față.

— Există un motiv pentru care ritualul Instrumentelor Mortale a fost atât de complicat.

Magnus făcu zaharnița să plutească până la el și își turnă din praful alb în cafea.

— Îngerii răspund la porunca Domnului, nu a ființelor omenești — nici măcar a vânătorilor de umbre. Invocă-l pe unul și foarte probabil te vei trezi spulberat de mânia divină. Esența ritualului Instrumentelor Mortale nu era că astfel i se îngăduia cuiva să-l invoce pe Raziel. Ci era că ritualul îl proteja pe cel care invoca de mânia Îngerului, odată ce chiar apărea.

— Valentine..., începu Alec.

— Da, Valentine a invocat, de asemenea, un înger minor. Dar acesta nu i-a vorbit niciodată, este? Nu i-a dat niciodată niciun strop de ajutor, cu toate că i-a recoltat sângele. Și chiar și atunci trebuie să fi folosit vrăji incredibil de puternice numai ca să-l țină legat. După câte am înțeles, i-a legat viața de temeliile conacului Wayland, și de aceea, când îngerul a murit, conacul s-a prăbușit și s-a făcut praf. Magnus bătu cu o unghie vopsită în albastru în cana lui și continuă: Și s-a damnat singur. Indiferent dacă voi credeți în Iad și Rai sau nu, el s-a damnat cu siguranță. Când l-a invocat pe Raziel, Raziel l-a doborât. În parte, ca răzbunare pentru ceea ce Valentine îi făcuse fratelui său înger.

— De ce vorbim despre invocarea îngerilor? întrebă Simon, cocoțându-se pe marginea mesei lungi.

— Isabelle și Jocelyn au fost să le vadă pe Surorile de Fier, zise Alec. Să caute o armă care să poată fi folosită împotriva lui Sebastian fără să-l afecteze pe Jace.

— Și există vreuna?

— Nimic din lumea asta, zise Isabelle. Asta ar putea s-o facă fie o armă cerească, fie una cu o legătură demoniacă serioasă. Noi cântăream prima opțiune.

— Să invocați un înger ca să vă dea o armă?

— S-a mai întâmplat, zise Magnus. Raziel i-a dăruit Sabia Mortală lui Jonathan Vânătorul de Umbre. În legendele vechi, în noaptea de dinaintea bătăliei pentru Ierihon, a apărut un înger care i-a dat lui Iosua o sabie.

— Hm, făcu Simon. Eu credeam că îngerii aveau legătură numai cu pacea, nu cu armele.

Magnus pufni cu dispreț.

— Îngerii nu sunt doar mesageri. Sunt soldați. Mihail se zice că a condus armate. Și nu sunt răbdători din fire îngerii. Cu siguranță nu la vicisitudinile ființelor omenești. Oricine ar încerca să-l invoce pe Raziel fără Instrumentele Mortale care să-l protejeze ar fi probabil nimicit pe loc. Demonii sunt mai lesne de invocat. Sunt și mai numeroși, și mulți dintre ei sunt slabi. Dar, pe de altă parte, un demon slab nu te poate ajuta cine știe ce...

— Nu putem invoca un demon, zise Jocelyn, șocată. Conclavul...

— Credeam că nu-ți mai pasă de părerea Conclavului de mulți ani, zise Magnus.

— Nu-i vorba numai de mine, replică Jocelyn. Ci de voi toți. De Luke. De fiica mea. Dacă ar afla Conclavul...

— Ei bine, Conclavul n-o să afle, nu-i așa? zise Alec, cu vocea lui, de regulă blândă, ascuțită. Doar dacă nu le spui tu.

Jocelyn se uită de la fața impasibilă a lui Isabelle la cea întrebătoare a lui Magnus și înapoi în ochii albaștri ai lui Alec.

— Chiar vă gândiți serios la asta? Să invocați un demon?

— Păi, nu pe oricare, zise Magnus. Pe Azazel.

Ochii lui Jocelyn fulgerară de mânie:

— *Azazel?*

Se uită din nou la ceilalți, de parcă ar fi căutat sprijin, dar Izzy și Alec își plecaseră privirile în cănile lor, iar Simon doar ridică din umeri.

— Nu știu cine e Azazel, zise el. Nu e pisoiul din *Strumfii*?

Își aruncă și el privirea spre ceilalți, dar Isabelle doar își ridică fruntea și-și dădu ochii peste cap la el.

Clary? gândi el.

Vocea ei apăru în mintea lui, plină de îngrijorare. *Ce-i? Ce s-a întâmplat? A aflat mama că am plecat?*

Nu încă, gândi el, drept răspuns. *Azazel e pisoiul din* Strumfii?

Urmă o pauză lungă. *Ăla era Azrael, Simon. Și nu mai folosi inelele magice pentru întrebări despre strumfi.*

Și tăcu. Simon își ridică privirea de la mâna lui și întâlni ochii lui Magnus, care se uita la el derutat.

— Nu e un pisoi, Sylvester, zise el. Este un Demon Căpetenie. Locotenent al Iadului și Făurar al Armelor. A fost un înger care i-a învățat pe oameni cum să-și facă arme, când înainte de asta meșteșugul îl cunoșteau doar îngerii. Asta i-a adus căderea, iar acum e un demon. „Dar pământul a fost murdărit de învățăturile necurate ale lui Azazel. Și de aceea el trebuie să fie făcut răspunzător de toate crimele."

Alec se uită la Magnus uimit.

— De unde știi toate astea?

— E un prieten de-al meu, zise Magnus și, observându-le expresiile, oftă. OK, nu chiar. Dar e în *Cartea lui Enoch.*

— Pare periculos, se încruntă Alec. Pare să fie chiar mai presus de un demon căpetenie. Ca Lilith.

— Din fericire, este deja legat, zise Magnus. Dacă îl invoci, forma lui spirituală va veni la tine, dar forma lui corporală va rămâne legată de stâncile ascuțite din Duduael.

— Stâncile ascuțite din... Oh, nu contează, zise Isabelle, strângându-și părul lung într-un conci. El este demonul armelor. Bine. Eu zic să facem o încercare.

— Nu pot să cred că vă gândiți măcar la una ca asta, zise Jocelyn. Eu am învățat, privindu-mi soțul, ce poate face joaca de-a invocarea demonilor. Clary...

Atunci se opri, ca și când ar fi simțit privirea atentă a lui Simon asupra ei, și se întoarse.

— Simon, zise ea, știi cumva, Clary s-a trezit? Noi am lăsat-o dormind, dar e aproape unsprezece.

Simon șovăi.

— Nu știu.

Asta, își spuse el, era adevărat. Indiferent unde se afla Clary, *s-ar fi putut* să doarmă. Chiar dacă adineauri vorbise cu ea.

Jocelyn păru derutată.

— Dar n-ai fost în cameră cu ea?

— Nu, n-am fost. Eu am fost cu...

Simon se întrerupse, dându-și seama de groapa pe care tocmai și-o săpase. Erau trei dormitoare de oaspeți. Jocelyn fusese într-unul, Clary

în altul. Ceea ce, evident, însemna că el trebuie să fi dormit în a treia cameră, cu...

— Isabelle? zise Alec, ridicându-și sprâncenele. Ai dormit în camera lui Isabelle?

Isabelle flutură din mână.

— Nu-i nevoie să-ți faci griji, frate mai mare. Nu s-a întâmplat nimic. Bineînțeles, adăugă ea, când umerii lui Alec se relaxară, eu am fost complet fără cunoștință de la alcool, așa că în realitate ar fi putut face orice ar fi vrut, că tot nu m-aș fi trezit.

— Oh, las-o baltă, zise Simon. Tot ce-am făcut a fost să-ți povestesc tot scenariul din *Războiul Stelelor.*

— Nu cred că-mi amintesc de asta, zise Isabelle, luând o prăjiturică din platoul de pe masă.

— Oh, da? Cine era cel mai bun prieten din copilărie al lui Luke Skywalker?

— Biggs Darklighter, răspunse Isabelle imediat, apoi lovi în masă cu palma. Vai, cum m-ai păcălit!

Totuși zâmbi cu gura până la urechi, pe după prăjitură.

— Ah, zise Magnus. Dragoste de fanatici ai calculatoarelor. E o chestie frumoasă, fiind în același timp și subiect de zeflemea și de ilaritate pentru aceia dintre noi care suntem mai sofisticați.

— Bine, gata! Jocelyn se ridică în picioare. Mă duc s-o iau pe Clary. Dacă aveți de gând să invocați un demon, nu vreau să fiu aici și nu vreau să fie nici fiica mea.

Se îndreptă spre hol.

Simon îi tăie calea.

— Nu poți face asta, zise el.

Jocelyn se uită la el cu o față hotărâtă.

— Știu că o să spui că ăsta e cel mai sigur loc pentru noi, Simon, dar cu un demon invocat, eu pur și simplu...

— Nu de-asta. Simon trase adânc aer în piept, ceea ce nu-i fu de folos, de vreme ce sângele lui nu mai procesa oxigenul. Simțea o ușoară greață. Nu poți s-o trezești, spuse, pentru că... pentru că nu e aici.

10

VÂNĂTOAREA SĂLBATICĂ

VECHEA ODAIE A LUI JORDAN DE LA SEDIUL PRAETOR ARĂTA CA orice alt dormitor din oricare alt colegiu. Avea două paturi de fier, fiecare așezat la un alt perete. Pe fereastra care le despărțea se puteau vedea pajiștile verzi, aflate la trei caturi mai jos. Partea de cameră a lui Jordan era aproape goală — părea că își luase cea mai mare parte a fotografiilor și cărților cu el în Manhattan —, deși mai erau câteva poze prinse de perete cu plaja și oceanul, ca și o placă de surf rezemată de un perete. Un mic fior o străbătu pe Maia când văzu că pe noptieră era o fotografie cu ramă aurie, a ei cu Jordan, făcută la Ocean City, cu aleea podită și plaja în spatele lor.

Jordan se uită la fotografie, apoi din nou la ea și roși. Își aruncă geanta pe pat și își scoase jacheta, cu spatele la ea.

— Când se întoarce colegul tău de cameră? întrebă ea, în tăcerea deodată stingheritoare.

Nu prea știa de ce amândoi erau stânjeniți. Cu siguranță nu așa fuseseră în camionetă, dar acum, aici, în camera lui Jordan, anii pe care îi petrecuseră fără să-și vorbească păreau să-i separe.

— Cine știe? Nick e în misiune. Sunt periculoase. S-ar putea să nu se întoarcă.

Jordan vorbea cu resemnare. Își puse jacheta pe speteaza unui scaun.

— De ce nu te întinzi? Eu mă duc să fac un duș.

Se îndreptă spre baie, care — Maia fu ușurată să vadă — era lipită de camera lui. Nu avea chef să aibă de-a face cu una din acele băi-comune-la-capătul-holului.

— Jordan..., începu ea, dar el deja închisese ușa băii în urma lui.

Putu auzi apa curgând. Cu un suspin, își scoase pantofii și se întinse pe patul lui Nick cel absent. Pătura era în carouri bleumarin și mirosea a conuri de pin. Își ridică privirea și văzu că tavanul era tapetat cu fotografii. Același băiat blond și vesel, care părea să aibă vreo șaptesprezece ani, îi zâmbea din fiecare fotografie. Nick, ghici ea. Părea fericit. Oare Jordan fusese fericit aici, la Sediul Praetor?

Întinse mâna și întoarse spre ea fotografia cu ei doi. Fusese făcută cu ani în urmă, când Jordan era piele și os și când ochii mari, de culoarea alunei, îi dominau fața. Se țineau în brațe și arătau arși de soare și fericiți. Vara le înnegrise amândurora pielea și decolorase șuvițe din părul Maiei, iar Jordan avea capul ușor întors spre ea, de parcă urma să-i spună ceva sau s-o sărute. Nu-și mai putea aduce aminte exact. Nu acum.

Se gândi la băiatul în patul căruia stătea, băiatul care s-ar fi putut să nu se mai întoarcă niciodată. Se gândi la Luke, care murea încet, și la Alaric, Gretel, Justine, Theo și toți ceilalți din haita ei care-și pierduseră viața în războiul împotriva lui Valentine. Se gândi la Max și la Jace, doi Lightwood pierduți — căci, trebuia să admită în sinea ei, nu credea că Jace se va mai întoarce vreodată. Iar în cele din urmă, în mod ciudat, se gândi la Daniel, fratele pe care nu-l plânsese niciodată și, spre surprinderea ei, simți usturimea lacrimilor în spatele pleoapelor.

Se ridică brusc în capul oaselor. Simțea că se învârte pământul sub ea și ea încerca să se agațe, neajutorată, ca să nu se rostogolească într-un abis. Putea simți întunericul închizându-se în jurul ei. Cu Jace pierdut și Sebastian în libertate, lucrurile nu puteau deveni decât mai întunecate. Nu aveau să urmeze decât mai multe pierderi și mai multă moarte.

Trebui să recunoască, după multe săptămâni, cel mai vie se simțise în acele momente de la răsărit, când se sărutase cu Jordan la el în mașină.

Ca într-un vis, se ridică în picioare. Străbătu camera și deschise ușa de la baie. Dușul era o cabină de sticlă jivrată; prin ea, putea vedea silueta lui Jordan. Se îndoia că el o auzise peste zgomotul apei curgând. Își scoase puloverul, jeanșii și lenjeria de corp. Trăgând aer în piept, traversă încăperea, deschise ușa cabinei și păși înăuntru.

Jordan se întoarse, dându-și părul ud la o parte din ochi. Din duș curgea apă fierbinte, iar fața lui era roșie, ceea ce-i făcea ochii să lucească de parcă apa i-ar fi lustruit. Sau poate că n-a fost doar apa de vină pentru năvala sângelui pe sub piele când se uită la ea — la ea toată. Ea îi susținu privirea hotărâtă, fără stinghereală, urmărind cum pandantivul de Praetor Lupus îi strălucea în adâncitura udă de la baza gâtului și cum clăbucii de săpun alunecau peste umerii și pieptul lui, în vreme ce el se uita la ea, clipind ca să-și scoată apa din ochi. Era frumos, dar, la drept vorbind, ea întotdeauna îl considerase astfel.

— Maia? zise el, șovăind. Tu...?

— Sst!

Îi puse un deget pe buze, cu cealaltă mână închizând ușa cabinei de duș. Apoi făcu un pas mai aproape, încolăcindu-și brațele în jurul lui, lăsând apa să-i curețe pe amândoi de întuneric.

— Nu vorbi. Doar sărută-mă.

Și o sărută.

— Cum adică, pentru numele Îngerului, Clary nu-i aici? întrebă Jocelyn, albă la față. De unde știi, dacă abia acum te-ai trezit? Unde s-a dus?

Simon înghiți în sec. Crescuse cu Jocelyn aproape ca o a doua mamă pentru el. Era obișnuit cu protecția ei învăluitoare pentru fiica sa, dar ea întotdeauna îl privise ca pe un aliat în asta, cineva care putea sta între Clary și primejdiile lumii. Acum se uita la el ca la un dușman.

— Mi-a trimis un mesaj, aseară..., începu Simon, apoi se opri când Magnus îi făcu semn spre masă.

— Ai putea să stai jos, zise el.

Isabelle și Alec, de o parte și de alta a lui Magnus, priveau scena cu ochii mari, însă magicianul nu arăta prea surprins.

— Spune-ne ce se petrece. Am senzația că asta o să dureze niște timp.

Dură, deși nu atât cât ar fi sperat Simon. Când termină de explicat, cocoșat în scaunul lui și cu ochii plecați în tăblia zgâriată a mesei lui Magnus, își ridică fruntea și o descoperi pe Jocelyn fixându-l cu o privire verde la fel de înghețată ca apa arctică.

— Ai lăsat-o pe fiica mea să plece... cu *Jace*... într-un loc de negăsit, de neurmărit, unde niciunul dintre noi nu o poate contacta?

Simon se uită la mâinile lui.

— Eu pot s-o contactez, zise el, ridicând mâna dreaptă, cu inelul de aur pe deget. Ți-am mai spus. Am auzit-o azi-dimineață. A spus că era bine.

— N-ar fi trebuit s-o lași să plece, în primul rând!

— Nu am *lăsat-o*. Ar fi plecat oricum. M-am gândit că poate e mai bine să aibă un fel de frânghie de salvare, de vreme ce tot n-aș fi putut-o opri.

— Ca să fim drepți, zise Magnus, nici eu nu cred că ar fi putut-o opri cineva. Clary face ce vrea. Se uită la Jocelyn: Nu poți s-o ții într-o cușcă.

— Am avut *încredere* în tine, se răsti ea la Magnus. Cum a ieșit de aici?

— A făcut un Portal.

— Dar ai spus că erau protecții...

— Ca să țină pericolele afară, nu pe oaspeți înăuntru. Jocelyn, fiica ta nu e proastă și face ceea ce crede ea că este bine. Nu poți s-o împiedici. Nimeni nu poate s-o împiedice. *Seamănă foarte mult cu mama ei.*

Jocelyn se uită la Magnus pentru o clipă, cu gura întredeschisă, iar Simon își dădu seama că de bună seamă Magnus trebuie s-o fi cunoscut pe mama lui Clary când era tânără, atunci când îl trădase pe Valentine și Cercul și fusese cât pe-aci să-și piardă viața în Răzmeriță.

— Ea e doar o fetiță, zise Jocelyn, întorcându-se spre Simon. Ai vorbit cu ea? Folosind... inelele astea? De când a plecat?

— În dimineața asta, zise Simon. A spus că e bine. Că totul e bine.

În loc să se liniștească, Jocelyn păru și mai furioasă.

— Sunt sigură că asta *a spus*. Simon, nu pot să cred că i-ai permis să facă asta. Ar fi trebuit s-o oprești cu forța...

— Cum, s-o leg? zise Simon, uluit. Să-i pun cătușe și s-o fixez de masa asta?

— Dacă ar fi fost nevoie. Ești mai puternic decât ea. Sunt dezamăgită de...

Isabelle se ridică în picioare:

— OK, destul! Se uită urât la Jocelyn: E cu totul și cu totul nedrept să țipi la Simon pentru ceva ce Clary a decis să facă *de capul ei*. Și dacă Simon ar fi legat-o, ce-ar fi urmat? Aveai de gând s-o ții legată pentru totdeauna? Ar fi trebuit să-i dai drumul în cele din urmă, și apoi? N-ar mai fi avut încredere în Simon, cum deja nu mai are încredere în tine, pentru că i-ai furat amintirile. Și asta, dacă-mi amintesc eu, a fost tot pentru că ai încercat s-o protejezi. Poate că dacă n-ai fi *protejat-o* atât de tare, ar fi știut și ea mai multe despre ce este periculos și ce nu este și ar fi fost mai puțin înclinată să țină secrete — și mai puțin nesăbuită!

Toată lumea se holba la Isabelle și, pentru un moment, Simon își aminti ceva ce-i spusese Clary odată — că Izzy rareori ține discursuri, dar și când le ține, le face *să aibă greutate*. Jocelyn era albă în jurul buzelor.

— Mă duc la secție să fiu lângă Luke, zise ea. Simon, aștept să-mi raportezi la fiecare douăzeci și patru de ore că fiica mea este bine. Dacă nu primesc vești de la tine în fiecare seară, mă duc la Conclav.

Și ieși cu pași apăsați din apartament, trântind ușa în urma ei cu atâta forță, încât o crăpătură apăru în tencuiala de lângă ea.

Isabelle se așeză la loc, de data asta lângă Simon. El nu-i spuse nimic, doar îi întinse mâna, pe care ea i-o luă, împletindu-și degetele printre ale lui.

— Deci, zise Magnus în cele din urmă, rupând tăcerea, cine e de acord să-l invocăm pe Azazel? Pentru că o să avem nevoie de o mulțime de lumânări.

Jace și Clary petrecură ziua plimbându-se — pe străduțele labirintice care se răsfirau de-a lungul canalelor a căror apă trecea de la verde întunecat la albastru nămolos. Își croiseră drum printre turiștii din Piața San Marco și peste Podul Suspinelor și băuseră cești mici de espresso tare la Caffé Florian. Labirintul acesta derutant de străzi îi amintea puțin lui Clary de Alicante, deși în Alicante lipsea atmosfera de descompunere elegantă a Veneției. Aici nu existau șosele, nu existau

mașini, ci doar alei micuțe și întortocheate și poduri arcuite peste canale a căror apă era verde ca malachitul. Când cerul de deasupra se întunecă spre albastrul închis al apusului de toamnă, începură să se aprindă luminile — în buticuri minuscule, în baruri și restaurante care păreau să apară de nicăieri și să dispară din nou în umbre, când ea și Jace treceau mai departe, lăsând lumina și râsetele în urma lor.

Când Jace o întrebă pe Clary dacă era gata pentru cină, ea dădu ferm din cap, da. Începuse să se simtă vinovată că nu scosese nicio informație de la el și că, de fapt, se distra. Când traversară peste un pod spre Dorsoduro, una dintre zonele mai liniștite ale orașului, departe de mulțimea turiștilor, ea hotărî că avea să obțină *ceva* de la el în seara aceea, ceva care să merite relatat lui Simon.

Jace o ținu de mână ferm când traversară un ultim pod și strada se deschise într-o piață mare, pe malul unui canal enorm, mare cât un fluviu. Bazilica unei biserici cu dom se înălța în dreapta lor. Pe malul celălalt al canalului, mai multe lumini ale orașului însufleteau seara, răsfrângându-se în apă, care le făcea să danseze și să sclipească. Pe Clary o frigeau degetele după cretă și creioane, ca să surprindă lumina înserării înainte de a se stinge de pe cer, apa care începea să se întunece, contururile ascuțite ale clădirilor, oglindirea lor în canal ștergându-se treptat. Totul părea scăldat într-un albastru oțelit. Undeva, bătea clopotele unei biserici.

Ea îl strânse mai tare de mână pe Jace. Se simțea foarte departe de tot ce însemnase viața ei, depărtată într-un fel pe care nu-l simțise în Idris. Veneția ca și Alicante îi dădea aceeași senzație de a fi în afara timpului, smulsă din trecut, de parcă intrase într-un tablou sau în paginile unei cărți. Dar era, de asemenea, un loc *real*, unul despre care învățase și pe care voise să-l viziteze. Se uită într-o parte la Jace, care privea canalul. Lumina albastră ca de oțel îl scălda și pe el, întunecându-i culoarea ochilor, desenându-i umbre sub pomeți, accentuându-i liniile gurii. Când el o surprinse studiindu-l, îi susținu privirea, zâmbind.

O conduse pe lângă biserică și coborâră un șir de trepte acoperite cu mușchi până la o alee de-a lungul canalului. Totul mirosea a piatră udă și a apă, a umezeală și a vreme. Cerul devenise și mai întunecat, când ceva ieși la suprafață din apa canalului, la câțiva metri de Clary. Ea auzi

pleoscăitul și se uită, la timp ca să vadă o femeie cu părul verde ridicându-se din apă și rânjind la ea; avea o față frumoasă, dar niște colți ca de rechin și ochi galbeni, de pește. Perle îi împodobeau părul. Se scufundă la loc, fără să stârnească vreo undă.

— Sirenă, zise Jace. Sunt niște vechi familii care trăiesc aici, în Veneția, de foarte multă vreme. Sunt un pic ciudate. O duc mai bine în apă curată, în largul mării, unde se hrănesc cu pește și nu cu gunoaie. Se uită spre apus și vorbi iar. Întreg orașul se scufundă, zise el. O să fie înghițit de ape peste o sută de ani. Închipuie-ți să înoți în ocean și să atingi vârful Bazilicii San Marco.

Și arătă cu mâna dincolo de apă.

Clary simți un licăr de tristețe la gândul tuturor acestor frumuseți, pierdute.

— Nu se poate face nimic?

— Să ridici un oraș întreg? Sau să ții oceanul în loc? Nu prea, zise Jace.

Ajunseseră la niște scări ce urcau. Vântul se iscă dinspre apă și îi dădu la o parte părul auriu-închis de pe frunte, de pe gât.

— Toate lucrurile tind spre entropie. Întregul univers se extinde, stelele se îndepărtează unele de altele, Dumnezeu știe ce o să cadă prin crăpăturile dintre ele. Făcu o pauză, apoi adăugă: OK, asta a sunat un pic țicnit.

— Poate e de la tot vinul ăla de la prânz.

— Rezist la băutură.

Dădură un colț și o feerie de lumini îi orbi. Clary clipi, obișnuindu-și ochii. Era un restaurant mic, cu mese și afară și înăuntru, și, printre ele, lămpi cu infraroșii împodobite cu ghirlande de beculețe de Crăciun ca o pădure de copaci vrăjiți. Jace o lăsă singură atât cât să găsească o masă și curând stăteau amândoi așezați lângă canal, ascultând zgomotul apei care se lovea de piatră și sunetul bărcuțelor care săltau purtate de curent.

Oboseala începea să o cuprindă pe Clary în valuri, la fel ca pleoscăitul apei pe malurile canalului. Îi spuse lui Jace ce voia să mănânce și îl lăsă să comande el în italiană, bucurându-se când dispăru chelnerul, pentru că se putea rezema în față, cu coatele pe masă, cu capul pe mâini.

— Cred că simt diferența de fus orar, spuse ea. Diferența de fus orar între dimensiuni.

— Știi, timpul este o dimensiune, remarcă Jace.

— Ești prea pedant, spuse ea și aruncă în el cu o firimitură de pâine din coșul de pe masă.

El rânji.

— Știi, încercam zilele trecute să-mi amintesc care sunt toate păcatele de moarte, spuse. Lăcomia, invidia, cupiditatea, ironia, pedanteria...

— Sunt foarte sigură că ironia nu e un păcat de moarte.

— Eu sunt foarte sigur că e.

— Desfrâul, spuse ea. Desfrâul este un păcat de moarte.

— Și pălmuirea peste fund.

— Cred că asta intră la desfrâu.

— Eu cred că ar trebui să fie o categorie în sine, spuse Jace. Lăcomia, invidia, cupiditatea, ironia, pedanteria, desfrâul și pălmuirea peste fund.

În ochii lui se reflectau luminile albe de Crăciun. Jace arăta mai frumos ca oricând, gândi Clary, și respectiv mai distant, mai greu de ajuns. Se gândi la ce spusese el despre orașul care se scufunda și despre spațiile dintre stele și își aminti versurile unui cântec de Leonard Cohen, pe care obișnuia să-l cânte trupa lui Simon, nu foarte bine. „E o fisură în orice/Așa ajunge lumina înăuntru." Trebuia să fie o fisură și-n calmul lui Jace, vreo cale prin care ea să poată ajunge la adevăratul el despre care era convinsă că mai exista încă înăuntru.

Ochii de ambră ai lui Jace o cercetau atent. Îi atinse mâna și, abia după câteva clipe, Clary își dădu seama că degetele lui erau pe inelul de aur.

— Ce-i ăsta? întrebă el. Nu-mi amintesc să fi avut un inel lucrat de zâne.

Tonul lui era neutru, dar ea-și simți inima stându-i în loc. Nu avea prea multă experiență să-l mintă pe Jace în față.

— A fost al lui Isabelle, zise ea, ridicând din umeri. Și-a aruncat toate lucrurile pe care fostul ei iubit elf i le dăruise — Meliorn — și mie mi s-a părut drăguț, așa că ea a zis că-l pot păstra.

— Și inelul Morgenstern?

Acum părea un moment în care putea spune adevărul.

— I l-am dat lui Magnus, ca să-ți poată lua urma cu ajutorul lui.

— *Magnus.* Jace rosti numele de parcă ar fi fost al unui străin și răsuflă prelung. Încă mai crezi că ai luat decizia corectă? Să vii cu mine aici?

— Da. Sunt fericită să fiu cu tine. Și... ei bine, întotdeauna am vrut să văd Italia. N-am călătorit prea mult. N-am fost niciodată în străinătate...

— Ai fost în Alicante, îi aminti el.

— OK, în afară de vizitarea țărilor magice pe care nimeni altcineva nu le poate vedea, n-am călătorit mult. Simon și cu mine ne făcuserăm planuri. Voiam să mergem prin toată Europa cu rucsacul în spinare, după ce absolveam liceul...

Vocea lui Clary se frânse.

— Sună prostesc acum.

— Nu, deloc. Întinse mâna și îi dădu o șuviță de păr pe după ureche. Rămâi cu mine. Putem vedea întreaga lume.

— Sunt cu tine. Nu mă duc nicăieri.

— E vreun loc anume pe care ți-ai dori să-l vezi? Parisul? Budapesta? Turnul din Pisa?

Numai dacă-i pică lui Sebastian în cap, răspunse ea în gând.

— Putem merge în Idris? Adică, presupun că apartamentul poate călători acolo?

— Nu poate trece de protecții.

Mâna i se plimbă pe obrazul ei în jos.

— Știi, chiar mi-a fost dor de tine.

— Vrei să spui că n-ai fost cu Sebastian la întâlniri romantice cât ai fost departe de mine?

— Am încercat, zise Jace, dar oricât de mult l-ai face să bea, tot nu se lasă.

Clary întinse mâna după paharul ei de vin. Începuse să se obișnuiască cu gustul lui. Putea simți cum își face drum, arzând, pe gâtul ei, încălzindu-i venele, adăugând o senzație de vis serii aceleia. Se afla în Italia, cu frumosul ei iubit, într-o seară frumoasă, mâncând lucruri delicioase, care i se topeau în gură. Era genul de moment pe care ți-l aminteai toată viața. Dar i se părea că nu ajunsese decât în prag de fericire;

de fiecare dată când se uita la Jace, fericirea i se scurgea printre degete. Cum putea el să fie Jace și să nu fie Jace, în același timp? Cum puteai să ai inima zdrobită și să fii fericit, în același timp?

Stăteau întinși în patul strâmt, de o persoană, strâns îmbrățișați pe sub cearșaful de flanel a lui Jordan. Maia stătea cu capul la îndoitura cotului său, cu soarele din fereastră încălzindu-i fața și umerii. Jordan stătea rezemat în cot, aplecat deasupra ei, cu mâna liberă jucându-se prin părul ei, întinzând de câte un cârlionț până la capăt și apoi lăsându-l să se strângă la loc, printre degetele lui.

— Mi-a fost dor de părul tău, zise el, sărutând-o pe frunte.

Râsul gâlgâi de undeva din adâncul ei, genul acela de râs care vine odată cu amețeala pasiunii.

— Doar de părul meu?

— Nu.

El zâmbea, cu ochii de culoarea alunei luminați de verde și părul șaten complet ciufulit.

— Și de ochii tăi. Îi sărută, unul după altul. Și de gura ta.

Și o sărută și pe aceea. Ea se prinse cu degetele de lănțugul de pe pieptul lui gol de care atârna pandantivul Praetor Lupus.

— De totul de la tine.

Ea învârti lănțugul pe după deget.

— Jordan... îmi cer iertare pentru ieri. Fiindcă te-am repezit, când cu banii și cu Stanford. Numai că a fost prea mult pentru mine deodată.

Ochii lui se umbrira și își lăsă capul în jos.

— Nu că n-aș fi știut cât de independentă ești. Eu voiam doar... să fac ceva drăguț pentru tine.

— Știu, șopti ea. Știu că-ți faci griji că aș putea avea nevoie de tine, dar n-ar trebui să fiu cu tine pentru că am nevoie de tine. Ar trebui să fiu cu tine pentru că te iubesc.

Ochii lui se înseninară — cu speranță, nevenindu-i să creadă.

— Tu... vreau să spun, crezi că e posibil să mai simți din nou așa pentru mine?

— N-am încetat nicio clipă să te iubesc, Jordan, zise ea și el o strânse în brațe, sărutând-o pătimaș, arzător.

Ea se dădu mai aproape de el, iar lucrurile ar fi putut continua ca la duș, dacă nu s-ar fi auzit chiar atunci o bătaie puternică în ușă.

— Pretor Kyle! strigă o voce de dincolo de ușă. Scularea! Pretorul Scott vrea să te vadă, la parter, în biroul lui.

Jordan, cu brațele în jurul Maiei, înjură șoptit. Râzând, Maia îi plimbă încet mâna pe spate, împletindu-și degetele în părul lui.

— Crezi că Pretorul Scott poate aștepta? șopti ea.

— Cred că are o cheie de la camera asta și-o va folosi, dacă are chef.

— E-n regulă, zise ea, cu buzele lipite de urechea lui. Avem destul timp, nu-i așa? Tot timpul de care am avea nevoie.

Președintele Miau stătea întins pe masă, în fața lui Simon, dormind dus, cu toate patru labele întinse drept, în aer. Asta, i se păru lui Simon, era oarecum o realizare. De când devenise vampir, animalele nu-l mai plăceau; îl evitau cât puteau și scuipau sau lătrau când se apropia prea mult. Pentru Simon, care întotdeauna iubise animalele, fusese o pierdere grea. Dar presupuse că dacă deja erai animalul de companie al unui magician, probabil că erai învățat să accepți creaturile ciudate în viața ta.

Magnus, după cum se dovedise, nu glumise în privința lumânărilor. Acum, Simon stătea un moment să se odihnească și să bea niște cafea; îi prindea bine, cafeina tocindu-i înțepăturile foamei. Toată după-amiaza, îl ajutaseră pe Magnus să aranjeze scena pentru invocarea lui Azazel. Dăduseră iama prin localurile din jur după lumânări-pastile și lumânări de rugăciune, pe care le așezaseră cu grijă într-un cerc. Isabelle și Alec presăraseră pe podea, în afara cercului, un amestec de sare și beladonă uscată, după cum îi instruise Magnus, care citea cu voce tare din *Ritualuri Interzise, Un manual al necromantului din secolul al cincisprezecelea.*

— Ce i-ai făcut pisoiului meu? întrebă Magnus, întorcându-se în living cu o carafă de cafea și cu un cerc de căni plutindu-i în jurul capului ca un model de planete învârtindu-se în jurul Soarelui. I-ai băut sângele, nu-i așa? Ai *spus* că nu ți-era foame!

Simon fu revoltat.

— Ba nu i-am băut sângele. Nu are nimic!

Îl împunse pe Președinte în burtă. Motanul căscă.

— În al doilea rând, m-ai întrebat dacă mi-e foame când ai comandat pizza, așa că am spus nu, pentru că eu nu pot mânca pizza. Eram doar politicos.

— Asta nu-ți dă dreptul să-mi mănânci pisoiul!

— Pisoiul e teafăr!

Simon întinse mâna să-l ridice pe motan, care sări indignat în picioare și coborî hotărât de pe masă.

— Vezi?

— Mă rog, spuse Magnus și se așeză pe scaun în capul mesei.

Cănile se trântiră la locurile lor, iar Alec și Izzy își îndreptară spatele, căci își terminaseră treaba. Magnus bătu din palme:

— Toată lumea, adunarea! E timpul pentru o ședință. O să vă învăț cum să invocați un demon.

Pretorul Scott îi aștepta în bibliotecă, în același scaun rotitor, cu o cutie mică de aramă pe masă, între ei. Maia și Jordan se așezară în fața lui, iar Maia nu se putu abține să nu se întrebe dacă se citea clar pe fața ei ce făcuseră ea și Jordan. Nu că Pretorul i-ar fi studiat cu prea mare interes.

Scott împinse cutia spre Jordan.

— E o alifie, zise el. Aplicată pe rana lui Garroway, ar trebui să filtreze otrava din sângele lui și să-i îngăduie vârfului demonic să iasă afară. Ar trebui să se vindece în câteva zile.

Maia își simți inima tresăltând — în sfârșit, niște vești bune. Întinse mâna spre cutie înaintea lui Jordan și o deschise. Era, într-adevăr, umplută cu o alifie cerată, de culoare întunecată, care mirosea pătrunzător a ierburi, ca frunzele de dafin strivite.

— Eu..., începu Pretorul Scott, uitându-se rapid spre Jordan.

— E bine s-o ia ea, zise Jordan. E apropiată de Garroway și face parte din haită. Ceilalți au încredere în ea.

— Vrei să spui că nu au încredere în ordinul Praetor?

— Jumătate dintre ei cred că Praetor e un basm, zise Maia, adăugând „domnule", de parcă s-ar fi gândit mai bine.

Pretorul Scott păru enervat, dar mai înainte să poată zice ceva, sună telefonul de pe biroul lui. Păru să ezite, dar ridică totuși receptorul.

— Aici Scott, zise, iar după un moment: Da, da, așa cred. Închise, iar gura i se arcui într-un zâmbet nu întru totul plăcut. Pretor Kyle, spuse el, mă bucur că ai trecut pe la noi tocmai astăzi. Mai rămâi un moment. Chestiunea asta te privește și pe tine, întrucâtva.

Maia a fost uimită de această declarație, dar nu cât a fost o clipă mai târziu, când un colț al încăperii începu să tremure și o siluetă apăru, materializându-se încet — de parcă ar fi privit imaginile apărând pe un microfilm, într-o cameră obscură —, până când un tânăr prinse formă. Avea părul șaten-închis, scurt și drept, iar la gât, pe pielea lui întunecată, sclipea un medalion de aur. Arăta zvelt și eteric, ca un băiat de cor, dar în ochii lui era ceva ce îl făcea să pară mult mai în vârstă.

— Raphael, zise ea, recunoscându-l.

El rămăsese un pic transparent — o Proiecție, își dădu ea seama. Auzise despre asta, dar nu văzuse niciodată una de aproape.

Pretorul Scott se uită la ea, surprins.

— Îl cunoști pe capul clanului vampirilor din New York?

— Ne-am întâlnit odată, în Pădurea Brocelind, zise Raphael, măsurând-o din priviri fără prea mare interes. E o prietenă de-a Diurnului, Simon.

— Cel aflat în sarcina ta, îi spuse Pretorul Scott lui Jordan, ca și cum acesta ar fi putut uita.

Fruntea lui Jordan se încreți.

— S-a întâmplat ceva cu el? întrebă el. E teafăr?

— Asta nu are legătură cu el, zise Raphael. E despre vampirul sălbăticit, Maureen Brown.

— Maureen? exclamă Maia. Dar ea are abia, câți, treisprezece ani?

— Un vampir sălbăticit e un vampir sălbăticit, zise Raphael. Și Maureen chiar a făcut prăpăd prin TriBeCa și Lower East Side. Numeroși răniți și pe puțin șase morți. Am reușit să-i acoperim urmele, dar...

— Ea e în sarcina lui Nick, zise Pretorul Scott, încruntându-se. Însă el n-a reușit să-i dea de urmă. S-ar putea să fie nevoie să trimitem pe cineva cu mai multă experiență.

— Insist să faceți asta, zise Raphael. Dacă vânătorii de umbre n-ar fi atât de preocupați de propria lor... urgență în împrejurările de față, cu siguranță s-ar fi implicat până acum. Și ultimul lucru de care are nevoie clanul după afacerea cu Camille este cenzura din partea vânătorilor de umbre.

— Să înțeleg că tot n-a fost găsită Camille? întrebă Jordan. Simon ne-a povestit ce s-a întâmplat în noaptea în care a dispărut Jace, iar Maureen părea să fie la cheremul lui Camille.

— Camille nu e proaspăt convertită și, prin urmare, nu intră în grija noastră, zise Scott.

— Știu, dar găsind-o pe ea, va fi găsită și Maureen, asta-i tot ce spuneam, zise Jordan.

— Dacă ar fi fost cu Camille, n-ar fi ucis în ritmul ăsta, zise Raphael. Camille ar fi împiedicat-o. Ea e însetată de sânge, dar cunoaște bine Conclavul și Legea. Ar fi ținut-o pe Maureen și fărădelegile ei departe de văzul tuturor. Nu, comportamentul lui Maureen are toate semnele unui vampir care s-a sălbăticit.

— Atunci, cred că ai dreptate. Jordan se lăsă în scaun. Nick ar trebui să primească ajutoare ca să se ocupe de ea, altminteri...

— Altminteri ar putea să i se întâmple lui ceva? Dacă o pățește, probabil asta te va ajuta să te concentrezi mai mult, pe viitor, zise Pretorul Scott. Asupra propriei tale sarcini.

Jordan rămase cu gura căscată.

— Simon n-a fost responsabil pentru transformarea lui Maureen, zise el. Ți-am spus...

Pretorul Scott îi reteză vorba cu un gest.

— Da, știu, zise el, fiindcă altfel ai fi fost retras din misiunea ta, Kyle. Totuși, subiectul tău a mușcat-o și, mai rău, sub ochii tăi. Și asocierea ei cu Diurnul, chiar și indirectă, a condus la transformarea ei în cele din urmă.

— Diurnul e periculos, zise Raphael, cu ochii strălucitori. Asta am spus eu de la bun început.

— Ba nu e periculos, replică Maia cu vehemență. Are o inimă bună.

Îl văzu pe Jordan aruncându-i o privire piezișă, dar atât de scurtă, că ea se întrebă dacă nu cumva își imaginase.

— Da, da, da, zise Raphael, flegmatic. Voi, vârcolacii, nu vă puteți concentra asupra problemelor iminente. Am avut încredere în tine, Pretore, pentru că repudiații pifani sunt departamentul tău. Dar faptul că i s-a permis lui Maureen să se sălbăticească aruncă o lumină proastă asupra clanului meu. Dacă nu o găsiți curând, o să convoc toți vampirii care-mi stau la dispoziție. La urma urmelor — Raphael zâmbi, iar incisivii lui delicați sclipiră — în final tot nouă ne revine s-o ucidem.

Când terminară cina, Clary și Jace se întoarseră la apartament, printr-o seară învăluită în ceață. Străzile erau pustii, iar apa canalului lucea ca sticla. După un colț, se treziră lângă un canal liniștit, pe marginea căruia se înșiruiau case cu obloane. Bărci săltau ușor pe apa ce se ondula, fiecare ca o semilună neagră.

Jace râse încetișor și o luă înainte, desprinzându-și mâna dintr-a lui Clary. Ochii lui erau mari și aurii în lumina lămpilor de stradă. Îngenunche lângă canal și ea văzu un fulger alb-argintiu — o stelă — după care una dintre bărci se eliberă din lanțul ce-o lega la chei și începu să se îndepărteze spre largul canalului. Jace își vârî stela înapoi la centură și sări, aterizând ușor pe banca de lemn de la prova bărcii. Întinse mâna spre Clary:

— Vino!

Ea se uită de la el la barcă și clătină din cap. Era doar puțin mai mare ca o canoe, vopsită în negru, deși vopseaua era udă și crăpată. Părea fragilă ca o jucărie. Ea-și imagină cum o să se dea peste cap și amândoi o să cadă în apa verde ca gheața a canalului.

— Nu pot. Am s-o răstorn.

Jace clătină din cap, nerăbdător.

— Poți s-o faci, zise el. Te-am antrenat.

Ca să-i demonstreze, făcu un pas înapoi. Acum stătea pe marginea subțire a bărcii, chiar lângă suportul vâslei. Se uită la ea, cu colțurile gurii ridicate într-o jumătate de zâmbet. După toate legile fizicii, gândi ea, barca, neechilibrată, ar fi trebuit să se răstoarne pe o parte în apă.

Dar Jace se ținea în echilibru cu ușurință acolo, cu spatele drept, de parcă ar fi fost făcut din fum. În spatele lui era fundalul de apă și piatră, canal și poduri, fără nicio clădire modernă la vedere. Cu părul lui luminos și modul în care se purta, ar fi putut fi un prinț din Renaștere.

Întinse din nou mâna spre ea.

— Ține minte. Ești tot atât de ușoară cât vrei tu să fii.

Ea-și aduse aminte. Orele de antrenament de cum să cadă, cum să-și țină echilibrul, cum să aterizeze ca Jace, de parcă ar fi fost un fulg de cenușă plutind ușor spre pământ. Își ținu respirația și sări, apa verde zburând pe sub ea. Ateriză la prova bărcii, clătinându-se pe banca de lemn, dar rămânând în picioare.

Își lăsă aerul să-i iasă din piept cu ușurare și-l auzi pe Jace râzând în vreme ce sărea pe fundul plat al bărcii. Barca lua apă. Un strat subțire acoperea lemnul. El era, de asemenea, cu douăzeci și doi de centimetri mai înalt decât ea, astfel încât, cu Clary stând pe băncuța de la prova, aveau capetele la același nivel.

Jace își puse mâinile pe mijlocul ei.

— Deci, întrebă el, unde vrei să mergi acum?

Ea se uită în jur. Se îndepărtaseră mult de malul canalului.

— Furăm barca asta?

— Furt e un cuvânt atât de urât, chibzui el cu voce tare.

— Și tu cum ai vrea să-i zic?

El o ridică și o învârti o dată, înainte de a o lăsa jos.

— Un caz extrem de inspectare a vitrinelor.

O trase mai aproape de el și ea se încordă. Picioarele îi fugiră de sub ea și amândoi alunecară pe fundul arcuit al bărcii, care era inundat și mirosea a apă și a lemn ud.

Clary se trezi stând peste Jace, cu genunchii de o parte și de alta a coapselor lui. Apa îi înmuie tricoul, dar el nu păru deranjat. Își duse mâinile sub cap, făcând tricoul să i se ridice.

— M-ai dat literalmente pe spate cu puterea pasiunii tale, observă el. Bună treabă, Fray.

— Ai căzut doar fiindcă așa ai vrut. Te știu eu, zise ea.

Razele lunii picau drept peste ei, ca un reflector, de parcă ar fi fost singurele persoane de sub ele.

— Tu nu aluneci niciodată.

El îi atinse fața.

— Poate că nu alunec, zise, dar cad.

Inima ei bătea cu putere și trebui să înghită nodul din gât, înainte să-i poată răspundă cu nepăsare, de parcă ar fi glumit.

— Asta poate fi cea mai proastă replică a ta din toate timpurile.

— Cine spune că e o replică?

Barca se legănă, iar ea se aplecă în față, sprijinindu-și mâinile pe pieptul lui. Își lipi buzele de ale lui și îi văzu ochii deschizându-se mari, trecând de la auriu puternic sclipitor la negru, pupilele înghițindu-i irisurile. Ea se putu zări pe sine și cerul nopții reflectate în ei.

El se ridică într-un cot și își strecură o mână pe după gâtul ei. Îl simți arcuindu-se sub ea, buzele lui atingându-le ușor pe ale ei, dar ea se trase înapoi, neîngăduind cu totul sărutul. Îl voia, îl voia atât de mult încât simțea un gol pe dinăuntru, de parcă dorința i-ar fi ars mărunțaiele. Indiferent ce-i spunea mintea ei — că acesta nu era Jace, nu era *Jace al ei*, corpul ei încă și-l amintea, în forma și atingerea sa, în mirosul pielii și al părului său, și îl voia *înapoi*.

Ea zâmbi peste gura lui de parcă l-ar fi tachinat și se rostogoli într-o parte, ghemuindu-se lângă el pe fundul ud al bărcii. El nu protestă. O luă în brațe și se lăsară legănați de barcă, blând și adormitor. Ea ar fi vrut să-și pună capul pe umărul lui, dar n-o făcu.

— Plutim în derivă, zise ea.

— Știu. Dar vreau să vezi ceva.

Jace se uita în sus, la cer. Luna era umflată și albă, ca o pânză de corabie. Pieptul lui Jace se ridica și cobora liniștit. Degetele lui se încurcau în părul ei. Ea continuă să stea nemișcată lângă el, așteptând și urmărind cum stelele clipeau ca un ceas astrologic, și întrebându-se oare ce așteptau. În cele din urmă, îl auzi — un zgomot lung, ce creștea ca un iureș de apă năvălind printr-un stăvilar rupt. Cerul se întunecă și se învolbură, în timp ce siluete începură să-l străbată în goană. Abia le putea deslușî printre nori și la atâta depărtare, dar păreau a fi bărbați,

cu părul lung ca norii cirrus, călărind pe cai ale căror copite sclipeau în culoarea sângelui. Sunetul unui corn de vânătoare sfâșie noaptea, stelele tremurară și noaptea se închise peste ele când oamenii dispărură în spatele lunii.

Ea lăsă încet aerul să-i iasă din piept.

— Ce-a fost asta?

— Vânătoarea Sălbatică, zise Jace.

Vocea lui suna depărtată și ca într-un vis.

— Câinii de vânătoare ai lui Gabriel. Ceata Sălbatică. Ai mai multe nume. Sunt spirite ale naturii care disprețuiesc Curțile pământești. Ele străbat călare cerul, într-o eternă vânătoare. Într-o noapte pe an, un muritor li se poate alătura — dar odată ce ai intrat în Vânătoare, nu mai poți niciodată pleca.

— De ce ar vrea cineva să facă asta?

Jace se răsuci și deodată era peste Clary, apăsând-o pe scândurile bărcii. Ea abia de observă umezeala; putea simți valurile de căldură venind dinspre el și ochii lui ardeau. Avea un fel al lui de a se propti peste ea, astfel încât ea nu era strivită, dar îi putea simți fiecare parte a corpului lipită de al ei — forma șoldurilor, capsele jeanșilor, urmele cicatricelor.

— E ceva ademenitor, zise el, în ideea de a-ți pierde cu totul controlul. Nu crezi?

Ea deschise gura să-i răspundă, dar el deja o săruta. Îl sărutase de atâtea ori — sărutări blânde și delicate, sau apăsate și disperate, ușoare atingeri ale buzelor care spuneau la revedere și sărutări care păreau că durează ore în șir — și nici aceasta n-a fost diferită. La fel cum amintirea cuiva care a trăit odată într-o casă poate persista și după ce persoana a murit, ca un soi de gravură psihică, corpul ei și-l *amintea* pe Jace. Își amintea gustul lui, înclinarea gurii lui peste a ei, cicatricele lui sub degetele ei, forma trupului său sub mâinile ei. Renunță la toate îndoielile ei și întinse mâinile să-l tragă mai aproape.

El se rostogoli pe o parte, ținând-o în brațe, clătinând barca sub ei. Clary putea auzi pleoscăitul apei, în timp ce mâinile lui alunecară în jos și pe după mijlocul ei, atingându-i cu degetele pielea sensibilă de pe spate.

Ea îi prefiră părul și închise ochii, lăsându-se învăluită în ceață, în sunetul și mirosul apei. Secole de-a rândul trecură astfel, fără nimic altceva decât gura lui Jace peste a ei, legănarea moleomă a bărcii și mâinile lui pe pielea ei. În cele din urmă, după ce-ar fi putut fi ore sau minute, auzi pe cineva strigând, un glas de italian furios, înălțându-se și spintecând noaptea.

Jace se retrase, cu privirea lenește și plină de regret.

— Ar fi bine s-o ștergem.

Clary se uită la el, ametită.

— De ce?

— Pentru că ăla e omul a cărui barcă am furat-o. Jace se ridică și își trase tricoul în jos. Apoi adăugă: Și se pregătește să sune la poliție.

11

ÎNVINUIREA DE TOATE PĂCATELE

MAGNUS SPUSE CĂ NU SE PUTEAU FOLOSI DE ELECTRICITATE ÎN timpul invocării lui Azazel, așa că apartamentul mansardat era luminat numai de lumânări. Acestea ardeau într-un cerc în mijlocul camerei, cu flăcări de toate mărimile și intensitățile, deși aveau aceeași culoare alb-albăstrie.

În interiorul cercului, Magnus desenase o pentagramă, folosind un băț de scorus care arsese modelul triunghiurilor întrepătrunse în podea. Între spațiile formate de pentagramă erau simboluri care nu semănau cu nimic din ceea ce văzuse Simon înainte: nu chiar litere, nu chiar rune, dădeau o senzație rece de amenințare, în pofida căldurii degajate de lumânări.

Dincolo de ferestre, afară, era întuneric acum, genul de întuneric care se lasă după apusul grăbit al soarelui în prag de iarnă. Isabelle, Alec, Simon și, la sfârșit, Magnus — care psalmodia tare din *Ritualurile Interzise* — se așezaseră, fiecare în câte un punct cardinal, în jurul cercului. Vocea lui Magnus se ridica și cobora, cuvintele latinești sunau ca o rugăciune, însă una inversată și sinistră.

Flăcările se ridicară mai sus și simbolurile gravate în podea începură să se facă scrum. Președintele Miau, care privise dintr-un colț al camerei, șuieră și o zbughi la adăpostul umbrelor. Flăcările alb-albastre se întețiră și acum Simon abia îl mai putea vedea pe Magnus printre ele. Camera se încinsese, magicianul psalmodia mai repede, cu părul lui negru încrețindu-se în căldura umedă, cu sudoarea lucindu-i pe obraji.

— *Quod tumeraris: per Jehovam, Gehennam, et consecratam aquam quam nunc spargo, signumque crucis quod nunc facio, et per vota nostra, ipse nunc surgat nobis dicatus Azazel!*[1]

Din mijlocul pentagramei izbucni un foc și se ridicară vălătuci groși de fum negru, răspândindu-se încet prin cameră, făcând pe toată lumea, mai puțin Simon, să tușească și să se înece. Fumul se răsucea ca un vârtej, coagulându-se încet în centrul pentagramei în silueta unui bărbat.

Simon clipi mărunt, uimit. Nu-și dădea seama la ce se așteptase, dar sigur nu la asta. Un bărbat înalt, cu păr arămiu, nici tânăr, nici bătrân — o față fără vârstă, inumană și rece. Cu umeri lați, îmbrăcat într-un costum negru bine croit și pantofi negri strălucitori. În jurul fiecărei încheieturi a mâinii avea o crestătură roșu întunecat, urme că fusese cumva legat, cu sfoară sau metal, care-i rosese carnea mulți ani. În ochi îi dansau flăcări roșii.

El vorbi primul.

— Cine îl cheamă pe Azazel?

Vocea lui era ca scrâșnetul de metal pe metal.

— Eu. Magnus închise cu un pocnet cartea pe care o ținea. Magnus Bane.

Azazel își întoarse capul fără grabă spre Magnus. Capul părea să-i pivoteze nefiresc pe axul gâtului, ca al unui șarpe.

— Magicianule, zise, știu cine ești.

Magnus își ridică sprâncenele.

— Zău?

---

[1] Ceea ce umple, prin voia lui Iehova, Gehena, și prin această apă sfințită cu care stropesc acum, și prin semnul crucii pe care îl fac acum, și prin rugăciunile noastre, după cum El i-a menit, Azazel să ne apară acum nouă! (lat.).

— Invoci. Legi. L-ai nimicit pe demonul Marbas. Ești fiul...

— Ei, acuma, zise Magnus repede, nu-i nevoie să dai toate detaliile.

— Ba este! Azazael părea rezonabil, chiar amuzat. Dacă de ajutorul demonic ai nevoie, de ce nu-l invoci pe tatăl tău?

Alec se uita la Magnus cu gura căscată. Lui Simon îi păru rău pentru el. Nu credea că vreunul dintre ei se gândise vreodată că Magnus ar fi știut cine îi era tatăl, în afară de faptul că fusese un demon care o înșelase pe mama lui făcând-o să creadă că era soțul ei. Alec în mod clar nu știa mai mult decât ceilalți, ceea ce, își închipui Simon, nu-i pica bine deloc.

— Tata și cu mine nu ne înțelegem prea bine, zise Magnus. Aș prefera să nu-l implic.

Azazel își ridică mâinile.

— Cum spui tu, *Stăpâne*. Mă ții captiv aici. Care e dorința ta?

Magnus nu spuse nimic, dar era limpede după expresia feței lui Azazel că magicianul îi vorbea fără glas, în minte. Flăcările țâșneau și dansau în ochii demonului ca în ochii copiilor dornici să asculte o poveste.

— Deșteaptă Lilith, zise demonul în cele din urmă, dacă l-a înviat pe băiat din morți și i-a asigurat viața legându-l de cineva pe care nu vă îndurați să-l ucideți. A fost întotdeauna mai pricepută la manipularea emoțiilor omenești decât noi, ceilalți. Probabil pentru că a fost ceva foarte aproape de uman, cândva.

Magnus păru nerăbdător.

— Este, deci, vreo cale să fie ruptă legătura dintre ei?

Azazel clătină din cap.

— Nu fără a-i ucide pe amândoi.

— Atunci, există vreo cale să-l rănești numai pe Sebastian, fără să-l afecteze pe Jace? interveni Isabelle, cu însuflețire.

Magnus îi aruncă o privire, cerându-i să se abțină.

— Nu, prin nicio armă pe care aș putea eu s-o creez sau pe care s-o am la dispoziție, răspunse Azazel. Eu pot făuri numai arme cu aliaj demonic. Un fulger din mâna unui înger, probabil, ar putea arde ce e rău în fiul lui Valentine și fie să rupă legătura, fie să-l facă mult mai bun la fire. Dacă mi-ați permite să vă fac o sugestie...

— Oh, zise Magnus, îngustându-și ochii de pisică, te rog.

— Mă pot gândi la o soluție simplă care să-i separe pe băieți, păstrându-l pe al vostru în viață și anihilând pericolul celuilalt. Și v-aș cere foarte puțin în schimb.

— Tu ești servitorul *meu*, zise Magnus. Dacă vrei să părăsești pentagrama asta, vei face ce-ți cer eu, fără să pretinzi favoruri în schimb.

Azazel șuieră și de pe buze i se desprinseră rotocoale de foc.

— Dacă nu sunt legat aici, atunci sunt legat dincolo. Nu e nicio deosebire pentru mine.

— „Căci ăsta e tot Iadul, din el tot n-am ieșit"[1], zise Magnus, cu aerul cuiva care cita o veche zicală.

Azazel afișă un zâmbet metalic.

— Poate că nu ești la fel de mândru ca bătrânul Faust, magicianule, dar ești nerăbdător. Sunt sigur că voința mea de a rămâne în această pentagramă va dura mai mult decât dorința ta de a mă păzi să stau în interiorul ei.

— Ei, nu prea știu, zise Magnus. Întotdeauna am fost foarte îndrăzneț în ceea ce privește decoratul casei și să te am pe tine aici ar adăuga un surplus de originalitate camerei.

— *Magnus*, zise Alec, în mod clar deloc încântat de ideea unui demon nemuritor instalat în apartamentul iubitului său.

— Gelos, micule vânător de umbre? rânji Azazel la Alec. Magicianul tău nu e tipul meu și, de altfel, n-aș vrea să-l mânii pe...

— Destul, zise Magnus. Spune-ne „micul" lucru pe care-l vrei la schimb pentru planul tău.

Azazel își uni în față vârfurile degetelor de la mâini — mâinile cuiva care făcea munci grele, de culoarea sângelui, cu unghii negre.

— O amintire fericită, zise el. De la fiecare dintre voi. Ceva care să-mi țină de urât în timp ce sunt legat ca Prometeu de stânca lui.

— O *amintire*? repetă Isabelle, uluită. Vrei să spui că ni s-ar putea șterge din minți? N-o să ne-o mai putem aduce aminte niciodată?

Azazel îi aruncă o căutătură printre flăcări.

---

[1] Replică a lui Mefistofel din *Doctor Faustus*, Scena III, de Christopher Marlowe.

— Ce ești tu, micuțo? Nefilim? Da, o să-ți iau amintirea și o să devină a mea. N-o să mai știi că ți s-a întâmplat ție. Deși, vă rog, evitați să-mi dați amintiri de demoni pe care i-ați măcelărit sub clar de lună. Nu de genul ăsta de lucruri m-aș bucura. Nu, vreau ca amintirile să fie... personale.

Rânji, iar dinții lui sclipiră ca o poartă-ghilotină de fier.

— Eu sunt bătrân, zise Magnus. Am multe amintiri. Aș ceda una, dacă trebuie. Dar nu pot să vorbesc în numele vostru. Nimeni nu ar trebui să fie forțat să renunțe la așa ceva.

— Eu am s-o fac, zise Isabelle imediat. Pentru Jace.

— Și eu o s-o fac, bineînțeles, zise Alec.

Și așa veni rândul lui Simon. El se gândi deodată la Jace, când își tăiase venele și îi dăduse să bea din sângele lui în mica încăpere de pe vasul lui Valentine. Când își riscase viața pentru a lui Simon. Poate că o făcuse de dragul lui Clary, în inima lui, dar era totuși o datorie.

— De acord.

— Bine, zise Magnus. Acum, încercați cu toții să vă gândiți la niște amintiri fericite. Trebuie să fie cu adevărat fericite. Ceva ce vă face plăcere să vă amintiți.

Aruncă o privire acră spre demonul înfumurat din pentagramă.

— Sunt gata, zise Isabelle.

Stătea cu ochii închiși, cu spatele drept, ca fiind gata să simtă durerea. Magnus se îndreptă spre ea și îi atinse fruntea cu degetele, murmurând încetișor.

Alec îl urmări pe Magnus ocupându-se de sora lui, apoi închise ochii. Simon și-i închise și el, grăbit, și încercă să se gândească la o amintire fericită — ceva în legătură cu Clary? Dar atât de multe dintre amintirile lui erau umbrite acum de îngrijorarea pentru binele ei. Ceva de când erau ei mici? O imagine ieși la suprafața minții lui — o zi caniculară de vară la Coney Island, el pe umerii tatălui său, Rebecca alergând în urma lor, trăgând după ea un mănunchi de baloane legate cu sfoară. Uitându-se în sus, la cer, încercând să găsească figuri în nori, și sunetul râsului mamei lor. *Nu*, gândi el, *nu pe asta. Nu vreau s-o pierd pe asta...*

Simți o apăsare rece pe frunte. Deschise ochii și îl văzu pe Magnus lăsând mâna în jos. Simon clipi nedumerit la el, cu mintea deodată golită.

— Dar nu m-am gândit la nimic, protestă el.

Ochii de pisică ai lui Magnus erau triști.

— Ba da, te-ai gândit.

Simon aruncă o privire prin cameră, simțindu-se un pic amețit. Ceilalți arătau la fel, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis ciudat; prinse privirea lui Isabelle, bătaia neagră a pleoapelor ei, și se întrebă la ce se gândise ea, la care fericire renunțase.

Un mârâit surd, din centrul pentagramei, îl făcu să-și întoarcă ochii de la Izzy. Azazel stătea cât putea mai la marginea desenului magic, scoțând din gât un lung geamăt de foame. Magnus se întoarse și se uită la el, cu o expresie de dezgust pe față. Mâna îi era strânsă în pumn și ceva părea să strălucească printre degetele lui, de parcă ar fi ținut o lampa-vrăjitoarei. Duse puțin brațul înapoi, și azvârli ce ținea, rapid și într-o parte, în mijlocul pentagramei. Vederea de vampir a lui Simon înregistră mișcarea. Era o mărgică de lumină care crescu în timpul zborului, extinzându-se într-un cerc de multiple imagini. Simon văzu o bucată de ocean azuriu, colțul unei rochii de satin care se înfoia în timp ce persoana ce o purta se învârtea, o fracțiune din chipul lui Magnus, un băiat cu ochi albaștri — și apoi Azazel deschise brațele și cercul de imagini dispăru în corpul lui, ca o bucată de gunoi rătăcit aspirată în fuzelajul unui avion cu reacție.

Azazel tresări. Ochii lui, care aruncaseră străfulgerări de flăcări roșii, ardeau ca focurile de tabără acum, iar vocea îi tremură când vorbi:

— Ahhh. Delicios.

Magnus zise aspru:

— Acum, partea ta din târg.

Demonul își linse buzele.

— Soluția la problema voastră este următoarea. Îmi dați drumul în lume și eu îl iau pe fiul lui Valentine și-l duc de viu în Iad. N-o să moară, prin urmare Jace al vostru o să trăiască, dar o să-și lase toată lumea în urmă și, încetul cu încetul, conexiunea lor se va pierde. Iar voi o să vă aveți prietenul înapoi.

— Și după aceea? zise Magnus, încet. Noi îți dăm drumul în lume și după aceea tu te întorci și te lași legat la loc?

Azazel râse.

— Bineînțeles că nu, magician prostovan. Prețul favorii mele este libertatea mea.

— Libertate? zise Alec, nevenindu-i să creadă. Un Prinț al Iadului, eliberat în lume? Deja ți-am dat amintirile noastre...

— Amintirile au fost prețul pe care l-ați plătit ca să auziți planul meu, zise Azazel. Libertatea mea e ceea ce veți plăti ca să-mi pun planul în acțiune.

— Asta-i o înșelătorie și o știi prea bine, zise Magnus. Ceri imposibilul.

— La fel și voi, zise Azazel. După toate regulile, prietenul vostru este pierdut pentru totdeauna pentru voi. „Căci dacă un om face un jurământ față de Domnul, sau jură să-și lege sufletul cu o legătură, nu-i este îngăduit să-și încalce cuvântul." Și după condițiile vrăjii lui Lilith, sufletele lor sunt legate și amândoi au fost de acord.

— Jace n-ar fi fost niciodată de acord..., începu Alec.

— A rostit cuvintele, a zis Azazel. Din proprie voință sau în pofida voinței, nu contează. Voi îmi cereți să rup o legătură pe care numai Cerul o poate rupe. Dar Cerul n-o să vă ajute; știți asta la fel de bine ca și mine. De aceea oamenii îi invocă pe demoni și nu pe îngeri, nu-i așa? Acesta este prețul pe care-l plătiți pentru intervenția mea. Dacă nu vreți să-l plătiți, atunci trebuie să învățați să acceptați ceea ce ați pierdut.

Fața lui Magnus era palidă și crispată.

— O să ne sfătuim între noi și o să discutăm dacă oferta ta e acceptabilă. Până atunci, *te izgonesc.*

Flutură din mână și Azazael dispăru, lăsând în urmă miros de lemn ars.

Cele patru persoane din încăpere se uitară una la alta, uluite.

— Ceea ce cere el, zise Alec, în cele din urmă, nu este cu putință, nu-i așa?

— Teoretic, orice este posibil, zise Magnus, uitându-se înainte ca într-un abis. Dar să eliberezi un demon căpetenie în lume — nu doar un demon căpetenie, ci un prinț al Iadului, al doilea după însuși Lucifer — distrugerea pe care ar putea s-o aducă...

— Nu e posibil, zise Isabelle, ca Sebastian să aducă tot atât de multă distrugere?

— Așa cum a zis Magnus, interveni Simon, cu amărăciune, orice e posibil.

— S-ar putea să nu fie altă crimă mai mare în ochii Conclavului, zise Magnus. Oricine l-ar elibera pe Azazel în lume ar fi un criminal dat în urmărire generală.

— Dar dacă asta ar însemna să-l distrugă pe Sebastian..., începu Isabelle.

— Nu avem vreo dovadă că Sebastian urzește ceva, zise Magnus. Din câte știm, tot ce vrea este să se stabilească într-o casă frumoasă, la țară, în Idris.

— Cu Clary și Jace? zise Alec, cu îndoială.

Magnus ridică din umeri.

— Cine știe ce vrea de la ei? Poate că se simte singur.

— În niciun caz nu l-ar fi răpit pe Jace de pe acoperișul ăla pentru că avea disperată nevoie de dragostea de frate, zise Isabelle. *Plănuiește ceva.*

Cu toții se întoarseră spre Simon.

— Clary încearcă să afle ce anume. Are nevoie de un pic de timp. Și nu spuneți „Nu avem timp", adăugă el. Știe și ea asta.

Alec își trecu o mână prin părul negru.

— Bine, dar tocmai am pierdut o zi întreagă. O zi pe care n-am avut-o. Gata cu ideile prostești.

Vocea îi era neobișnuit de aspră.

— Alec, zise Magnus.

Puse o mână pe umărul iubitului său; Alec stătea neclintit, uitându-se mânios în podea.

— Ești bine?

Alec își ridică privirea.

— Cine ziceai că ești tu?

Magnus tresări puțin; arăta — pentru prima oară, din câte își putea aduce aminte Simon — de-a dreptul descumpănit. Nu dură decât o clipă, dar a fost.

— *Alexander*, zise el.

— Prea devreme să glumim despre chestia cu amintirea fericită, să înțeleg, zise Alec.

— Crezi?

Vocea lui Magnus se însufleți.

Înainte de a mai putea spune ceva, ușa se deschise de perete și Maia cu Jordan intrară. Obrajii lor erau roșii de frig și — văzu Simon cu o mică tresărire — Maia purta jacheta de piele a lui Jordan.

— Tocmai ne-am întors de la stația de poliție, zise ea, entuziasmată. Luke nu s-a trezit încă, dar se pare c-o să fie bine... Se întrerupse, uitându-se în jur la pentagrama încă mocnind, la vălătucii de fum negru și la petele de arsură de pe podea. OK, *ce* ați făcut voi aici?

Cu ajutorul unei iluzii magice și a abilității lui Jace de a-și face avânt și a se ridica într-un braț pe un pod arcuit vechi, Clary și Jace reușiră să scape de poliția italiană fără să fie arestați. Odată ce se opriră din alergat, se prăbușiră la picioarele zidului unei clădiri, râzând, unul lângă altul, ținându-se de mână. Clary simți o clipă de pură fericire și își sprijini capul de umărul lui Jace, aducându-și aminte, cu o voce interioară aspră, că *acesta nu era el*, înainte ca râsul ei să se stingă.

Jace păru să-i ia tăcerea subită drept un semn că era obosită. O ținu de mână degajat în timp ce-și continuară drumul înapoi, pe strada de unde plecaseră, din lungul canalului cu câte un pod la ambele capete. Între acestea, Clary recunoscu imobilul șters, fără nimic deosebit, din care ieșiseră. O trecu un fior.

— Frig?

Jace o trase spre el și o sărută; era mult mai înalt decât ea, încât fie trebuia să se aplece, fie s-o ridice pe ea; în cazul de față recurse la a doua metodă, iar ea își înăbuși o exclamație când el o ridică și o împinse *prin* zidul casei. Așezând-o la podea, închise cu piciorul o ușă — care apăruse brusc în spatele lor — trântind-o, și se pregătea să-și scoată jacheta când se auzi un chicotit înfundat.

Clary se desprinse din brațele lui Jace când toate luminile se aprinseră deodată în jurul lor. Sebastian ședea pe sofa, cu picioarele sprijinite pe măsuța de cafea. Părul lui blond era ciufulit; ochii îi erau negri

și sticloși. Nu era singur. Mai erau două fete cu el, de o parte și de alta. Una era blondă, puțin cam prea sumar îmbrăcată, într-o fustă mini sclipitoare și un top cu paiete. Își ținea mâna răschirată pe pieptul lui Sebastian. Cealaltă era mai tânără, cu înfățișare mai blândă, cu părul negru tuns scurt, o bentiță roșie de catifea pe frunte și o rochie neagră, de dantelă.

Clary simți cum nervii i se încordează. *Vampiri*, gândi ea. Nu știa cum de știa, dar îi era clar — fie din pricina luciului alb cerat al pielii fetei cu părul negru, fie din adâncul nesfârșit al ochilor ei, sau poate Clary pur și simplu învățase să simtă lucrurile acestea, așa cum se presupune că toți vânătorii de umbre le simt. Și fata știu că ea știa, Clary își dădu seama. Fata îi rânji, arătându-și colții mici și ascuțiți, apoi se aplecă să și-i plimbe peste clavicula lui Sebastian. Pleoapele lui se zbătură, genele blonde coborând peste ochii negri. Se uită la Clary printre ele, ignorându-l pe Jace.

— Ți-a plăcut la mica voastră întâlnire?

Clary își dori să-i fi putut răspunde ceva grosolan, în schimb dădu numai din cap.

— Bine, atunci, nu stați și voi cu noi? zise el, arătând spre el și spre cele două fete. Să beți ceva?

Fata cu părul negru râse și îi spuse ceva în italiană lui Sebastian, cu vocea întrebătoare.

— *No*, zise Sebastian. *Lei è mia sorella.*

Fata se lăsă înapoi pe canapea, părând dezamăgită. Clary avea gura uscată. Deodată simți mâna lui Jace peste a ei, cu degetele bătătorite și aspre.

— Nu prea cred, zise el. O să mergem sus. Ne vedem dimineață.

Sebastian își flutură degetele, iar inelul Morgenstern de pe mâna lui prinse o rază de lumină, scânteind ca un foc de semnalizare.

— *Ci vediamo.*

Jace o conduse pe Clary afară din living și sus, pe scara de sticlă; abia când ajunseră pe culoar ea simți că-și recăpătase respirația. Una era acest Jace diferit. Alta era Sebastian. Senzația de amenințare care se răspândea din el era ca fumul unui foc.

— Ce-a spus? întrebă ea. În italiană?

— A spus „Nu, ea e sora mea", răspunse Jace.

Dar nu preciză și ce îl întrebase fata pe Sebastian.

— Face asta des? întrebă ea.

Se opriseră în dreptul camerei lui Jace, în prag.

— Aduce fete aici?

Jace o mângâie ușor pe față.

— Face ce vrea și eu nu întreb, zise el. Ar putea aduce cu el și un iepure roz de un metru optzeci într-un costum de baie, dacă vrea. Nu e treaba mea. Dar dacă mă întrebi *pe mine* dacă am adus vreo fată aici, răspunsul e nu. Nu vreau pe nimeni decât pe tine.

Nu asta întrebase ea, dar dădu totuși din cap, ca și când s-ar fi liniștit.

— Nu vreau să merg să stăm cu ei.

— Poți dormi cu mine în camera mea, în noaptea asta.

Ochii lui aurii erau luminoși, în întuneric.

— Sau poți dormi în dormitorul principal. Știi că eu nu ți-aș cere niciodată...

— Vreau să fiu cu tine, zise ea, surprinsă de propria vehemență.

Poate că numai ideea de a dormi în acel dormitor, în care dormise mai înainte Valentine, unde sperase să trăiască din nou împreună cu mama ei, era prea mult. Sau poate că era obosită. Nu mai petrecuse decât o singură noapte cu Jace în același pat, când dormiseră și numai mâinile li se atinseseră, de parcă o sabie scoasă din teacă ar fi fost pusă între ei.

— Dă-mi o secundă să fac ordine în cameră. E dezastru.

— Da, când am intrat în ea, mai devreme, cred că *se poate să fi văzut într-adevăr un fir de praf pe pervaz.* Ar fi bine să te ocupi de asta.

El o trase ușurel de o șuviță de păr, prefirând-o printre degete.

— Nu ca să acționez efectiv împotriva intereselor mele, dar ai nevoie de ceva în care să dormi? Pijama sau...

Ea se gândi la garderoba plină de haine din dormitorul principal. Trebuia să se obișnuiască cu gândul. Ar fi putut începe chiar din momentul acela.

— O să-mi iau o cămașă de noapte.

Bineînțeles, se gândi ea câteva momente mai târziu, stând în fața unui sertar deschis, genul de cămăși de noapte pe care bărbații le cumpărau pentru că-și doreau ca femeile din viața lor să le poarte nu erau *neapărat* genul de lucruri pe care ți le-ai fi putut cumpăra tu însăți. Clary dormea de obicei într-un maiou și în pantaloni scurți de pijama, dar aici totul era mătase, dantelă sau mai nimic, sau toate trei. Se opri în cele din urmă la o cămășuță care-i ajungea până la jumătatea coapselor. Se gândi la unghiile cu ojă roșie ale fetei de la parter, cea cu mâna pe pieptul lui Sebastian. Unghiile ei de la mână erau roase, iar cele de la picioare nu fuseseră niciodată decorate cu mai mult decât lac transparent. Se întrebă cum ar fi fost să fi semănat mai mult cu Isabelle, atât de conștientă de puterea feminină pe care o puteai mânui ca pe o armă, în loc să te holbezi la ea nedumerită, ca la un dar de casă nouă pe care habar n-ai unde să-l pui.

Atinse inelul de aur de pe degetul ei pentru noroc, înainte de a se îndrepta spre dormitorul lui Jace. El stătea pe pat, cu bustul gol și în pantaloni de pijama negri, citind dintr-o carte într-un con de lumină galbenă de la veioza de pe noptieră. Ea rămase în picioare o clipă, uitându-se la el. Îi putea vedea mușchii jucând delicat pe sub piele când dădea pagina — și îi mai putu vedea Pecetea lui Lilith, imediat deasupra inimii. Nu arăta ca restul împletiturilor negre ale Peceților lui; era roșu-argintie, ca sângele amestecat cu mercur. Părea să nu-și aibă locul pe el.

Ușa se închise ușor în urma ei cu un declic, iar Jace își ridică ochii. Clary îi văzu schimbarea de pe față. Poate că ea nu se dădea în vânt după cămăși de noapte, însă lui în mod sigur îi plăceau. Expresia de pe fața lui îi făcu pielea să se înfioare.

— Ți-e frig?

El dădu păturile la o parte; ea urcă în pat lângă el, în timp ce el puse cartea pe noptieră, apoi se strecurară împreună sub cuverturi, până când ajunseră față în față. Stătuseră întinși în barcă, sărutându-se, cu orele, după cum i se păruse, dar asta era altceva. Aceea fusese afară, în public, sub privirile orașului și ale stelelor. Aceasta era o subită intimitate, doar

ei doi sub pătură, amestecându-și respirațiile și căldura corpurilor. Nu era nimeni să-i privească, nimeni să-i oprească, niciun *motiv* să se oprească. Când el întinse mâna și îi cuprinse obrazul în palma lui, ea avu impresia că bubuitul propriului sânge în urechi avea s-o surzească.

Ochii lor erau atât de aproape încât ea putea vedea desenul de auriu și auriu-închis din irisurile lui, ca un mozaic de opal. Îi fusese frig atât de multă vreme, iar acum se simțea de parcă avea febră și se topea, în același timp, dizolvându-se în el — și abia de se atingeau. Ea descoperi că privirea îi era atrasă spre locurile unde el era cel mai vulnerabil — tâmple, ochi, pulsul de la baza gâtului, dorindu-și să-l sărute acolo, să-i simtă bătăile inimii pe buze.

Mâna lui dreaptă, plină de cicatrice, se plimbă în josul obrazului ei, peste umăr și talie, într-o lungă mângâiere care se sfârși pe șold. Acum putea înțelege de ce bărbaților le plăceau atât de mult cămășile de noapte de mătase. Nu exista nicio frecare, era ca și când ți-ai fi lăsat mâinile să alunece peste sticlă.

— Spune-mi ce vrei, zise el într-o șoaptă care nu-i putu ascunde răgușeala din voce.

— Vreau doar să mă ții în brațe, zise ea. În timp ce dorm. Asta-i tot ce vreau în clipa asta.

Degetele lui, care trasau cercuri lente pe șoldul ei, încremeniră.

— Asta-i tot?

Nu era tot ce voia. Ceea ce voia ea era să-l sărute până când pierdea noțiunea spațiului și a timpului, așa cum i se întâmplase în barcă, să-l sărute până când uita cine e și de ce se află acolo. Voia să se folosească de el ca de un drog.

Dar asta era o idee proastă.

El o urmări, neliniștit, iar ea își aminti când îl văzuse prima oară și cum gândise că i se părea deopotrivă mortal și frumos, ca un leu. *Ăsta e un test*, gândi ea. Și poate unul periculos.

— Asta-i tot.

Pieptul lui se ridică și coborî. Pecetea lui Lilith părea să-i pulseze pe piele, imediat deasupra inimii. Mâna lui se strânse pe șoldul ei. Ea-și putu auzi propria respirație, la fel de puțin adâncă precum refluxul.

El o trase mai aproape, întorcând-o cu spatele la el, până când ajunseră să stea lipiți unul de altul ca lingurile. Ea își înghiți un icnet. Pielea lui era fierbinte, de parcă ar fi avut febră. Dar brațele încolăcite în jurul ei erau familiare. Amândoi se potriviră unul lângă celălalt, ca de obicei, capul ei sub bărbia lui, șira spinării ei lipită de mușchii tari ai pieptului și abdomenului lui, picioarele ei peste ale lui.

— Bine, șopti el și ea îi simți răsuflarea în ceafă, făcându-i pielea de găină pe tot corpul. Atunci o să dormim.

Și asta a fost tot. Treptat, corpul ei se relaxă, bătăile inimii ei se domoliră. Simțea brațele lui Jace în jurul ei ca întotdeauna. Confortabil. Își prinse și ea brațele peste ale lui și închise ochii, închipuindu-și patul lor desprins de această ciudată închisoare, plutind prin spațiu sau la suprafața oceanului, numai ei doi, singuri.

Dormi astfel, cu capul vârât sub bărbia lui Jace, cu șira spinării lipită de trupul lui, cu picioarele lor împletite. A fost cel mai bun somn pe care l-a avut după atâtea săptămâni.

Simon stătea pe marginea patului în camera de oaspeți a lui Magnus, uitându-se la sacul de umăr pe care-l ținea în poală.

Putea auzi voci din living. Magnus le explica Maiei și lui Jordan ce se întâmplase în seara aceea, Izzy intervenind uneori cu câte un detaliu. Jordan spusese ceva despre faptul c-ar trebui să comande niște mâncare chinezească, să nu moară de foame; Maia râsese și spusese că, atâta vreme cât nu era de la Lupul de Jad, era în regulă.

Să moară de foame, gândi Simon. Începuse să-i fie foame — destul cât să o simtă ca pe-o contracție în toate venele. Era o altfel de foame decât cea omenească. Se simțea eviscerat, gol pe dinăuntru. Dacă l-ai fi lovit, își zise el, ar fi răsunat ca un clopot.

— Simon.

Ușa lui se deschise și Isabelle se strecură înăuntru. Părul ei negru atârna desfăcut, ajungându-i aproape până la talie.

— Te simți bine?

— Sunt bine.

Ea îi văzu sacul de umăr în brațe și umerii i se încordară.

— Pleci?

— Păi, nu plănuisem să stau pentru totdeauna, zise Simon. Vreau să spun, noaptea trecută a fost... altfel. Mi-ai cerut...

— Ai dreptate, zise ea, pe un ton nefiresc de voios. Ei bine, te poți întoarce acasă cu Jordan și cu Maia, cu mașina. I-ai observat pe ăștia doi, apropo?

— Ce să observ la ei?

Ea-și coborî vocea.

— Ceva *sigur* s-a întâmplat între ei în mica lor călătorie. Se poartă ca un cuplu acum.

— Păi, asta-i bine.

— Ești gelos?

— Gelos? repetă el, confuz.

— Adică, tu și Maia... Flutură din mână, uitându-se la el, printre gene. Ați fost...

— Oh. Nu. Nu, nicidecum. Mă bucur pentru Jordan. Asta o să-l facă foarte fericit.

Și vorbea serios.

— Bine.

Isabelle îl privi deschis, atunci, și el văzu că obrajii îi erau îmbujorați, și nu din cauza frigului.

— Mai rămâi aici și la noapte, Simon?

— Cu tine?

Ea dădu din cap, fără să se uite la el.

— Alec o să se ducă să-și mai ia niște haine de la Institut. M-a întrebat dacă vreau să mă întorc cu el, dar eu... aș prefera să rămân aici, cu tine. Își ridică bărbia și îl privi în ochi: Nu vreau să dorm singură. Dacă rămân aici, rămâi și tu cu mine?

El își dădu seama ce mult o costa să întrebe.

— Sigur, zise el, cât mai senin cu putință, alungându-și foamea din minte sau măcar încercând s-o alunge.

Ultima oară când încercase să uite să se mai hrănească, sfârșise cu Jordan smulgându-l de pe o Maureen semiconștientă.

Dar asta se întâmplase când nu se hrănise zile de-a rândul. Acum era altceva. Își cunoștea limitele. Era sigur de asta.

— Sigur, zise el din nou. Ar fi grozav.

Camille îi zâmbi compătimitor lui Alec, de pe divan.

— Deci unde crede Magnus că ești acum?

Alec, care pusese o scândură peste două blocuri de zgură ca să încropească o bancă, își întinse picioarele lui lungi și își privi bocancii.

— La Institut, să iau niște haine de schimb. Voiam să mă duc până la Harlemul spaniol, dar am venit în schimb aici.

Ea își mijii ochii.

— Și de ce, mă rog?

— Pentru că nu pot s-o fac. Nu-l pot ucide pe Raphael.

Camille își aruncă brațele în sus.

— Și de ce nu? Ai vreo legătură personală cu el?

— Abia dacă-l cunosc, zise Alec. Dar să-l ucid înseamnă să încalc cu bună-știință Legea Acordurilor. Nu că n-aș mai fi încălcat Legile până acum, dar e o deosebire între a le încălca pentru scopuri bune și a le încălca pentru unele egoiste.

— Oh, Doamne! Camille începu să se plimbe în sus și-n jos. Scutește-mă de nefilimi cu conștiință.

— Îmi pare rău.

Ea-și îngustă ochii.

— Îți pare rău? O să te *fac* eu... Se întrerupse, apoi continuă pe o voce mult mai stăpânită. Alexander, cum rămâne cu Magnus? Dacă o să continuați ca până acum, o să-l pierzi.

Alec o privi cum se mișcă, felin și stăpânit, fără nicio emoție pe față în afară de o simpatie curioasă.

— Unde s-a născut Magnus?

Camille râse.

— Nu știi nici măcar asta? Dumnezeule! În Batavia, dacă vrei să știi. Pufni cu dispreț la expresia lui nedumerită. Indonezia. Bineînțeles, pe atunci insulele arhipelagului se numeau Indiile de Est Olandeze. Mama

lui era o băștinașă, cred; tatăl era un colonialist oarecare. Mă rog, nu tatăl lui *adevărat*.

Buzele ei schițară un zâmbet.

— Cine a fost tatăl lui adevărat?

— Tatăl lui Magnus? Păi, un demon, bineînțeles.

— Da, dar *care* demon?

— De ce-ar putea să conteze, Alexander?

— Am o bănuială, continuă Alec cu încăpățânare, că e un demon foarte puternic, de prim rang. Însă Magnus nu vrea să vorbească despre el.

Camille se lăsă să cadă pe divan, cu un suspin.

— Ei bine, firește că nu vrea. Trebuie să-ți păstrezi o parte din taine într-o relație, Alec Lightwood. O carte pe care cineva n-a citit-o încă e întotdeauna mult mai interesantă decât una pe care a învățat-o pe de rost.

— Vrei să spui că eu îi spun prea multe? contraatacă Alec, pe baza sfatului sugerat.

Undeva, în această carcasă rece, frumoasă, de femeie, era cineva care împărtășise cu el o experiență unică — iubise și fusese iubită de Magnus. Cu siguranță trebuia să știe ea ceva, vreun secret, vreo cheie care l-ar fi putut împiedica să strice totul.

— Aproape sigur. Deși, tu ești în viață de atât de puțin timp, încât nu-mi pot imagina cât de multe i-ai fi putut spune. Cu siguranță trebuie să fi rămas fără anecdote.

— Ei bine, mie mi se pare limpede că nici politica ta de a nu-i spune nimic n-a dat roade.

— Eu n-am fost atât de interesată de a-l păstra precum ești tu.

— Păi, spuse Alec, știind că era o idee proastă, dar neputându-se abține, dacă *ai fi fost* interesată de a-l păstra, ce ai fi făcut altfel?

Camille oftă teatral.

— Lucrul pe care tu ești prea tânăr ca să-l înțelegi e că noi toți ascundem câte ceva. Le ascundem de iubiții noștri pentru că vrem să ne prezentăm în cea mai bună lumină, dar și pentru că, dacă e dragoste adevărată, așteptăm de la cel iubit să înțeleagă pur și simplu, fără să

mai fie nevoie să întrebe. Într-o relație adevărată, de genul care poate dura de-a lungul veacurilor, există o comuniune ne-vorbită.

— D-dar, se bâlbâi Alec, eu aș fi crezut că el ar fi vrut ca eu să-mi deschid sufletul. Vreau să spun, eu foarte greu am reușit să mă deschid față de cei pe care îi cunoșteam de-o viață — ca Isabelle sau Jace...

Camille pufni.

— Asta-i altceva, zise ea. Nu mai ai nevoie de alți oameni în viața ta, odată ce ai găsit adevărata dragoste. Nu-i de mirare că Magnus simte că nu poate fi deschis față de tine, când tu te bazezi atât de mult pe alte persoane. Când e dragoste adevărată, ar trebui ca fiecare dintre voi să preîntâmpine celuilalt fiecare dorință, fiecare nevoie... Asculți ce-ți spun, tinere Alexander? Căci sfatul meu e prețios și nu-l acord prea des...

Camera era scăldată într-o lumină transparentă de apus de soare. Clary se ridică în capul oaselor, privindu-l pe Jace cum doarme. El era întins pe o parte, cu părul de culoarea aramei în aerul albăstrui. Obrazul îi era sprijinit pe braț, într-o poziție de copil. I se putea vedea cicatricea în formă de stea de pe umăr, ca și modelul runelor vechi de pe brațele, spatele și lateralul corpului său.

Se întrebă dacă și alți oameni ar fi găsit cicatricele la fel de frumoase cum le găsea ea sau dacă numai ea le vedea astfel, pentru că îl iubea și acestea făceau parte din el. Fiecare dintre ele spunea povestea unui moment. Unele chiar îi salvaseră viața.

El murmură în somn și se răsuci pe spate. Mâna lui, cu runa Vederii distinctă și neagră pe dosul ei, i se odihnea pe burtă, iar deasupra era singura rună pe care Clary nu o găsea frumoasă: runa lui Lilith, cea care îl lega de Sebastian.

I se părea că pulsează, ca medalionul lui Isabelle, ca o a doua inimă.

Fără niciun zgomot, ca pisica, se ridică în pat, în genunchi. Întinse mâna și luă pumnalul Herondale din perete. Fotografia cu ea și Jace căzu, eliberată, rotindu-se prin aer înainte de a ateriza cu fața în jos pe podea.

Înghiți în sec și se uită din nou la el. Chiar și acum, era atât de viu, încât părea să iradieze dinăuntru, ca luminat de un foc interior. Cicatricea de pe piept îi pulsa regulat.

Ridică pumnalul.

✡

Clary se trezi cu o tresărire, cu inima bătându-i gata să-i spargă pieptul. Camera se învârti în jurul ei ca un carusel: era încă întuneric și brațul lui Jace era în jurul ei, răsuflarea lui caldă, în ceafa ei. Îi putea simți bătăile inimii în coloană. Închise ochii, înghițind gustul amar din gură.

Fusese un vis. Doar un vis.

Dar acum îi era cu neputință să mai adoarmă la loc. Se ridică în capul oaselor cu grijă, dându-i binișor la o parte brațul lui Jace, și se dădu jos din pat.

Podeaua era rece ca gheața, iar ea tresări când o atinse cu tălpile goale. Găsi clanța ușii în semiîntuneric și o deschise brusc. Și înlemni.

Deși nu existau ferestre în holul de afară, acesta era luminat de lustre. Bălți de ceva ce părea lipicios și negru murdăreau podeaua. De-a lungul unui perete zugrăvit în alb se vedea clar amprenta însângerată a unei mâini. Sângele stropea peretele la intervale ce conduceau spre scări, unde era o singură pată lungă și întunecată.

Clary se uită spre camera lui Sebastian. Era liniște, ușa era închisă, nicio lumină nu se vedea pe dedesubt. Ea se gândi la fata blondă cu bluza de paiete, uitându-se în sus la el. Se mai uită o dată la urma de mână. Era ca un mesaj, o mână întinsă spunând *Stop*.

Și atunci ușa lui Sebastian se deschise.

El ieși pe culoar. Purta o bluză flaușată peste jeanșii negri și părul alb-argintiu îi era ciufulit. Căsca; o văzu și cu o clipă întârziere tresări și se mai uită o dată la ea, cu o expresie de netrucată surprindere pe față.

— Ce faci, de ce ești trează?

Clary își ținu respirația. Aerul avea un gust metalic.

— Ce fac eu? Ce faci *tu*?

— Mă duc până jos să iau niște prosoape ca să curăț mizeria asta, zise el, cu naturalețe. Vampirii și jocurile lor...

— Asta nu arată ca rezultatul unui *joc*, zise Clary. Fata — fata umană care era cu tine — ce s-a întâmplat cu ea?

— S-a speriat puțin când a văzut colții. Se mai întâmplă, uneori. La vederea expresiei lui Clary, izbucni în râs. Dar s-a dat pe brazdă.

Ba chiar a vrut mai mult. Acum doarme în patul meu, dacă vrei să verifici și să fii sigură că e vie.

— Nu... Nu e nevoie.

Clary își lăsă privirea în jos. Ar fi vrut să mai aibă pe ea și altceva în afara cămășuței de mătase. Se simțea dezbrăcată.

— Dar tu?

— Mă întrebi dacă sunt bine?

Nu asta îl întrebase, dar Sebastian părea încântat. Își trase gulerul bluzei într-o parte, iar ea putut vedea două înțepături clare, imediat deasupra claviculei.

— Aș putea folosi o *iratze*.

Clary nu răspunse.

— Vino în living, zise el și-i făcu semn să-l urmeze, trecând prin fața ei, desculț, spre scările de sticlă.

După un moment, ea făcu ce-i ceruse. El aprinse luminile din mers, astfel încât, atunci când ajunseră la bucătărie, aceasta era scăldată într-o lumină caldă.

— Vin? o întrebă, deschizând ușa frigiderului.

Ea se cocoță pe unul dintre scaunele de la bar, netezindu-și cămașa de noapte pe picioare.

— Doar apă.

Îl urmări când el umplu două pahare de apă minerală — unul pentru ea, unul pentru el. Mișcările lui sigure, economice, erau ca ale lui Jocelyn, dar stăpânirea cu care se mișca trebuie să-i fi fost cultivată de Valentine. Îi amintea de felul în care se mișca Jace, ca un dansator bine pregătit.

El împinse paharul ei cu o mână, cu cealaltă ducându-și paharul la gură. Când termină de băut, trânti paharul pe bar.

— Probabil că știi asta, dar când îți faci de cap cu vampirii, ți se face sete.

— De ce ar trebui să știu?

Întrebarea îi ieși mai agresivă decât voise.

El ridică din umeri.

— Mi-am închipuit că te-ai jucat de-a mușcatul cu Diurnul ăla.

— Simon și cu mine n-am jucat niciodată *jocuri de-a mușcatul*, zise ea, pe un ton glacial. De fapt, nu pot să înțeleg de ce ar vrea cineva ca vampirii să se hrănească din ei, dinadins. Nu-i urăști și-i disprețuiești pe repudiați?

— Nu, zise el. Nu mă confunda cu Valentine.

— Mda, murmură ea. E și greu de greșit.

— Nu-i vina mea că arăt exact ca el și că tu arăți exact ca *ea*.

Gura lui se schimonosi într-o expresie de dezgust când se gândi la Jocelyn. Clary se uită urât la el.

— Vezi, iar începi. Întotdeauna te uiți așa la mine.

— Așa cum?

— De parcă am ars adăposturi de animale ca să mă amuz și mi-am aprins țigările cu orfani.

Își turnă încă un pahar cu apă. Când el își întoarse capul, ea văzu că urmele de înțepătură de la gâtul lui începuseră deja să se vindece.

— Ai ucis un copil, zise ea tăios, știind din clipa în care rosti cuvintele că ar fi trebuit să-și țină gura, continuând cu prefăcătoria că nu-l credea un monstru pe Sebastian.

Dar *Max*. Era încă viu în mintea ei ca prima oară când îl văzuse, adormit pe canapea la Institut, cu o carte în poală și ochelarii ștui pe fața lui micuță.

— Pentru așa ceva nu poți fi iertat niciodată.

Sebastian respiră scurt.

— Deci asta e, zise el. Cu cărțile pe masă atât de curând, surioară?

— Ce-ți închipuiai?

Vocea ei sună firavă și obosită chiar și în urechile ei, însă el tresări de parcă l-ar fi pălmuit.

— M-ai crede dacă ți-aș spune că a fost un accident? zise el, așezând paharul jos. N-am vrut să-l omor. Ci doar să-l las fără cunoștință, ca să nu spună...

Clary îl amuți cu o privire. Știa că nu-și putea ascunde ura din ochi: știa că ar fi trebuit, știa că era cu neputință.

— Asta am vrut. Am vrut să-l las fără cunoștință, cum am făcut și cu Isabelle. Numai că nu mi-am apreciat bine forța.

— Și Sebastian Verlac? Cel adevărat? L-ai ucis, nu-i așa?

Sebastian se uită la mâinile lui ca și când i-ar fi fost străine: în jurul încheieturii de la mâna dreaptă avea un lanț de argint cu o plăcuță, ca o brățară de identificare — ascunzând cicatricea făcută de Isabelle când îi retezase mâna.

— N-ar fi trebuit să riposteze...

Dezgustată, Clary dădu să se dea jos de pe scaun, dar Sebastian o prinse de mână, trăgând-o spre el. Pielea lui era fierbinte, iar ea își aminti, în Idris, momentul în care atingerea lui o arsese.

— Jonathan Morgenstern l-a ucis pe Max. Dar dacă eu nu mai sunt aceeași persoană? N-ai observat că nici măcar nu mai folosesc același nume?

— Dă-mi drumul.

— Crezi că Jace e diferit, zise Sebastian, liniștit. Crezi că el nu mai e aceeași persoană, că sângele meu l-a schimbat. Nu-i așa?

Ea încuviință din cap, fără să spună nimic.

— Atunci, de ce ți-e atât de greu să crezi că schimbarea s-a petrecut și invers? Poate că sângele lui m-a schimbat pe mine. Poate că nu mai sunt aceeași persoană care am fost.

— L-ai înjunghiat pe Luke, zise ea. Cineva la care eu țineam. Cineva pe care îl iubeam...

— Era gata să mă spulbere cu o armă, zise Sebastian. Tu îl iubești; eu nu-l cunosc. Mi-am salvat viața și pe a lui Jace, totodată. Poți pricepe asta?

— Și poate că nu faci decât să spui ce crezi că e nevoie să spui ca să mă faci să am încredere în tine.

— Oare persoanei care obișnuiam să fiu i-ar păsa dacă ai tu încredere în mine?

— Dacă ai urmări ceva.

— Poate că vreau doar o soră.

La acestea, ochii ei se ridicară imediat spre ai lui — fără să vrea, fără să-i vină să creadă.

— Tu nu știi ce-i aia familie, zise ea. Sau cum ar fi cu o soră, dacă ai avea vreuna.

— Dar am una.

Vorbi cu voce joasă. Pe gulerul bluzei lui erau pete de sânge, unde-i atingea pielea.

— Îți dau o șansă. Să vezi că tot ceea ce facem Jace și cu mine e ceea ce trebuie. Tu poți să-mi dai o șansă?

Ea se gândi la acel Sebastian pe care îl cunoscuse în Idris. Îl auzise vorbind amuzat, prietenos, detașat, ironic, pătimaș și mânios. Niciodată nu-l auzise rugând.

— Jace are încredere în tine, zise el. Dar eu nu am. El crede că îl iubești destul de mult cât să renunți la tot ce ai prețuit sau în care ai crezut, ca să vii să fii cu el. Orice ar fi.

Ea își încleștă maxilarul.

— Și de unde știi tu că n-aș face-o?

El râse.

— Pentru că ești sora *mea*.

— Noi doi nu semănăm deloc, îl contrazise ea și văzu zâmbetul care își făcea loc, încet, pe fața lui.

Își înghiți restul cuvintelor, dar deja era prea târziu.

— Asta spuneam și eu, zise el. Dar las-o baltă, Clary. Ești aici. Nu te mai poți întoarce. Ți-ai legat soarta de a lui Jace. Ai putea foarte bine s-o faci fără rezerve. Să iei parte la ceea ce se întâmplă. Apoi poate c-o să-ți schimbi și părerea despre... mine.

Fără să se uite la el, ci jos, în podeaua de marmură, ea dădu din cap, foarte ușor.

El întinse mâna și-i îndepărtă părul care îi căzuse în ochi, iar luminile bucătăriei făcură să-i scânteieze brățara pe care o purta, cea pe care o observase ea mai devreme, cu niște litere gravate pe ea. *Acheronta movebo*. Îndrăzneață, ea îl prinse de încheietură.

— Ce înseamnă asta?

El se uită la mâna ei, atingându-i argintul de la încheietură.

— Înseamnă „Asta vor păți întotdeauna tiranii". O port ca să-mi aducă aminte de Conclav. Se zice că asta au strigat romanii care l-au ucis pe Cezar, împiedicându-l să devină dictator.

— Trădători, zise Clary, lăsând mâna jos.

Ochii lui Sebastian străfulgerară.

— Sau luptători pentru libertate. Istoria e scrisă de învingători, surioară.

— Și tu intenționezi să scrii partea asta?

El îi rânji în față, cu ochii înveseliți.

— Fii sigură că da.

12

MATERIE CEREASCĂ

CÂND ALEC SE ÎNTOARSE LA APARTAMENTUL LUI MAGNUS, TOATE luminile erau stinse, dar în living se vedea o strălucire de flacără alb-albăstrie. Îi luă câteva momente ca să-și dea seama că venea de la pentagramă.

Își scoase pantofii la ușă și lipăi cât putu mai fără zgomot până în dormitorul principal. Camera era întunecată, singura lumină venind de la ghirlanda de beculețe de Crăciun întinsă în jurul ferestrei. Magnus dormea pe spate, cu păturile trase până la mijloc și mâna odihnindu-i-se pe burta cu buricul dezgolit.

Alec se dezbrăcă grăbit, rămânând în boxeri, și urcă în pat, sperând să nu-l trezească pe Magnus. Din nefericire, nu-l pusese la socoteală pe Președintele Miau, care se vârâse sub pături. Cotul lui Alec nimeri fix peste coada motanului, iar Președintele miorlăi și țâșni jos din pat, făcându-l pe Magnus să se ridice în capul oaselor, clipind buimac.

— Ce se întâmplă?

— Nimic, zise Alec, înjurând în gând motanul. Nu puteam să dorm.

— Deci ai fost pe afară? Magnus se întoarse pe o parte și atinse umărul gol al lui Alec. Ai pielea rece și miroși a noapte.

— M-am plimbat puțin, zise Alec, bucuros că era prea întuneric în cameră ca Magnus să-i vadă bine fața.

Știa că nu se pricepea deloc să mintă.

— Cam pe unde?

Trebuie să-ți păstrezi o parte din taine într-o relație, Alec Lightwood.

— Prin diverse locuri, zise Alec, vag. Știi tu. Locuri misterioase.

— Locuri misterioase?

Alec dădu din cap.

Magnus se trânti din nou pe perne.

— Văd c-ai fost prin Orașul-nebun, murmură el, închizând ochii. Mi-ai adus ceva?

Alec se aplecă și îl sărută pe Magnus pe gură.

— Doar asta, zise el șoptit, retrăgându-se, dar Magnus, care începuse să zâmbească, îl prinsese deja de brațe.

— Ei bine, dacă tot ai de gând să mă trezești, zise el, ai putea să mă faci să nu regret, și îl trase pe Alec peste el.

Având în vedere că deja petrecuseră o noapte împreună în pat, Simon nu se așteptase ca a doua sa noapte cu Isabelle să fie chiar atât de stânjenitoare. Dar, pe de altă parte, de data asta Isabelle nu mai era băută, nici adormită și în mod evident aștepta ceva de la el. Problema era că el nu știa sigur ce anume.

Îi dăduse o cămașă de-a lui să se îmbrace și își întorsese, politicos, capul când ea se urcase în pat, vârându-se sub pătură, și se trăsese lângă perete, ca să-i lase destul loc.

El nu se osteni să se schimbe, ci doar își scoase pantofii și șosetele și se urcă lângă ea în tricou și în jeanși. Rămaseră întinși unul lângă altul un moment, apoi Isabelle se întoarse spre el, întinzând cu stângăcie un braț peste el. Genunchii li se atingeau. Una dintre unghiile de la picioarele lui Isabelle îi zgâria glezna. El încercă să se ridice puțin și atunci se dădu cap în cap cu Isabelle.

— Au! protestă ea. N-ar trebui să fii mai bun la treaba asta?

Simon fu nedumerit.

— De ce?

— Toate nopțile alea pe care le-ai petrecut în patul lui Clary, strânși în frumoasele voastre îmbrățișări platonice, zise ea, lipindu-și fața de umărul lui, înăbușindu-și astfel vocea. Mi-am închipuit...

— Doar am *dormit*, zise Simon.

Nu voia să spună nimic despre cum Clary își găsea locul perfect lângă el, despre faptul că a fi în pat cu ea era la fel de natural ca respiratul, despre cum mirosul părului ei îi aducea aminte de copilărie, de soare, de simplitate și de grație. Avea sentimentul că asta n-ar fi ajutat la nimic.

— Știu. Dar eu nu *dorm* doar, zise Isabelle, enervată. Cu oricine. Nu stau toată noaptea de obicei. Aproape niciodată.

— Ai spus că vrei să...

— Oh, taci din gură, zise ea și-l sărută.

Asta a fost oarecum ceva mai reușit. O mai sărutase pe Isabelle și înainte. Îi plăcea consistența buzelor ei moi, modul în care mâinile lui se simțeau în părul ei lung, negru. Dar când ea se lipi de el, el îi simți totodată căldura corpului, picioarele ei lungi și goale, pulsul sângelui ei — și pocnetul colților când îi ieșiră din teci.

Se trase înapoi, grăbit.

— *Acum* ce mai e? Nu vrei să mă săruți?

— Ba da, încercă el să spună, dar colții îl împiedicară.

Isabelle făcu ochii mari.

— Oh, ți-e foame, zise ea. Când a fost ultima oară când ai băut niște sânge?

— Ieri, izbuti el să spună, cu greu.

Ea se lăsă pe perna lui. Ochii ei erau incredibil de mari, negri și lucioși.

— Poate c-ar trebui să te hrănești, zise ea. Știi ce se întâmplă dacă n-o faci.

— N-am nicio pungă de sânge la mine. Va trebui să mă întorc la apartamentul meu, zise Simon.

Colții deja începuseră să i se retragă.

Isabelle îl prinse de braț.

— Nu e nevoie să bei sânge rece de animal. Sunt eu aici.

Șocul spuselor ei a fost ca o descărcare de energie prin tot corpul, punându-i nervii pe foc.

— Nu vorbești serios.

— Ba bineînțeles că da.

Începu să-și descheie nasturii cămășii pe care o purta, dezgolindu-și gâtul, clavicula, unde traiectoria venelor abia se vedea pe sub pielea palidă. Cămașa se desfăcu. Sutienul ei albastru acoperea mai mult decât ar fi acoperit multe costume de baie, dar Simon își simți gura uscându-i-se. Rubinul licărea ca lumina roșie a semaforului sub clavicula ei. *Isabelle.* Ca și când i-ar fi citit gândurile, ea întinse mâna și își adună părul, strângându-l pe un umăr, lăsându-și descoperită o parte din gât.

— Nu vrei...?

El o prinse de încheietura mâinii.

— Isabelle, nu! zise el, imperios. Nu mă pot controla, nu pot controla asta. Ți-aș putea face rău, te-aș putea ucide.

Ochii ei străluciră.

— Ba n-ai s-o faci. Te poți ține în frâu. Ai făcut-o cu Jace.

— Nu sunt *atras* de Jace.

— Nici măcar puțin? zise ea, cu speranță. Niciun piculeț? Pentru că asta ar fi sexy. Da, bine. Păcat. Uite, atras sau nu, l-ai mușcat când erai flămând și pe moarte și tot te-ai putut abține.

— Nu m-am abținut cu Maureen. Jordan a trebuit să mă dea la o parte cu forța.

— Ba te-ai fi dat singur. Îi lipi un deget de buze, apoi îl plimbă în jos pe gâtul lui, peste piept, oprindu-se în locul unde odinioară îi bătea inima. Am încredere în tine, spuse ea.

— Poate că n-ar trebui.

— Sunt un vânător de umbre. Pot să mă lupt cu tine dacă trebuie.

— Jace nu s-a luptat.

— Jace adoră ideea de moarte, zise Isabelle. Eu, *nu.*

Își trecu picioarele peste coapsele lui — era uimitor de flexibilă — și se apropie de el până când îi putu atinge buzele. El voia s-o sărute, voia atât de tare, încât îl durea tot corpul. Deschise gura, șovăitor, își atinse

limba de a ei și simți o durere ascuțită. Trecuse cu limba peste vârfurile colților lui, ascuțite ca briciul. Își simți propriul sânge și se dădu brusc înapoi, întorcându-și fața de la ea.

— Isabelle, nu *pot.*

Închise ochii. Ea era caldă și catifelată, tachinându-l, torturându-l. Colții îl dureau insuportabil; prin tot corpul simțea niște sârme ascuțite care îi sfredeleau venele.

— *Nu vreau să mă vezi așa.*

— Simon. Îi atinse blând obrazul, întorcându-i fața spre ea. Asta ești tu...

Colții i se retraseră, încet, dar durerea îi rămase. Își ascunse fața în palme și vorbi printre degete.

— Nu e cu putință să vrei așa ceva. Nu e cu putință să mă vrei pe mine. Propria mea mamă m-a aruncat afară din casă. Am mușcat-o pe Maureen — era doar o copilă. Vreau să spun, uită-te la mine, uite ce sunt, unde trăiesc, ce fac. Sunt un *nimeni.*

Isabelle îi mângâie ușor părul. El se uită la ea printre degete. De aproape, putu vedea că ochii ei nu erau negri, ci căprui foarte închis, cu pete aurii. Era sigur că putea citi milă în ei. Nu știa ce se aștepta să spună ea. Isabelle se folosea de băieți și apoi le dădea papucii. Isabelle era frumoasă, și dură, și perfectă, și nu avea nevoie de nimic. În niciun caz de un vampir care nu era bun nici măcar să fie vampir.

Îi putea simți respirația. Mirosea dulce — a sânge, a muritor, a gardenii.

— Nu ești un nimeni, zise ea. Simon. Te rog. Lasă-mă să-ți văd fața.

Cu mare reticență, își lăsă mâinile jos. Acum o putea vedea mult mai clar. Arăta blândă și adorabilă în lumina lunii, cu pielea palidă și netedă, cu părul ca o cascadă neagră. Ea își desfăcu mâinile din jurul gâtului lui.

— Uită-te la astea, zise ea, atingându-și cicatricele albe ale Peceților vindecate ce îi ningeau pielea argintie — pe gât, pe brațe, pe rotunjimile sânilor. Sunt urâte, nu?

— Nimic la tine nu este urât, Izzy, zise Simon, sincer șocat.

— Fetele n-ar trebui să fie acoperite de cicatrice, zise Isabelle, cu nepăsare. Dar n-or să te încurce.

— Fac parte din tine... Nu, firește că nu mă încurcă.

Ea îi atinse buzele cu degetele.

— Să fii vampir face parte din *tine*. Nu ți-am cerut să vii aici noaptea trecută pentru că nu mi-a venit în minte altcineva pe care să-l chem. Vreau să fiu cu tine, Simon. Mă sperie de moarte, dar vreau.

Ochii ei sclipiră și, mai înainte ca el să se poată întreba mai mult de o clipă dacă erau lacrimi, se aplecă și o sărută. De data asta n-a mai fost stânjenitor. De data asta ea se lăsă cu totul spre el și deodată el se trezi sub ea, întorcând-o peste el. Părul ei lung și negru cădea în jurul lor ca o perdea. Ea îi șoptea ușor, în timp ce el își plimba mâinile pe spatele ei. Îi putea simți cicatricele sub vârful degetelor și ar fi vrut să-i spună că pentru el erau un fel de podoabe, mărturii ale curajului ei, care nu făceau decât să-i sporească frumusețea. Dar asta ar fi însemnat să se oprească din sărutat și nu voia. Ea gemea și se mișca în brațele lui; degetele ei se strecuraseră în părul lui și amândoi se rostogoliră într-o parte, iar acum ea era sub el, iar brațele lui erau pline cu moliciunea și căldura ei, gura lui, cu gustul ei, și cu mirosul pielii ei, de sare, parfum și... sânge.

Se încordă din nou, din cap până în tălpi, iar Isabelle îl simți. Îl prinse de umeri. Aproape că lumina pe întuneric.

— Haide, șopti ea.

El îi putea simți inima, bătând la pieptul lui.

— Vreau s-o faci.

El închise ochii, își apăsă fruntea pe a ei, încercând să se calmeze. Colții îi ieșiseră din nou, înțepându-l în buza de jos, ascuțit și dureros.

— Nu.

Picioarele ei lungi și perfecte se încolăciră în jurul lui, gleznă peste gleznă, strângându-l lângă ea.

— Vreau s-o faci.

Sânii ei se lipiră de pieptul lui când se arcui spre el, dezgolindu-și gâtul. Mirosul sângelui ei era pretutindeni, învăluindu-l, umplând toată camera.

— Nu ți-e frică? șopti el.

— Ba da. Dar tot vreau s-o faci.

— Isabelle... nu pot...

O mușcă.

Colții lui, ascuțiți ca briciul, pătrunseră în vena de la gâtul ei ca un cuțit prin coaja unui măr. Sângele îi explodă în gură. Nu semăna cu nimic din ceea ce experimentase până atunci. Cu Jace, fusese mai mult mort; cu Maureen, vinovăția îl copleșise încă de când bea din ea. Cu siguranță nu mai simțise vreodată că vreuneia dintre persoanele pe care le mușcase *îi făcea plăcere.*

Dar Isabelle tresări, ochii i se deschiseră larg și corpul i se arcui înspre el. Torcea ca o pisică, mângâindu-i părul, spatele, mișcările scurte ale mâinilor ei spunându-i *Nu te opri, Nu te opri.* Fierbințeala se răspândea din ea în el, aprinzându-i corpul; el nu mai simțise niciodată, nu-și închipuise niciodată ceva asemănător. Putea simți pulsul viguros, sigur, al căldurii ei trecând din venele ei într-ale lui, și pentru o clipă se simți din nou viu, iar inima i se strânse de pură exaltare...

Se desprinse. Nu știa cum, dar se desprinse și se rostogoli pe spate, înfigându-și degetele în saltea, pe lângă el. Încă mai tremura când colții i se retraseră. Camera sclipea de jur împrejurul lui, așa cum se întâmpla la câteva momente după ce bea sânge uman, de ființă vie.

— Izzy, șopti el.

Îi era teamă să se uite la ea, teamă că acum, când colții lui nu mai erau în gâtul ei, ea avea să îl fixeze cu dezgust și oroare.

— Ce?

— Nu m-ai oprit, zise el.

Era pe jumătate reproș, pe jumătate speranță.

— N-am vrut.

El o privi. Stătea întinsă pe spate, cu pieptul ridicându-se și coborând grăbit, de parcă alergase. Într-o parte a gâtului avea două înțepături roșii, curate, și două fire subțiri de sânge îi curgeau pe gât spre claviculă. Dând ascultare unui instinct care părea să-i fie implantat adânc sub piele, Simon se aplecă și îi linse sângele de pe gât, simțind gustul sărat, gustul lui Isabelle. Ea se cutremură, degetele ei tresăltând în părul lui.

— Simon...

El se trase înapoi. Ea se uita la el cu ochii mari, negri, foarte serioși, cu obrajii îmbujorați.

— Eu...

— Ce?

Pentru o clipă nebunească, el crezu că o să spună „te iubesc", în schimb ea clătină din cap, căscă și își agăță un deget de o gaică a jeanșilor lui. Degetele ei se jucau pe pielea dezgolită din talia lui.

De undeva, Simon aflase despre căscat că era un semn al pierderii de sânge. Intră în panică.

— Ești bine? Am băut prea mult? Te simți obosită? Te...

Ea se dădu mai aproape de el.

— Sunt *bine*. Tu singur te-ai oprit. Și sunt un vânător de umbre. Ne înlocuim sângele de trei ori mai repede decât oamenii obișnuiți.

— Ți-a... Abia găsi curajul să întrebe. Ți-a plăcut?

— Da, răspunse ea, și vocea ei era răgușită. Mi-a plăcut.

— Pe bune?

Ea chicoti.

— Nu ți-ai dat seama?

— Am crezut că poate simulezi.

Ea se ridică într-un cot și se uită la el cu ochii negri arzători — cum puteau ochii să fie negri și luminoși în același timp?

— Eu nu simulez lucruri, Simon, zise ea. Și nu mint, și nu mă prefac.

— Ești o zdrobitoare de inimi, Isabelle Lightwood, zise el, cât de detașat putea, când simțea încă sângele ei alunecând-i prin vene ca focul. Jace i-a spus odată lui Clary că m-ai călca mărunt în picioare cu tocuri cui.

— Asta a fost înainte. Acum ești altfel. Îl cercetă din priviri. Nu ți-e frică de mine.

El îi mângâie obrazul.

— Iar ție nu ți-e frică de nimic.

— Nu știu.

Părul îi căzu peste față.

— Poate că tu o să-mi rupi *mie* inima.

Mai înainte ca el să poată spune ceva, îl sărută, iar el se întrebă dacă ea își putea simți propriul sânge.

— Acum, taci din gură. Vreau să dorm, zise ea și se ghemui lângă el, închizând ochii.

Cumva, acum, copurile lor își găseau bine locul unul lângă altul, cum n-o făcuseră înainte. Nimic nu mai era stingheritor, nu-l mai înglodea, nu se mai lovea de picioarele lui. Nu avea senzația de copilărie, soare și blândețe. Ci de necunoscut, și fierbinte, și excitant, și puternic, și... altfel. Simon rămase treaz, cu ochii în tavan, mângâind absent părul mătăsos și negru al lui Isabelle. Se simțea ca smuls de o tornadă și aruncat undeva departe, într-un loc în care nimic nu îi mai era familiar. În cele din urmă, întoarse capul și o sărută pe Izzy, foarte ușor, pe frunte; ea se mișcă și murmură ceva, dar nu deschise ochii.

Când Clary se trezi, dimineață, Jace încă mai dormea, ghemuit pe o parte, cu brațul întins cât să-i atingă ei umărul. Îl sărută pe obraz și se ridică în picioare. Se pregătea să se ducă la baie și să facă un duș, dar curiozitatea o învinse. Ieși fără zgomot din dormitor și aruncă o privire afară.

Sângele de pe hol dispăruse, nu mai era nicio urmă pe pereți. Totul era atât de curat, încât ea se întrebă dacă nu visase toată povestea — sângele, discuția din bucătărie cu Sebastian, toate celelalte. Făcu un pas pe hol, puse mâna pe perete în locul unde fusese amprenta însângerată...

— Bună dimineața.

Se întoarse repede. Era fratele ei. Ieșise din camera lui fără să facă niciun zgomot și stătea în mijlocul holului, privind-o cu un zâmbet. Arăta proaspăt ieșit de la duș; părul lui ud, blond, avea culoarea argintului, aproape metalic.

— Ai de gând să porți aia tot timpul? întrebă el, cu ochii spre cămașa ei de noapte.

— Nu, eu doar...

Nu voi să spună că verificase să vadă dacă mai era sânge pe hol. El se uită doar la ea, amuzat și superior. Clary se dădu înapoi.

— O să mă îmbrac acum.

El zise ceva în urma ei, dar ea nu se opri să audă ce anume, ci o zbughi înapoi în camera lui Jace și închise ușa. O clipă după aceea, auzi

voci pe hol — a lui Sebastian și a unei fete, vorbind italiana melodioasă. Fata de azi-noapte, gândi ea. Cea despre care el spusese că dormea în camera lui. Abia atunci își dădu seama cât de tare îl bănuise că minte.

Însă el spusese adevărul. *Eu îți dau o șansă*, zisese el. *Tu poți să-mi dai o șansă mie?*

Putea? Era Sebastian cel despre care vorbeau acum. Ea chibzuia febril la toate acestea, în timp ce făcea duș și se îmbrăca. Hainele din garderobă, fiind alese penru Jocelyn, erau departe de stilul ei și îi venea greu să aleagă ce să poarte. Găsi o pereche de jeanși — de designer, având încă eticheta de preț — și o bluză de mătase cu buline, cu o fundă la gât care-i dădea un aer vintage ce îi plăcea. Își îmbrăcă pe deasupra jacheta ei de velur și se întoarse spre camera lui Jace, dar el nu mai era acolo și nu era greu de ghicit unde plecase. Zgomotul farfuriilor, sunetul râsetelor și mirosul de mâncare gătită venea în valuri de la parter.

Coborî treptele de sticlă câte două odată, dar se opri la ultima treaptă, uitându-se în bucătărie. Sebastian se sprijinea de frigider, cu brațele încrucișate la piept, iar Jace învârtea într-o tigaie ceva ce includea ceapă și ouă. Era desculț, cu părul ciufulit, cămașa încheiată la nasturi pe sărite, iar vederea lui îi făcu inima să se răsucească în piept. Nu-l mai văzuse niciodată astfel, la prima oră dimineața, încă având aura căldurii somnului agățată de el, și ea simți o tristețe sfâșietoare că toate aceste lucruri se întâmplau prima oară cu un Jace care nu era adevăratul *ei* Jace. Chiar dacă arăta fericit, cu ochii neumbriți, râzând când întorcea ouăle în tigaie și răsturna omleta pe o farfurie.

Sebastian îi spuse ceva, Jace ridică ochii, o văzu pe Clary și zâmbi.

— Jumări sau ochiuri?

— Jumări. Nu știam că te pricepi.

Ea coborî și ultima treaptă și se apropie de bufetul din bucătărie. Soarele pătrundea prin ferestre — în pofida lipsei oricărui ceas din casă, ea ghici că era jumătatea dimineții — și bucătăria sclipea în sticlă și crom.

— Cine nu s-ar pricepe să facă ouă? se miră Jace cu voce tare.

Clary ridică mâna — și în același timp, Sebastian. Ea nu-și putu reține o tresărire de surpriză și își coborî grăbită brațul, dar nu înainte

ca Sebastian s-o vadă și să rânjească. El întotdeauna rânjea. Ar fi vrut să-i dea o palmă să-i șteargă rânjetul de pe față.

Își întoarse privirea de la el și își făcu de lucru aranjând un platou de mic dejun din ceea ce era pus pe masă — pâine, unt proaspăt, gem și felii de șuncă — din acelea rotunde, vârtoase. Era și suc de fructe, și ceai. Mâncau destul de bine aici, gândi ea. Deși, dacă te-ai fi luat după Simon, băieților adolescenți le era întotdeauna foame. Ea aruncă o privire spre fereastră — și trebui să se mai uite o dată. Priveliștea nu mai era a unui canal, ci un munte care se ridica în depărtare, în vârful căruia se zărea un castel.

— Unde suntem acum? întrebă ea.

— Praga, răspunse Sebastian. Jace și cu mine avem ceva de făcut aici. Se uită și el pe fereastră și adăugă: Probabil ar trebui s-o luăm din loc curând, de fapt.

Ea îi zâmbi dulce.

— Pot să vin și eu?

Sebastian clătină din cap:

— Nu.

— De ce nu? Clary își încrucișă brațele la piept. E vreo chestie bărbătească la care eu nu pot să particip? Vă faceți tunsori identice?

Jace îi întinse o farfurie cu jumările pe ea, dar se uita la Sebastian.

— Ar putea veni și ea, zise el. Vreau să spun, această treabă de acum — nu e periculoasă.

Ochii lui Sebastian erau ca pădurea din poemul lui Frost, întunecați și adânci. Nu lăsau să se ghicească nimic dinăuntru.

— Orice poate deveni periculos.

— Bine, e decizia ta.

Jace ridică din umeri, întinse mâna după o căpșună, o aruncă în gură și-și linse sucul de pe degete. Ei, asta, gândi Clary, era o deosebire clară și absolută între acest Jace și al ei. Jace al ei avea o curiozitate feroce și devoratoare pentru orice. El n-ar fi ridicat niciodată din umeri, aprobând planul altcuiva. El era ca oceanul aruncându-se nepăsător de stânca unui țărm, pe când acest Jace era... un fluviu calm, strălucind în soare.

Pentru că e fericit?

Mâna lui Clary se încordă pe furculiță, albindu-și nodurile degetelor. Ura vocea aceea șoptită din capul ei. Ca Regina Elfilor Luminii, îi sădea îndoieli acolo unde n-ar fi trebuit să existe vreo îndoială, punea întrebări care nu aveau niciun răspuns.

— Mă duc să-mi iau lucrurile.

După ce mai luă o căpșună de pe platou, Jace și-o aruncă în gură și porni iute spre scări. Clary întoarse capul după el. Treptele de sticlă păreau invizibile, făcându-l să pară că zbura în sus, nu urca.

— Nu-ți mănânci ouăle, zise Sebastian.

Venise lângă ea, ocolind bufetul — tot fără niciun zgomot, la naiba — și se uita la ea, cu sprâncenele ridicate. Avea un ușor accent, un amestec între accentul celor care locuiau în Idris și ceva mai britanic. Ea se întrebă dacă și-l ascunsese înainte sau dacă abia acum i-l observa.

— De fapt, nu-mi plac ouăle, îi mărturisi ea.

— Dar n-ai vrut să-i spui asta lui Jace, pentru că el părea atât de mulțumit să-ți pregătească micul dejun.

De vreme ce afirmația era corectă, Clary nu spuse nimic.

— Ciudat, nu-i așa? zise Sebastian. Minciunile pe care le spun oamenii buni. El probabil o să-ți pregătească de acum ouă în fiecare zi din viața ta, iar tu o să te chinui să le înghiți, pentru că nu-i mai poți spune că nu-ți plac.

Clary se gândi la Regina Elfilor.

— Dragostea ne face pe toți mincinoși?

— Exact. Înveți repede, nu-i așa?

Făcu un pas spre ea și un fior de neliniște îi săgetă nervii. Mirosea a aceeași apă de colonie cu care se dădea Jace. Ea recunoscu parfumul de citrice și piper negru, dar pe el mirosea altfel. Cumva greșit.

— Avem asta în comun, zise Sebastian și începu să-și descheie nasturii de la cămașă.

Ea se ridică iute în picioare.

— Ce faci?

— Ușurel, surioară.

Își descheie și ultimul nasture și deschise cămașa. Zâmbi, leneș.

— Tu ești fata runelor magice, nu-i așa?

Clary dădu din cap, încet.

— Vreau o rună de forță, zise el. Și dacă tu ești cea mai bună, o vreau de la tine. N-ai să-i refuzi o rună fratelui tău, nu-i așa?

Ochii lui negri o cercetau pătrunzător.

— De altfel, vrei să-ți dau o șansă.

— Și tu vrei să-ți dau *eu* o șansă, zise ea. Atunci, facem un târg. O să-ți dau o rună de forță, dacă mă lași să vin cu voi, în misiunea voastră.

El își dădu jos cămașa și o aruncă pe bufet.

— De acord.

— Nu am o stelă.

Nu voia să se uite la el, dar îi era greu să n-o facă. Părea să-i fi invadat intenționat spațiul personal. Corpul lui era foarte asemănător cu al lui Jace — tare, fără niciun gram de carne pufoasă pe nicăieri, cu mușchii desenați clar pe sub piele. Era și plin de cicatrice ca Jace, deși pielea lui era atât de palidă, încât semnele albe ieșeau mai puțin în evidență decât pe pielea aurie a lui Jace. Pe fratele ei arătau ca trasate cu penița argintie pe o hârtie albă.

El își scoase o stelă de la brâu și i-o întinse.

— Folosește-o pe a mea.

— Bine, zise ea. Întoarce-te.

El o ascultă, iar ea își înghiți o exclamație. Spatele lui gol era tărcat cu cicatrice zimțate, una după alta, prea regulate să fi fost accidentale.

Urme de bici.

— Cine ți-a făcut astea? întrebă ea.

— Cine crezi? Tatăl nostru, răspunse el. Folosea un bici făcut din metal demonic, pentru ca nicio *irazte* să nu poată să le vindece. Au fost menite să-mi servească drept aducere-aminte.

— Ce să-ți aducă aminte?

— De pericolele ascultării.

Ea atinse una. O simți fierbinte sub degete, de parcă ar fi fost proaspătă, și aspră, față de pielea netedă din jur.

— Vrei să spui ale neascultării?

— Vreau să spun ce am spus.

— Dor?

— Tot timpul. Nerăbdător, aruncă o privire peste umăr. Ce mai aștepți?

— Nimic.

Ea așeză vârful stelei pe omoplatul lui, făcând un efort să nu-i tremure mâna. O parte din mintea ei gonea nebunește, gândindu-se cât de ușor i-ar fi fost să-l însemneze cu o Pecete care să-i facă rău, să-l îmbolnăvească, să-i dea toate organele peste cap — dar ce s-ar fi întâmplat cu Jace dacă o făcea? Scuturându-și părul din ochi, ea desenă cu grijă runa *Fortis* la granița dintre omoplat și spate, chiar acolo unde, dacă ar fi fost înger, ar fi avut aripile.

Când sfârși, el se întoarse și își luă stela din mâna ei, apoi își îmbrăcă din nou cămașa. Ea nu se aștepta la vreun mulțumesc — și nu primi. El își roti puțin umerii, în timp ce-și încheia nasturii, și rânji.

— *Ești* bună, zise el.

Și atâta tot.

O clipă mai târziu, scările zornăiră, iar Jace se întoarse, îmbrăcând o jachetă de piele întoarsă. Își pusese și centura cu arme și purta mănuși fără degete, închise la culoare.

Clary îi zâmbi cu o căldură pe care n-o simțea.

— Sebastian a zis că pot veni cu voi.

Jace își ridică sprâncenele.

— Tunsori identice pentru toți trei?

— Sper că nu, zise Sebastian. Mie-mi stă groaznic cu bucle.

Clary se uită în jos, la ea.

— Trebuie să mă schimb în costum de luptă?

— Nu chiar. Nu e genul de misiune în care ne așteptăm să avem de luptat. Dar e bine să fim pregătiți. Îți aduc ceva din camera de arme, zise Sebastian și dispăru în sus pe scară.

Clary se înjură în gând că nu găsise camera armelor când căutase prin casă. Cu siguranță aveau ceva înăuntru care i-ar fi putut da o idee despre ce anume puneau ei la cale...

Jace o atinse pe obraz și ea sări speriată. Aproape că uitase că era și el acolo.

— Sigur vrei să faci asta?

— Absolut. Aș înnebuni să stau închisă în casă. De altfel, tu m-ai învățat să lupt. Îmi închipui că vrei să mă folosesc de asta.

Buzele lui se arcuiră într-un rânjet maliții; îi dădu părul pe spate și-i șopti la ureche ceva despre folosirea a ceea ce învățase de la el. Apoi se trase înapoi când Sebastian se întoarse la ei, îmbrăcat cu jacheta lui și cu o centură de arme în mână. De ea erau prinse un cuțit lung și un pumnal de seraf. Întinse mâna și o trase pe Clary aproape de el, petrecându-i centura în jurul taliei, de două ori, și fixându-i-o jos, pe șolduri. Ea era prea surprinsă ca să-l împingă deoparte, iar el termină mai înainte să prindă ea ocazia; întorcându-i spatele, el se duse spre perete, unde apăru conturul unei uși, sclipind ca o ușă dintr-un vis.

Ieșiră prin ea.

O bătaie ușoară în ușa bibliotecii o făcu pe Maryse să-și ridice capul. Era o zi înnorată, întunecoasă în afara ferestrelor bibliotecii, iar lămpile cu abajururi verzi aruncau mici pete de lumină în încăperea circulară. N-ar fi putut spune de câtă vreme stătea la biroul acela. Mai multe căni goale de cafea se înșiruiau în fața ei.

Se ridică în picioare.

— Intră.

Se auzi un ușor declic și ușa se deschise, dar fără vreun zgomot de pași. O clipă mai târziu, o siluetă într-o robă de culoarea pergamentului alunecă în încăpere, cu gluga pusă umbrindu-i fața.

Ne-ai chemat, Maryse Lightwood?

Maryse își roti umerii, dezmorțindu-și spatele. Se simțea înțepenită, obosită și bătrână.

— Frate Zachariah. Îl așteptam pe... Bine, nu contează.

Fratele Enoch? El e mai mare decât mine, dar m-am gândit că poate invitația ta ar putea avea vreo legătură cu dispariția fiului tău adoptiv. Sunt în mod special interesat de soarta lui.

Ea îi aruncă o privire curioasă. Majoritatea Fraților Tăcuți nu-și expuneau părerile și nu pomeneau despre sentimentele personale, dacă aveau vreunele. Netezindu-și părul încurcat, ea ieși din spatele biroului.

— Prea bine. Vreau să-ți arăt ceva.

Nu se obișnuise niciodată cu Frații Tăcuți, cu modul lipsit de orice zgomot în care se mișcau, de parcă picioarele lor n-ar fi atins pământul. Zachariah părea să plutească lângă ea, în timp ce-l conducea în capătul celălalt al bibliotecii, spre o hartă a lumii fixată de peretele dinspre miazănoapte. Era o hartă a vânătorilor de umbre. Arăta Idrisul, în centrul Europei, și protecțiile din jurul lui, ca o graniță de aur.

Pe o poliță de sub hartă se aflau două obiecte. Unul era un ciob de sticlă, cu niște sânge uscat pe el. Celălalt era o brățară-chingă veche, de piele, împodobită cu rune de putere îngerească.

— Acestea sunt...

Brățara lui Jace Herondale și sângele lui Jonathan Morgenstern. Am înțeles că încercările de a le lua urma n-au avut succes?

— Nu e vorba chiar de luat urma. Maryse își îndreptă umerii. Când am fost în Cerc, exista un mecanism pe care îl folosea Valentine ca să ne poată localiza. Dacă nu ne aflam în anumite locuri protejate, el știa în orice clipă unde suntem. M-am gândit că ar fi o șansă să fi făcut la fel și cu Jace, când era el mic. Niciodată n-a părut să aibă vreo problemă în a-l găsi.

Despre ce fel de mecanism vorbești?

— O pecete. Nu una din Cartea Gri. Toți o aveam. Eu aproape că uitasem de ea; dar, în definitiv, nu exista nicio cale de a scăpa de ea.

Dacă Jace ar fi avut-o, oare n-ar fi știut de ea, ca să ia măsuri și să vă împiedice s-o folosiți pentru a-l găsi?

Maryse clătină din cap.

— Ar putea fi mică, foarte mică, un punct aproape invizibil sub părul lui, la fel ca pecetea mea. El n-are de unde să știe c-o are — Valentine n-ar fi vrut să-i spună.

Fratele Zachariah făcu un pas spre hartă, examinând-o.

Și care a fost rezultatul experimentului tău?

— Jace o are, zise Maryse, dar fără să sune nici satisfăcută, nici triumfătoare. L-am văzut pe hartă. Când apare, harta semnalizează, ca o scânteie luminoasă, locul unde se află el; iar brățara lui semnalizează în același timp. De aceea știu că e el și nu Jonathan Morgenstern. Jonathan nu apare niciodată pe hartă.

Și unde e? Unde e Jace?

— L-am văzut apărând, doar pentru câteva secunde, de fiecare dată, în Londra, Roma și Shanghai. Cu puțin timp în urmă, a licărit în Veneția, apoi a dispărut din nou.

Cum călătorește atât de repede între orașe?

— Prin Portal? dădu ea din umeri. Nu știu. Știu doar că, de fiecare dată când harta luminează, el e viu... deocamdată. Și e ca și cum aș putea respira din nou, doar pentru puțin timp.

Închise gura, hotărâtă, ca restul cuvintelor să nu se mai reverse de la sine — despre cum îi lipseau Alec și Isabelle, dar nu se îndura să-i cheme înapoi la Institut, unde din partea lui Alec, cel puțin, lumea se aștepta să preia responsabilitatea căutării propriului frate. Cum ea încă se mai gândea la Max în fiecare zi și era ca și cum cineva i-ar fi golit plămânii de aer, și se prindea cu mâna de inimă, înspăimântată c-o să moară. Nu-l mai putea pierde și pe Jace.

Pot înțelege asta.

Fratele Zachariah își încrucișă mâinile în față. Mâinile arătau tinere, nu noduroase sau strâmbate, cu degetele subțiri. Maryse se întrebase adesea cum îmbătrâneau Frații și cât trăiau, dar informația era un secret al ordinului lor.

Puține lucruri sunt mai puternice decât dragostea familiei. Dar ceea ce nu înțeleg este de ce ai ales să-mi arăți mie asta.

Maryse trase aer în piept, tremurător.

— Știu că ar fi trebuit să le arăt celor din Conclav, zise ea. Dar Conclavul știe de legătura dintre el și Jonathan. Îi vânează pe amândoi. O să-l ucidă pe Jace, dacă-l vor găsi. Și, cu toate acestea, să țin lucrul ăsta pentru mine cu siguranță înseamnă trădare. Maryse își lăsă capul în jos. M-am gândit că, dacă vă spun vouă, Fraților, mi-ar fi mai ușor. Mai departe, e alegerea voastră dacă o comunicați sau nu Conclavului. Eu... eu nu suport să fie alegerea mea.

Zachariah tăcu vreme îndelungată. Apoi, vocea lui blândă zise, în capul ei:

Harta ta îți spune că fiul tău e încă în viață. Dacă i-o dai Conclavului, eu nu cred că îi va ajuta prea mult, în afară de faptul c-o să le arate cât de repede călătorește și că e imposibil de urmărit. Asta deja o știu. Păstrează harta. Eu n-am să pomenesc despre ea deocamdată.

Maryse se uită la el uluită.

— Dar... ești servitor al Conclavului...

Am fost odinioară vânător de umbre, ca și tine. Am trăit cum trăiești tu. Și, ca și pentru tine, au existat cei pe care îi iubeam destul cât să pun binele lor înaintea oricărui alt lucru — oricărui jurământ, oricărei datorii.

— Ai avut... Maryse ezită. Ai avut vreodată copii?

Nu. Copii, nu.

— Îmi pare rău.

Să nu-ți pară. Și încearcă să nu lași frica pentru Jace să te doboare. E un Herondale și ei sunt supraviețuitori...

Ceva plesni în Maryse pe dinăuntru.

— Nu e un Herondale. E un Lightwood. Jace *Lightwood.* E fiul meu.

Urmă o pauză lungă. Apoi:

N-am vrut să sugerez altceva, zise Fratele Zachariah. Își desfăcu mâinile subțiri și se dădu înapoi. *Trebuie să fii conștientă de un singur lucru. Dacă Jace apare pe hartă mai mult de câteva secunde odată,* va trebui *să spui Conclavului. Ar trebui să te pregătești sufletește pentru această posibilitate.*

— Nu cred că pot, zise ea. O să trimită vânători după el. O să-i întindă o cursă. E doar un băiat.

Niciodată n-a fost doar *un băiat,* zise Zachariah și se întoarse, alunecând afară din încăpere.

Maryse nu se uită după el. Se întorsese să privească din nou harta.

Simon?

Ușurarea se deschise ca o floare în pieptul lui. Vocea lui Clary, șovăielnică dar familiară, îi umplu capul. El se uită într-o parte. Isabelle dormea. Lumina de amiază se vedea pe la marginile draperiei.

Ești treaz?

El se întoarse pe spate, uitându-se fix în tavan.

Bineînțeles că sunt treaz.

Păi, nu eram sigură. Ești la vreo șase, șapte ore în urmă față de locul în care sunt eu. Aici a apus soarele.

Italia?

Acum suntem în Praga. E frumos. E un fluviu mare și multe clădiri cu turle. Arată un pic ca Idrisul, de la depărtare. Totuși e frig aici. Mai frig ca acasă.

OK, gata cu buletinul meteo. Ești teafără? Unde sunt Sebastian și Jace?

Sunt cu mine. M-am îndepărtat puțin de ei, totuși. Le-am zis că vreau să intru în comuniune cu priveliștea de pe pod.

Deci eu sunt priveliștea de pe pod?

Ea râse, sau cel puțin el simți ceva care era ca râsul în mintea lui — un râs reținut, nervos.

Nu pot să stau prea mult. Deși, ei nu par să bănuiască ceva. Jace... Jace cu siguranță nu. Sebastian e mai greu de citit. Nu cred că are încredere în mine. Am căutat prin camera lui ieri, dar nu e nimic — vreau să spun, nimic care să indice ce plănuiesc. Noaptea trecută...

Noaptea trecută?

Nimic.

Era ciudat, cum ea putea fi în capul lui și totuși el să simtă că îi ascundea ceva.

Sebastian ține în camera lui caseta pe care o avea mama. Cu lucrurile de când era el copil. Nu pot să-mi închipui de ce.

Nu-ți pierde vremea încercând să descoperi cum e Sebastian, îi spuse Simon. *Nu merită. Află ce vor să facă.*

Încerc. Părea iritată. *Tu mai ești la Magnus?*

Mda. Am trecut la faza a doua din planul nostru.

Oh, zău? Care a fost faza întâi?

Faza întâi a fost stat în jurul mesei, comandat pizza și certat.

Și faza a doua? Stat în jurul mesei, băut cafea și certat?

Nu chiar. Simon trase adânc aer în piept. *L-am invocat pe demonul Azazel.*

Azazel? Vocea ei mintală urcă brusc; Simon fu gata să-și ducă mâinile la urechi. *Deci asta era cu întrebarea stupidă despre ștrumfi. Spune-mi că glumești.*

Nu glumesc. E o poveste lungă.

O informă, cât de bine putu, urmărind cum respira Isabelle, în tot acest timp, și cum lumina de dincolo de ferestre creștea în intensitate.

Ne-am gândit că el ne-ar putea ajuta să găsim o armă care să-l poată răni pe Sebastian fără să-l rănească pe Jace.

Da, dar totuși — invocare de demoni? Clary nu părea convinsă. *Și Azazel nu e un demon oarecare. Eu sunt cea cu Echipa Răului, aici. Voi sunteți Echipa Binelui. Țineți minte.*

Știi că nu-i atât de simplu, Clary.

A fost ca și cum i-ar fi simțit oftatul, o pală de aer care îi trecu peste piele, ridicându-i firele de păr de la ceafă.

Știu.

Orașe și fluvii, gândi Clary, când își luă degetele de pe inelul de aur de pe mâna dreaptă și întoarse spatele priveliștii de pe Podul Carol, luând-o înapoi spre Jace și Sebastian. Ei se aflau pe partea cealaltă a vechiului pod de piatră, arătând spre ceva pe care ea nu-l putea vedea. Apa de dedesubt avea culoarea metalului, curgând fără zgomot pe lângă picioarele străvechi ale podului; cerul avea aceeași culoare, încărcat cu nori negri.

Vântul îi flutura părul și haina, când se îndrepta spre Sebastian și Jace. Odată ajunsă, porniră mai departe toți trei, băieții discutând între ei cu voce scăzută; s-ar fi putut alătura și ea conversației dacă ar fi vrut, presupuse ea, dar era ceva în frumusețea neclintită a orașului, în turlele sale înălțându-se în ceață, în depărtare, care o îmbiau să tacă, să se uite și să gândească de una singură.

Podul dădea într-o stradă pavată întortocheată, mărginită de buticuri pentru turiști, prăvălii care vindeau granate roșii-sângerii și bucăți mari de ambră fațetată poloneză, sticlărie grea de Boemia și jucărioare de lemn. Chiar și la această oră, agenții de vânzare stăteau în fața cluburilor de noapte, înmânând permise de intrare gratuită sau tichete care-ți asigurau reduceri la băuturi; Sebastian îi refuza cu un gest nerăbdător, mârâindu-și enervarea în cehă. Aglomerația se risipi când strada se deschise într-o veche piață medievală. În pofida vremii reci, era plină de trecători și de chioșcuri care vindeau cârnați și cidru fiert cu mirodenii. Cei trei se opriră să-și ia ceva de mâncare și mâncară la o masă înaltă și șubredă. Orologiul astronomic uriaș din mijlocul pieței începu să bată ora exactă. Mașinării zăngănitoare se puseră în mișcare și un cerc de statuete de lemn apărură pe niște uși de o parte și de alta a ceasului — cei doisprezece apostoli, explică Sebastian, în timp ce statuetele se învârteau încontinuu.

— Există o legendă, zise el, aplecându-se înainte, cu palmele lipite pe o stacană de cidru fierbinte, că regele a pus să-i fie scoși ochii creatorului

orologiului când acesta și-a terminat lucrul, ca să nu mai poată construi niciodată ceva la fel de frumos.

Clary se înfioră și se dădu un pic mai aproape de Jace. El fusese tăcut de când coborâseră de pe pod, ca pierdut în gânduri. Oamenii — fetele, mai ales — se opreau să-l privească mai bine când treceau pe lângă el, cu părul lui strălucitor și șocant printre culorile întunecate de iarnă din Piața Veche.

— Ăsta-i sadism, zise ea.

Sebastian își plimbă degetul pe buza cănii și îl linse de cidru.

— Trecutul e o altă țară.

— O țară străină, zise Jace.

Sebastian se uită la el cu ochi leneși.

— Cum?

— „Trecutul e o țară străină: lucrurile se fac altfel acolo"[1], zise Jace. Ăsta-i citatul complet.

Sebastian ridică din umeri și își împinse cana deoparte. Primeai un euro dacă le duceai înapoi la standul de unde cumpăraseși cidrul, dar Clary bănui că Sebastian nu s-ar fi ostenit să facă pe bunul cetățean pentru un amărât de euro.

— Hai să mergem.

Clary nu-și terminase cidrul, totuși îl lăsă pe masă și îl urmă, Sebastian conducându-i în afara pieței, printr-un labirint de străduțe înguste și întortocheate. Jace îl corectase pe Sebastian, gândi ea. Cu siguranță fusese asupra unui lucru minor, dar magia sângelui lui Lilith nu presupunea oare să-l fi legat de fratele lui în așa fel încât să creadă că tot ce făcea Sebastian era corect? Putea fi acesta un semn — chiar și unul minuscul — că vraja care îi lega începuse să slăbească?

Era prea stupid să spere, știa asta. Însă, uneori, speranța e tot ce ai.

---

[1] Începutul celei mai cunoscute creații a autorului britanic L. P. Hartley, romanul *The Go-Between* (1953), ecranizat în 1970 în regia lui Joseph Losey. Filmul (în românește, *Mesagerul*) face celebră, aproape proverbială, fraza de deschidere — profesorul David Lowenthal va scrie, în 1985, o carte de meditații socio-istorice intitulată chiar așa, *Trecutul e o țară străină.*

Străzile deveniră mai strâmte, mai întunecoase. Norii de deasupra acoperiseră complet soarele coborât la apus și, ici și colo, ardeau lămpi cu gaz de modă veche, iluminând înserarea cețoasă. Asfaltul se transformase în caldarâm, iar trotuarele se îngustaseră, silindu-i să meargă în șir indian, de parcă ar fi traversat un pod îngust. Numai vederea celorlalți trecători, apărând și dispărând în ceață, o făcea pe Clary să simtă că nu păși într-un soi de întoarcere în timp într-un oraș visat, creație a imaginației sale.

În cele din urmă, ajunseră la un arc de piatră care se deschidea într-o piață mică. Majoritatea magazinelor își stinseseră luminile, deși vizavi de ei mai era unul încă luminat. Pe el scria ANTIKVARIAT, cu litere aurite, iar vitrina era plină de etajere cu sticle vechi de diverse substanțe, etichetele lor aproape desprinse fiind scrise în latină. Clary fu surprinsă când Sebastian se îndreptă într-acolo. La ce le-ar fi putut folosi lor niște sticle vechi?

Își alungă acest gând când păși peste prag. Interiorul prăvăliei era slab luminat și mirosea a naftalină, dar era plin, ba chiar înțesat, de o incredibilă colecție de fleacuri vechi — și nu numai fleacuri. Frumoase hărți ale cerului se înghesuiau cu solnițe de sare și piper lucrate ca statuile orologiului din Piața Orașului Vechi. Erau acolo maldăre de cutii de tutun vechi și de trabucuri, timbre fixate în rame de sticlă, aparate de fotografiat vechi, modele est-germane și rusești, un vas de sticlă splendid șlefuit, de culoarea smaraldului, stând alături de un teanc de calendare vechi, pătate de igrasie. Un drapel cehesc vechi atârna într-un suport de arborare, deasupra.

Sebastian înaintă printre grămezile de vechituri spre o tejghea din spatele prăvăliei, iar Clary își dădu seama că manechinul pe care-l zărise ea era de fapt un bătrân cu o față încrețită și ridată ca un cearșaf mototolit, stând rezemat cu spatele de tejghea și brațele încrucișate. Tejgheaua însăși avea o vitrină de sticlă în partea din față, unde erau ținute grămezi de bijuterii ieftine vintage și mărgele de sticlă scânteietoare, poșete cu lănțișoare împodobite cu încuietori bătute cu pietre și mai multe șiruri de butoni de cămașă.

Sebastian spuse ceva în cehește, iar omul dădu din cap, făcând un semn scurt cu bărbia spre Clary și Jace, cu o privire suspicioasă. Ochii lui, văzu Clary, erau roșu-întunecat. Își mijì și ea ochii, concentrându-se puternic, și începu să-i decojească iluzia magică învăluitoare.

Nu era ușor; părea să fie lipită de el ca hârtia de muște. În cele din urmă, izbuti să i-o înlăture, doar atât cât să vadă în străfulgerări adevărata creatură care stătea în fața ei — înaltă și de formă omenească, cu pielea cenușie și ochi rubinii, o gură plină de colți ascuțiți îndreptați în toate direcțiile și brațe lungi, șerpuitoare, care se sfârșeau cu niște capete ca de țipari — înguste, diabolice și pline de colți.

— Un demon Vetis, murmură Jace la urechea ei. Sunt ca dragonii. Le place să adune lucruri sclipitoare. Gunoaie, bijuterii, e totuna pentru ei.

Sebastian se uită în spate, peste umăr, la Jace și la Clary.

— Ei sunt fratele și sora mea, zise, după o clipă. Sunt cu totul de încredere, Mirek.

Un fior slab o străbătu pe Clary pe sub piele. Nu-i plăcea ideea să pozeze ca sora lui Jace, nici măcar în ochii unui demon.

— Nu-mi place asta, zise demonul Vetis. Ai spus că vom trata numai cu tine, Morgenstern. Și dacă știu că Valentine a avut o fiică — înclină capul spre Clary — la fel știu că a avut numai un fiu.

— E adoptat, zise Sebastian, vioi, făcând un gest spre Jace.

— Adoptat?

— Și cred că o să găsești că definiția familiei moderne chiar se schimbă într-un ritm impresionant, în zilele noastre, zise Jace.

Demonul — Mirek — *nu* păru impresionat.

— Nu-mi place asta, repetă el.

— Dar o să-ți placă *asta*, zise Sebastian, scoțând din buzunar o pungă legată la gură.

O răsturnă deasupra tejghelei și o grămăjoară de monede de aramă zornăitoare căzu din ea, rostogolindu-se pe sticlă.

— Bănuți de pe ochii morților. O sută de bucăți. Acum, ai lucrul pentru care ne-am înțeles?

O mână cu colți își croi drum peste tejghea și mușcă ușurel dintr-o monedă. Ochii demonului sclipiră spre grămada de monede.

— Toate astea sunt foarte bune, dar nu de ajuns pentru ceea ce cauți tu.

Făcu semn cu un braț ondulator și deasupra apăru ceea ce lui Clary i se păru a fi o bucată mare de cristal de stâncă — numai că era mai luminos, mai translucid, argintiu și frumos. Ea-și dădu seama, cu o tresărire, că era materialul din care se făceau pumnalele de seraf.

— *Adamas* pur, zise Mirek. Material ceresc. Inestimabil.

Mânia trosni pe fața lui Sebastian ca fulgerul și, pentru o clipă, Clary văzu băiatul plin de răutate de dedesubt, cel care râsese când Hodge zăcea agonizând. Apoi expresia pieri.

— Dar ne-am înțeles la un preț.

— Cum ne-am înțeles și că vei veni singur, zise Mirek.

Ochii lui se întoarseră spre Clary, apoi spre Jace, care nu se mișcase, dar a cărui înfățișare căpătase neclintirea stăpânită a unei pisici la pândă.

— Îți spun eu ce altceva îmi mai poți da, zise. O șuviță din frumosul păr al surorii tale...

— Bine, zise Clary, făcând un pas înainte. Vrei un smoc din părul meu...

— Nu! Jace făcu un pas să o oprească. Se ocupă cu magia neagră, Clary. Habar n-ai ce poate face cu o șuviță din părul tău sau cu un pic de sânge.

— Mirek, zise Sebastian încet, fără să se uite la Clary.

Iar în clipa aceea, ea se întrebă, dacă Sebastian voia să dea la schimb o șuviță din părul ei pentru *adamas*, ce avea să-l oprească? Jace protestase, dar în același timp era silit să facă ceea ce îi cerea Sebastian. În momentul critic, ce avea să câștige? Constrângerea sau sentimentele lui Jace pentru ea?

— În niciun caz.

Demonul clipi încet, ca o șopârlă.

— În niciun caz?

— N-ai să te atingi de niciun fir de păr de-al surorii mele, zise Sebastian. Nici n-ai să renegi târgul nostru. Nimeni nu-l înșală pe fiul lui Valentine Morgenstern. Prețul stabilit sau...

— Sau ce? mârâi Marek. Sau o să-mi pară rău? Tu nu ești Valentine, băiețică. Ei, acela era un bărbat care inspira loialitate...

— Nu, zise Sebastian, scoțându-și un pumnal de seraf de la brâu. Eu nu sunt Valentine. Nu intenționez să tratez cu demonii, cum a făcut Valentine. Dacă nu pot avea loialitatea ta, o să obțin frica ta. Află doar că sunt mai puternic decât a fost vreodată tatăl meu și, dacă nu te porți corect în înțelegerea făcută cu mine, o să-ți iau viața și lucrul pentru care am venit.

Ridică pumnalul pe care-l ținea.

— *Dumah*, șopti el și lama țâșni, scânteind ca o coloană de foc.

Demonul dădu înapoi, lătrând câteva cuvinte într-o limbă bolovănoasă. În mâna lui Jace era deja un pumnal. O avertiză pe Clary, dar nu destul de rapid. Ceva o lovi cu putere în umăr și ea căzu cu fața în jos pe podeaua plină de obiecte. Se răsuci pe spate, rapid, uitându-se în sus...

Și țipă. Aplecat deasupra ei era un șarpe mare — sau cel puțin cu un corp gros, acoperit de solzi, și cu un cap asemănător cu al unei cobre, dar corpul îi era prevăzut cu zeci de picioare subțiri, ca de insectă, care se mișcau rapid și care se terminau cu colți ascuțiți. Clary bâjbâi după armele de la centură, când creatura se cabră, cu venin galben picurându-i din colți, și lovi.

Simon adormise la loc după ce „vorbise" cu Clary. Când se trezi din nou, luminile erau aprinse, iar Isabelle stătea în genunchi la marginea patului, îmbrăcată în jeanși și un tricou uzat pe care îl împrumutase probabil de la Alec. Avea găuri la mâneci, iar cusăturile de la tiv începuseră să se desfacă. Trăsese de guler, lăsându-și gâtul liber, și folosea vârful unei stele ca să-și traseze o rună pe pielea pieptului, chiar sub claviculă.

El se ridică în coate.

— Ce faci?

— *Iratze*, zise ea. Pentru astea.

Își dădu părul pe după ureche, iar el văzu urmele celor două înțepături pe care i le făcuse în gât. Când termină runa, acestea păliră, lăsând în urmă doar două pete vag albicioase.

— Ești... bine?

Întrebarea îi ieși șoptit. Calm. Încercase să-și rețină celelalte întrebări pe care ar fi vrut să i le pună. *Te-a durut? Acum crezi că sunt un monstru? Te-am dezgustat profund?*

— Sunt bine. Am dormit mult mai mult decât o fac vreodată în mod normal, dar mă gândesc că ăsta-i probabil un lucru bun.

Văzându-i expresia, Isabelle își vârî stela la brâu. Veni de-a bușilea spre Simon, cu grația unei pisici, și se postă deasupra lui, părul ei acoperindu-i pe amândoi. Erau atât de aproape că li se atingeau nasurile. Ea îl privi fără să clipească.

— De ce ești atât de țicnit? zise ea și el îi putu simți răsuflarea pe față, ca o șoaptă ușoară.

Ar fi vrut s-o tragă spre el și s-o sărute — nu s-o muște, doar s-o sărute — dar exact în clipa aceea se auzi soneria de la intrare. O secundă mai târziu, cineva bătu la ușa dormitorului — bușii în ea, mai precis, făcând-o să se zgâlțâie din balamale.

— Simon, Isabelle! zise Magnus. Uite, nu mă interesează dacă dormiți sau vă faceți lucruri de nespus unul altuia. Îmbrăcați-vă și veniți în living. Acum.

Simon își încrucișă privirea cu Isabelle, care părea la fel de nedumerită ca el.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

— Veniți odată aici, zise Magnus, iar sunetul pașilor lui îndepărtându-se se auzi cu putere.

Isabelle se dădu jos de pe Simon, spre marea lui dezamăgire, și oftă.

— Ce crezi că e?

— Habar n-am, zise Simon. Întâlnire de urgență a Echipei Binelui, bănuiesc.

Găsise amuzantă expresia când o folosise Clary. Isabelle, însă, clătină din cap și suspină.

— Nu sunt sigură că există așa ceva ca Echipa Binelui, zilele astea, spuse ea.

13

CANDELABRUL DE OASE

CÂND CAPUL ȘARPELUI SE REPEZI SPRE CLARY, O FULGERARE DE lumină îl spintecă, aproape orbind-o. O lamă de seraf, al cărei tăiș pâlpâitor reteză complet gâtul demonului. Capul căzu, împroșcând venin și limfă; Clary se întoarse pe o parte, dar substanța toxică o stropi pe piept. Demonul dispăru mai înainte ca jumătățile lui să poată atinge podeaua. Clary își înăbuși țipătul de durere și dădu să se ridice. O mână îi apăru deodată înaintea ochilor — o ofertă de-a o trage în sus. Jace, gândi ea, dar când își înălță ochii, descoperi că se uita la fratele ei.

— Hai, zise Sebastian, cu mâna încă întinsă. Sunt mai mulți.

Ea îl prinse de mână și îl lăsă s-o ridice în picioare. Și el era stropit de sângele demonului — o substanță neagră-verzuie care ardea tot ce atingea, făcându-i scrum hainele. Pe când ea se uita la el, una dintre creaturile cu cap de șarpe — demoni Elapid, își dădu ea seama cu întârziere, amintindu-și ilustrația dintr-o carte — se înălță în spatele lui, cu gâtul turtindu-i-se ca al unei cobre. Fără să se gândească, ea îl prinse de umăr pe Sebastian și-l împinse la o parte, cu putere; el se clătină înapoi, când demonul lovi, iar Clary se ridică să-l întâmpine cu cuțitul pe care și-l smulsese de la brâu. Își răsuci corpul într-o parte când înfipse

cuțitul, evitând colții creaturii; șuieratul demonului se prefăcu într-un gâlgâit când lama pătrunse adânc, iar ea o trase înapoi, spintecând creatura cum ai spinteca burta unui pește. Sânge arzător de demon explodă peste mâna ei într-un șuvoi fierbinte. Ea țipă, dar ținu cuțitul strâns, iar demonul Elapid dispăru.

Se răsuci pe-un călcâi. Sebastian lupta cu un alt Elapid, lângă ușa prăvăliei; Jace se apăra de alți doi, lângă o vitrină cu obiecte ceramice antice. Cioburi de ceramică acopereau podeaua. Clary ridică iute brațul și azvârli cuțitul, așa cum o învățase Jace. Zbură înalt prin aer și se implântă în flancul unuia dintre monștri, trimițându-l, zvârcolindu-se și scheunând, la distanță de Jace. Jace se întoarse și, văzând-o, îi făcu cu ochiul, înainte de a-și ridica mâna pentru a-i reteza capul demonului Elapid rămas în luptă. Corpul demonului se prăbuși și dispăru, iar Jace, mânjit tot de sânge negru, rânji.

Un val de ceva o inundă pe Clary — o senzație de exaltare încărcată de energie. Și Jace, și Isabelle îi vorbiseră despre beția luptei, dar n-o simțise cu adevărat niciodată. Acum o simțea. Simțea forța copleșitoare care-i făcea venele să zbârnâie, răsfirându-se de la baza șirei spinării. Totul păru să încetinească în jurul ei. Văzu cum demonul Elapid rănit se învârtește și se întoarce spre ea, dezvelindu-și colții. Făcu un pas înapoi, smulse steagul vechi din suportul de pe perete și înfipse capătul lui în botul larg căscat al demonului. Coada steagului străpunse craniul creaturii, iar Elapidul dispăru, cu steag cu tot.

Clary râse. Sebastian, care tocmai nimicise un alt demon, se răsuci la auzul sunetului și făcu ochii mari.

— Clary! Oprește-l! strigă el și ea se întoarse și-l văzu pe Mirek bâjbâind pe lângă o ușă din fundul prăvăliei.

Ea o luă la fugă, trăgând pumnalul de seraf de la centură.

— *Nakir!* strigă, sărind pe tejghea și, în timpul saltului, arma ei explodă luminos.

Ateriză în spinarea demonului Vetis, doborându-l. Unul dintre brațele lui ca țiparul se repezi la ea și, aducând pumnalul cu o mișcare laterală, ea-l reteză. Și mai mult sânge o împroșcă. Demonul se uită la ea cu ochi roșii, înspăimântați.

— Oprește, șuieră el. Pot să-ți dau orice-ți dorești...

— Am tot ce-mi doresc, șopti ea și lovi cu pumnalul de seraf.

Acesta se înfipse în pieptul demonului, iar Mirek dispăru cu un strigăt dogit. Clary își dădu drumul în genunchi, cu o bufnitură, pe covor.

O clipă mai târziu, două capete se ițiră peste tejghea, uitându-se în jos la ea — unul blond-auriu și unul blond-argintiu. Jace și Sebastian. Jace cu ochii mari; Sebastian, palid.

— Pentru numele Îngerului, Clary, bâigui el. *Adamas*-ul...

— Oh, chestia aia pe care o voiai? E aici.

Se rostogolise sub tejghea. Clary îl ridică acum, ca pe un bulgăre luminos de argint, mânjit de sângele de pe mâinile ei.

Sebastian trase o înjurătură de ușurare și smulse *adamas*-ul din mâinile ei, în timp ce Jace sări peste tejghea, dintr-o singură mișcare, aterizând lângă ea. Îngenunche și o trase mai aproape, plimbându-și mâinile peste ea, cu ochii umbriți de îngrijorare. Ea îl prinse de încheieturi.

— Sunt bine, zise.

Inima îi bătea cu putere, sângele îi vâjâia prin vene. El deschise gura să spună ceva, dar ea se aplecă și își puse mâinile pe obrajii lui, apăsându-și degetele cu putere.

— Mă simt *bine*.

Se uită la el, ciufulit, transpirat și plin de sânge cum era și dori să-l sărute. Dori...

— În regulă, voi doi, zise Sebastian.

Clary se trase înapoi de lângă Jace și își ridică privirea spre fratele ei. El rânjea în jos la ei, învârtind încet *adamas*-ul într-o mână.

— Mâine vom folosi ăsta, zise el, făcând semn cu capul spre bulgăre. Dar în seara asta — după ce ne curățăm nițel — sărbătorim.

Simon lipăi desculț în living, cu Isabelle în urma lui, și dădură cu ochii de un tablou surprinzător. Cercul și pentagrama din mijlocul podelei străluceau cu o lumină argintie puternică, aidoma mercurului. Din centrul ei se înălța fum, o coloană înaltă, roșie și neagră, cu vârfuri albe. Toată încăperea mirosea a ars. Magnus și Alec stăteau în afara cercului

și, lângă ei, Maia și Jordan, care — după hainele și șepcile pe care le purtau — se părea că tocmai sosiseră.

— Ce se întâmplă? întrebă Isabelle, întinzându-și brațele lungi cu un căscat. De ce se uită toată lumea pe Canalul Pentagramă?

— Așteaptă puțin, zise Alec, sumbru. O să vezi.

Isabelle ridică din umeri și privi și ea unde priveau ceilalți. Sub ochii lor, fumul alb începu să se răsucească, din ce în ce mai repede, ca o minitornadă în centrul pentagramei, lăsând în urmă cuvinte scrise cu scrum.

V-AȚI HOTĂRÂT?

— Hm, a făcut așa toată dimineața? se miră Simon.

Magnus își aruncă brațele în sus. Purta pantaloni de piele și o bluză cu un fulger metalic în zigzag pe ea.

— Și toată noaptea.

— Doar a pus aceeași întrebare, la nesfârșit?

— Nu, zice diverse chestii. Uneori înjură. Azazel pare să se distreze bine.

— Ne poate auzi? întrebă Jordan, plecându-și capul într-o parte. Hei, tu, ăsta, demone.

Literele arse se rearanjară singure.

SALUTARE, VÂRCOLACULE.

Jordan făcu un pas înapoi, uitându-se la Magnus.

— E... normal așa?

Magnus părea foarte nefericit.

— Cu siguranță că nu e normal. N-am mai invocat niciodată un demon atât de puternic ca Azazel, dar chiar și așa... am cercetat prin toate cărțile și n-am putut găsi un exemplu că s-ar mai fi întâmplat asta vreodată. Scapă de sub control.

— Azazel trebuie trimis înapoi, zise Alec. Adică, trimis pentru totdeauna înapoi. Clătină din cap, adăugând: Poate că Jocelyn avea dreptate. Nu poate ieși nimic bun din invocarea demonilor.

— Sunt foarte sigur că *eu* am ieșit din invocarea unui demon, remarcă Magnus. Alec, am mai făcut asta de sute de ori. Nu știu de ce, de data asta, e altfel.

— Azazel nu poate ieși, nu? întrebă Isabelle. Din pentagramă, adică.

— Nu, zise Magnus, dar nici n-ar trebui să fie în stare să facă vreunul dintre lucrurile pe care le face.

Jordan se aplecă, sprijinindu-și mâinile de genunchi.

— Cum e, băi, să fii în Iad? întrebă el. Cald sau frig? Am auzit și-așa, și-așa.

Nu primi niciun răspuns.

— Bună treabă, Jordan, zise Maia. Cred că l-ai enervat.

Jordan împunse în marginea pentagramei.

— Ne poate spune viitorul? Deci, pentragramă, formația noastră o să ajungă de succes?

— E un demon din Iad, nu un glob de cristal, Jordan, zise Magnus, scos din răbdări. Și stai departe de marginile pentagramei. Invocă un demon și ține-l captiv într-o pentagramă, iar el n-o să-ți poată face vreun rău. Dar fă un pas în pentagramă și intri în raza de putere a demonului...

În clipa aceea, coloana de fum începu să se coaguleze. Magnus ridică brusc capul, iar Alec se ridică în picioare, aproape dărâmându-și scaunul, când fumul luă forma lui Azazel. Cel dintâi se materializă costumul — cenușiu cu dungulițe argintii și butoni eleganți —, apoi acesta păru să se umple, ochii lui de foc fiind ultimii care apărură. Se uită în jurul lui, cu evidentă satisfacție.

— Văd că e prezentă toată gașca, zise. Deci, ați ajuns la o decizie?

— Da, răspunse Magnus. Nu cred c-o să avem nevoie de serviciile tale. Mulțumim, oricum.

Urmă o tăcere.

— Acum poți pleca. Magnus flutură degetele de la revedere. Mersi.

— Nu prea cred, zise Azazel mulțumit, scoțându-și batista și tamponându-și unghiile cu ea. Mă gândesc să rămân. Îmi place aici.

Magnus oftă și-i spuse ceva lui Alec, care se duse la masă și reveni cu o carte pe care i-o înmână magicianului. Magnus o deschise, dădu niște pagini și începu să citească.

— *Spirit damnat, piei. Întoarce-te în împărăția de fum și de flăcări, de cenușă și...*

— Asta n-o să aibă efect la mine, remarcă demonul, cu o voce plictisită. Zi-i înainte și încearcă, dacă vrei. Eu tot aici voi fi.

Magnus se uită la el cu ochii aprinși de mânie.

— Nu ne poți sili să încheiem un târg cu tine.

— Pot încerca. Pe bune dacă am altceva mai bun cu care să-mi ocup...

Azazel se întrerupse când o siluetă familiară săgetă prin cameră. Era Președintele Miau, alergând îndeaproape după ceea ce părea un șoarece. În timp ce toată lumea îl privea, cu surprindere și groază, micuțul motan țâșni peste linia de margine a pentagramei și Simon, mai mult din instinct decât gândind rațional, sări în pentagramă după el, prinzându-l în brațe.

— Simon!

El știu imediat că acela fusese strigătul reflex al lui Isabelle. Se întoarse să se uite la ea, cum își lipise mâna peste gură, privindu-l cu ochii cât cepele. Cu toții se holbau, înmărmuriți. Isabelle era albă de groază, până și Magnus părea tulburat.

Invocă un demon și ține-l captiv într-o pentagramă, iar el n-o să-ți poată face vreun rău. Dar fă un pas în pentagramă și intri în raza de putere a demonului.

Simon simți că-l bate cineva pe umăr. Îi dădu drumul din brațe Președintelui Miau și se întoarse, iar pisoiul o zbughi afară din pentagramă și în capătul celălalt al camerei, ascunzându-se sub canapea. Simon își ridică privirea. Fața uriașă a lui Azazel se apleca peste el. De atât de aproape, îi putea vedea demonului și crăpăturile din piele, ca niște crăpături în marmură, și flăcările din ochii adânci ca două puțuri. Când Azazel zâmbi, Simon văzu că fiecare dintre dinții lui avea în vârf un ac de fier.

Azazel răsuflă. Un nor de sulf fierbinte se împrăștie în jurul lui Simon. Deslușì vag vocea lui Magnus, ridicându-se și coborând într-o incantație, și Isabelle strigând ceva, când mâinile demonului îl înșfăcară de brațe. Azazel îl ridică pe Simon de la podea, ținându-l cu picioarele atârnând în aer — și-l aruncă.

Sau încercă. Mâinile îi alunecară de pe Simon; Simon căzu la podea, ghemuit, iar Azazel țâșni înapoi și păru să se izbească de o barieră invizibilă. Se auzi un zgomot de piatră sfărâmată. Azazel se lăsă moale

în genunchi, apoi se ridică anevoie în picioare. Își ridică privirile cu un muget, arătându-și colții, și porni hotărât spre Simon — care, înțelegând cu întârziere ce se petrecea, ridică mâna și, cu degete tremurătoare, își dădu părul la o parte de pe frunte.

Azazel se opri scurt. Mâinile ale căror unghii aveau, de asemenea, vârfuri de fier ascuțite ca și dinții, i se strânseră pe lângă corp.

— Rătăcitorule, șopti, cu răsuflarea tăiată, tu ești?

Simon rămase nemișcat. Magnus își continua încetișor incantația în fundal, dar toți ceilalți erau amuțiți. Simon se temu să se uite în jur și să surprindă privirea prietenilor săi. Clary și Jace, gândi el, deja văzuseră cum acționa Pecetea, focul ei orbitor. Dar nimeni altcineva n-o mai văzuse. Nu era de mirare că-și pierduseră cuvintele.

— Nu, zise Azazel, mijindu-și ochii de foc. Nu, ești prea tânăr și lumea e prea veche. Dar cine ar îndrăzni să pună o pecete a Cerului pe un vampir? Și de ce?

Simon lăsă mâna jos.

— Atinge-mă din nou și o să afli, zise.

Azazel scoase un hârâit profund — pe jumătate râs, pe jumătate exclamație de dezgust.

— Cred că nu, spuse el. Dacă v-ați învârtit să legați voința Cerului, nici măcar pentru libertatea mea nu merită să risc să-mi leg soarta de a voastră. Privi roată prin cameră, apoi adăugă: Sunteți cu toții nebuni. Noroc, copii de oameni. O să aveți nevoie.

Și se făcu nevăzut, într-o izbucnire de flăcări, lăsând în urmă fum negru arzător — și duhoare de sulf.

— Stai așa, zise Jace, luând pumnalul Herondale în mână și folosindu-i vârful ca să-i despice bluza lui Clary de la gât până la tiv.

Prinse cele două jumătăți și-i dădu jos, cu multă grijă, bluza de pe umeri, lăsând-o pe marginea chiuvetei doar în jeanși și în camizol. Cea mai mare parte a limfei și a veninului o stropise pe jeanși și pe haină, dar bluza fragilă de mătase era zdrențe. Jace o lăsă să cadă în chiuvetă, unde sfârâi în contact cu apa, și, cu vârful stelei, îi aplică ușor pe umăr o rună vindecătoare.

Ea închise ochii, simțind arsura runei, apoi un val de ușurare a durerii i se răspândi pe brațe și în lungul spatelui. Era ca Novocaina, însă fără s-o amorțească.

— Mai bine? întrebă Jace.

Ea deschise ochii.

— Mult.

Nu era perfect — o *iratze* nu avea prea mare efect contra arsurilor provocate de veninul demonilor, dar rănile acestea tindeau să se vindece repede pe pielea de vânător de umbre. În momentul acela, doar o usturau puțin, iar Clary, încă simțind beția luptei, abia dacă le dădea atenție.

— E rândul tău, spuse ea.

El rânji și îi oferi stela. Se aflau în spatele prăvăliei de antichități. Sebastian se dusese să încuie ușa de la intrare și să mai stingă din lumini, ca să nu atragă atenția mundanilor. Era pornit să „sărbătorească" și, înainte să-i lase singuri, discutaseră dacă să meargă înapoi la apartament și să se schimbe sau drept la un club de noapte din Malá Strana.

Dacă o parte din Clary simțea că nu părea în regulă ideea de a sărbători ceva, reticențele i se pierdură în clocotul sângelui ei. Era uluitor că trebuise să participe la luptă tocmai alături de *Sebastian*, cum n-ar fi crezut vreodată, ca să se declanșeze în ea instinctele de vânător de umbre. Îi venea să sară peste clădiri dintr-un salt, să facă o sută de tumbe în aer, să învețe să foarfece cu pumnalele cum făcea Jace. În loc de asta, luă stela de la el și zise:

— Dă-ți cămașa jos, atunci.

El și-o scoase peste cap, iar ea încercă să pară netulburată. Avea o tăietură lungă pe o parte, roșu-vineție și inflamată la margini, și arsuri de sânge de demon pe claviculă și pe umărul drept. Cu toate acestea, era cea mai frumoasă persoană pe care o cunoscuse ea vreodată. Piele de un auriu-pal, umeri largi, talie îngustă și șolduri strâmte, linia aceea subțire de păr auriu care cobora de la buric pe sub betelia jeanșilor. Ea își dezlipi ochii de la el și îi așeză stela pe umăr, gravându-i cu hărnicie în piele ceea ce trebuia să fie runa de vindecare numărul un milion pe care o dobândea la viața lui.

— Bine? întrebă ea când termină.

— Îm-hm.

Se aplecă și ea-i putu simți mirosul — a sânge și a cărbune, a nădușeală și a săpunul ieftin pe care-l găsiseră lângă chiuvetă.

— Mi-a plăcut asta, zise el. Ție, nu? Că am luptat împreună așa?

— A fost... intens.

El stătea deja între picioarele ei; veni mai aproape, vârându-și degetele prin găicile jeanșilor ei. Mâinile ei fluturară spre umerii lui și atunci văzu sclipirea inelului de aur cu model de frunze de pe degetul ei. Asta o mai trezi puțin. *Nu te lăsa distrasă; nu-ți pierde capul. Ăsta nu e Jace, nu e Jace, nu e Jace.*

Buzele lui i le atinseră ușor pe ale ei.

— Mie mi s-a părut incredibil. *Tu* ai fost incredibilă.

— Jace, șopti ea și atunci se auzi o bufnitură în ușă.

Jace îi dădu drumul, surprins, iar ea se trase înapoi, atingând robinetul, care imediat se porni, împroșcându-i pe amândoi cu apă. Ea țipă, surprinsă, iar Jace izbucni în râs, întorcându-se spre ușa care se deschidea, în vreme ce Clary se răsuci spre chiuvetă să închidă robinetul.

Era Sebastian, bineînțeles. Arăta remarcabil de curat, având în vedere prin ce trecuseră. Își abandonase jacheta de piele pătată în favoarea unei tunici militare vechi, care, pusă peste tricoul lui, îi dădea o înfățișare șic, de second-hand. Avea ceva în mână, ceva negru și strălucitor.

El își ridică sprâncenele.

— E vreun motiv pentru care tocmai mi-ai aruncat sora în chiuvetă?

— Am făcut-o să leșine, zise Jace, aplecându-se să-și ia cămașa de jos.

Și-o îmbrăcă din două mișcări. Ca și în cazul lui Sebastian, hainele sale de deasupra avuseseră cel mai mult de suferit, deși cămașa îi era sfâșiată într-o parte, de gheara unui demon.

— Ți-am adus ceva de îmbrăcat, zise Sebastian, întinzând obiectul negru și lucios lui Clary, care se dăduse jos din chiuvetă și acum stătea în picioare, iar din ea picura pe pardoseală apă cu săpun. E vintage. Pare să fie mărimea ta.

Surprinsă, Clary îi dădu stela înapoi lui Jace și luă veșmântul oferit. Era o rochie — de fapt, un furou — neagră ca smoala, cu bretelute împodobite migălos cu mărgele și cu dantelă la tiv. Bretelele erau reglabile, iar materialul era destul de elastic cât să creadă că Sebastian avea dreptate, probabil i s-ar fi potrivit. O parte din ea nu agrea ideea de a purta ceva ales de Sebastian, dar nu prea putea să se ducă într-un club într-un camizol destrămat și o pereche de jeanși uzi leoarcă.

— Mulțumesc, zise ea, în cele din urmă. Bine, ieșiți afară amândoi ca să mă schimb.

Plecară, închizând ușa în urma lor. Ea îi putea auzi, voci ridicate, băiețești, și, cu toate că nu putea deslușì cuvintele, își dădea seama că glumeau unul cu celălalt. Degajat. Familiar. Era atât de ciudat, gândi ea, în timp ce-și dădea jos jeanșii și camizolul și îmbrăca rochia. Jace, care atât de greu se deschidea față de cineva, râdea și glumea când era cu Sebastian.

Se întoarse și se privi în oglindă. Negrul îi ștergea toată culoarea din obraji, făcându-i ochii să pară mari și închiși la culoare, părul mai roșu, brațele și picioarele lungi, subțiri și palide. În jurul ochilor avea umbre întunecate. Ghetele pe care le purtase pe sub jeanși adăugau o notă de duritate toaletei. Nu era sigură dacă arăta chiar drăguț, dar fără îndoială avea aerul cuiva cu care n-ar fi trebuit să te joci.

Se întrebă dacă Isabelle ar fi de acord.

Deschise ușa de la baie și ieși. Era în semiîntunericul din spatele prăvăliei, unde toate nimicurile care nu putuseră fi expuse în față fuseseră aruncate la grămadă. O draperie de catifea despărțea acest spațiu de restul stabilimentului. Jace și Sebastian erau de partea cealaltă a draperiei, vorbind, deși ea nu le putea înțelege cuvintele. Trase draperia deoparte și ieși.

Luminile erau aprinse, deși paravanul metalic fusese lăsat peste vitrina din față a prăvăliei, făcând interiorul invizibil pentru eventualii trecători. Sebastian scotocea prin lucrurile de pe rafturi, mâinile lui lungi și delicate luând obiect cu obiect, supunându-l unei inspecții rapide, și punându-l înapoi pe raft.

Jace fu primul care o văzu pe Clary. Ochii lui scăpărară și ea-și aminti de prima oară când o văzuse gătită, purtând hainele lui Isabelle,

când se pregăteau să se ducă la petrecerea lui Magnus. Ca și atunci, își plimbă ochii peste ea, fără grabă, de la ghete în sus, la picioare, șolduri, talie, sâni, până ajunseră să se odihnească pe fața ei. Zâmbi leneș.

— Aș putea să atrag atenția că asta nu e o rochie, e un furou, zise el, dar mă îndoiesc că ar fi în interesul meu.

— Mai e nevoie să-ți amintesc, zise Sebastian, că *aceea e sora mea*?

— Cei mai mulți frați ar fi încântați să vadă un gentleman atât de chipeș ca mine curtându-le surorile prin oraș, zise Jace, luând un veston de armată de pe un umeraș și îmbrăcându-l.

— Curtând? repetă Clary. Mai urmează să-mi spui că ești un curtezan libertin.

— Și-apoi urmează duelurile în zori, zise Sebastian, făcându-și loc spre draperia de catifea. Mă întorc imediat. Trebuie să-mi spăl sângele din păr.

— Spilcuit pretențios, strigă Jace după el cu un rânjet, apoi întinse mâna spre Clary și o trase la el. Își coborî vocea aproape de șoaptă: Mai ții minte când am fost la petrecerea lui Magnus? Când ai apărut în hol, cu Isabelle, și Simon aproape c-a făcut apoplexie?

— Ciudat, și eu m-am gândit la asta. Își lăsă capul pe spate, ca să se uite la el. Nu-mi amintesc c-ai fi zis ceva atunci despre cum arătam.

Degetele lui se strecurară pe sub bretelușele rochiei, atingându-i ușor pielea.

— Nu credeam că mă plăceai cine știe ce. Și nu credeam că o descriere în detaliu despre toate lucrurile pe care voiam să ți le fac, servită în fața unui public, ar fi fost potrivită ca să-ți schimb părerea.

— Nu credeai că te plăceam pe *tine*? spuse ea și vocea i se ridică, neîncrezătoare. Jace, când nu te-a plăcut pe tine vreodată o fată?

El ridică din umeri.

— Fără îndoială, casele de nebuni din lume sunt pline cu femei nefericite care n-au izbutit să-mi vadă farmecul.

O întrebare îi stătea lui Clary pe vârful limbii, una pe care întotdeauna voise să i-o pună, dar n-o făcuse niciodată. La urma urmelor, ce mai conta ce făcuse el înainte s-o întâlnească pe ea? Ca și când i-ar fi putut citi pe chip, ochii lui aurii se îmblânziră ușor.

— Niciodată nu mi-a păsat ce gândesc fetele despre mine, zise el. Nu înainte de tine.

Înainte de tine. Vocea lui Clary tremură puțin:

— Jace, m-am întrebat...

— Preludiul vostru verbal e plictisitor și enervant, zise Sebastian, reapărând de după draperia de catifea, cu părul argintiu ud și ciufulit. Sunteți gata?

Clary se desprinse de Jace, roșind; Jace păru netulburat.

— Noi eram cei care te așteptam pe tine.

— Se pare că ați găsit o cale să vă umpleți timpul ucigător de lung. Acum, hai. Să mergem. Vă spun de pe acum, o să *adorați* localul ăsta.

— N-o să-mi mai văd garanția înapoi, zise Magnus, posomorât.

Stătea cocoțat pe masă, printre cutii de pizza și căni de cafea, privind cum restul Echipei Binelui se străduia cât putea să curețe dezastrul lăsat în urmă de Azazel — găurile fumegânde din pereți, mâzga sulfuroasă ce picura de pe țevile din tavan, cenușa și alte reziduuri negre intrate în podea. Președintele Miau stătea tolănit în poala magicianului, torcând. Magnus era scutit de la curățenie, pentru că el pusese la bătaie apartamentul pe jumătate distrus; Simon era scutit de la curățenie pentru că, după incidentul cu pentagrama, nimeni nu știa exact cum să-l ia. El încercase să-i vorbească lui Isabelle, dar ea numai scuturase mopul la el, amenințător.

— Am o idee, zise Simon.

Stătea lângă Magnus, cu coatele pe genunchi.

— Dar n-o să vă placă.

— Am sentimentul că ai dreptate, Sherwin.

— Simon. Mă cheamă Simon.

— Mă rog. Magnus flutură o mână subțire. Ce idee?

— Eu am Pecetea lui Cain, zise Simon. Asta înseamnă că nimic nu mă poate omorî, este?

— Poți să te omori singur, zise Magnus, cumva prea puțin de folos. Din câte știu eu, obiectele neanimate te pot ucide accidental. Deci, dacă plănuiai să înveți lambada pe o platformă unsuroasă deasupra unei gropi pline de cuțite, nu te-aș sfătui.

— S-a zis cu planurile mele de sâmbătă.

— Dar nimic altceva nu te poate ucide, adăugă Magnus.

Ochii lui se mutaseră de la Simon și îl urmărea pe Alec, care părea să se lupte cu un aspirator Swiffer.

— De ce?

— Ceea ce s-a întâmplat în pentagramă, cu Azazel, m-a făcut să mă gândesc, răspunse Simon. Ai spus că invocarea îngerilor e mai periculoasă decât invocarea demonilor, pentru că ei ar putea să facă praf persoana care i-a invocat sau s-o facă scrum, cu focul Ceresc. Dar dacă aș face-o *eu*... Lăsă cuvintele în aer. Ei bine, aș fi în siguranță, nu-i așa?

Asta-i readuse brusc atenția lui Magnus.

— Tu? Să invoci un înger?

— Mi-ai putea arăta cum, zise Simon. Știu că nu sunt magician, dar Valentin a reușit. Dacă a făcut-o el, n-ar trebui să pot și eu? Adică, există oameni care pot face magie.

— Nu ți-aș putea promite c-o să supraviețuiești, zise Magnus, dar era o scânteie de interes în vocea lui care îi contrazicea avertismentul. Pecetea este protecția Cerului, dar te protejează oare de Cerul însuși? Nu cunosc răspunsul.

— Nici nu mă gândeam că-l cunoști. Dar ești de acord că, dintre noi toți, eu am probabil cea mai mare șansă, este?

Magnus se uită prin cameră, la Maia, care-l stropea cu apă murdară pe Jordan și râdea când el se ferea, țipând. Ea își dădu părul creț peste cap, lăsându-și dâre de murdărie pe frunte. Arăta foarte tânără.

— Da, zise Magnus, fără tragere de inimă. Probabil că ai avea.

— Cine e tatăl tău? întrebă Simon.

Ochii lui Magnus se întoarseră la Alec. Erau aurii-verzui și la fel de imposibil de citit ca ai motanului pe care-l ținea în poală.

— Nu-i subiectul meu preferat, Smedley.

— Simon, zise Simon. Dacă e să mor pentru voi toți, cel puțin mi-ați putea ține minte numele.

— Nu mori pentru mine, zise Magnus. Dacă n-ar fi Alec, eu aș fi...

— Unde ai fi?

— Am avut un vis, zise Magnus, cu ochii undeva în depărtări. Am văzut un oraș înecat în sânge, cu turnuri făcute din oase, iar sângele

curgea pe străzi ca apa. Poate că îl poți salva pe Jace, Diurnule, dar nu poți salva lumea. Întunericul se apropie. „Ținutul întunericului și al umbrelor morții; țara de întuneric și neorânduială, unde lumina e totuna cu bezna."[1] Dacă n-ar fi Alec, aș fi fost plecat de aici.

— Unde te-ai fi dus?

— M-aș fi ascuns. Aș fi așteptat să treacă urgia. Nu sunt un erou.

Magnus îl ridică pe Președintele Miau și-l lăsă jos, pe podea.

— Îl iubești pe Alec destul cât să rămâi prin preajmă, zise Simon. Asta-i oarecum eroic.

— Tu ai iubit-o pe Clary destul cât să-ți distrugi întreaga viață pentru ea, zise Magnus cu o amărăciune care nu-i stătea în fire. Vezi și tu unde-ai ajuns din pricina asta. Își ridică vocea: Atenție, toată lumea. Veniți încoace. Sheldon are o idee.

— Cine-i Sheldon? întrebă Isabelle.

Străzile din Praga era întunecate și reci și, deși Clary își ținea haina arsă de limfă înfășurată pe umeri, descoperi că frigul tăios îi domolise cântecul sângelui prin vene, amuțind beția rămasă în urma luptei. Își cumpără o cană de vin fiert ca să-și păstreze entuziasmul, înconjurând-o cu palmele ca să-i absoarbă căldura, în timp ce ea, Jace și Sebastian se pierdeau într-un labirint de străzi vechi parcă și mai înguste, și mai întunecate. Nu existau indicatoare de stradă sau nume și niciun alt trecător; singura constantă era luna care se strecura printre norii groși de deasupra. În sfârșit, câteva trepte de piatră îi conduseră într-o piață micuță, o latură a căreia era luminată de o firmă de neon pâlpâitoare, pe care scria KOSTI LUSTR. Sub firmă era o ușă deschisă, un dreptunghi alb și gol în zid care arăta ca un dinte lipsă.

— Ce înseamnă „*Kosti Lustr*"? întrebă Clary.

— Înseamnă *Candelabrul de Os*. E numele clubului de noapte, zise Sebastian, înaintând degajat.

Părul lui reflecta schimbarea de culoare a neoanelor firmei: roșu aprins, albastru înghețat, auriu metalic.

[1] Cartea lui Iov, 10:22.

— Vii?

Un zid de sunet și lumină o izbi pe Clary în clipa în care intră în club. Era un spațiu larg, foarte aglomerat, care arăta ca și când ar fi fost cândva interiorul unei biserici. Încă mai putea vedea ferestrele cu vitralii, sus, pe pereți. Spoturi luminoase săgetau prin sală, luminând fețele extaziate ale dansatorilor din mulțimea frământată, arătând câte una o dată: trandafiriu aprins, verde-neon, violet incandescent. Era o estradă de DJ de-a lungul unui perete, iar muzica trance bubuia din boxe. Muzica pulsa prin ea, în sângele ei, îi vibra în oase. Încăperea era încinsă de corpurile care se înghesuiau, de mirosul de transpirație, de fum și de bere.

Era gata să se întoarcă și să-l întrebe pe Jace dacă voia să danseze, când simți o mână pe spatele ei. Era Sebastian. Ea se încordă, dar nu se trase deoparte.

— Haide, îi spuse el la ureche. N-o să stăm aici, cu gloata.

Mâna lui era ca un fier de călcat lipit pe coloana ei. Îl lăsă s-o împingă înainte, printre dansatori; mulțimea părea, totuși, să le facă loc să treacă, oamenii ridicând privirea spre Sebastian, apoi lăsându-și ochii în jos și dându-se la o parte. Fierbințeala crescu, iar Clary aproape gâfâia când ajunseră în capătul cel mai îndepărtat al sălii. Acolo era o intrare boltită pe care n-o observase mai devreme. Un șir de trepte de piatră tocite conducea în jos, spiralând în întuneric.

Ea își ridică privirea când Sebastian își luă mâna de pe spatele ei. Lumina izbucni în jurul lor. Jace își scosese lampa-vrăjitoarei din buzunar. Rânji la ea, cu fața numai muchii și umbre în lumina dură, concentrată.

— „Ușoară e coborîrea", zise el.

Clary se înfioră. Știa versul întreg: *Ușoară e coborârea în Iad.*

— Haide!

Sebastian făcu semn din cap și începu să coboare, cu grație și siguranță, fără grijă c-ar putea aluneca pe pietrele șlefuite de vreme. Clary îl urmă, ceva mai încet. Aerul devenea din ce în ce mai rece, pe măsură ce coborau, iar zgomotul muzicii, din ce în ce mai slab. Ea putea auzi respirațiile lor trei și putea vedea umbrele, distorsionate și fusiforme, aruncate pe pereți.

Auzi o altă muzică înainte să ajungă la capătul scării. Avea un beat chiar mai insistent decât în clubul de sus; îi pătrundea prin urechi și prin vene, luând-o pe sus și învârtind-o. Era aproape ametită când ajunseră la ultima treaptă și ieșiră într-o încăpere masivă care-i tăie respirația.

Totul era de piatră, pereții neregulați și colțuroși, spre deosebire de podea, netedă sub picioarele lor. O statuie uriașă a unui înger cu aripi negre se ridica la peretele îndepărtat, cu capul cufundat în umbrele de sus, cu aripile din care atârnau șiraguri de granate ce arătau ca picăturile de sânge. Explozii de culoare și de lumină izbucneau ca petardele prin încăpere, cu totul deosebite de lumina artificială din sala de sus — erau frumoase, scânteind ca focurile de artificii, și de fiecare dată când izbucnea vreuna, ploua cu sclipiri tremurătoare peste mulțimea dansatorilor. Uriașe fântâni de marmură aruncau jeturi de apă sclipitoare; petale negre de trandafir pluteau la suprafață. Și mai presus de toate celelalte, atârnând până jos, spre ringul de dans aglomerat, de un cablu lung, de aur, era un masiv candelabru făcut din oase.

Era deopotrivă laborios și înfiorător. Corpul principal al candelabrului era alcătuit din coloane vertebrale, topite unele într-altele; femururi și tibii atârnau ca ornamente de brațele armăturii, care se avântau în sus să susțină cranii omenești, fiecare servind drept suport pentru o lumânare groasă. Ceară neagră picura ca sângele de demon, stropindu-i pe dansatorii de dedesubt, deși niciunul nu părea să observe. Iar dansatorii înșiși, rotindu-se, învârtindu-se și bătând din palme — niciunul nu era om.

— Vârcolaci și vampiri, zise Sebastian, răspunzând întrebării nerostite de Clary. În Praga, sunt aliați. Aici e locul unde ei... se relaxează.

Un aer fierbinte sufla prin încăpere ca vântul deșertului; îi ridicase părul lui argintiu și i-l adusese în ochi, ascunzându-i expresia.

Clary își dădu jos haina și o ținu strâns la piept, aproape ca pe un scut. Se uita în jur cu ochii mari. Putea simți caracterul neuman al celorlalți din sală, vampirii cu paloarea, iuțeala și grația lor lenevă, vârcolacii feroce și rapizi. Majoritatea erau tineri, dansând aproape, unduindu-și corpurile în sus și-n jos pe lângă ale celorlalți.

— Dar... nu îi deranjează prezența noastră? Prezența unor nefilimi?

— Pe mine mă cunosc, zise Sebastian. Și o să știe că sunteți cu mine. Întinse mâna după haina pe care o ținea ea strâns în brațe: Mă duc să-ți pun asta în cuier.

— Sebastian...

Dar el dispăruse în mulțime.

Clary se uită la Jace, care stătea lângă ea. El își ținea degetele mari petrecute prin găicile jeanșilor și privea în jur cu un interes detașat.

— Garderobă de vampiri? se miră ea.

— De ce nu? zâmbi Jace. Observă, te rog, că nu s-a oferit să-mi ducă și mie haina. Cavalerismul e mort, îți spun eu. Își lăsă capul într-o parte, cu o expresie cercetătoare, și spuse: Nu contează. Probabil că trebuie să stea de vorbă cu cineva aici.

— Deci nu e vorba numai de distracție?

— Sebastian nu face niciodată ceva numai de distracție, răspunse Jace, apoi o luă de mâini și-o trase spre el. Dar eu fac, adăugă el.

Spre totala lipsă de surprindere a lui Simon, nimeni nu se arătă entuziasmat de planul lui. Se auzi un puternic cor de dezaprobare, urmat de o larmă a vocilor care încercau să-i scoată ideea din cap și puneau întrebări, majoritatea spre Magnus, despre siguranța întregii afaceri. Simon își rezemă coatele pe genunchi și așteptă să se potolească.

În cele din urmă, simți o ușoară atingere pe braț. Se întoarse și, spre surprinderea lui, era Isabelle. Ea îi făcu semn s-o urmeze.

Se ascunseră în umbrele unuia dintre stâlpi, în timp ce cearta continua în urma lor. De vreme ce Isabelle fusese, inițial, una dintre cele mai gălăgioase protestatare, el își făcea curaj, așteptând-o să țipe la el. Cu toate acestea, ea doar îl privea, cu buzele strânse.

— OK, zise el în final, nemaisuportând tăcerea. Bănuiesc că nu ești mulțumită de mine în clipa asta.

— *Bănuiești?* Ți-aș da un șut în fund, vampirule, dar nu vreau să-mi stric cizmele noi și scumpe.

— Isabelle...

— Nu sunt iubita ta.

— Corect, zise Simon, deși nu-și putu reține o tresărire de dezamăgire. Știu asta.

— Și nu ți-am purtat niciodată pică pentru timpul petrecut cu Clary. Ba chiar te-am încurajat. Știu cât de mult ții la ea. Și cât de mult ține ea la tine. Dar asta de acum... vorbești despre a-ți asuma un risc smintit. Ești *sigur*?

Simon se uită în jur — la apartamentul răvășit al lui Magnus, la micul grup din colț care se certa pentru soarta lui.

— Aici nu e vorba despre Clary.

— Și nu e nici despre mama ta, nu? zise Isabelle. Fiindcă te-a numit monstru? Nu ai nimic de demonstrat, Simon. E problema ei, nu a ta.

— Nu-i așa. Jace mi-a salvat viața. Îi sunt dator.

Isabelle păru surprinsă.

— Dar nu faci asta numai ca să-ți plătești datoria față de Jace, nu? Pentru că eu cred că, între timp, ați devenit chit.

— Nu, nu complet, zise el. Uite, știm cu toții situația. Sebastian nu se poate vântura nestingherit pe peste tot. Nu e sigur. Conclavul are dreptate în privința asta. Dar dacă el moare, moare și Jace. Iar dacă Jace moare, Clary...

— O să supraviețuiască, zise Isabelle, cu vocea repezită și aspră. E rezistentă și puternică.

— Va fi îndurerată. Poate pentru totdeauna. Eu nu vreau să sufere așa. Nu vreau ca *voi* să suferiți așa.

Isabelle își încrucișă brațele.

— Bineînțeles că nu. Dar crezi tu, Simon, că nu va suferi și dacă ți se întâmplă *ție* ceva?

Simon își mușcă buza. Adevărul e că nu se gândise la asta. Nu așa.

— Dar tu?

— Eu, ce?

— Ai suferi dacă mi s-ar întâmpla ceva?

Ea continuă să se uite la el, cu spatele drept și bărbia hotărâtă. Însă ochii îi străluceau.

— Da.

— Dar vrei să-l ajut pe Jace.

— Da. Și asta vreau.

— Trebuie să mă lași să fac asta, zise el. Nu-i numai pentru Jace sau pentru tine și Clary, deși sunteți toți motive destul de întemeiate. Ci pentru că eu cred că vine întunericul. Îl cred pe Magnus când o spune. Cred că Raphael e cu adevărat înfricoșat de un război. Cred că vedem doar o mică parte a planului lui Sebastian, dar nu cred că e vreo coincidență că l-a luat pe Jace cu el când a plecat. Sau că el și Jace sunt legați. El știe că avem nevoie de Jace ca să câștigăm un război. Știe ce este Jace.

Isabelle nu-l contrazise.

— Ești la fel de curajos ca și Jace.

— Poate, zise Simon. Dar eu nu sunt nefilim. Nu pot face ce face el. Și nu însemn la fel de mult pentru la fel de multe persoane.

— La destine speciale, încercări speciale, șopti Isabelle. Simon — tu însemni mult pentru mine.

El întinse mâna și îi cuprinse obrazul în plamă.

— Tu ești o luptătoare, Iz. Asta faci tu. Asta ești tu. Dar dacă nu poți să te lupți cu Sebastian pentru că, rănindu-l pe el, l-ai răni pe Jace, nu poți să lupți în război. Iar dacă va trebui să-l ucizi pe Jace ca să câștigi războiul, cred că așa o să-ți ucizi o parte din suflet. Și nu vreau să văd asta, nu dacă aș putea face eu ceva ca s-o schimb.

Ea înghiți cu greu.

— Nu-i drept, zise ea, că trebuie să fii tu...

— E alegerea mea să fac asta. Jace nu are de ales. Dacă moare, va fi pentru ceva cu care n-a avut nicio legătură, nu cu adevărat.

Isabelle răsuflă lung. Își desfăcu mâinile și îl luă de braț.

— Bine, zise ea. Hai să mergem.

Îl conduse înapoi la grupul celorlalți, care se întrerupseră din discuție și se uitară la ei când ea își drese glasul, de parcă nu-și dăduseră seama, până atunci, că ei doi lipseau.

— Destul cu asta, zise ea. Simon a luat o decizie și e dreptul lui să decidă. O să-l invoce pe Raziel. Iar noi o să-l ajutăm cu tot ce vom putea.

✡

Au dansat. Clary a încercat să se piardă în ritmul bubuitor al muzicii, în năvala sângelui din venele ei, așa cum fusese cândva în stare s-o facă la Pandemonium, cu Simon. Bineînțeles, Simon fusese un dansator absolut îngrozitor, iar Jace era un excelent dansator. Bănuia că era de înțeles. Cu tot controlul acela în urma antrenamentului de luptă și grația atentă, nu prea avea cum să nu reușească tot ce-și punea corpul să facă. Atunci când își lăsa capul pe spate, părul îi era întunecat de sudoare, lipit de tâmple, iar arcuirea gâtului lucea în lumina candelabrului de oase.

Ea văzu cum se uitau la el ceilalți dansatori — apreciere, speculație, foame de prădător. O posesivitate pe care nu știa s-o numească sau s-o stăpânească se ridică deodată în ea. Se dădu mai aproape, șerpuindu-și corpul pe lângă al lui așa cum le văzuse făcând pe fete în ringul de dans, dar cum nu avusese niciodată tupeul să încerce și ea. Întotdeauna fusese convinsă că avea să-și agațe părul în catarama pantalonilor cuiva, dar acum lucrurile erau diferite. Lunile ei de antrenament nu-și vădeau efectul doar în luptă, ci oricând trebuia să-și folosească trupul. Se simțea fluidă, în control, ca niciodată până atunci. Își lipi corpul de al lui Jace.

Ochii lui fuseseră închiși; acum și-i deschise exact când o explozie de lumini colorate înflori în întunericul de deasupra lor. O ploaie de picuri metalici căzu peste ei; i se prinseră lui Jace în păr și sclipeau ca mercurul pe pielea lui. El atinse cu degetele o picătură de lichid argintiu de pe claviculă și o aruncă spre ea, arcuindu-și buzele într-un zâmbet.

— Ți-aduci aminte ce ți-am spus prima oară, la Taki's, despre mâncarea spiritelor naturii?

— Îmi amintesc c-ai spus că ai alergat pe Madison Avenue gol și cu coarne de cerb pe cap, zise Clary, clipind să-și scuture genele de picăturile argintii.

— Nu cred că s-a dovedit vreodată că am fost într-adevăr eu acela.

Numai Jace putea vorbi când dansa fără să facă să pară asta anapoda.

— Ei bine, chestia asta... — și dădu un bobârnac în lichidul argintiu care i se lipise de păr și de piele, vopsindu-l în metal — e la fel. O să te simți...

— Drogată?

El o privi cu ochi întunecați.

— Poate fi distractiv.

O altă purtătoare de flori le explodă deasupra capetelor; aceasta împroșcă argintiu-albastru, ca apa. Jace linse o picătură de pe dosul mâinii lui, urmărindu-i reacția.

Drogată. Clary nu luase niciodată droguri, nici măcar nu băuse. Poate dacă puneai la socoteală sticla de Kahlúa, pe care ea și Simon o șterpeliseră din dulapul cu băuturi al mamei lui și o băuseră când aveau treisprezece ani. Se simțiseră grozav de rău după aceea; Simon, de fapt, vomitase într-un tufiș. Nu meritase, dar ea-și amintea senzația de amețeală și râsul nestăpânit și fericirea fără motiv.

Când Jace își lăsă mâna în jos, gura lui era murdară de argintiu. Încă o mai privea, cu ochii aurii umbriți de genele lui lungi.

Fericire fără motiv.

Se gândi la modul în care fuseseră împreună în vremea de după Războiul Mortal, înainte ca Lilith să fi început să-l posede. Pe atunci, el fusese Jace din fotografia de pe peretele lui: atât de fericit. Amândoi fuseseră fericiți. Nu existase nicio îndoială care să nu-i dea pace când se uita la el, niciuna din aceste senzații de minuscule cuțite sub piele, măcinând apropierea dintre ei.

Se ridică pe vârfuri și îl sărută, încet și hotărât, pe buze.

În gură îi explodă un gust dulce-acrișor, ca un amestec de vin și bomboane. Încă o șarjă de lichid argintiu plouă peste ei, iar ea se desprinse de el, lingându-și buzele, intenționat. Jace respira greu; întinse mâinile după ea, dar ea se roti, îndepărtându-se și râzând.

Se simți deodată ațâțată și liberă și incredibil de ușoară. Știa că exista ceva extrem de important pe care ar fi trebuit să-l facă, dar nu-și mai putea aminti ce anume sau de ce îi păsa. Fețele dansatorilor din jurul ei nu mai arătau vulpești și vag înfricoșătoare, ci frumoase într-un fel misterios. Se afla într-o peșteră cu ecou minunat, iar umbrele din jurul ei erau pictate în culori mai frumoase și mai strălucitoare decât orice apus de soare. Statuia îngerului care se înălța deasupra ei părea binevoitoare, de o mie de ori mai mult decât Raziel și lumina lui albă, rece,

și o notă înaltă, melodioasă, venea dinspre ea, pură, clară și perfectă. Ea se învârtea, din ce în ce mai repede, lăsând în urma ei mâhnirea, amintirile, pierderea, până când nimeri într-o pereche de brațe care se strecurară spre ea din spate și o prinseră strâns. Se uită în jos și văzu mâinile cu cicatrice închise în jurul mijlocului ei, cu degete subțiri și frumoase, cu runa Vederii. Jace. Se rezemă, topită, cu toată greutatea de el, lăsându-și capul să cadă în căușul umărului său. Îi putea simți inima bătând în șira spinării ei.

Nicio altă inimă nu bate ca a lui Jace, nici n-ar putea vreodată.

Deschise brusc ochii și se răsuci, cu mâinile înainte să-l împingă de la ea.

— Sebastian, șopti ea.

Fratele ei îi zâmbi, argintiu și negru ca inelul Morgenstern.

— Clarissa, zise el. Vreau să-ți arăt ceva.

Nu. Cuvântul veni și dispăru, dizolvându-se ca zahărul în lichid. Nu-și putea aminti de ce ar fi trebuit să-i spună nu. El era fratele ei; ar fi trebuit să-l iubească. El o adusese în acest loc frumos. Probabil că făcuse niște lucruri rele, dar asta fusese demult și ea nu-și mai putea aminti care fuseseră acelea.

— Pot s-aud îngerii cântând, îi spuse ea.

El chicoti.

— Văd c-ai descoperit că substanța argintie nu e doar sclipici.

Întinse mâna și își trecu un deget peste pometele ei; când îl trase înapoi, era argintiu, de parcă îi șterse o lacrimă pictată.

— Vino, fată de înger.

Îi întinse mâna.

— Dar Jace, zise ea. L-am pierdut în mulțime...

— O să ne găsească el.

Mâna lui Sebastian se strânse în jurul mâinii ei, surprinzător de caldă și de liniștitoare. Ea îl lăsă s-o conducă spre una dintre fântânile din mijlocul încăperii și s-o așeze pe marginea de marmură. El se așeză lângă ea, continuând s-o țină de mână.

— Uită-te în apă, zise el. Spune-mi ce vezi.

Ea se aplecă și se uită în oglinda netedă și întunecată a bazinului. Își putea vedea propria față reflectată, ochii mari și entuziasmați, cu

dermatograful întins ca niște vânătăi, părul ciufulit. Și apoi Sebastian se aplecă și el, iar ea îi văzu chipul lângă al ei. Argintiul părului său reflectat în apă o duse cu gândul la luna de pe râu. Întinse mâna să-i atingă strălucirea, iar apa tremură și sfărâmă imaginea, reflecțiile lor devenind distorsionate, de nerecunoscut.

— Ce e? întrebă Sebastian, cu nerăbdare în glas.

Clary clătină din cap; el se purta prostește.

— M-am văzut pe mine și pe tine, zise ea, mustrător. Ce altceva?

El îi puse mâna sub bărbie și îi întoarse fața spre el. Ochii lui erau negri, negri ca noaptea, cu numai un cerc de argint separându-i irisurile de pupile.

— Nu vezi? Suntem la fel, tu și cu mine.

— La fel?

Ea clipi derutată. Era ceva foarte greșit în ceea ce spunea el, deși nu-și dădea seama exact ce anume.

— Nu...

— Ești sora mea, zise el. Avem același sânge.

— Tu ai sânge de demon, zise ea. Sângele lui Lilith.

Din nu știu ce motiv, asta i se păru foarte amuzant și râse.

— Ești în întregime întuneric, întuneric, întuneric. Iar Jace și cu mine suntem lumină.

— Ai o inimă de întuneric în tine, fiica lui Valentine, zise el. Trebuie doar s-o recunoști. Și dacă-l vrei pe Jace, ar fi mai bine să accepți asta. Pentru că el îmi aparține mie acum.

— Și-atunci, tu cui aparții?

Sebastian dădu să zică ceva, dar n-o făcu. Pentru prima oară, gândi Clary, arăta ca și când n-ar fi avut nimic de spus. Era surprinsă: cuvintele lui nu însemnaseră prea mult pentru ea, ci o făcuseră vag curioasă. Mai înainte să poată să mai spună ceva, o voce de deasupra lor zise:

— Ce se întâmplă?

Era Jace. Se uita de la unul la celălalt, cu o expresie impenetrabilă. Și mai multă substanță sclipitoare cursese peste el, iar picăturile argintii îi erau agățate în părul său de aur.

— Clary.

Părea supărat. Ea se desprinse de Sebastian și se ridică în picioare.

— Scuze, zise ea, cu răsuflarea tăiată. M-am pierdut în mulțime.

— Am observat, zise el. În secunda asta dansam cu tine, iar în secunda următoare dispăruseși și un vârcolac foarte insistent încerca să-mi descheie nasturii de la jeanși.

Sebastian chicoti.

— Un vârcolac fată sau băiat?

— Nu știu sigur. În orice caz, ar fi putut folosi un aparat de ras. O luă pe Clary de mână, cuprinzându-i cu degetele încheietura. Vrei să mergem acasă? Sau mai dansăm?

— Să mai dansăm. E-n regulă?

— Dați-i drumul. Sebastian se lăsă ușor pe spate, cu mâinile proptite în lateral de marginea fântânii, cu zâmbetul ca muchia unui brici. Nu mă deranjează să privesc.

Ceva fulgeră prin fața ochilor lui Clary: amintirea unei urme de mână însângerată. Dispăru cu aceeași viteză cu care apăruse, iar ea se încruntă. Noaptea era prea frumoasă ca să se gândească la lucruri urâte. Se uită înapoi, la fratele ei, doar o clipă mai înainte ca Jace s-o conducă din nou spre mulțime, pe lângă umbre, unde aglomerația de trupuri era ceva mai respirabilă. O altă bilă de lumină colorată li se sparse deasupra capetelor, în timp ce mergeau, împrăștiind argint, iar ea își lăsă capul pe spate, prinzând picăturile dulci-sărate pe limbă.

În mijlocul încăperii, sub candelabrul de oase, Jace se opri și ea se aruncă asupra lui. Brațele ei se încolăciră de el și simți lichidul argintiu șiroindu-i pe față ca lacrimile. Materialul tricoului lui era subțire și ea îi putea simți fierbințeala pielii dedesubt. Își vârî mâinile pe sub marginea tricoului, zgâriindu-i ușor cu unghiile coastele. Picături de lichid argintiu înstelau genele lui Jace când își coborî privirea spre ea, aplecându-se să-i șoptească la ureche. Mâinile lui trecură peste umerii ei și mai jos, pe brațe. Niciunul dintre ei nu mai dansa propriu-zis: muzica hipnotică plutea în jurul lor, ca și vârtejul celorlalți dansatori, dar Clary abia de-i mai observa. Un cuplu care trecea pe lângă ei izbucni în râs și făcu un comentariu zeflemitor în cehă; Clary nu-l putu înțelege, dar bănuia că în esență fusese *Luați-vă o cameră.*

Jace scoase un sunet nerăbdător, apoi se mișcă din nou prin mulțime, trăgând-o și pe ea după el, până într-unul dintre alcovurile întunecate aliniate pe lângă pereți.

Erau zeci de astfel de alcovuri circulare, fiecare cu o bancă de piatră și cu o draperie de catifea care putea fi închisă pentru a oferi o oarecare intimitate. Jace smuci draperia închizând-o și se aruncară unul asupra altuia ca marea asupra țărmului. Gurile li se ciocniră și alunecară împreună; Jace o ridică și o lipi de el, învârtindu-și degetele în materialul lunecos al rochiei lui Clary.

Ea era conștientă de fierbințeală și de moliciune, mâinile căutând și găsind, deschizând și apăsând. Cu mâinile pe sub tricoul lui Jace, înfipse ghearele în spatele lui, sălbatic satisfăcută când el tresări. El îi mușcă buza de jos, iar ea simți gustul sângelui în gură, sărat și fierbinte. Era ca și când ar fi vrut să se sfâșie unul pe celălalt, gândi ea, să se cațere fiecare în corpul celuilalt și să-și împărtășească bătăile inimilor, chiar dacă asta i-ar fi ucis pe amândoi.

Era întuneric în alcov, atât de întuneric încât Jace nu era decât un contur de umbre și aur. Trupul lui o țintui pe Clary de perete. Mâinile lui alunecară peste corpul ei, ajungând la marginea rochiei și trăgând-o în sus, pe picioare.

— Ce faci? șopti ea. Jace?

El se uită la ea. Ciudata lumină din club îi transformase ochii într-o spuzeală de culori frânte. Zâmbetul lui era răutăcios.

— Poți să-mi spui să mă opresc oricând vrei tu, zise el. Dar n-ai s-o faci.

Sebastian trase la o parte draperia prăfuită de catifea care închidea alcovul și zâmbi.

O bancă se întindea de-a lungul peretelui micii încăperi circulare și pe ea stătea un bărbat, sprijinindu-și coatele de o masă de piatră. Avea părul lung și negru legat la spate, o cicatrice sau un semn în formă de frunză pe un obraz, iar ochii lui erau verzi ca iarba. Purta un costum alb și o batistă cu broderie de frunze verzi i se ițea dintr-un buzunar.

— Jonathan Morgenstern, zise Meliorn.

Sebastian nu-l corectă. Spiritele naturii pun mare preț pe nume și nu l-ar fi numit niciodată altfel decât cu numele pe care tatăl lui îl alesese pentru el.

— Nu eram sigur că ai să fii aici la ora stabilită, Meliorn.

— Pot să-ți reamintesc că Spiritele Naturii nu mint, zise cavalerul.

Întinse mâna și închise draperia în spatele lui Sebastian. Muzica bubuitoare de afară deveni discret înfundată, deși continua să se audă destul de tare.

— Intră, atunci, și ia loc. Vin?

Sebastian se instală pe bancă.

— Nu, nimic.

Vinul, ca și lichiorul spiritelor naturii, n-ar fi făcut decât să-i încețoșeze gândurile, iar spiritele naturii păreau să aibă o mai mare rezistență.

— Recunosc că am fost surprins când am primit mesajul că vrei să ne întâlnim aici.

— Tu mai presus de oricine ar trebui să știi că Stăpâna noastră are un interes special pentru tine. Îți cunoaște toate micșările. Meliorn luă o gură de vin și continuă: A fost o mare tulburare demonică aici, în Praga, în seara asta. Regina a fost îngrijorată.

Sebastian întinse brațele în lături.

— După cum vezi, sunt teafăr.

— O tulburare atât de mare cu siguranța va atrage atenția nefilimilor. De fapt, dacă nu mă înșel, mai mulți din aceștia deja se amuză și fără.

— Fără ce? întrebă Sebastian, nevinovat.

Meliorn luă o altă gură de vin și-l fulgeră cu privirea.

— Oh, corect, spuse Sebastian. Întotdeauna uit modul amuzant în care vorbesc spiritele naturii. Vrei să spui că în mulțimea de afară sunt vânători de umbre care mă caută. Știu asta. I-am observat mai devreme. Regina nu are o impresie prea bună despre mine dacă-și închipuie că nu mă pot descurca singur cu câțiva nefilimi.

Sebastian trase un pumnal de la cingătoare și îl învârti, făcându-i lama să scânteieze, cu toată lumina slabă din alcov.

— O să-i raportez ce ai spus, murmură Meliorn. Trebuie să recunosc, habar n-am de ce o atragi. Eu te-am cântărit bine și n-am găsit nimic atrăgător, dar eu nu am gusturile stăpânei mele.

— M-ai cântărit și m-ai descoperit în lipsă? Amuzat, Sebastian se aplecă spre el. Dă-mi voie să te luminez, cavalere elf. Eu sunt tânăr. Și sunt gata să fac scrum toată lumea ca să obțin ceea ce vreau.

Pumnalul lui trasă o crăpătură din masa de piatră.

— Ca și mine, Regina e mulțumită să joace un joc mai lung. Dar pe mine mă interesează următorul lucru: când amurgul nefilimilor va veni, Curtea va fi de partea mea sau împotriva mea?

Fața lui Merliorn nu trăda nicio emoție.

— Stăpâna spune că va fi de partea ta.

Gura lui Sebastian schiță un zâmbet.

— Asta-i o veste excelentă.

Meliorn pufni.

— Întotdeauna am presupus că rasa omenească se va distruge singură, zise el. De o mie de ani am profețit că voi veți fi propria cauză a morții voastre. Dar nu mă așteptam să se sfârșească astfel.

Sebastian învârti pumnalul strălucitor între degete.

— Nimeni nu se așteaptă vreodată.

— Jace, șopti Clary. Jace, oricine ar putea intra și ne-ar vedea.

Mâinile lui nu se opriră din ceea ce făceau.

— N-o să intre.

Trasă o cărare de săruturi pe gâtul ei în jos, risipindu-i la modul propriu gândurile. Era greu să se agațe de ceea ce era real când mâinile lui erau pe ea, iar mintea și amintirile ei se învâltorau, și degetele ei erau atât de strâns încleștate de tricoul lui Jace încât era sigură că avea să i-l rupă.

Zidul de piatră era rece în spatele ei, dar Jace îi săruta umărul, dându-i breteluța rochiei jos. Ea se simțea și febrilă, și înfrigurată și tremura. Lumea se spărsese în cioburi mici, ca bucățelele strălucitoare dintr-un caleidoscop. Era gata să se descompună sub mâinile lui.

— Jace...

Trase de tricoul lui. Era lipicios, vâscos. Se uită o clipă în jos, la mâinile ei, fără să înțeleagă ce vedea. Fluid argintiu, amestecat cu roșu.

Sânge.

Își ridică privirea. Atârnat cu capul în jos de tavanul de deasupra lor, ca o *piñata* macabră, era un cadavru uman, legat cu sfori de glezne. Sângele picura din gâtul lui tăiat.

Clary țipă, dar țipătul ei nu se auzi. Îl împinse pe Jace, care se clătină înapoi; sângele cursese în părul lui, pe tricoul lui, pe pielea ei goală. Ea-și ridică bretelele rochiei și se împletici până la draperiile alcovului, pe care le deschise brusc.

Statuia îngerului nu mai era la fel ca înainte. Aripile sale negre erau acum aripi de liliac, chipul frumos, binevoitor, se schimonosise într-un rânjet de dispreț. Atârnate de tavan în sfori răsucite erau cadavrele măcelărite de bărbați, femei, animale — spintecate, cu sângele curgând ca ploaia. Fântâna arunca sânge, iar ceea ce plutea la suprafața lichidului nu erau flori, ci mâini retezate. Dansatorii zvârcolitori, încleștați de pe ring erau scăldați în sânge. Sub ochii lui Clary, un cuplu trecu învârtindu-se pe lângă ea, bărbatul înalt și palid, femeia fără vlagă în brațele lui, cu gâtul tăiat, evident moartă. Bărbatul își linse buzele și se aplecă să mai muște o dată, dar, înainte de asta, se uită la Clary și rânji, cu fața mânjită de sânge și argint. Ea simți mâna lui Jace pe braț, trăgând-o înapoi, dar se zbătu, eliberându-se. Se holba la acvariile de sticlă înșirate de-a lungul pereților, în care crezuse că se află pești strălucitori. Apa nu era limpede, ci neagră și mocirloasă, și cadavre de oameni înecați pluteau în ea, cu părul învârtindu-se în jurul lor ca filamentele meduzelor luminoase. Se gândi la Sebastian plutind în sicriul lui de sticlă. Un țipăt i se ridică în gât, dar și-l înăbuși, în timp ce liniștea și întunericul o copleșeau.

14

PRECUM CENUȘA

CLARY ÎȘI REVENI ÎN FIRE ÎNCET, CU SENZAȚIA AMEȚITOARE PE CARE și-o amintea din prima dimineață de la Institut, când se trezise fără să știe unde se afla. Tot corpul o durea și își simțea capul de parcă i l-ar fi izbit cineva cu o halteră. Stătea întinsă pe o parte, cu capul sprijinit pe ceva aspru, iar peste umăr o apăsa o greutate. Uitându-se în jos, văzu o mână subțire, apăsată protector pe sternul ei. Recunoscu Pecețile, urmele șterse ale cicatricelor, chiar și harta venelor albastre de-a lungul antebrațului. Apăsarea dinăuntrul pieptului ei se ușură, iar ea se ridică în capul oaselor cu grijă, strecurându-se pe sub brațul lui Jace.

Se aflau în dormitorul lui. Recunoscu incredibila ordine, patul îngrijit făcut, cu colțurile sale ca de spital. Încă nu era dezordine. Jace dormea, rezemat de tăblia patului, în aceleași haine pe care le purtase cu o seară înainte. Era chiar și încălțat. În mod evident adormise ținând-o în brațe, deși ea nu-și amintea deloc despre asta. Era încă stropit de ciudata substanță argintie de la club.

Jace se mișcă puțin, ca și când ar fi simțit că ea plecase, și își înfășură brațul eliberat în jurul corpului său. Nu părea lovit sau rănit, gândi ea,

doar obosit, cu genele lungi, auriu-închis, întoarse în adâncițurile umbrelor de sub ochii lui. Arăta vulnerabil când dormea — un băiețel. Ar fi putut fi Jace *al ei*.

Dar nu era. Ea-și aminti noaptea de la club, mâinile lui pe corpul ei, în întuneric, cadavrele și sângele. Stomacul i se întoarse pe dos și își duse mâna la gură, înghițind împotriva valului de greață. Îi era rău din pricina celor pe care și le amintise și, dedesubtul răului, avea senzația sâcâitoare că-i lipsește ceva.

Ceva important.

— Clary.

Se întoarse. Jace deschisese ochii pe jumătate; se uita la ea printre gene, cu aurul din ochi întunecat de oboseală.

— De ce te-ai trezit? zise el. Abia s-a luminat de ziuă.

Mâinile ei se încleștară în păturile răvășite.

— Noaptea trecută, zise ea, cu voce nesigură. Cadavrele... sângele...

— Ce?

— Asta am văzut eu.

— Eu, nu. Drogurile elfilor, clătină el din cap. Știai...

— A părut atât de real.

— Îmi pare rău. Închise ochii. Am vrut să fie distractiv. Ar fi trebuit să te facă fericită. Să vezi lucruri frumoase. Am crezut că ne-am putea distra împreună.

— Eu am văzut sânge, zise ea. Și oameni morți plutind în acvarii...

El clătină din cap, și genele îi fluturară închizându-se.

— Nimic n-a fost real...

— Nici ce s-a întâmplat între tine și mine...?

Clary se întrerupse, pentru că ochii lui se închiseseră și pieptul i se ridica și-i cobora liniștit. Adormise.

Ea se ridică în picioare, fără să se uite la Jace, și se duse la baie. Stătu privindu-se lung în oglindă, simțind cum i se răspândește prin oase amorțeala. Era murdară toată de argintiu. Îi amintea de ziua în care un stilou metalic i se spărsese în rucsac, distrugând totul dinăuntru. Una dintre bretelele sutienului îi era ruptă, probabil fiindcă trăsese Jace de ea, în noaptea dinainte. Ochii îi erau înconjurați de urme negre de rimel întins, iar pielea și părul ei erau lipicioase de la substanța argintie.

Simțindu-se slăbită și îngrețoșată, ea-și dădu jos rochia și lenjeria de corp și le aruncă în coșul de gunoi, apoi intră sub apa fierbinte.

Își spălă părul îndelung, încercând să scape de murdăria din el. Era ca și când ar fi încercat să înlăture niște vopsea cu ulei. Și mirosul persista, ca apa dintr-o vază după ce florile au putrezit, slab, dulceag și stricat pe pielea ei. Oricât săpun ar fi folosit, nu părea să poată scăpa de el.

În cele din urmă, se convinse că era cât se putea de curată, se șterse și se întoarse în dormitorul principal ca să se îmbrace. A fost o ușurare să intre iarăși în jeanși și ghete și să-și tragă peste cap un pulover confortabil de bumbac. Abia atunci, când își încălța a doua gheată, senzația sâcâitoare se întoarse, senzația că îi lipsea ceva. Îngheță.

Inelul ei. Inelul de aur care o ajuta să vorbească cu Simon.

Nu mai era.

Înnebunită, îl căută, scotocind prin coșul de gunoi ca să verifice dacă nu se prinsese în rochie, apoi căută prin fiecare cotlon al camerei lui Jace, în timp ce el dormea liniștit. Își trecu degetele prin covor, pipăi așternuturile, verifică în sertarele noptierei.

În cele din urmă se așeză, cu inima bătându-i gata să-i spargă pieptul și cu o senzație de gol în stomac.

Inelul dispăruse. Îl pierduse, undeva, cumva. Încercă să-și amintească ultima oară când îl văzuse. Cu siguranță sclipise pe mâna ei când înfipsese pumnalul în demonii Elapid. Să-i fi scăpat în magazinul de vechituri? În clubul de noapte?

Își înfipse unghiile cât de tare putu în jeanșii strânși pe coapse, până când durerea o făcu să tresară. *Adună-te,* își porunci ea. *Adună-te.*

Poate că inelul îi căzuse de pe deget undeva în apartament. Probabil că Jace o adusese în brațe pe scări, la un moment dat. Șansele erau slabe, dar orice posibilitate trebuia cercetată.

Se ridică în picioare și ieși cât mai tăcut cu putință pe hol. Se îndreptă spre camera lui Sebastian și șovăi. Nu-și putea imagina de ce inelul ar fi fost acolo și, să-l fi trezit, ar fi însemnat să se complice inutil. Se întoarse și coborî în schimb scara, pășind cu grijă ca să nu facă zgomot cu ghetele.

Mintea i se învârtea. Fără vreo cale de a-l contacta pe Simon, ce avea să se facă? Trebuia să-i spună despre magazinul de antichități, despre

adamas. Ar fi trebuit să vorbească mai devreme cu el. Îi venea să dea cu pumnii în perete, dar se sili să se calmeze, să-și cântărească opțiunile. Sebastian și Jace începuseră să aibă încredere în ea; dacă ar fi putut să scape de ei pentru câteva momente, pe o stradă aglomerată a orașului, ar fi putut folosi un telefon cu fise pentru a-l *suna* pe Simon. Ar fi putut intra pe ascuns într-un Internet café și să-i trimită un email. Știa mai multe despre tehnologia mundană decât ei. Pierderea inelului nu însemna sfârșitul.

Nu putea să se dea bătută.

Mintea îi era atât de ocupată cu gânduri despre ce avea să facă mai departe, încât, la început, nu-l văzu pe Sebastian. Spre norocul ei, era cu spatele la ea. Stătea în living, cu fața la perete.

Deja ajunsă la capătul scării, Clary înlemni, apoi o rupse la fugă și se lipi de jumătatea de perete care despărțea bucătăria de camera mai mare. Nu exista niciun motiv să intre în panică, își spuse ea. Locuia și ea acolo. Dacă Sebastian o vedea, i-ar fi putut spune că a coborât după un pahar cu apă.

Dar șansa să-l urmărească fără știrea lui era prea ispititoare. Își întoarse ușor corpul și aruncă o privire pe deasupra și pe după barul din bucătărie.

Sebastian era tot cu spatele la ea. Nu mai era îmbrăcat în hainele cu care fusese la clubul de noapte. Renunțase la vestonul de armată; purta o cămașă și jeanși. Când se întoarse și bluza i se ridică, ea văzu că avea centironul de arme la brâu. Ridică brațul drept, și ea văzu că avea în mână stela — și a fost ceva în felul în care o ținea, doar pentru o clipă, cu grijă gânditoare, care-i aminti de modul în care mama ei ținea o pensulă.

Ea închise ochii. Era o sfâșiere ca de pânză într-un cârlig tresărirea inimii sale când recunoștea la Sebastian ceva care îi amintea de mama ei sau de ea însăși. Care îi amintea că, oricât de mult din sângele lui era otravă, totuși o mare parte era același sânge care curgea și prin venele ei.

Deschise din nou ochii, la timp ca să vadă ușa apărând în fața lui Sebastian. El întinse mâna după o eșarfă ce atârna într-un cui din perete și păși afară, în întuneric.

Clary avu doar o fracțiune de secundă pentru a se hotărî. Să rămână și să caute prin camere sau să se ia după Sebastian și să vadă unde se ducea. Picioarele ei făcură alegerea mai înaintea minții. Desprinzându-se

de zid, țâșni prin deschiderea întunecată a ușii cu doar câteva momente înainte ca aceasta să se închidă în urma ei.

Camera în care zăcea Luke era luminată doar de strălucirea felinarelor de stradă care pătrundea printre șipcile jaluzelei. Jocelyn știa că ar fi putut cere o lumină, dar prefera așa. Întunericul îi ascundea gravitatea rănilor, paloarea feței și cearcănele adâncite de sub ochii lui.

De fapt, în semiîntuneric aducea foarte mult cu băiatul pe care îl cunoscuse ea în Idris înainte să se fi înființat Cercul. Și-l amintea în curtea școlii, slăbuț și șaten, cu ochi albaștri și mâini nervoase. Fusese cel mai bun prieten al lui Valentine și, din cauza asta, nimeni nu se uitase cu adevărat la el. Nici măcar ea, altminteri n-ar fi fost atât de groaznic de oarbă încât să nu observe sentimentele pe care le avea pentru ea.

Își aminti ziua nunții ei cu Valentine, soarele strălucitor și cerul limpede prin acoperișul de cristal al Sălii Acordurilor. Avea nouăsprezece ani și Valentine douăzeci și își aminti cât de nefericiți fuseseră părinții ei că ea alesese să se mărite atât de tânără. Dezaprobarea lor i se păruse un fleac — n-o înțelegeau. Fusese sigură că nu avea să fie niciodată în viața ei altcineva decât Valentine.

Luke fusese cavalerul lui de onoare. Își aminti chipul lui când pășise pe culoarul spre altar — nu-i aruncase decât o privire, întorcându-și apoi întreaga atenție spre Valentine. Își aminti că își spusese că probabil el nu se simțea bine, fiindcă arăta ca și când ar fi suferit. Și mai târziu, în Piața Îngerului, când oaspeții treceau de colo-colo — fuseseră prezenți cei mai mulți membri ai Cercului, de la Maryse și Robert Lightwood, deja căsătoriți, la Jeremy Pontmercy, de numai cincisprezece ani pe atunci — iar ea stătea cu Luke și Valentine, cineva făcuse vechea glumă despre cum, dacă mirele n-ar fi apărut, mireasa ar fi trebuit să se mărite cu cavalerul de onoare. Luke purta haine de seară, cu rune aurii pentru noroc în căsătorie, și arăta foarte chipeș, dar în timp ce toată lumea râsese, el pălise foarte tare. *Probabil că nu poate suferi ideea de a se însura cu mine*, gândise ea. Își aminti că-i atinsese umărul și râsese.

— Nu face fața asta, îl tachinase ea. Știu că ne cunoaștem de o veșnicie, dar îți făgăduiesc că nu vei fi niciodată nevoit să te căsătorești cu mine!

Apoi venise Amatis, însoțită de un Stephen râzând în gura mare, iar Jocelyn uitase cu totul de Luke, de felul în care se uitase la ea — de modul ciudat în care Valentine se uitase la *el.*

Aruncă o privire spre Luke acum și tresări puternic în scaun. Luke avea ochii deschiși, pentru prima oară după atâtea zile, și fixați asupra ei.

— Luke, șopti ea.

El părea buimac.

— De cât timp... dorm?

Ea ar fi vrut să i se arunce în brațe, dar bandajele groase care încă îi mai acopereau pieptul o făcură să renunțe. Îl luă în schimb de mână și i-o duse la obrazul ei, împletindu-și degetele cu ale lui. Închise ochii și, în clipa aceea, simți lacrimile furișându-se de sub pleoapele ei.

— De aproape trei zile.

— Jocelyn, zise el, de-a dreptul alarmat acum. De ce suntem la secție? Unde e Clary? Chiar nu-mi pot aminti...

Ea lăsă jos mâinile de la obrazul ei și, cu o voce pe cât putu mai neșovăitoare, îi povesti ce se întâmplase — despre Sebastian și Jace, despre metalul demonic implantat în coastele lui și despre ajutorul gărzilor Pretorilor.

— Clary, zise el imediat, când ea termină de vorbit. Trebuie să ne ducem după ea.

Retrăgându-și mâna din a ei, începu să se căznească să se ridice în capul oaselor. Chiar și în lumina săracă, ea îl putu vedea pălind mai mult și tresărind de durere.

— Asta nu e cu putință. Luke, întinde-te la loc, te rog. Nu crezi că dacă ar fi existat vreo cale de a o urma, eu m-aș fi dus deja?

El își dădu picioarele jos din pat, șezând la marginea patului; apoi, cu o exclamație, se lăsă înapoi pe spate, sprijinindu-se în mâini. Arăta îngrozitor.

— Dar pericolul...

— Crezi că nu m-am gândit la pericol?

Jocelyn își așeză mâinile pe umerii lui și îl împinse blând la loc între perne.

— Simon mă contactează în fiecare seară. Clary e bine. Zău. Și tu nu ești deloc într-o stare în care să poți face ceva în privința asta. Omorându-te, n-ai s-o ajuți. Te rog, ai încredere în mine, Luke.

— Jocelyn, nu pot să stau aici degeaba.

— Ba poți, zise ea, ridicându-se. Și o să stai, chiar dacă va trebui să mă așez peste tine. Ce naiba ai, Lucian? Ți-ai pierdut mințile? Sunt îngrozită pentru Clary și am fost îngrozită și pentru tine. Te rog, nu face asta — nu-mi face asta mie. Dacă ți se întâmplă ceva...

El se uită la ea cu surprindere. Avea deja o pată roșie pe bandajele albe care-i înfășurau pieptul, unde mișcările lui deschiseseră rana.

— Eu...

— *Ce?*

— Nu sunt obișnuit să mă iubești, zise el.

Era o sfiiciune în cuvintele lui pe care ea n-o putea asocia cu Luke și, pentru câteva clipe, se uită lung la el, apoi spuse:

— Luke. Întinde-te la loc, te rog.

Ca un soi de compromis, el se adânci mai mult între perne. Respira anevoios. Jocelyn se repezi la noptieră, îi umplu un pahar cu apă și, întorcându-se, i-l puse în mână.

— Bea-l, zise ea. Te rog.

Luke luă paharul, ochii lui albaștri urmărind-o cum se așază înapoi în scaunul de lângă patul lui, din care abia dacă se dezlipise în atâtea ore, încât se mira și ea că nu se făcuse una cu scaunul.

— Știi la ce mă gândeam? întrebă ea. Chiar înainte să te trezești?

El luă o înghițitură de apă.

— Păreai dusă foarte departe.

— Mă gândeam la ziua în care m-am căsătorit cu Valentine.

Luke lăsă paharul în jos.

— Cea mai urâtă zi din viața mea.

— Mai urâtă decât aceea în care ai fost mușcat? întrebă ea, strângându-și picioarele sub ea.

— Mai urâtă.

— Eu n-am știut, zise ea. N-am știut ce simțeai. Mi-ar fi plăcut să știu. Lucrurile ar fi fost altfel.

El se uită la ea, fără să-i vină să creadă.

— Cum?

— Nu m-aș fi căsătorit cu Valentine, zise ea. Nu dacă aș fi știut.

— Ba da, ai fi făcut-o...

— Ba nu, zise ea tăios. Am fost prea proastă ca să-mi dau seama ce simțeai, dar am fost și prea proastă ca să-mi dau seama ce simțeam *eu*. Întotdeauna te-am iubit. Chiar dacă n-am știut-o. Se aplecă și-l sărută blând, nevrând să-i provoace durere; apoi își lipi obrazul de al lui și-i spuse: Promite-mi că n-o să te pui în pericol. Promite-mi.

Îi simți mâna liberă în părul ei.

— Promit.

Ea se dădu înapoi, parțial mulțumită.

— Mi-ar plăcea să mă pot întoarce în timp. Să îndrept totul. Să mă căsătoresc cu cel care trebuie.

— Dar atunci n-am mai avea-o pe Clary, îi aminti el.

Ea adora modul în care vorbea el despre „noi", cu atâta naturalețe, de parcă nu exista nicio îndoială în mintea lui că era și fiica lui.

— Dacă ai fi fost aici mai mult în vreme ce creștea..., oftă Jocelyn. Simt că tot ce-am făcut a fost greșit. Am fost atât de preocupată s-o protejez, încât am protejat-o prea mult. Clary se repede cu capul înainte în primejdie, fără să se gândească. Atunci când noi am crescut, ne-am văzut prietenii murind în bătălie. Ea n-a văzut pe niciunul. Și nu că i-aș dori asta, dar uneori mă îngrijorează că nu crede că *ar putea* muri.

— Jocelyn, zise Luke, cu voce domoală. Ai crescut-o să fie o persoană bună. Cineva cu valori, care crede în bine și în rău și se luptă să fie bună. Așa cum ai fost și tu, mereu. Nu poți crește un copil să creadă opusul a ceea ce crezi tu. Eu nu cred că ea nu crede că poate muri. Sunt convins că, la fel ca și tine, crede că există lucruri *pentru care* merită să mori.

Clary se furișă după Sebastian printr-o rețea de străduțe înguste, ținându-se la umbră, pe lângă zidurile clădirilor. Nu mai erau în Praga — asta i-a fost limpede imediat. Străzile erau întunecate, cerul de deasupra era albastru și gol, cum e în fiecare dimineață foarte devreme,

iar firmele de deasupra buticurilor și a magazinelor erau toate în franceză. La fel și indicatoarele stradale: RUE DE LA SEINE, RUE JACOB, RUE DE L'ABBAYE.

Pe măsură ce pătrundeau mai adânc în oraș, oamenii treceau pe lângă ea ca fantomele. Când și când, vreo mașină mai străbătea cu vuiet strada, iar camioanele trăgeau lângă magazine, pentru livrările de marfă de la primele ore. Aerul mirosea a apă de râu și a gunoi. Era deja foarte sigură de locul în care se aflau, dar atunci, după o cotitură, o alee i-a dus pe un bulevard larg și un panou indicator s-a ridicat din întunericul cețos. Săgețile arătau în diverse direcții, indicând calea spre Bastilia, spre Notre Dame și spre Cartierul Latin.

Paris, gândi Clary, ascunzându-se după o mașină parcată când Sebastian traversă strada. *Suntem la Paris.*

Asta era ironic. Întotdeauna voise să meargă la Paris cu cineva care cunoștea orașul. Întotdeauna visase să se plimbe pe străzile lui, să vadă fluviul, să picteze clădirile. Nu-și imaginase niciodată asta. Nu-și imaginase niciodată că s-ar furișa după Sebastian, traversând le Boulevard Saint-Germain, pe lângă o clădire galbenă de *bureau de poste*, pe un bulevard unde barurile erau închise, dar rigolele erau pline de sticle de bere și chiștoace de țigări, și apoi pe o străduță îngustă, mărginită de case albe. Sebastian se opri în fața uneia dintre ele, iar Clary încremeni și ea, lipită de un zid.

Privi cum el își ridică mâna și bate un cod într-o casetă de lângă ușă, ochii ei urmărind cu atenție mișcările degetelor lui. Se auzi un declic; ușa se deschise, iar el intră. În clipa în care se închise, ea se repezi după el, oprindu-se să tasteze același cod — X235 — și așteptând să audă sunetul discret care anunța că ușa era descuiată. Când sunetul veni, nu știu dacă să fie ușurată sau surprinsă. *N-ar trebui să fie chiar atât de simplu.*

În clipa următoare, era în interiorul unei curți. Curtea era pătrată, înconjurată pe toate laturile de clădiri cu înfățișare obișnuită. Trei scări se puteau vedea prin ușile deschise. Sebastian, totuși, dispăruse.

Deci n-avea să fie chiar atât de simplu.

Înaintă în curte, conștientă că astfel ieșea din adăpostul umbrei și ieșea la loc deschis, unde putea fi văzută. Cerul se luminase cu fiecare

clipă ce trecuse. Faptul că știa că era vizibilă îi dădea fiori pe ceafă și se adăposti în umbra celei mai apropiate case a scării.

Era simplă, cu trepte de lemn care urcau și coborau, și cu o oglindă ieftină pe perete, în care își putu zări fața palidă. Simți un nedeslușit miros de gunoi și se întrebă, o clipă, dacă se afla lângă locul unde se depozitau containerele de gunoi, înainte ca mintea ei obosită să percuteze și să-și dea seama: duhoarea semnala prezența demonilor.

Mușchii ei istoviți începură să tremure, dar își strânse pumnii cu tărie. Era dureros de conștientă de lipsa oricărei arme. Trase adânc aerul puturos în nări și începu să coboare treptele.

Mirosul devenea mai puternic și aerul mai întunecat în timp ce cobora și își dori să fi avut o stelă și o rună pentru vederea de noapte. Însă nu putea face nimic în privința asta. Continuă să meargă pe scara ce cobora în spirală și deodată fu recunoscătoare pentru lipsa de lumină, când călcă într-o baltă de ceva lipicios. Se agăță de balustradă și încercă să respire pe gură. Întunericul spori, până ce ajunse să meargă orbește, cu inima bătându-i atât de tare încât era sigură că îi trăda prezența. Străzile Parisului, lumea obișnuită, păreau la ani-lumină depărtare. Nu era decât bezna și ea, coborând din ce în ce mai adânc.

Și atunci — lumina licări în depărtare, un punct minuscul, ca vârful unui chibrit aprinzându-se. Se dădu mai aproape de balustradă, aproape ghemuindu-se, când lumina crescu. Își putea vedea acum propria mână și conturul treptelor de sub ea. Mai avea doar câteva. Ajunse la capătul scării și se uită în jur.

Orice asemănare cu un imobil obișnuit de locuințe dispăruse. Undeva, pe drum, treptele de lemn deveniseră trepte de piatră, iar acum stătea într-o încăpere scundă, cu pereți de piatră, în care era aprinsă o torță ce dădea o lumină verzuie bolnăvicioasă. Podeaua era de stâncă, lustruită bine și cioplită cu numeroase simboluri ciudate. Ea le ocoli și traversă încăperea spre cealaltă ieșire, un arc de piatră în vârful căruia era dispus un craniu omenesc în V-ul a două topoare ornamentale enorme, încrucișate.

Prin arcul de piatră putea auzi voci. Erau prea îndepărtate ca să înțeleagă ce vorbeau, dar erau totuși voci. *Pe aici*, păreau să-i spună. *Urmează-ne.*

Se uită în sus, la craniu, iar orbitele lui goale îi răspunseră privirii, batjocoritor. Ea se întrebă unde se afla — dacă Parisul mai era deasupra capului ei sau dacă păși într-o cu totul altă lume, la fel cum se întâmpla când intrai în Orașul Tăcut. Se gândi la Jace, pe care-l lăsase dormind în ceea ce acum i se părea o altă viață.

Pentru el făcea asta, își reaminti ea. Ca să-l aducă înapoi. Păși pe sub arcul de piatră în culoarul de dincolo, lipindu-se instinctiv de perete. Fără zgomot, înaintă, în vreme ce vocile deveneau din ce în ce mai puternice. Era întuneric pe culoar, dar nu beznă. Din loc în loc, o altă torță ardea, răspândind miros de cărbune.

O ușă se deschise deodată în zidul din stânga ei, iar vocile deveniră mai puternice.

...nu ca tatăl său, spunea una din ele, rostind cuvintele la fel de aspru ca șmirghelul. *Valentine n-ar fi stat deloc la înțelegere cu noi. Ar fi făcut din noi niște sclavi. Ăsta ne dă lumea lui.*

Foarte încet, Clary aruncă o privire pe după colț.

Camera era goală, cu pereți netezi, fără niciun fel de mobilier. Înăuntru era un grup de demoni. Arătau ca niște șopârle, cu piele verde-brună, dar fiecare avea șase picioare ca tentaculele de caracatiță, care scoteau un ropot uscat când se mișcau. Capetele erau bulboase, nepământene, prevăzute cu ochi negri, fațetați.

Ea își înghiți gustul de fiere. Își amintise de Ravener, unul dintre primii demoni pe care îi văzuse în viața ei. Ceva din combinația grotescă de șopârlă, insectă și extraterestru îi întorcea stomacul pe dos. Se lipi mai mult de perete, ciulind urechea.

Asta, dacă îl credeți.

Era greu de spus care dintre ei vorbea. Picioarele lor se încleștau și se descleștau când mergeau, ridicându-le și coborându-le corpurile bulboase. Aparent nu aveau guri, ci niște ciorchini de mici tentacule care vibrau când vorbeau.

Mărita Mamă avea încredere în el. E fiul ei.

Sebastian. Bineînțeles că vorbeau despre Sebastian.

Este, totodată, și nefilim. Nefilimii sunt cei mai mari dușmani ai noștri.

Sunt și dușmanii lui, deopotrivă. El poartă sângele lui Lilith.

Dar cel pe care îl numește tovarășul lui poartă sângele dușmanilor noștri. E de-al îngerilor.

Cuvântul fu rostit cu atâta ură, încât Clary îl simți ca pe o palmă.

Odrasla lui Lilith ne asigură că îl are bine sub control și, într-adevăr, pare supus.

Un chicotit uscat, de insectă.

Voi, tinerii, sunteți prea măcinați de griji. Nefilimii au ținut multă vreme această lume departe de noi. Bogățiile ei sunt mari. O s-o bem până la ultima picătură și o s-o lăsăm precum cenușa. Cât despre băiatul înger, el va fi ultimul din neamul lui care va muri. O să-l ardem pe un rug până va rămâne numai oase de aur.

Un val de mânie urcă în Clary. Trase aer pe nări — un sunet abia auzit, totuși un sunet. Demonul cel mai apropiat de ea își ridică brusc capul. Pentru o clipă, Clary încremeni, captivă în privirea oglinzilor ochilor negri.

Apoi se întoarse și fugi. Fugi, înapoi spre intrare și spre scările care conduceau în sus prin întuneric. Putu auzi agitația din urma ei, zgomotul tropăiturilor celor ce veneau după ea. Aruncă o privire peste umăr și își dădu seama că nu avea să reușească. În pofida startului ei bun, aproape c-o ajunseseră.

Își putea auzi propria respirație gâfâită, șuierând înăuntru și în afara plămânilor, și ajunse la arcadă, se răsuci și sări ca să se prindă de ea cu mâinile. Se balansă și izbi cu ghetele înainte, cu toată forța, în primul demon, doborându-l pe spate, iar el țipă. Încă legănându-se, apucă de mânerul unuia dintre topoarele încrucișate de deasupra craniului și dădu să-l smulgă de acolo.

Lipit bine, acesta nu se clinti.

Închise ochii, strânse mai tare și, cu toată forța, *trase.*

Toporul se desprinse de perete cu un zgomot de smulgere înfiorătoare, într-o ploaie de pietre și mortar. Dezechilibrată, Clary căzu și aterizâ ghemuit, ținând toporul în fața ei. Era greu, dar ea abia de-l simțea. Se întâmpla din nou ceea ce se întâmplase și în prăvălia de vechituri. Încetinirea timpului, intensitatea sporită a simțurilor. Putea simți fiecare adiere a aerului pe piele, fiecare denivelare a podelei de sub picioare. Își adună curajul când primul demon veni rapid prin arcadă și se cabră ca o tarantulă, cu picioarele din față bătând aerul de

deasupra capului ei. Sub tentaculele de pe față erau doi colți lungi, din care picura veninul.

Toporul din mâna ei păru să se repeadă singur înainte, înfigându-se adânc în pieptul creaturii. Imediat își aminti ce-i spusese Jace, să nu urmărească rănirea în piept, ci decapitarea. Nu toți demonii au inimă. Dar, în cazul acesta, avu noroc. Îi nimerise fie inima, fie alt organ vital. Creatura se zvârcoli și scheună; sângele bolborosi în jurul rănii și apoi monstrul dispăru, lăsând-o să se dea fără voie un pas înapoi, cu arma năclăită de limfă demonică în mână. Sângele demonului era negru și puturos, precum catranul.

Când următorul se aruncă asupra ei, ea se lăsă jos, aducând toporul într-o mișcare largă și retezându-i mai multe picioare. Urlând, atacatorul căzu pe spate ca un scaun rupt; deja următorul demon trecea peste corpul lui, încercând s-o prindă. Ea lovi din nou și toporul se înfipse în fața creaturii. Limfa țâșni ca un gheizer și ea făcu un salt înapoi, lipindu-se cu spatele de casa scărilor. Dacă vreunul dintre ei ajunsese în spatele ei, era moartă.

Înnebunit, demonul căruia îi crăpase fața se repezi din nou asupra ei; ea dădu cu toporul, retezându-i un picior, dar un alt picior i se înfășură de încheietura mâinii. Durerea incredibilă îi fulgeră prin braț. Ea țipă și încercă să-și elibereze mâna, dar strânsoarea demonului era prea puternică. Simțea o mie de ace înroșite în foc înfigându-i-se în piele. Încă țipând, ea lovi cu pumnul stâng, nimerind creatura drept în rana făcută de topor. Demonul scoase un șuierat și își slăbi strânsoarea o idee; ea își smuci mâna, eliberând-o, exact când acesta se cabră...

Și de nicăieri coborî o lamă scânteietoare care se implântă în țeasta demonului. Sub ochii ei, demonul dispăru și ea îl văzu pe fratele ei, cu o lamă de seraf aprinsă în mână, stropit de limfă pe piepții albi ai cămășii. În urma lui, camera se golise, mai puțin cadavrul unuia dintre demoni, încă scuturat de convulsii, dar cu fluidul negru curgând șuvoi din cioturile picioarelor ca uleiul dintr-o mașină accidentată.

Sebastian. Ea se uită la el, uluită. Tocmai îi salvase ei viața?

— Stai departe de mine, Sebastian, șuieră ea.

El nu părea s-o fi auzit.

— Brațul tău.

Ea aruncă o privire la încheietura mâinii drepte, încă pulsând de durere. O bandă lată de răni în formă de farfurioare îi înconjura brațul, acolo unde ventuzele demonului i se lipiseră de piele. Deja rănile se înnegreau, căpătând o nuanță albastră îngrețoșătoare.

Se uită din nou la fratele ei. Părul lui alb părea un halou în întuneric. Sau poate să fi fost de la faptul că vederea ei slăbea. Lumina descria un halou și în jurul torței verzi de pe perete, și în jurul pumnalului de seraf care ardea în mâna lui Sebastian. El îi vorbea, dar cuvintele lui erau bolborosite, nedeslușite, de parcă ar fi vorbit sub apă.

— ... otravă mortală, zicea el. Ce naiba a fost în capul tău, Clarissa?

Vocea lui se stingea și revenea. Ea se căzni să se concentreze.

— ... să te lupți cu șase demoni Dahak cu un topor ornamental...

— Otravă, repetă ea și, pentru o clipă, fața lui deveni iarăși clară, cu liniile de enervare din jurul gurii și ale ochilor lui pronunțate și surprinzătoare. Deci bănuiesc că nu mi-ai salvat viața, la urma urmelor, nu-i așa?

Mâna ei tresăltă de spasme și scăpă toporul, care zăngăni pe podea. Simți puloverul agățându-se de peretele aspru când începu să alunece pe el în jos, dorindu-și doar să se întindă la podea. Dar Sebastian n-o lăsă să se odihnească. Își vârî brațele pe sub ale ei, ridicând-o, apoi o purta, iar brațul ei bun atârna pe după gâtul lui. Voia să se zbată să scape de el, dar nu mai avea energie. Simți o durere ascuțită pe partea dinăuntru a cotului, o arsură — atingerea unei stele. Amorțeala i se răspândi în vene. Ultimul lucru pe care-l văzu înainte să închidă ochii a fost fața craniului din arcadă. Ar fi putut jura că ochii lui goi râdeau.

15

MAGDALENA

GREAȚA ȘI DUREREA VENEAU ȘI TRECEAU ÎN VÂRTEJURI DIN CE ÎN CE mai strânse. Clary putea vedea numai culori nedeslușite în jurul ei: era conștientă că fratele ei o purta în brațe, fiecare dintre pașii lui înfigându-i-se în creier ca un junghi de gheață. Își dădea seama că atârna de el și că tăria brațelor lui era liniștitoare — că era foarte ciudat că putea fi ceva liniștitor la Sebastian și că el părea să aibă grijă să n-o zdruncine prea mult în timp ce mergea. Ca de la foarte mare depărtare, știa că gâfâia sufocată și îl auzi pe fratele ei rostindu-i numele.

Apoi totul se cufundă în tăcere. Pentru o clipă, se gândi că acesta era sfârșitul: murise, murise luptându-se cu demonii, așa cum mureau majoritatea vânătorilor de umbre. Apoi simți o altă arsură usturătoare la interiorul brațului și un val rece ca gheața i se răspândi prin vene. Strânse din ochi de durere, dar răceala a ceea ce îi făcuse Sebastian a fost ca un pahar de apă aruncat pe fața ei. Încet, lumea încetă să se mai învârtă, vârtejurile de greață și durere slăbiră până când rămaseră doar niște văluriri în fluxul sângelui ei. Putu respira din nou.

Cu o tresărire, deschise ochii.

Cer albastru.

Stătea întinsă pe spate, uitându-se la nesfârșitul cer albastru, cu doar câțiva nori albi și pufoși, semănând cu cerul pictat de pe tavanul infirmeriei de la Institut. Își întinse brațele dureroase. Cel drept încă mai purta urmele brățării de răni, deși se decoloraseră până la roz-deschis. Pe cel stâng era o *iratze*, pe cale de a deveni invizibilă, iar la interiorul cotului era un *mendelin* pentru durere.

Trase adânc aer în piept. Aerul toamnei, cu un ușor miros de frunze. Putea vedea vârfurile copacilor, putea auzi murmurul traficului și...

Sebastian. Auzi un chicotit și își dădu seama că nu stătea doar întinsă, ci sprijinită de fratele ei. Sebastian, pe care îl simțea cald și respirând, și al cărui braț îi susținea ei capul. Restul corpului ei era întins pe o bancă de lemn puțin umedă.

Sări în capul oaselor. Sebastian râse din nou; stătea la capătul unei bănci de parc cu brațe de fier forjat complicat lucrate. Eșarfa îi era împăturită în poală, unde stătuse ea, și brațul care nu-i sprijinise capul era întins pe spătarul băncii. Își descheiase cămașa albă ca să ascundă petele de limfă. Pe dedesubt avea un tricou cenușiu simplu. Brățara de argint îi sclipea la mână. Ochii lui negri o studiau cu amuzament, în timp ce ea se trase cât mai departe de el, pe bancă.

— Bună treabă că ești atât de scundă, zise el. Dacă erai mai înaltă, ar fi fost extrem de greu să te car în brațe.

Ea făcu un efort să-și păstreze vocea sub control.

— Unde suntem?

— În *Jardin du Luxembourg*, zise el. E un parc foarte frumos. Trebuia să te duc undeva ca să poți sta întinsă și mijlocul străzii nu mi s-a părut o idee prea bună.

— Mda, există un cuvânt pentru lăsatul cuiva să moară în mijlocul străzii. Omor rutier prin imprudență.

— Sunt patru cuvinte, de fapt, și cred că ar fi omor rutier prin imprudență numai dacă, practic, te-ai călca tu singură cu mașina. Își frecă palmele ca pentru a le încălzi. Oricum, continuă el, de ce te-aș fi lăsat să mori în mijlocul străzii după ce m-am ostenit atâta să-ți salvez viața?

Ea înghiți cu greutate, plecându-și privirea la brațul ei. Rănile erau acum și mai șterse. Dacă n-ar fi știut unde să se uite după ele, probabil că nu le-ar fi observat deloc.

— De ce ai făcut-o?

— De ce am făcut ce?

— Mi-ai salvat viața.

— Ești sora mea.

Ea înghiți. În lumina dimineții, fața lui avea ceva mai multă culoare. Avea arsuri ușoare pe gât, unde îl stropise limfa demonilor.

— Nu ți-a păsat niciodată că eram sora ta, înainte.

— Nu?

Ochii lui negri o măsurară iute din cap până-n picioare. Ea își aminti când Jace intrase în casa ei, după ce ea se luptase cu demonul Ravener și era pe moarte din cauza otrăvii. El o vindecase, la fel cum o făcuse și Sebastian, și o purtase pe brațe în același fel. Poate că ei doi semănau mai mult decât ar fi vrut ea vreodată să creadă, chiar dinainte de vraja care îi legase.

— Tatăl nostru a murit, zise el. Nu mai există alte rude. Tu și cu mine suntem ultimii. Ultimii din spița Morgenstern. Tu ești singura mea șansă pentru cineva cu același sânge care curge și prin venele mele. Cineva ca mine.

— Ai știut că te-am urmărit, zise ea.

— Bineînțeles că da.

— Și m-ai lăsat.

— Am vrut să văd ce vei face. Și recunosc că n-am crezut că mă vei urma până jos. Ești mai curajoasă decât mi-am închipuit.

Își ridică eșarfa din poală și o prinse la gât. Parcul începea să se umple de turiști cu hărți în brațe, de părinți cu copii de mână, de bătrâni care stăteau pe alte bănci asemănătoare cu a lor, fumând pipe.

— N-ai fi câștigat niciodată lupta aceea.

— Poate c-aș fi câștigat-o.

El rânji, un rânjet iute, cu jumătate de gură, de parcă nu s-ar fi putut abține.

— Poate.

Ea își frecă tălpile ghetelor în iarbă, care era udă de rouă. N-avea de gând să-i mulțumească lui Sebastian. Pentru nimic.

— De ce negociezi cu demonii? vru ea să știe. Am ascultat cum vorbeau despre tine. Știu ce faci...

— Ba nu, nu știi.

Rânjetul dispăruse, tonul superior se întorsese.

— Întâi de toate, aceia nu erau demonii cu care negociam eu. Aceia erau paznicii lor. De aceea erau într-o încăpere separată și de aceea eu nu eram acolo. Demonii Dahak nu sunt prea deștepți, deși sunt cruzi și puternici și buni apărători. Așadar, nu erau cu adevărat informați despre ceea ce se petrecea. Doar repetau zvonurile pe care le prinseseră de la stăpânii lor. Demonii Căpetenii. Cu *aceia* mă întâlnisem eu.

— Și asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

El se aplecă spre ea, peste bancă.

— Nu încerc să te fac să te simți mai bine. Încerc să-ți spun adevărul.

— Nu-i de mirare că arăți de parcă ai avea o criză de alergie, zise ea, deși nu era chiar exact.

Sebastian arăta enervant de liniștit, deși maxilarul strâns și zvâcnetul de pe tâmplă îi spuneau că nu era atât de calm pe cât pretindea.

— Demonii Dahak spuneau că tu vei dărui această lume demonilor.

— Ei, acuma, zi dacă sună a ceva ce aș face eu?

Ea doar se uită la el.

— Credeam că ai spus că o să-mi dai o șansă, zise el. Nu mai sunt așa cum eram când m-ai cunoscut în Alicante.

Privirea lui era limpede.

— De altfel, nu sunt singura persoană pe care ai cunoscut-o să fi crezut în Valentine. El a fost tatăl meu. Tatăl amândurora. Nu e ușor să te îndoiești de lucrurile pe care ai crescut crezându-le.

Clary își încrucișă brațele peste piept; aerul era proaspăt, dar rece, mușcând a iarnă.

— Da, asta e adevărat.

— Valentine a greșit, zise el. Era atât de obsedat de nedreptățile pe care credea că i le făcuse lui Conclavul, încât nu mai putea vedea nimic în afară de a le dovedi că el avusese dreptate. El voia ca Îngerul să se ridice și să le spună tuturor că el era Jonathan Vânătorul de umbre întors din morți, că era liderul lor și calea lui era cea dreaptă.

— Nu s-a întâmplat chiar așa.

— Știu ce s-a întâmplat. Lilith mi-a povestit despre asta.

O spuse simplu, de parcă discuția cu mama tuturor magicienilor era una pe care toată lumea o avea din când în când.

— Nu te amăgi gândind că ceea ce s-a întâmplat a fost din pricină că Îngerul are multă milă, Clary. Îngerii sunt reci ca sloiurile de gheață. Raziel a fost furios că Valentine uitase de misiunea tuturor vânătorilor de umbre.

— Care este?

— De a ucide demonii. Asta este împuternicirea noastră. Desigur, trebuie să fi auzit și tu că din ce în ce mai mulți demoni au pătruns în lumea noastră, în ultimii ani, nu? Că habar n-avem cum să-i ținem la distanță?

În mintea ei reveni ecoul unor cuvinte, ceva ce-i spusese Jace, parcă în urmă cu un secol, prima oară când vizitaseră Orașul Tăcut. *Dacă am fi putut, am fi fost în stare să-i împiedicăm să mai vină aici, dar nimeni n-a putut măcar să-și închipuie cum să facă asta. De fapt, din ce în ce mai mulți demoni vin aici. Obișnuiau să fie doar mici valuri de invazie de demoni în lumea asta, ușor de stăvilit. Dar chiar de pe timpul meu, tot mai mulți au năvălit prin scuturi. Conclavul e nevoit să trimită mereu vânători de umbre în misiune și de multe ori cei trimiși nu se mai întorc.*

— Un mare război cu demonii se apropie, iar Conclavul e jalnic de nepregătit, zise Sebastian. În privința asta, tatăl meu a avut dreptate. Sunt prea anchilozați în căile lor ca să audă avertismentele sau să se schimbe. Eu nu doresc nimicirea Lumii de Jos, ca Valentine, dar mă tem că orbirea Conclavului va condamna lumea asta pe care o apără vânătorii de umbre.

— Vrei să te cred că-ți pasă dacă lumea asta e distrusă?

— Ei bine, aici trăiesc, zise Sebastian, cu mai multă blândețe decât s-ar fi așteptat ea. Și uneori situațiile extreme impun măsuri extreme. Ca să distrugi dușmanul ar putea fi necesar să-l înțelegi, chiar să cazi la înțelegere cu el. Dacă îi voi putea face pe Demonii Căpetenii să aibă încredere în mine, atunci îi pot ademeni aici, unde pot fi nimiciți și ei, și cei pe care îi conduc. Asta ar trebui să întoarcă fluxul. Demonii vor ști că lumea asta nu e atât de ușor de prădat precum și-au imaginat.

Clary clătină din cap.

— Și ai de gând să faci asta cu cine, doar tu și cu Jace? Sunteți destul de impresionanți, nu mă înțelege greșit, dar nici măcar voi doi...

Sebastian se ridică în picioare.

— Chiar nu poți să crezi că eu m-am gândit bine la asta, nu-i așa?

Se uită în jos la ea, vântul toamnei zburătăcindu-i părul alb peste față.

— Vino cu mine. Vreau să-ți arăt ceva.

Ea șovăi.

— Jace...

— Încă doarme. Crede-mă, știu. Îi întinse mâna. Vino cu mine, Clary. Dacă nu te pot face să crezi că am un plan, poate reușesc să ți-o dovedesc.

Ea se uită lung la el. Imaginile i se rostogoleau în minte ca niște confeti scuturate: prăvălia de vechituri din Praga, inelul ei de aur în formă de frunză căzând în întuneric, Jace strângând-o în brațe în alcovul de la club, acvariile cu cadavre. Sebastian cu un pumnal de seraf în mână.

Să ți-o dovedesc.

Ea îi luă mâna și îl lăsă s-o ridice în picioare.

Rămase stabilit, deși nu fără o grămadă de discuții contradictorii, că pentru invocarea îngerului Raziel, Echipa Binelui avea nevoie să găsească un loc cât mai izolat.

— Nu putem invoca un înger de douăzeci de metri în mijlocul lui Central Park, remarcă Magnus sec. Oamenii l-ar putea observa, chiar dacă suntem în New York.

— Raziel are douăzeci de metri înălțime? se miră Isabelle.

Stătea tolănită într-un fotoliu pe care-l trăsese lângă masă. Avea cearcăne sub ochii negri; ea — ca și Alec, Magnus și Simon — era epuizată. Cu toții stătuseră treji cu orele, căutând prin cărțile lui Magnus, atât de vechi încât paginile erau subțiri ca foița de ceapă. Atât Isabelle cât și Alec puteau citi în greacă și latină, iar Alec cunoștea ceva mai bine limba demonilor decât Izzy, dar tot erau foarte multe pe care numai Magnus le putea înțelege. Maia și Jordan, dându-și seama că puteau fi de mai mult ajutor în altă parte, plecaseră la secția de poliție

ca să afle cum se mai simțea Luke. Între timp, Simon încercase să se facă util în alte moduri — aducând mâncare și cafea, copiind simboluri după cum îl instruia Magnus, făcând rost de mai multe hârtii și creioane, ba chiar hrănindu-l pe Președintele Miau, care îi mulțumise regurgitând un ghem de păr pe podeaua din bucătăria lui Magnus.

— De fapt, are numai 17,9 metri în înălțime, dar îi place să exagereze, zise Magnus.

Oboseala nu-i îmbunătățea dispoziția. Părul îi stătea drept în sus și pe dosul mâinilor se vedeau dâre de sclipici, unde se frecase la ochi.

— E un înger, Isabelle. Chiar n-ai învățat niciodată *nimic*?

Isabelle plescăi din limbă, enervată.

— Valentine a invocat un înger în pivnița lui. Nu văd de ce ai avea nevoie de tot spațiul ăsta...

— Pentru că Valentine este CU MULT MAI GROZAV decât mine, se răsti Magnus, lăsând stiloul din mână. Uite...

— Nu țipa la sora mea, zise Alec.

O spuse liniștit, dar cu forță în spatele cuvintelor. Magnus se uită la el, surprins. Alec continuă:

— Isabelle, mărimea îngerilor, când își fac apariția în dimensiunea pământească, variază în funcție de puterea lor. Îngerul pe care l-a invocat Valentine era de un rang mai mic decât Raziel. Și dacă e să invoci un înger de rang și mai înalt, pe Mihail sau pe Gavril...

— N-aș putea să fac o vrajă care să-i lege, nici măcar temporar, zise Magnus, pe un ton stăpânit. Îl invocăm pe Raziel în parte pentru că sperăm că, fiind creatorul vânătorilor de umbre, va avea o compasiune specială — sau, de fapt, orice fel de compasiune — pentru situația voastră. El este, de asemenea, cam de rangul potrivit. Un înger mai puțin puternic s-ar putea să nu fie în stare să ne ajute, dar un înger mai puternic... ei bine, dacă ceva nu merge cum trebuie...

— S-ar putea să nu fiu numai eu cel care moare, zise Simon.

Magnus arăta îndurerat, iar Alec se uită în jos, la hârtiile întinse pe toată masa. Isabelle puse o mână peste a lui Simon.

— Nu pot să cred că într-adevăr stăm aici și discutăm despre invocarea unui înger, zise ea. De când mă știu, noi am jurat pe numele

Îngerului. Știm că puterile noastre vin de la îngeri. Dar ideea de a vedea unul... Nu-mi pot imagina cum ar fi. Când încerc să mă gândesc la asta, nu pot cuprinde ideea cu mintea.

În jurul mesei se lăsă tăcerea. În ochii lui Magnus era o întunecime care-l făcu pe Simon să se întrebe dacă el văzuse vreodată un înger. Cântări dacă ar trebui să-l întrebe, dar fu salvat de a decide de soneria telefonului său celular.

— O secundă, murmură el și se ridică în picioare.

Deschide telefonul și se sprijini de unul din stâlpii apartamentului mansardat. Era un mesaj — mai multe — de la Maia.

VEȘTI BUNE! LUKE S-A TREZIT ȘI VORBEȘTE. SE PARE CĂ VA FI OK.

Un val de ușurare îl cuprinse pe Simon. În sfârșit, vești bune. Închise telefonul și duse mâna la inelul de pe mână. *Clary?*

Nimic.

Își înghiți panica. Probabil dormea. Își ridică privirile și se trezi cu toți ceilalți trei de la masă uitându-se fix la el.

— Cine-a sunat? întrebă Isabelle.

— A fost Maia. Zice că Luke și-a recăpătat cunoștința și vorbește. Că o să fie OK.

Se auzi un murmur de voci ușurate, dar Simon continua să se uite în jos, la inelul de pe mâna lui.

— Mi-a dat o idee, spuse el.

Isabelle se ridicase în picioare și o pornise spre el; auzindu-l, se opri, părând îngrijorată. Simon își zise că nu era de condamnat. Ideile lui fuseseră pur și simplu sinucigașe în ultima vreme.

— Ce anume?

— De cât avem nevoie ca să-l invocăm pe Raziel? Cât spațiu? întrebă Simon.

Magnus se opri din cititul dintr-o carte.

— Vreo milă în diametru, cel puțin. Apa ar fi bine-venită. Precum Lacul Lyn...

— Ferma lui Luke, zise Simon. În nordul statului. La o oră sau două distanță. Ar trebui să fie închis totul pe acolo acum, dar știu eu cum se ajunge. Și există și un lac. Nu la fel de mare cât Lyn, dar...

Magnus închise cartea pe care o ținea.

— Asta nu-i o idee proastă, Seamus.

— Câteva ore? zise Isabelle, uitându-se la ceas. Am putea fi acolo pe la...

— Oh, nu, zise Magnus și dădu cartea deoparte. În timp ce entuziasmul tău este nemărginit și impresionant, Isabelle, eu sunt prea frânt de oboseală ca să fac cum trebuie vraja de invocare în clipa asta. Și n-aș vrea să-mi asum niciun risc cu asta. Cred că suntem cu toții de acord.

— Atunci, când? întrebă Alec.

— Avem nevoie de cel puțin câteva ore de somn, zise Magnus. Aș zice să plecăm după prânz. Sherlock — scuze, *Simon* — sună și vezi dacă poți împrumuta camioneta lui Jordan. Și acum... Își împinse hârtiile la o parte. Eu am să dorm. Isabelle, Simon, sunteți mai mult decât bine-veniți să folosiți din nou camera de oaspeți, dacă vreți.

— Camere diferite ar fi mai bine, mormăi Alec.

Isabelle se uită la Simon cu ochi negri întrebători, dar el deja vârâse mâna în buzunar după telefon.

— OK, zise el. Mă întorc pe la prânz, dar acum am de făcut ceva important.

La lumina zilei, Parisul era un oraș de străzi înguste, șerpuitoare, care se deschideau în bulevarde largi, cu clădiri de un galben blând și acoperișuri de ardezie colorată, și un fluviu sclipitor care îl tăia pe din două ca o cicatrice din duel. Sebastian, în pofida declarației lui că avea să-i dovedească lui Clary că avea un plan, nu-i dăduse alte amănunte. Merseră pe o stradă mărginită de galerii de artă și de magazine care vindeau cizme vechi și prăfuite, până ajunseră la Quai des Grands Augustins, la marginea fluviului.

Dinspre Sena sufla un vânt rece, iar ea tremura. Sebastian își desfăcu eșarfa de la gât și i-o întinse. Era de lână ecosez, negru cu alb, și încă păstra căldura după ce fusese înfășurată la gâtul lui.

— Nu te prosti, zise el. Ți-e frig. Pune-o.

Clary și-o înfășură la gât.

— Mersi, zise ea din reflex și tresări.

Poftim. Îi mulțumise lui Sebastian. Se aștepta să cadă un fulger din cer și s-o lase moartă pe loc. Dar nu se întâmplă nimic.

El îi aruncă o privire ciudată.

— Ești bine? Arăți de parc-ai da să strănuți.

— Mi-e bine.

Eșarfa mirosea a colonie de citrice și a băiat. Nu era sigură cum se așteptase să miroasă. Porniră din nou la drum. De data asta, Sebastian încetini, mergând pe lângă ea, oprindu-se să-i explice că districtele în Paris erau numerotate și că ei traversaseră din al cincilea în al șaselea, Cartierul Latin, și că podul pe care-l puteau vedea arcuindu-se peste fluviu, în depărtare, se numea Pont Saint-Michel. Numeroși tineri treceau pe lângă ei, observă Clary; fete de vârsta ei sau mai mari, imposibil de elegante în pantaloni mulați și tocuri cui ultraînalte, cu părul lung fluturând în vântul dinspre Sena. Câteva dintre ele chiar se opriră ca să-i arunce lui Sebastian ocheade apreciative, pe care el păru să nu le bage de seamă.

Jace, gândi ea, ar fi observat. Sebastian *era* izbitor, cu părul lui alb ca gheața și ochii negri. Ea îl considerase frumos prima oară când îl întâlnise și, pe atunci, el avea părul vopsit negru; culoarea aceea chiar nu i se potrivise. Arăta mai bine așa. Paloarea părului său îi făcea fața un pic colorată, atrăgând privirile spre trandafiriul de pe pomeții înalți și spre grațioasa formă a feței. Genele lui erau incredibil de lungi, un ton mai închis decât părul și ușor întoarse, exact ca ale lui Jocelyn — *atât* de nedrept. De ce nu moștenise ea genele întoarse din familie? Și de ce el nu avea niciun pistrui?

— Deci, zise ea abrupt, întrerupându-l la mijlocul unei propoziții, ce suntem noi?

El se uită pieziș la ea.

— Ce vrei să spui cu „Ce suntem noi"?

— Ai spus că suntem ultimii din spița Morgenstern. Morgenstern e un nume nemțesc, zise Clary. Deci, ce suntem, nemți? Care-i povestea? De ce nu mai sunt și alții în afara noastră?

— Nu știi nimic despre familia lui Valentine?

Neîncrederea răzbătea din glasul lui Sebastian. Se oprise lângă zidul ce mărginea Sena, pe lângă trotuar.

— Mama ta nu ți-a spus nimic?

— E și mama ta și, nu, nu mi-a spus. Valentine nu e subiectul ei preferat.

— Numele vânătorilor de umbre sunt compuse, începu Sebastian încet și se cocoță pe zid.

Întinse o mână în jos și, după o clipă, ea îl lăsă s-o ridice pe zid, lângă el. Sena curgea verde-cenușie la picioarele lor, ambarcațiuni turistice mici ca niște muște pufăiau în sus și-n jos fără grabă.

— Fair-child, Light-wood, White-law[1]. Morgenstern înseamnă „luceafărul de dimineață". E un nume german, dar familia a fost elvețiană.

— A fost?

— Valentine a fost copil unic, zise Sebastian. Tatăl lui — bunicul nostru — a fost ucis de damnați, iar fratele bunicului nostru a murit într-o bătălie. El n-a avut niciun copil. Asta — întinse mâna și-i atinse părul — e din partea familiei Fairchild. E și sânge englez aici. Eu arăt mai mult ca partea elvețiană. Ca Valentine.

— Știi ceva despre bunicii noștri? întrebă Clary, fascinată în pofida voinței sale.

Sebastian lăsă brațul jos și sări jos de pe zid. Ținu mâna ridicată pentru ea, și ea i-o luă, echilibrându-se când sări. Pentru o clipă, se lovi de pieptul lui, tare și cald pe sub cămașă. O fată care tocmai trecea îi aruncă o privire amuzată, geloasă, iar Clary se dădu înapoi grăbită. Îi veni să strige după fata aceea că Sebastian era fratele ei și că ea oricum îl ura. N-o făcu.

— Nu știu nimic despre bunicii din partea mamei, zise el. Cum aș putea? Zâmbi într-o parte. Vino. Vreau să-ți arăt unul dintre locurile mele preferate.

Clary rămase pe loc.

— Credeam că o să-mi dovedești că ai un plan.

— Toate la timpul lor.

Sebastian începu să meargă și, după câteva clipe, ea-l urmă. *Descoperă care îi e planul. Poartă-te frumos, până reușești.*

---

[1] Copil-bălai, Lemn (ușor)-de-aprins, Lege-pură.

— Tatăl lui Valentine era în mare măsură ca și el, continuă Sebastian. Își punea nădejdea în forță. „Noi suntem războinicii aleși de Dumnezeu." Asta credea el. Suferința te călește. Durerea te face puternic. Când a murit...

— Valentine s-a schimbat, zise Clary. Mi-a spus Luke.

— Îl și iubea pe tatăl său, îl și ura. Ceva ce ai putea înțelege cunoscându-l pe Jace. Valentine ne-a crescut așa cum îl crescuse pe el tatăl lui. Întotdeauna te întorci la ceea ce știi.

— Dar pe Jace, zise Clary, Valentine l-a învățat mai multe decât cum să se lupte. L-a învățat limbi străine și să cânte la pian...

— Asta a fost influența lui Jocelyn.

Sebastian îi rosti numele fără chef, de parcă ar fi urât cum suna.

— Ea a crezut că Valentine ar trebui să fie în stare să vorbească despre cărți, artă, muzică — nu doar despre a ucide. El i-a transmis toate acestea lui Jace.

O poartă albastră de fier forjat se ridica în stânga lor. Sebastian se aplecă, trecând pe sub ea, și îi făcu semn lui Clary să-l urmeze. Ea nu trebui să se aplece, dar merse după el, cu mâinile în buzunare.

— Și tu? întrebă ea.

El își ridică mâinile. Erau, fără îndoială, mâinile mamei sale — abile, cu degete lungi, făcute să țină o pensulă sau un stilou.

— Eu am învățat să cânt la instrumentele războiului, zise el, și să pictez cu sânge. Nu sunt ca Jace.

Se aflau pe o alee îngustă între două șiruri de clădiri făcute din aceeași piatră aurie ca multe alte clădiri din Paris, cu acoperișurile scânteind verde-arămiu în bătaia soarelui. Strada de sub picioarele lor era pavată și pe ea nu treceau mașini sau motociclete. În stânga ei era o cafenea, o firmă de lemn atârnând de un stâlp de fier forjat fiind singurul indiciu că exista vreo activitate comercială pe această stradă întortocheată.

— Îmi place aici, zise Sebastian, urmărindu-i privirea, pentru că e ca și când ai fi într-un secol trecut. Fără zgomot de mașini, fără neoane. Doar... tihnă.

Clary se holbă la el. *Minte*, își zise ea. *Sebastian nu are astfel de gânduri. Lui Sebastian, cel care a încercat să facă scrum Alicante, nu-i pasă de „tihnă".*

Se gândi la locul în care crescuse el. Ea nu-l văzuse niciodată, dar i-l descrisese Jace. O casă mică — o casă de țară, într-adevăr —, într-o vale din afara orașului Alicante. Nopțile trebuie să fi fost foarte liniște acolo, iar cerul, plin de stele. Dar să-i fi lipsit lui asta? Ar fi putut? Era aceasta genul de emoție pe care s-o poți nutri și când nu erai de fapt nici măcar uman?

Nu te deranjează, ar fi vrut ea să întrebe, *să fii în locul unde adevăratul Sebastian Verlac a crescut și a trăit, până când i-ai pus tu capăt vieții? Să mergi pe aceste străzi, purtându-i numele, știind că, undeva, mătușa lui plânge după el? Și ce-ai vrut să spui când ai zis că n-ar fi trebuit să se opună?*

Ochii lui negri o priveau gânditori. Că avea simțul umorului, știa și ea; o înclinație spre ironie mușcătoare în care, uneori, semăna cu Jace. Numai că el nu zâmbea.

— Vino, zise el, smulgând-o din reverie. Localul ăsta are cea mai bună ciocolată caldă din tot Parisul.

Clary nu știa după ce să-și dea seama dacă asta era adevărat sau nu, dat fiind faptul că ea se afla pentru prima oară în Paris, dar odată ce s-au așezat la masă, trebui să admită că era excelentă. Ți-o preparau la masă — care era mică și de lemn, ca și scaunele de modă veche, cu spătar înalt —, într-un vas ceramic albastru, folosind frișcă, pudră de ciocolată și zahăr. Rezultatul era o cacao atât de groasă încât îți putea sta dreaptă linguriță în ea. Aveau și croasanți, pe care ei îi înmuiară în ciocolată.

— Știi, dacă mai vrei un croasant, o să-ți mai aducă, zise Sebastian, lăsându-se pe spate în scaun.

Ei erau cele mai tinere persoane din local, cu o diferență de decenii, observă Clary.

— L-ai devorat pe acela ca o nevăstuică.

Clary ridică din umeri.

— Mi-e foame. Uite, dacă vrei să vorbești cu mine, vorbește. Convinge-mă.

El se aplecă în față, sprijinindu-și coatele pe masă. Ea își aminti cum se uitase în ochii lui, cu o noapte înainte, și îi observase inelele argintii din jurul irisurilor.

— Mă gândeam la ceea ce ai spus aseară.

— Aseară halucinam. Nu-mi amintesc ce ți-am spus.

— M-ai întrebat eu cui îi aparțin, zise Sebastian.

Clary se opri cu ceașca de ciocolată la jumătatea drumului spre gură.

— Te-am întrebat?

— Da, zise el, și ochii lui îi studiau fața cu atenție. Și nu am un răspuns.

Ea puse ceașca jos, simțindu-se deodată foarte stingherită.

— Nu trebuie să aparții nimănui, zise ea. E doar o figură de stil.

— Atunci, dă-mi voie să te întreb eu ceva, zise Sebastian. Crezi că mă poți ierta? Vreau să spun, crezi că iertarea este posibilă pentru cineva ca mine?

— Nu știu. Clary se apucă de marginea mesei. Eu... adică, nu știu prea multe despre conceptul religios de iertare, doar genul comun de iertare a oamenilor.

Trase adânc aer în piept, conștientă că se bâlbâise. Era ceva în fixitatea privirii întunecate a lui Sebastian de parcă într-adevăr s-ar fi așteptat să-i dea răspunsuri la niște întrebări la care nimeni altcineva nu-i putea răspunde.

— Știu că trebuie să faci niște lucruri ca să-ți câștigi iertarea. Să te schimbi. Să mărturisești, să te căiești — și să dai despăgubiri.

— Despăgubiri, repetă Sebastian.

— Ca să compensezi ce ai făcut.

Își plecă privirea la ceașca ei. Nu exista nicio cale de a compensa lucrurile pe care le făcuse Sebastian, nu în vreun fel care să fi avut vreo noimă.

— *Ave atque vale,* zise Sebastian, plecându-și și el privirea în ceașca lui de ciocolată.

Clary recunoscu formula tradițională rostită de vânătorii de umbre la căpătâiul morților lor.

— De ce spui asta? Nu sunt pe moarte.

— Știi că e dintr-un poem de Catullus, zise el. *Frater, ave atque vale.* „Te salut și rămas-bun, frate." El vorbea despre cenușă, despre ritul morții, și despre propria durere pentru fratele său. Eu am învățat poemul când

eram mic, dar nu l-am *simțit* — nici durerea lui, nici pierderea, nici măcar nu m-am întrebat cum ar fi să mori și să nu ai pe nimeni să te plângă... Se uită la ea, pătrunzător. Cum crezi că ar fi fost dacă Valentine te-ar fi crescut și pe tine odată cu mine? M-ai fi iubit?

Clary era foarte bucuroasă că pusese ceașca jos, pentru că dacă n-ar fi făcut-o, ar fi scăpat-o din mână. Sebastian se uita la ea nu doar fără nicio sfială sau genul de stinghereală naturală care ar putea însoți o întrebare atât de bizară, dar ca și cum ea era o formă de viață ciudată, străină.

— Ei bine, zise ea, ești fratele meu. Te-aș fi iubit. Ar fi... trebuit.

El continua să se uite la ea cu aceeași privire cercetătoare, intensă. Se gândi să-l întrebe dacă, după părerea lui, asta ar fi însemnat că și el ar fi iubit-o pe ea. Ca pe o soră. Însă bănuia că el habar n-avea ce însemna asta.

— Dar Valentine nu m-a crescut pe mine, zise ea. De fapt, eu l-am omorât.

Nu știa sigur de ce-o spusese. Poate că voise să vadă dacă era posibil să-l supere. La urma urmelor, Jace îi spusese, odată, că el credea că Valentine fusese probabil singurul de care îi păsase vreodată lui Sebastian.

Însă el nu reacționă.

— De fapt, zise el, Îngerul l-a ucis. Deși a fost din cauza ta.

Degetele lui desenau modele pe masa de lemn tocită.

— Știi, când te-am întâlnit prima oară, în Idris, trăgeam nădejde... mă gândisem că și tu ai fi putut fi ca mine. Și când am văzut că nu semănai deloc cu mine, te-am urât. Iar apoi, când am fost readus la viață și Jace mi-a povestit ce ai făcut tu, mi-am dat seama că mă înșelasem. *Ești* ca mine.

— Ai mai spus asta, aseară, zise Clary. Dar nu sunt...

— Tu l-ai omorât pe tatăl nostru, zise el, cu vocea liniștită. Și *nu-ți pasă*. N-ai reconsiderat niciodată decizia, nu-i așa? Valentine l-a bătut până la sânge pe Jace în primii zece ani din viața lui, iar Jace încă îi duce dorul. Suferă pentru moartea lui, chiar dacă ei doi nu aveau deloc același sânge. Însă ție ți-a fost tată, și tu l-ai ucis, dar n-ai avut nicio noapte de insomnie din pricina asta.

Clary se uita la el cu gura căscată. Era nedrept. Atât de nedrept. Valentine nu fusese niciodată un tată pentru ea — nu o iubise —, ci fusese un monstru care trebuia să moară. Ea îl ucisese pentru că nu avusese de ales.

Nechemată, în mintea ei apăru imaginea lui Valentine, implântându-și sabia în pieptul lui Jace, apoi ținându-l în brațe în timp ce murea. Valentine plânsese pentru fiul pe care îl omorâse. Dar ea nu plânsese niciodată pentru tatăl ei. Nici măcar nu se gândise la posibilitatea asta.

— Am dreptate, nu-i așa? zise Sebastian. Spune-mi că mă înșel. Spune-mi că nu ești ca mine.

Clary se uită în jos, la ceașca de ciocolată, acum rece. Simțea că i se pornise un vârtej în cap care-i absorbise toate gândurile și cuvintele.

— Am crezut că pe *Jace* îl credeai ca tine, zise ea, în cele din urmă, cu o voce gâtuită. Am crezut că de aceea l-ai vrut cu tine.

— Am nevoie de Jace, zise Sebastian. Dar în inima lui el nu e ca mine. Tu ești.

Se ridică. Probabil plătise nota, la un moment dat; Clary nu-și aducea aminte.

— Vino cu mine.

Îi întinse mâna. Ea se ridică fără să i-o ia și își legă din nou eșarfa lui la gât, mecanic; ciocolata pe care o băuse era ca acidul fremătându-i în stomac. Îl urmă pe Sebastian afară din cafenea și pe alee, unde el se oprise ca să se uite în sus, la cerul albastru.

— Eu nu sunt ca Valentine, zise Clary, oprindu-se lângă el. Mama noastră...

— Mama *ta*, zise el, m-a urât. Mă urăște. Ai văzut-o. A încercat să mă omoare. Vrei să-mi spui că tu semeni cu mama ta, bine. Jocelyn Fairchild e nemiloasă. Întotdeauna a fost așa. S-a prefăcut luni în șir că-l iubea pe tatăl nostru, poate chiar ani în șir, doar ca să poată obține informații și să-l trădeze. Ea a pus la cale Răzmerița și a privit cum toți prietenii soțului ei sunt *măcelăriți*. Ți-a furat amintirile. Ai iertat-o? Și când a fugit din Idris, crezi tu sincer că s-a gândit vreo clipă să mă ia și pe mine cu ea? Trebuie să fi fost ușurată la gândul că murisem...

— N-a fost așa! se răsti Clary. Avea o casetă cu lucrurile tale de nou-născut în ea. Obișnuia s-o scoată și să plângă peste ea. În fiecare an, de ziua ta de naștere. Știu că o ai la tine în cameră.

Buzele fine, elegante ale lui Sebastian zâmbiră. Îi întoarse spatele și o porni de-a lungul aleii.

— Sebastian! strigă Clary după el. Sebastian, *stai.*

Nu știa prea bine de ce voia să-l vadă venind înapoi. De acord, habar n-avea unde se afla sau cum să-și găsească drumul înapoi la apartament, dar era ceva mai mult de atât. Voia să iasă în față și să se lupte, să demonstreze că ea nu era cum spusese el că e. Își ridică vocea:

— *Jonathan Christopher Morgenstern!*

El se opri și se întoarse încet, uitându-se la ea peste umăr.

Ea se îndreptă spre el, iar el o privi apropiindu-se, cu capul lăsat într-o parte, cu ochii mijiți.

— Pariez că nici măcar nu-mi știi numele mijlociu, zise ea.

— Adele.

Îl rosti cu o anume muzicalitate, o familiaritate care o făcu să se simtă prost.

— Clarissa Adele.

Ea ajunse lângă el.

— De ce Adele? N-am știut niciodată.

— Nici eu nu știu, zise el. Știu că Valentine n-a vrut în ruptul capului să fii numită Clarissa Adele. El ar fi vrut să te numești Seraphina, după mama lui. Bunica noastră. Sebastian se întoarse și începu din nou să meargă, dar de data asta ea ținu pasul. După ce bunicul nostru a fost omorât, ea a murit — de atac de cord. A murit de inimă rea, așa spunea Valentine mereu.

Clary se gândi la Amatis, care niciodată nu se vindecase de prima ei iubire, Stephen; și la tatăl lui Stephen, care murise de supărare; și la Inchizitoare, care-și dedicase toată viața ei răzbunării. Și la mama lui Jace, care-și tăiase venele când soțul ei murise.

— Înainte să-i cunosc pe nefilimi, aș fi spus că era imposibil să mori de inimă rea.

Sebastian râse sec.

— Noi nu ne creăm relații ca mundanii, zise el. Bine, uneori, desigur. Nu toată lumea e la fel. Dar legăturile dintre noi tind să fie intense și de nedesfăcut. De aceea ne înțelegem atât de prost cu alții care nu sunt din specia noastră. Damnați, mundani...

— Mama mea s-a măritat cu un damnat, zise Clary, înțepată.

Se opriseră în fața unei clădiri de piatră pătrată cu obloane vopsite în albastru, aproape la capătul aleii.

— El a fost odinioară nefilim, zise Sebastian. Și uită-te la tatăl tău. Mama ta l-a trădat și l-a părăsit, iar el tot și-a petrecut restul vieții așteptând s-o găsească din nou și s-o convingă să vină înapoi la el. Șifonierul acela plin de haine...

Clătină din cap.

— Dar Valentine i-a spus lui Jace că iubirea este slăbiciune, zise Clary. Că te va distruge.

— Tu n-ai gândi la fel, dacă ți-ai petrece jumătate din viață alergând după o femeie, deși ea te urăște din tot sufletul, numai pentru că n-o poți uita? Dacă ar trebui să-ți amintești că persoana pe care ai iubit-o cel mai mult pe lume te-a înjunghiat pe la spate și a răsucit cuțitul în rană? Sebastian se aplecă un moment, destul cât ea să-i simtă răsuflarea în păr. Poate că semeni mai mult cu mama ta decât cu tatăl nostru. Dar care-i diferența? Ai cruzimea în oase și gheața în inimă, Clarissa. Nu-mi spune că nu-i așa.

Îi întoarse spatele mai înainte ca ea să-i poată răspundă și urcă treptele de la intrarea casei cu obloane albastre. Un șir de sonerii se întindea pe perete, lângă ușă, fiecare cu un nume scris de mână pe o bucată de carton, alături. El apăsă butonul din dreptul numelui Magdalena și așteptă. În cele din urmă, o voce cârâită se auzi în difuzor:

— *Qui est là?*[1]

— *C'est le fils et la fille de Valentine*, zise el. *Nous avions rendez-vous.*[2]

Urmă o pauză, apoi se auzi un bâzâit. Sebastian deschise ușa — și o ținu deschisă, lăsând-o, politicos, pe Clary s-o ia înainte. Scările erau

[1] Cine e? (lb. fr.)

[2] Fiul și fiica lui Valentine... Aveam o întâlnire. (lb. fr.)

de lemn, la fel de tocit și de lustruit ca bordul unui vas. Le urcară în tăcere până la ultimul etaj, unde o ușă era proptită întredeschisă pe palier. Sebastian intră cel dintâi, iar Clary îl urmă.

Se trezi într-o locuință spațioasă, aerisită și luminoasă. Pereții erau albi, la fel și perdelele. Printr-o fereastră putu vedea strada de jos, mărginită de restaurante și buticuri. Mașinile zumzăiau în sus și-n jos, dar zgomotul lor nu părea să pătrundă înăuntrul apartamentului. Podeaua era de lemn lustruit, mobilierul de lemn vopsit alb, iar canapelele capitonate aveau pernuțe multicolore. O parte din apartament era aranjat ca un soi de atelier. Lumina cădea dintr-o lucarnă pe o masă lungă de lemn. Acolo erau șevalete, cu pânze aruncate deasupra lor pentru a împiedica vederea lucrărilor. O salopetă murdară de vopsele atârna de un cuier din perete.

În picioare, lângă masă, era o femeie. Clary ar fi zis că era cam de vârsta lui Jocelyn, dacă n-ar fi fost mai mulți factori care să-i ascundă vârsta. Purta o salopetă neagră informă care îi masca trupul; numai mâinile, fața și gâtul se vedeau. Pe fiecare obraz era gravată o rună groasă, neagră, care pornea de la colțul exterior al ochiului până la buze. Clary nu mai văzuse runele înainte, dar le putea simți înțelesul — putere, pricepere, măiestrie. Femeia avea păr bogat, arămiu și lung, care-i cădea în valuri până în talie, iar ochii ei, când și-i ridică, aveau o ciudată culoare oranj mat, ca o flacără muribundă.

Femeia își prinse mâinile în fața salopetei. Cu o voce melodioasă, nervoasă, zise:

— *Tu dois être Jonathan Morgenstern. Et elle, c'est ta sœur? Je pensais que...*[1]

— Eu sunt Jonathan Morgenstern, zise Sebastian. Și aceasta este sora mea, da. Clarissa. Te-aș ruga să vorbești în engleză în fața ei. Ea nu știe franceza.

Femeia își drese glasul.

— Am cam uitat engleza. Au trecut ani buni de când nu am mai folosit-o.

— Mie mi se pare destul de bună. Clarissa, aceasta este sora Magdalena. Din ordinul Surorilor de Fier.

[1] Tu trebuie să fii Jonathan Morgenstern. Și ea, e sora ta? Credeam că... (lb. fr.)

Clary, foarte surprinsă, își dădu drumul la gură:

— Dar eu credeam că Surorile de Fier nu-și părăsesc niciodată fortăreața...

— Nu și-o părăsesc, zise Sebastian. Decât dacă au fost dizgrațiate când li s-a descoperit implicarea în Răzmeriță. Cine crezi că i-a înarmat pe membrii Cercului? El zâmbi spre Magdalena fără voioșie. Surorile de Fier sunt Făuritoare, nu luptătoare. Dar Magdalena a fugit din Fortăreața mai înainte de a-i fi fost descoperit rolul ei în Răzmeriță.

— N-am mai văzut un nefilim în ultimii cincisprezece ani, până să mă contacteze fratele tău, zise Magdalena.

Era greu de spus la cine se uita când vorbea; ochii ei fără expresivitate păreau să rătăcească aiurea, dar în mod cert nu era oarbă.

— E adevărat? Aveți... materialul?

Sebastian băgă mâna într-o pungă pe care o ținea atârnată de centironul armelor și scoase o bucată de ceva ce părea cuarț. O așeză pe masa lungă și o rază de soare, trecând prin luminator, păru că o luminează din interior. Clary își ținu respirația. Era *adamas*-ul din prăvălia de vechituri din Praga.

Magdalena trase șuierător aer în piept.

— *Adamas* pur, zise Sebastian. Nicio rună nu l-a atins vreodată.

Sora de Fier se apropie de masă și își așeză mâinile deasupra *adamas*-ului. Mâinile ei, de asemenea crestate de multiple rune, tremurau.

— *Adamas* pur, șopti ea. Au trecut ani de când n-am mai atins materialul sfânt.

— E în întregime al tău, ca să-l lucrezi, zise Sebastian. Când termini, o să-ți plătesc cu mai mult din acesta. Bineînțeles, dacă ești de părere că poți crea ce ți-am cerut eu.

Magdalena se îndreptă mândră.

— Nu sunt o Soră de Fier? N-am depus eu jurămintele? N-au lucrat mâinile mele substanța Cerului? Pot să-ți dau ceea ce ți-am promis, fiu al lui Valentine. De asta nu te îndoi.

— Mă bucur să aud.

Era o notă de umor în vocea lui Sebastian.

— Atunci, o să mă întorc la noapte. Știi cum să mă chemi dacă ai nevoie.

Magdalena dădu din cap. Toată atenția i se îndreptase din nou asupra materialului translucid, *adamas*-ul. Îl mângâia cu degetele.

— Da. Poți pleca.

Sebastian dădu din cap și făcu un pas înapoi. Clary șovăi. Îi venea s-o apuce pe femeie, s-o întrebe ce anume îi ceruse Sebastian să facă, s-o întrebe de ce încălcase Legea Acordurilor ca să lucreze mână-n mână cu Valentine. Magdalena, de parcă i-ar fi simțit ezitarea, își ridică fruntea și zâmbi subțire.

— Voi doi, zise ea și, pentru o clipă, Clary se gândi că urma să spună că nu înțelegea de ce erau împreună, că auzise că se urau unul pe celălalt, că fiica lui Jocelyn era vânător de umbre, în vreme ce fiul lui Valentine era un criminal.

Ea însă clătină doar din cap.

— *Mon Dieu*, zise, dar arătați exact ca părinții voștri.

16

FRAȚI ȘI SURORI

CÂND CLARY ȘI SEBASTIAN SE ÎNTOARSERĂ LA APARTAMENT, ÎN living nu era nimeni, dar în chiuvetă erau farfurii care nu fuseseră înainte.

— Ai crezut că Jace dormea, îi zise ea lui Sebastian, cu o notă acuzatoare în voce.

Sebastian ridică din umeri.

— Dormea când am spus-o.

Era o ușoară zeflemea în glasul lui, dar nu răutate serioasă. Veniseră împreună pe jos de la Magdalena, mai mult tăcând, însă nu cu o tăcere ostilă. Clary își lăsase mintea să hoinărească, revenind la realitate ocazional, atunci când își dădea seama că Sebastian era acela lângă care mergea.

— Sunt foarte sigur că știu unde e.

— În camera lui?

Clary porni către scări.

— Nu.

Făcu un pas, tăindu-i calea.

— Vino, o să-ți arăt.

Urcă scările înaintea ei, cu pas rapid, și intră în dormitorul principal, Clary urmându-l îndeaproape. În timp ce ea privea uimită, el apăsă pe latura garderobei. Aceasta alunecă într-o parte, dezvăluind un șir de trepte în spatele ei. Sebastian îi aruncă o privire încrezută peste umăr când ea se apropie în spatele lui.

— Glumești, zise ea. Scări secrete?

— Nu-mi spune că e cel mai ciudat lucru pe care l-ai văzut pe ziua de azi.

Coborî treptele câte două odată, iar Clary, deși frântă de oboseală, îl urmă. Scara cotea și apoi se deschidea într-o cameră spațioasă, cu podea lustruită de lemn și pereți înalți. Tot soiul de arme atârnau de pereți, la fel ca în sala de antrenamente de la Institut — *kindjal*-uri și *chakhram*-uri, macete, săbii și pumnale, arcuri și cnuturi de bronz, steluțe ninja și topoare, săbii de samurai.

Cercuri de antrenament erau pictate clar pe podea. În mijlocul lor stătea Jace, cu spatele la ușă. Era cu bustul gol și desculț, cu pantaloni de trening negri, și cu câte un cuțit în fiecare mână. O imagine îi fulgeră lui Clary prin minte: spatele gol al lui Sebastian, brăzdat de urmele inconfundabile de bici. Pielea lui Jace, de un auriu-pal, era netedă, bine întinsă peste mușchi, însemnată numai cu cicatricele tipice ale unui vânător de umbre — și zgârieturile unghiilor ei, pe care i le făcuse noaptea trecută. Simți că roșește, dar în minte încă îi stăruia întrebarea: de ce-l biciuise Valentine pe unul din băieți, dar nu și pe celălalt?

— Jace, zise ea.

El se întoarse. Era curat. Fluidul argintiu dispăruse, iar părul lui de aur era întunecat aproape ca arama, ud și lipit de cap. Pielea îi lucea de sudoare. Expresia de pe fața lui era reținută.

— Unde ați fost?

Sebastian se duse la perete și începu să examineze armele de acolo, trecându-și mâna peste lame.

— M-am gândit că poate Clary vrea să vadă Parisul.

— Ați fi putut să-mi lăsați un bilet, zise Jace. Nu-i ca și când situația noastră ar fi dintre cele mai sigure, Jonathan. Aș prefera să nu fiu nevoit să-mi fac griji pentru Clary...

— Eu l-am urmărit, zise Clary.

Jace se întoarse și se uită la ea, iar pentru o clipă ea prinse o sclipire în ochii lui, ceva din băiatul din Idris, care strigase la ea pentru că-i stricase toate planurile lui grijulii de a o ține în siguranță. Dar acest Jace era diferit. Mâinile lui nu tremurară când se uită la ea, iar pulsul de pe gâtul lui rămase constant.

— Ce-ai făcut?

— L-am urmărit pe Sebastian, zise ea. Mă trezisem și voiam să văd unde se duce.

Își vârî mâinile în buzunarele jeanșilor și se uită la el sfidător. Ochii lui o cântăriră, de la părul ei ciufulit de vânt până la ghetele din picioare, iar ea simți sângele urcându-i în obraji. Nădușeala lucea pe claviculele lui și pe coama mușchilor abdomenului. Pantalonii lui de trening erau răsfrânți la betelie, lăsând la vedere V-ul oaselor șoldurilor. Ea își aminti senzațiile din momentul în care avusese brațele lui înfășurate în jurul ei, și fusese strânsă destul de aproape de el cât să-i simtă pe trup toate detaliile oaselor și mușchilor...

Simți un val de stinghereală atât de acut, încât o luă cu amețeală. Ceea ce înrăutățea lucrurile era că Jace nu arăta câtuși de puțin jenat sau că noaptea trecută l-ar fi afectat la fel de tare ca pe ea. Părea doar... enervat. Enervat și asudat și sexy.

— Mda, bine, zise el, data viitoare când te mai hotărăști să te furișezi afară din apartamentul nostru cu protecții magice, pe o ușă care nu există în realitate, lasă un bilet.

Ea își ridică sprâncenele.

— Ești cumva sarcastic?

El aruncă un cuțit în aer și îl prinse.

— Posibil.

— Am dus-o pe Clary s-o vadă pe Magdalena, zise Sebastian. Luase o steluță ninja din perete și o examina. I-am dus *adamas*-ul.

Jace aruncă al doilea cuțit în aer; rată prinderea, de data asta, și cuțitul se înfipse în podea.

— L-ai dus?

— L-am dus, zise Sebastian. Și i-am spus lui Clary planul. I-am spus că avem de gând să-i ademenim pe Demonii Căpetenii aici, ca să-i putem nimici.

— Dar nu și cum ați plănuit să duceți asta la îndeplinire, zise Clary. Partea *asta* nu mi-ai mai împărtășit-o.

— Am crezut c-ar fi mai bine să ți-o spun aici, de față cu Jace, răspunse Sebastian.

Zvâcni din încheietură foarte rapid, iar steluța ninja zbură către Jace, care o pară cu o mișcare iute a cuțitului. Steluța căzu zăngănind pe podea. Sebastian fluieră.

— Rapid, comentă el.

Clary se răsuci spre fratele ei.

— L-ai fi putut răni...

— Orice îl rănește pe el, mă rănește și pe mine, zise Sebastian. Îți arătam cât de multă încredere am în el. Acum vreau ca tu să ai încredere în *noi*. O străpunse cu privirea ochilor lui negri. *Adamas*-ul, zise, materialul pe care i l-am dus azi Surorii de Fier, știi ce se face din el?

— Bineînțeles. Pumnalele de seraf. Turnurile demonilor din Alicante. Stelel...

— Și Pocalul Mortal.

Clary clătină din cap.

— Pocalul Mortal e de aur. L-am văzut.

— *Adamas* poleit cu aur. Și Sabia Mortală, de asemenea, are plăselele din materialul ăsta. Se spune că e materialul din care sunt clădite palatele în Ceruri. Și nu e ușor să-l lucrezi. Numai Surorile de Fier pot prelucra materialul ăsta și numai ele ar trebui să aibă acces la el.

— Și de ce i-ai dat o bucată Magdalenei?

— Ca să facă un al doilea Pocal, zise Jace.

— Un al doilea Pocal Mortal? Clary se uită de la unul la celălalt, uluită. Dar nu puteți face asta. Nu se poate face pur și simplu un alt Pocal Mortal. Dacă s-ar fi putut, Conclavul n-ar fi intrat așa în panică atunci când Pocalul Mortal original a dispărut. Valentine n-ar fi avut atâta nevoie de el...

— E doar un vas, zise Jace. Oricât de bine lucrat, întotdeauna va fi doar un vas, până ce Îngerul nu-și va pune de bunăvoie sângele în el. Asta îl face să fie atât de important.

— Și voi credeți că Raziel o să-și pună de bunăvoie sângele lui într-un al doilea vas pentru voi? Clary nu-și putu reține neîncrederea tăioasă din voce. Mult noroc!

— E un truc, Clary, zise Sebastian. Știi că toate lucrurile au o alianță? Serafică sau demonică? Ceea ce cred demonii este că noi vrem echivalentul demonic al lui Raziel. Un demon de mare putere, care să-și amestece sângele cu al nostru și să creeze o nouă rasă de vânători de umbre. Una care să nu fie legată de Lege sau de Acorduri sau de regulile Conclavului.

— Le-ați spus că vreți să faceți... inversul vânătorilor de umbre?

— Ceva de genul ăsta. Sebastian râse, trecându-și degetele prin părul blond. Jace, vrei să m-ajuți să explic?

— Valentine era un fanatic, zise Jace. S-a înșelat în numeroase privințe. A greșit când s-a gândit să-i ucidă pe vânătorii de umbre. A greșit în privința damnaților. Dar n-a greșit în privința Conclavului sau a Consiliului. Fiecare Inchizitor pe care l-am avut a fost corupt. Legile lăsate de Înger sunt arbitrare și fără sens, iar pedepsele lor sunt cele mai nedrepte. „Legea e aspră, dar e Lege." De câte ori a trebuit să ne ferim și să evităm Conclavul și Legile lui, chiar dacă încercam de fapt să-i salvăm pe ei? Cine m-a aruncat pe mine în închisoare? Inchizitoarea. Cine l-a aruncat pe *Simon* în închisoare? Conclavul. Cine l-ar fi lăsat să ardă?

Inima lui Clary începuse să bată cu putere. Vocea lui Jace, atât de familiară, spunând aceste cuvinte, îi topea oasele pe dinăuntru. Avea dreptate și, deopotrivă, greșea. La fel ca Valentine. Dar ea voia să creadă în el, așa cum nu voise să creadă în Valentine.

— Bine, zise ea. Înțeleg că tot Conclavul e corupt. Dar nu văd ce legătură are asta cu înțelegerea cu demonii.

— Menirea noastră este să nimicim demonii, zise Sebastian. Dar Conclavul și-a revărsat toată energia în alte sarcini. Protecțiile s-au slăbit și din ce în ce mai mulți demoni au pătruns pe pământ, dar Conclavul se face că nu vede. Noi am deschis o poartă în nordul îndepărtat,

pe Insula Wrangel, și o să ademenim demonii prin ea, cu promisiunea noului Pocal. Numai că, după ce își vor fi turnat sângele lor în Pocal, vor fi nimiciți. Am făcut înțelegerea asta cu mai mulți Demoni Căpetenie. Când Jace și cu mine îi vom fi ucis, Conclavul va vedea că noi suntem o forță demnă de luat în considerare. Va trebui să ne asculte.

Clary se uită lung la el.

— Nu-i așa ușor să ucizi Demoni Căpetenie.

— Am făcut-o și azi, mai devreme, zise Sebastian. Ceea ce, întâmplător, este motivul pentru care niciunul dintre noi nu va avea necazuri pentru uciderea tuturor acelor demoni gardieni. Eu l-am ucis pe stăpânul lor.

Clary se uită de la Jace la Sebastian și înapoi. Ochii lui Jace arătau un interes rece; privirea lui Sebastian era mai pătrunzătoare. Parcă ar fi vrut să încerce să-i citească mintea.

— Bine, zise ea, fără grabă. Sunt multe la care trebuie să mă gândesc. Și nu-mi place ideea că vă expuneți la o asemenea primejdie. Dar mă bucur că ați avut destulă încredere în mine cât să-mi spuneți.

— Ți-am zis eu, făcu Jace. Ți-am zis eu că ea o să înțeleagă.

— N-am spus niciodată contrariul.

Sebastian nu-și dezlipea ochii de la fața lui Clary.

Ea înghiți anevoie nodul din gât.

— N-am prea dormit noaptea trecută, zise ea. Trebuie să mă odihnesc.

— Păcat, zise Sebastian. Tocmai voiam să te întreb dacă vrei să urci în Turnul Eiffel.

Ochii lui erau întunecați, imposibil de citit; ea nu era sigură dacă glumise sau nu. Înainte de a răspunde ceva, mâna lui Jace se strecură într-a ei.

— Merg cu tine, zise el. Nici eu n-am dormit prea bine. Făcu semn din cap spre Sebastian. Ne vedem la cină.

Sebastian nu-i răspunse. Erau aproape de scară, când Sebastian strigă:

— Clary?

Ea se întoarse, trăgându-și mâna dintr-a lui Jace.

— Ce-i?

— Eșarfa mea.

Întinse mâna după ea.

— Oh. Așa e.

Făcând câțiva pași spre el, trase cu degete nervoase de eșarfa înnodată la gâtul ei. După ce o privi o clipă, Sebastian scoase un sunet de nerăbdare și veni la ea cu pași hotărâți, picioarele lui lungi străbătând foarte repede distanța dintre ei. Ea înlemni când el își puse mâna la gâtul ei și-i desfăcu abil nodul din câteva mișcări, apoi îi scoase eșarfa. Pentru o clipă, ea crezu că va întârzia s-o desfășoare până la capăt, cu degetele lui atingându-i gâtul...

Își aduse aminte cum îl sărutase pe deal, printre ruinele arse ale conacului Fairchild, și cum se simțise de parcă ar fi căzut într-un loc întunecat și pustiu, pierdută și îngrozită. Se dădu grăbită înapoi, iar eșarfa îi căzu de la gât când se întoarse.

— Mulțumesc că mi-ai împrumutat-o, zise ea și o zbughi după Jace, pe scară, fără să se uite înapoi ca să-l vadă pe fratele ei urmărind-o cum pleacă, ținând eșarfa în mână, cu o expresie întrebătoare pe față.

Simon stătea printre frunzele uscate și se uita în lungul aleii; încă o dată fu cuprins de impulsul omenesc de a trage adânc aer în piept. Se afla în Central Park, lângă Grădina Shakespeare. Copacii își pierduseră ultimele splendori ale toamnei, auriul, verdele și roșul preschimbându-se în cafeniu și negru. Majoritatea crengilor erau golașe.

Atinse din nou inelul de pe deget. *Clary?*

Din nou, niciun răspuns. Își simțea mușchii încordați ca niște corzi de chitară. Trecuse multă vreme de când putuse s-o contacteze folosind inelul. Își spusese, iar și iar, că ea ar fi putut dormi, dar nimic nu-i putea desface cumplitul nod de tensiune din stomac. Inelul era singura lui conexiune cu ea și, în clipa aceea, nu părea să fie nimic mai mult decât o bucată de metal mort.

Își lăsă mâinile pe lângă corp și merse mai departe, pe alee, pe lângă statuile și băncile gravate cu versuri din piesele lui Shakespeare. Aleea făcea o curbă la dreapta și dintr-odată o putu vedea, stând pe o bancă

mai în față, uitându-se în partea opusă față de el, cu părul ei negru împletit într-o coadă lungă pe spate. Stătea nemișcată, așteptând. Așteptându-l pe el.

Simon își îndreptă spatele și se apropie de ea, chiar dacă fiecare pas pe care îl făcea părea îngreunat cu plumb.

Ea îl auzi și întoarse capul, fața ei palidă devenind și mai palidă când el se așeză lângă ea.

— Simon, zise ea, dintr-o suflare. Nu eram sigură că ai să vii.

— Bună, Rebecca, zise el.

Ea îi întinse mâna, iar el i-o luă, bucurându-se în tăcere pentru prevederea de a-și fi pus mănușile, în dimineața aceea, astfel încât ea nu avea să-i simtă răceala pielii. Nu trecuse chiar atât de mult timp de când o văzuse ultima oară — poate patru luni — dar deja ea părea fotografia cuiva pe care-l cunoscuse cu mult timp în urmă, chiar dacă totul la ea îi era familiar — părul negru; ochii căprui, de aceeași formă și culoare ca ai lui; spuzeala de pistrui de pe nas. Purta jeanși, un hanorac galben aprins și un fular verde cu flori mari, galbene, de bumbac. Clary numea stilul lui Becky „hippie-șic", cam jumătate din hainele ei provenind de la magazinele vintage și cealaltă jumătate fiind cusute de mâna ei.

Când îi strânse mâna, ochii ei căprui se umplură de lacrimi.

— Si, zise ea și își petrecu brațele în jurul lui, îmbrățișându-l strâns.

El o lăsă, bătând-o ușurel pe brațe și pe spate, cu stângăcie. Ea se dădu înapoi, ștergându-se la ochi, și se încruntă.

— Doamne, ce rece e fața ta, zise ea. Ar trebui să porți fular.

Se uită la el acuzator.

— Oricum, *unde* ai fost?

— Ți-am spus, zise el, am stat cu un prieten.

Ea scoase un pufnet scurt de râs.

— OK, Simon, asta n-are niciun sens, zise ea. Ce naiba se petrece?

— Becks...

— Te-am sunat de Ziua Recunoștinței, zise Rebecca, pornind-o drept spre copaci. Știi tu, cu ce tren ar trebui să vin, chestii din astea. Și știi ce-a spus mama? A spus să nu vin acasă, fiindcă n-o să fie nicio

Zi a Recunoștinței. Apoi, te-am sunat pe tine. *Tu* n-ai răspuns. Am sunat-o din nou pe mama, ca să aflu unde erai. Ea mi-a închis telefonul. Pur și simplu mi-a închis telefonul. Așa că am venit acasă. Atunci am văzut ciudățenia religioasă de pe ușă. Am făcut o criză de panică și atunci mama mi-a spus că tu ai *murit*. Mort. Fratele meu. A spus că tu ai murit și că un monstru ți-a luat locul.

— Și ce-ai făcut?

— Am plecat naibii de acolo, zise Rebecca.

Simon își dădea seama că ea încerca să pară dură, dar în voce avea o notă subțire, înspăimântată.

— Era foarte clar că mama și-a pierdut mințile.

— Oh, zise Simon.

Rebecca și mama lui întotdeauna avuseseră o relație tensionată. Rebeccăi îi plăcea să o numească pe mama lor „țicnita" sau „nebuna doamnă". Dar acum era prima oară când el simțea că vorbește serios.

— De bună seamă că *oh*, se răsti Rebecca. Eram înnebunită. Ți-am trimis mesaje din două în două minute. În cele din urmă, am primit tâmpenia aia de mesaj de la tine, că stăteai cu un prieten. Acum ai vrut să te întâlnești cu mine aici. Ce naiba, Simon? De câtă vreme e asta?

— De câtă vreme e ce anume?

— Tu ce crezi? Că mama și-a pierdut complet mințile.

Degetele mici ale Rebeccăi trăgeau în neștire de fular.

— Trebuie să facem ceva. Să vorbim cu cineva. Doctori. S-o trecem pe tratament sau ceva. N-am știut ce să *fac*. Nu fără tine. Tu ești fratele meu.

— *Nu pot*, zise Simon. Vreau să spun, nu pot să te ajut.

Vocea ei deveni mai blândă.

— Știu că e neplăcut și că tu ești doar la liceu, dar, Simon, trebuie să luăm deciziile astea împreună.

— Vreau să spun că nu te pot ajuta să o trecem pe un tratament, zise el. Sau să o ducem la doctorul ei. Pentru că are dreptate. Sunt un monstru.

Rebecca rămase cu gura căscată.

— Te-a spălat ea pe creier?

— Nu...

Vocea ei tremură.

— Știi, m-am gândit că poate te-a rănit — cu felul în care a vorbit —, dar apoi mi-am zis: Nu, n-ar face niciodată asta, orice s-ar întâmpla. Dar dacă a făcut-o, dacă te-a atins măcar cu un deget, Simon, așa să-mi ajute...

Simon nu mai putu rezista. Își scoase mănușa și întinse mâna spre sora lui. Sora lui, care îl ținuse de mână pe plajă, când era prea mic să intre în ocean neajutat. Care îl șterse de sânge după antrenamentele la fotbal, și de lacrimi, după ce tatăl lor murise și mama lor se purta ca un zombie, zăcând în camera ei cu ochii în tavan. Care îi citise, în patul lui de forma unei mașini de curse, când el mai purta încă pijamale-salopetă pentru bebeluși. *Eu sunt Loraxul. Vorbesc pentru copaci*[1]. Care, odată, din greșeală, i-a făcut toate hainele să-i intre la apă, încât deveniseră ca niște haine pentru păpuși, când i le spălase încercând să fie gospodină. Care îi făcea pachețelele de prânz când mama lor nu avea timp. *Rebecca*, gândi el. Ultima legătură pe care trebuia s-o taie.

— Ia-mi mâna, zise el.

Ea i-o luă și tresări.

— Ești atât de rece. Ai fost bolnav?

— Ai putea spune și așa.

Se uită la ea, dorindu-și ca ea să simtă că era ceva în neregulă cu el, *cu adevărat* în neregulă, dar ea doar se uita la el cu ochi căprui încrezători. El își reținu scânteia de nerăbdare. Nu era vina ei. Ea nu știa.

— Ia-mi pulsul, zise el.

— Nu știu cum să iau pulsul, Simon. Sunt studentă la istoria artei.

El o luă de mână și îi plimbă degetele peste încheietura mâinii lui.

— Apasă. Simți ceva?

Pentru o clipă, ea stătu nemișcată, cu bretonul căzut peste frunte.

— Nu. Ar trebui să simt?

— Becky...

---

[1] Citat din *The Lorax* (1971), o foarte cunoscută carte pentru copii scrisă de Dr. Seuss.

Își trase mâna înapoi cu frustrare. Nu mai rămăsese altceva. Nu mai era altă cale.

— Uită-te la mine, zise el, iar când ochii ei se opriră pe fața lui, el își lăsă colții să-i iasă din teci.

Ea țipă.

Țipă și căzu de pe bancă pe pământul tare, acoperit de frunze uscate. Mai mulți trecători se uitară spre ei, curioși, dar erau în New York și nu se opriră să caște gura, ci își văzură de drum.

Simon se simțea groaznic. Asta voise, dar era totuși altceva acum, când se uita la ea ghemuită acolo, atât de palidă încât pistruii îi ieșeau în evidență ca stropii de cerneală, cu mâna la gură. Exact cum fusese și cu mama lui. Își aminti că-i spusese lui Clary că nu exista sentiment mai neplăcut decât să nu ai încredere în persoanele pe care le iubești; se înșelase. Era mai rău să vezi că persoanelor pe care le iubești le e frică de tine.

— Rebecca, zise el și vocea i se frânse. Becky...

Ea clătină din cap, cu mâna tot la gură. Stătea pe pământ, cu fularul atârnând printre frunze. În alte împrejurări, ar fi fost amuzant.

Simon se ridică de pe bancă și îngenunche lângă ea. Își vârâse colții înapoi, dar ea încă se mai uita la el de parcă i-ar mai fi văzut. Șovăind, el întinse mâna și o atinse pe umăr.

— Becks, zise, nu ți-aș face niciodată vreun rău. Nu i-aș face niciodată vreun rău nici mamei. Am vrut doar să te mai văd o ultimă dată, ca să-ți spun că am plecat și că nu e nevoie să mă mai vezi de acum încolo. O să vă las pe amândouă în pace. Poți să petreci de Ziua Recunoștinței. Eu n-am să mă arăt. N-o să încerc să păstrez legătura cu voi. N-o să...

— Simon.

Ea îl apucă de braț și îl trase spre ea, ca pe un pește prins în undiță. El aproape căzu peste ea, iar ea îl îmbrățișă, cu amândouă brațele strânse în jurul lui, iar ultima oară când îl îmbrățișase astfel fusese în ziua înmormântării tatălui lor, când el plânsese așa cum plâng oamenii când au impresia că n-o să se mai oprească niciodată.

— Nu vreau să nu te mai văd niciodată.

— Oh, zise Simon.

Se așeză pe pământ, atât de surprins, încât mintea i se golise cu totul. Rebecca îl luă din nou în brațe, iar el se lăsă îmbrățișat, chiar dacă era mai pirpirie decât el. Ea îl ținuse în brațe când fuseseră copii și putea s-o facă și acum.

— Am crezut că n-ai să vrei.

— De ce? întrebă ea.

— Sunt un vampir, zise el.

Era ciudat s-o auzi așa, spusă cu voce tare.

— Deci există vampiri?

— Și vârcolaci. Și alte chestii, mult mai ciudate. Asta doar... s-a întâmplat. Adică, am fost atacat. N-a fost alegerea mea, dar nu contează. Ăsta sunt eu acum.

— Tu... Rebecca ezită, iar Simon simți că asta era marea întrebare, cea care conta cu adevărat. Tu muști oameni?

El se gândi la Isabelle, apoi goni grăbit imaginea din minte. *Și am mai mușcat o fată de treisprezece ani. Și un tip. Nu e atât de ciudat pe cât sună.* Nu. Unele lucruri nu erau treaba surorii lui.

— Beau sânge de la sticlă. Sânge de animal. Eu nu rănesc oamenii.

— OK. Ea respiră adânc. OK.

— Zău? E OK, adică?

— Da. Te iubesc, zise ea.

Îl mângâie pe spate, cu stângăcie. El simți ceva umed pe mână și se uită în jos. Ea plângea. Una din lacrimile ei picase pe degetele lui. I se mai alătură una, iar el închise palma în jurul lor. Tremura, dar nu de frig; totuși, ea își scoase fularul de la gât și îl înfășură peste amândoi.

— O rezolvăm noi, zise ea. Tu ești frățiorul meu, tâmpitule. Te iubesc orice ar fi.

Au stat împreună, umăr lângă umăr, uitându-se în gol, spre umbrele dintre copaci.

Dormitorul lui Jace era scăldat în lumină, soarele de amiază revărsându-se înăuntru pe ferestrele deschise. În clipa în care Clary intră, cu tocurile ghetelor ei țăcănind pe podeaua de lemn, Jace închise ușa și o

încuie în urma lui. Se auzi un zăngănit când el își lăsă cuțitele pe măsuța de la capul patului. Ea începuse să se întoarcă, să-l întrebe dacă era bine, când el o prinse de mijloc și o trase la el.

Ghetele o făceau mai înaltă, dar el tot trebui să se aplece ca s-o sărute. Mâinile lui, pe talia ei, o ridicară și o lipiră de el — în secunda următoare, gura lui era peste a ei și ea uită toate problemele de înălțime și de stângăcie. El avea gust de sare și foc. Ea încercă să-și închidă toate celelalte canale în afară de senzații — mirosul familiar al pielii și al nădușelii lui, răceala părului lui ud pe obrazul ei, forma umerilor și a spatelui sub mâinile ei, modul în care trupul ei se mula pe al lui.

El îi scoase puloverul peste cap. Tricoul ei avea mâneci scurte și simți pe piele cum dogora căldura din el. Buzele lui i le desfăcură pe ale ei și Clary simți că-și pierde capul, când mâna lui alunecă spre nasturele de sus al jeanșilor ei.

Trebui să-și adune toată stăpânirea de sine ca să-l prindă de încheietura mâinii și să-l oprească.

— Jace, zise ea, Nu.

El se dădu înapoi, doar atât cât ea să-i vadă fața. Ochii lui erau sticloși, instabili. Inima îi bătea cu putere în dreptul inimii ei.

— De ce?

Ea strânse din ochi.

— Noaptea trecută... dacă n-am fi... dacă eu n-aș fi leșinat, atunci nu știu ce s-ar fi întâmplat, și ne aflam în mijlocul unei săli pline de lume. Chiar crezi că vreau ca prima oară cu tine — sau *oricând* cu tine — să fie în fața unui public?

— N-a fost vina noastră, zise el, trecându-și blând degetele prin părul ei.

Palma lui aspră de cicatrice îi zgârie ușor obrazul.

— Substanța aceea argintie era un drog de-al spiritelor naturii, ți-am mai spus. Eram drogați. Dar acum sunt treaz și tu ești trează...

— Și Sebastian e sus, și eu sunt epuizată, și...

Și asta ar fi o idee foarte, foarte proastă, pe care amândoi am regreta-o.

— Și asta nu mă atrage, minți ea.

— Nu te atrage? zise el, neîncrezător.

— Îmi pare rău dacă nu ți-a mai spus nimeni asta până acum, Jace, dar, nu. Nu mă atrage. Se uită dinadins în jos, la mâna lui, încă pe betelia jeanșilor ei, și adăugă: Iar în clipa asta mă atrage chiar și mai puțin.

El își ridică ambele sprâncene, dar în loc să mai spună ceva, îi dădu pur și simplu drumul din brațe.

— Jace...

— O să mă duc să fac un duș rece, zise el, dându-se cu spatele înapoi de lângă ea.

Fața lui era lipsită de orice expresie. Când ușa de la baie se trânti în urma lui, ea se duse până la pat — bine făcut, fără nicio rămășiță de substanță argintie pe așternut — și se așeză, prinzându-și capul în mâini. Nu că ea și Jace nu mai avuseseră disensiuni niciodată; ea întotdeauna se gândise că se certau cam tot atât cât orice cuplu normal, de regulă cu bună-dispoziție, și niciodată nu fuseseră supărați unul pe altul în mod foarte serios. Însă era ceva în răceala din adâncul ochilor lui Jace care o tulbura, ceva îndepărtat și de neatins care îi făcea mai dificil ca niciodată să ocolească întrebarea care-i stătea permanent în minte: *Mai există vreun pic din adevăratul Jace aici, înăuntru? A mai rămas ceva de salvat?*

✡

Acestea sunt legile junglei,
Cât lumea de vechi și de clare,
Ferice de cel ce le știe
Iar cel ce le calcă se stinge și moare.
Cum vița-mpresoară trunchiul cel aspru,
Și Legea îi strânge pe toți laolaltă,
Căci tăria Haitei în Lup se află
și-a Lupului tărie stă în Haită.

Jordan se holbă fără să vadă la poemul prins în piuneze de peretele dormitorului său. Era un afiș vechi pe care-l găsise într-un anticariat, cuvintele fiind înconjurate de o bordură complicată de frunze. Poemul era de Rudyard Kipling și surprindea atât de precis regulile după care trăiau vârcolacii, Legea care le guverna acțiunile, încât se întreba dacă

nu cumva Kipling fusese el însuși un damnat sau, cel puțin, dacă știuse despre Acorduri. Jordan se simțise îndemnat să cumpere afișul și să-l pună pe peretele lui, deși niciodată nu se dăduse în vânt după poezie.

Se învârtise prin apartament în ultima oră, uneori verificând dacă primise vreun nou mesaj de la Maia, pe telefonul mobil, între două reprize de deschis frigiderul și de holbat înăuntru, să vadă dacă nu apăruse ceva ispititor de mâncare. Nu apăruse, dar nu voia să iasă să cumpere, în caz că ar fi venit ea tocmai când era plecat. Mai făcuse, de asemenea, și un duș, curățase bucătăria, încercase să se uite la televizor, dar nu izbutise, și se apucase să-și aranjeze colecția de DVD-uri după culoare.

Nu avea astâmpăr. Era neliniștit, la fel cum i se mai întâmpla înainte de luna plină, când știa că se apropie Preschimbarea și simțea creșterea fluxului în sângele lui. Numai că acum luna era în descreștere, nu în creștere, și nu Preschimbarea îl făcea să nu-și găsească locul. Era din pricina Maiei. Din pricină că era fără ea după două zile pline în compania ei, niciodată la mai mult de un metru depărtare de ea.

Ea plecase fără el la secția de poliție, spunând că acum nu era timpul să supere haita cu o cerere de renunțare la a mai fi membru, chiar dacă Luke se însănătoșea. Nu era nevoie să vină și Jordan, protestase ea, de vreme ce tot ce trebuia să facă era să-l întrebe pe Luke dacă era de acord ca Simon și Magnus să-i viziteze ferma mâine, iar apoi să se ducă înainte la fermă ca să avertizeze orice altă haită care s-ar fi putut aciua pe acolo să părăsească proprietatea. Avusese dreptate, Jordan știa. Nu *era* niciun motiv ca el s-o însoțească, dar de îndată ce ea plecase, îl cuprinsese neliniștea. Oare plecase pentru că se săturase să fie cu el? Se răzgândise și hotărâse că avusese dreptate în privința lui înainte? Și ce anume se petrecea între ei? De acum erau iubiți? *Poate că ar fi trebuit s-o întrebi mai înainte de a vă culca împreună, geniule,* își spuse el și își dădu seama că stătea din nou în fața frigiderului. Conținutul acestuia nu se schimbase — sticle cu sânge, o pungă decongelată de carne tocată și un măr mușcat.

Se auzi cheia în ușa de la intrare, iar el sări cât colo de lângă frigider și se întoarse. Se cercetă o clipă. Era desculț, în jeanși și un tricou vechi. De ce nu se folosise de timpul ăsta cât fusese ea plecată ca să se bărbierească, să se aranjeze, să-și dea cu niște colonie sau *ceva*? Își trecu rapid

degetele prin păr, când Maia intră în living, lăsând cheile de rezervă pe măsuța de cafea. Ea își schimbase hainele și purta acum un pulover subțire, roz, și jeanși. Obrajii ei erau îmbujorați de frig, buzele roșii și ochii strălucitori. Dorința lui de-a o săruta era atât de intensă că-l durea.

În loc de asta, înghiți în sec.

— Deci... cum a mers?

— Bine. Magnus poate folosi ferma. Deja i-am trimis mesajul. Se apropie agale de el și își sprijini coatele de bar, apoi continuă: De asemenea, i-am spus lui Luke ce-a zis Raphael despre Maureen. Sper că a fost în regulă că i-am spus.

Jordan era nedumerit.

— De ce crezi că ar fi trebuit să știe și el?

Ea păru să se dezumfle.

— Oh, Doamne. Nu-mi spune că ar fi trebuit să păstrez secretul.

— Nu... doar mă întrebam...

— Păi, dacă într-adevăr e un vampir sălbăticit care dă iama în Manhattanul de Jos, ar trebui să știe și haita. E teritoriul lor. În plus, voiam sfatul lui dacă să-i spunem sau nu și lui Simon.

— Dar sfatul *meu*?

Se juca, vrând să pară rănit, dar undeva în sinea lui chiar era serios. Mai discutaseră și înainte dacă Jordan ar fi trebuit să-i spună celui pe care-l supraveghea că Maureen bântuia pe afară și ucidea sau dacă asta n-ar fi fost decât o povară în plus pentru Simon, peste toate cele prin care trecea acum. Jordan alesese să nu-i spună — oricum, ce-ar fi putut el să facă? —, dar Maia nu fusese convinsă că așa era cel mai bine.

Ea se cocoță pe bar și se răsuci cu fața la el. Chiar și atând așa jos, era mai înaltă decât el, și își pironi privirea ochilor scânteietori în ai lui.

— Voiam sfatul *adulților*.

El o prinse de picioarele atârnate la marginea barului și își plimbă mâinile pe cusăturile laterale ale jeanșilor ei.

— Am optsprezece ani — nu-s destul de mare pentru tine?

Ea își puse mâinile pe umerii lui și le flexă, ca și cum ar fi vrut să-i testeze mușchii.

— Ei bine, fără îndoială că ești *mare*...

El o trase jos de pe bar, ținând-o pe după mijloc și sărutând-o. Focul sfârâi în sus și-n jos prin venele lui când ea îl sărută, la rândul ei, lipindu-și corpul de al lui. El își strecură mâinile în părul ei, dându-i jos căciulița tricotată și lăsându-i cârlionții să se înfoaie, liberi. O sărută pe gât, în timp ce ea îi scotea tricoul peste cap și își plimba mâinile pe tot corpul lui — umeri, spate, brațe, torcând din gât ca o pisică. El se simțea ca un balon umplut cu heliu — plutind în al nouălea cer, fericit de sărutarea ei și ușurat de orice povară. Deci până la urmă nu terminase cu el.

— Jordy, zise ea, stai puțin.

Aproape niciodată nu-i spunea astfel, decât dacă era ceva serios. Inima lui, care deja bătea nebunește, acum își înteți bătăile.

— Care-i problema?

— Doar că... dacă de fiecare dată când ne vedem ajungem în pat... și știu că eu am început, nu dau vina pe tine sau ceva... Numai că, poate că ar trebui *să vorbim.*

El se uită lung la ea, la ochii ei mari și întunecați, la pulsul care îi zvâcnea pe gât, la îmbujorarea din obrajii ei. Cu un efort, îi răspunse stăpânit:

— OK. Despre ce vrei să vorbim?

Ea se uită doar la el. După o clipă, își scutură capul și zise:

— Despre nimic. Își încolăci brațele pe după gâtul lui și îl trase mai aproape de ea, sărutându-l pasionat, apăsându-și trupul de al lui. Despre absolut nimic.

Clary nu știa cât timp trecuse când Jace ieși din baie, ștergându-și cu prosopul părul ud. De pe marginea patului unde stătea, își ridică ochii spre el. El își îmbrăca un tricou albastru de bumbac peste pielea aurie, însemnată cu cicatrice albe.

Ea își întoarse repede privirea când el traversă camera și se așeză pe pat lângă ea, mirosind puternic a săpun.

— Îmi pare rău, zise el.

Acum se uită de-a dreptul la el, surprinsă. Se întrebase dacă el era capabil să regrete, în condiția lui actuală. Expresia lui era gravă, puțin curioasă, dar nu nesinceră.

— Uau, zise ea. Dușul rece trebuie să fi fost brutal.

Buzele lui schițară un surâs, dar expresia îi redeveni aproape imediat serioasă. Își puse o mână sub bărbia ei.

— N-ar fi trebuit să te grăbesc. Numai că... acum zece săptămâni, chiar și gândul de a ne ține în brațe era imposibil.

— Știu.

El îi luă fața între palme, cu degetele lui lungi și reci pe obrajii ei și i-o întoarse în sus. Se uita în jos la ea și totul la el îi era familiar — irisurile aurii ale ochilor lui, cicatricea de pe obraz, buza de jos plină, dintele puțin ciobit care îi salva chipul de o perfecțiune enervantă — și totuși, cumva, era ca întoarcerea într-o casă în care locuise în copilărie, știind că deși exteriorul arăta neschimbat, o altă familie locuia acum acolo.

— Nu mi-a păsat niciodată, zise el. Te-am vrut oricum. Dintotdeauna te-am vrut. Nimic n-a contat pentru mine decât tu. Niciodată.

Clary înghiți. Simți în stomac nu doar obișnuiții fluturi pe care îi simțea cu Jace prin preajmă, ci o reală neliniște.

— Dar, Jace, nu e adevărat. Ți-a păsat de familia ta. Și... întotdeauna am crezut că ești mândru de a fi nefilim. Unul de-al îngerilor.

— Mândru? zise el. Să fii jumătate înger, jumătate om — întotdeauna conștient de propria-ți insuficiență. Să știi că nu ești înger. Nu ești iubit de Cer. Lui Raziel nu-i pasă de noi. Nici măcar nu ne putem ruga lui. Ne rugăm la nimic. Ne rugăm *pentru* nimic. Ți-aduci aminte când ți-am spus că eram convins că am sânge de demon, pentru că așa se explica de ce simțeam ce simțeam pentru tine? Era, într-un fel, o ușurare să cred lucrul acela. N-am fost niciodată un înger, nici măcar pe departe. Mă rog, adăugă el, poate din categoria celor căzuți.

— Îngerii căzuți sunt demoni.

— Eu nu vreau să fiu nefilim, zise Jace. Vreau să fiu altceva. Mai puternic, mai rapid, mai bun decât uman. Dar altfel. Nu subordonat Legii unui înger care nu dă doi bani pe noi. Liber. Își trecu mâna peste o buclă a părului ei. Sunt fericit acum, Clary. Nu schimbă asta lucrurile?

— Eu credeam că eram fericiți împreună, zise Clary.

— Întotdeauna am fost fericit cu tine, zise el. Dar n-am crezut niciodată c-o meritam.

— Iar acum crezi?

— Acum sentimentul acela a dispărut, zise el. Tot ce știu e că te iubesc. Și, pentru prima oară, îmi este de ajuns.

Ea închise ochii. În clipa următoare, el o săruta din nou, foarte blând de data asta, plimbându-și gura peste conturul buzelor ei. Ea simți cum se topește sub mâinile lui. O simți în timp ce răsuflarea lui devenea mai rapidă și propriul ei puls o lua la goană. Mâinile lui o mângâiau pe păr, pe spate, pe talie. Atingerea lui era liniștitoare — bătăile inimii lui în dreptul inimii ei erau o muzică familiară — și, dacă tonul era ușor diferit, cu ochii închiși, nu-și mai putea da seama. Sângele lor era același, pe sub piele, gândi ea, așa cum o spusese Regina Elfilor: inima ei bătea mai repede când și a lui bătea mai repede și aproape că se oprise când se oprise a lui. Dacă ar fi trebuit s-o facă din nou, gândi ea, sub privirea nemiloasă a lui Raziel, ar fi făcut din nou același lucru.

De data asta, se dădu el singur înapoi, lăsându-și degetele să zăbovească pe obrazul ei, pe buzele ei.

— Vreau ce vrei și tu, zise el. Oricând vrei tu.

Clary simți un fior străbătându-i șira spinării. Cuvintele erau simple, dar era o periculoasă și seducătoare invitație în coborârea vocii lui: *Orice vrei tu, oricând vrei tu.* Mâna lui îi mângâie părul, spatele, întârziind pe talia ei. Ea înghiți. Nu era însă atât de mult, încât ea să nu fie în măsură să se oprească.

— Citește-mi, zise ea deodată.

El clipi nedumerit, uitându-se în jos la ea.

— Ce?

Ea se uită dincolo de el, spre cărțile de pe noptiera lui.

— E prea mult deodată, zise ea. Ceea ce a spus Sebastian, ce s-a întâmplat noaptea trecută, totul. Am nevoie de somn, dar sunt prea agitată. Când eram mică și nu puteam dormi, mama obișnuia să-mi citească pentru a mă relaxa.

— Și eu îți amintesc de mama ta acum? Va trebui să-mi aleg o colonie mai bărbătească.

— Nu, doar că... am crezut că ar fi drăguț.

El se întinse în spate printre perne, spre teancul de cărți de lângă pat.

— Ai vreo preferință pentru ceea ce vrei să auzi?

Cu o fluturare a mâinii, alese cartea din vârful teancului. Părea veche, legată în piele, iar titlul era imprimat cu litere aurii pe copertă. *Poveste despre două orașe.*

— Dickens e întotdeauna promițător...

— Am mai citit-o. Pentru școală, zise Clary.

Își făcu loc printre perne, lângă Jace.

— Dar nu-mi amintesc nimic din ea, așa că nu mă deranjează s-o mai aud o dată.

— Excelent. Mi s-a spus că am o voce de lectură minunată, melodioasă.

Deschise cartea la prima pagină, unde titlul era tipărit cu un scris ornamentat. Lângă el era o dedicație lungă, a cărei cerneală se șterse cu timpul și abia de se mai putea citi, deși Clary izbuti să deslușească semnătura: „Cu speranță, în cele din urmă, William Herondale."

— Un strămoș de-al tău, zise Clary, atingând pagina cu degetul.

— Da. Ciudat că o avea Valentine. Tata trebuie să i-o fi dăruit. Jace deschise cartea la întâmplare și începu să citească: „Își ridică fața din umbre, după o scurtă vreme, și vorbi hotărât. «Nu vă temeți să mă auziți. Nu vă feriți de orice vă spun eu. Sunt ca unul care a murit de tânăr. Toată viața mea am fost probabil astfel.» «Nu, Mr. Carton. Sunt sigură că partea cea mai bună din ea ar putea încă să urmeze; sunt sigur că ai putea avea mult, mult mai mult respect de sine.»"

— Oh, acum îmi amintesc povestea asta, zise Clary. Triunghiul amoros. Ea îl alege pe tipul plictisitor.

Jace chicoti încetișor.

— Plictisitor pentru tine. Cine ar putea spune ce le înfierbânta pe acele lady victoriene pe sub jupoane?

— Știi, e adevărat.

— Ce, despre jupoane?

— Nu. Că ai o voce de lectură minunată.

Clary își întoarse fața spre umărul lui. Momente ca acesta, mai mult decât cele când o săruta, dureau cel mai tare — momente când ar fi putut fi Jace. Câtă vreme ea ținea ochii închiși.

— Și asta, și abdominali de oțel, zise Jace, dând pagina. Ce-ai putea cere mai mult?

17

RĂMAS-BUN

Cum mă plimbam în jos pe chei,
În ultimele ceasuri ale zilei,
Suspinul unei drăgălașe fete auzii:
„Vai, că n-am și eu noroc de bucurii..”
Un trubadur flăcău o auzi
Și imediat în ajutorul ei sări...

— Chiar trebuie să ascultăm muzica asta de jale la nesfârșit? întrebă Isabelle, bătând cu cizma din picior în bordul camionului lui Jordan.

— Întâmplător, mie îmi place muzica asta de jale, fata mea, și, de vreme ce eu conduc, eu aleg, zise Magnus, arogant.

Într-adevăr, el conducea. Simon fusese surprins că știa cum se face, deși n-ar fi putut spune de ce. Magnus trăia de secole bune. Cu siguranță găsise timpul să-și strecoare câteva săptămâni pentru școala de șoferi. Deși Simon nu se putu opri să nu se întrebe ce dată a nașterii scria oare pe carnetul lui.

Isabelle își dădu ochii peste cap, probabil pentru că nu era destul de mult loc să facă altceva în cabina camionului, cu ei patru înghesuiți pe

banchetă. Simon sincer nu se așteptase să vină și ea. Nu se așteptase să vină niciunul la fermă cu el decât Magnus, deși Alec stăruise să îi însoțească (spre marea supărare a lui Magnus, care considera întreaga întreprindere „prea periculoasă"), iar apoi, exact când Magnus ambala motorul camionului, Isabelle venise bufnind pe scările imobilului de apartamente și se năpustise afară pe ușa de la intrare, gâfâind, cu răsuflarea tăiată.

— Vin și eu, anunțase ea.

Și asta a fost. Nimeni n-o putea clinti sau n-o putea face să se răzgândească. Nu se uitase la Simon când insistase, nici nu explicase de ce venise, dar o făcuse și era acolo. Purta jeanși și o jachetă de piele întoarsă violet pe care trebuie s-o fi furat din șifonierul lui Magnus. Centura ei de arme atârna în jurul șoldurilor subțiri. Se îndesase lângă Simon, care, în partea cealaltă, era strivit de portiera mașinii. O șuviță din părul ei flutura liber și îl gâdila pe față.

— Ce e asta, oricum? întrebă Alec, încruntându-se la CD-player, din care se auzea muzică deși n-avea un CD în el.

Magnus apăsase pur și simplu în sistemul de sound cu un deget care fulgerase albastru, iar acesta începuse să cânte.

— Vreo trupă de elfi?

Magnus nu-i răspunse, dar muzica se auzi mai tare.

Ea la oglindă fuga da,
Părul-i ca de abanos își pieptăna
Și rochia scump plătită îmbrăca.
Apoi la plimbare pe stradă ieșind,
Un tânăr chipeș să întâlnească tânjind,
Până spre seară își toci piciorușele ei,
Dar toți băieții erau gay.

Isabelle pufni în râs.

— Toți băieții *sunt* gay. În camionul ăsta, cel puțin. Bine, tu nu, Simon.

— Ai observat, zise Simon.

— Eu mă gândesc la mine ca fiind bisexual prin rotație liberă, adăugă Magnus.

— Te rog, nu rosti niciodată cuvintele astea în fața părinților mei, zise Alec. Mai ales în fața tatei.

— Parcă părinții tăi n-au avut nimic împotrivă, știi tu, când le-ai mărturisit că ești gay, zise Simon, aplecându-se pe după Isabelle ca să se uite la Alec, care era — ca de cele mai multe ori — încruntat și își dădea la o parte părul negru din ochi.

În afară de câte un schimb ocazional de cuvinte, Simon nu vorbise niciodată cu Alec prea mult. Nu era o persoană pe care să ajungi s-o cunoști prea ușor. Dar — recunoștea Simon în sinea lui — recenta înstrăinare de mama lui îl făcuse mai curios în privința răspunsului lui Alec decât ar fi fost altădată.

— Mama pare să fi acceptat, zise Alec. Dar tata — nu, nu chiar. Odată, m-a întrebat ce credeam că m-a făcut gay.

Simon simți că Isabelle se încordează lângă ea.

— Ce te-a făcut gay? se miră ea. Alec, de asta nu mi-ai spus.

— Sper că i-ai spus că ai fost mușcat de un păianjen gay, zise Simon.

Magnus pufni în râs; Isabelle păru nedumerită.

— Am citit și eu colecția de comicsuri a lui Magnus, zise Alec, așa că știu despre ce vorbești.

Un început de zâmbet îi juca pe buze.

— Deci asta mi-ar fi dat proporțional homosexualitatea unui păianjen?

— Numai dacă era un *adevărat* păianjen homosexual, zise Magnus și strigă când Alec îl lovi cu pumnul în braț. Au, OK, nu contează.

— Mă rog, zise Isabelle, evident enervată că nu prinsese gluma. Tata oricum se pare că n-o să se mai întoarcă niciodată din Idris.

Alec oftă.

— Regret să-ți stric viziunea despre familia noastră fericită. Știu că vrei să crezi că tata n-are nimic împotrivă cu faptul că eu sunt gay, dar nu-i așa.

— Păi, dacă tu nu-mi *spui* când oamenii îți zic lucruri din astea sau fac lucruri care te rănesc, atunci cum să te ajut?

Simon putu simți cum agitația lui Isabelle îi vibra în tot corpul.

— Cum aș putea eu...

— Iz, zise Alec, cu lehamite. Nu-i ca și cum ar fi un singur lucru mare și rău. Sunt o mulțime de mici lucruri invizibile. Când Magnus și cu mine eram în călătorie, iar eu sunam din diverse locuri, tata nu mă întreba niciodată despre Magnus. Când mă ridic să vorbesc la întrunirile Conclavului, nu ascultă nimeni, și nu știu dacă asta-i din cauză că sunt tânăr sau din altă cauză. Am văzut-o pe mama vorbind cu o prietenă despre nepoții ei, iar în secunda în care am intrat eu în cameră au tăcut. Irina Cartwright mi-a spus ce păcat că, acum, nimeni nu are să mai moștenească ochii mei albaștri.

Ridică din umeri și se uită la Magnus, care își luă mâna de pe volan pentru o clipă, punând-o peste a lui Alec.

— Nu e ca o rană de pumnal de care m-ai putea tu apăra. Mai degrabă ca un milion de mici tăieturi de hârtie, în fiecare zi.

— Alec, începu Isabelle, dar mai înainte să poată spune ceva, pe drum apăru semnul că trebuiau să cotească: o scândură de lemn în forma unei săgeți, pe care scria FERMA TREI SĂGEȚI, cu litere groase.

Simon își aducea aminte de Luke, îngenuncheat pe podeaua casei lui, chinuindu-se să scrie cuvintele cu vopsea neagră, în vreme ce Clary adăuga — acum decolorat de vreme și aproape invizibil — modelul de flori de la bază.

— La stânga! zise el, ridicând brusc brațul, gata să-l pocnească pe Alec. Magnus, am ajuns.

Fusese nevoie de câteva capitole din Dickens până când Clary, în sfârșit, să cedeze epuizării și să adoarmă, cu capul pe umărul lui Jace. Pe jumătate în vis, pe jumătate în realitate, își aminti că el o dusese în brațe la parter și o așezase în patul în care se trezise în cea dintâi zi a sa din apartament. Trăsese draperiile și închisese ușa după el când plecase, izolând camera în întuneric, iar ea adormise cu sunetul vocii lui pe hol, strigându-l pe Sebastian.

Visă din nou lacul înghețat, și pe Simon strigând-o, și un oraș ca Alicante, dar în care turnurile demonilor erau făcute din oase de om, iar

prin canale curgea sânge. Se trezi înfășurată în cearșafuri, cu părul vâlvoi și încurcat, când lumina de afară scăzuse până la semiîntunericul amurgului. La început, crezu că vocile de dincolo de ușă făceau parte din visul ei, dar când deveniră mai puternice, își înălță capul să asculte, încă ametită și pe jumătate prinsă în pânza de păianjen a somnului.

— Hei, frățioare!

Era vocea lui Sebastian, care plutea pe sub ușa ei dinspre living.

— S-a rezolvat?

Urmă o lungă tăcere. Apoi vocea lui Jace, ciudat de seacă și de lipsită de culoare:

— S-a rezolvat.

Sebastian trase scurt și zgomotos aer în piept.

— Și bătrâna... a făcut ce i-am cerut? A făcut Pocalul?

— Da.

— Arată-mi-l.

Un foșnet. Tăcere. Jace zise:

— Poftim, ia-l tu dacă vrei.

— Nu.

În tonul lui Sebastian se simțea o ciudată cumpănire.

— Ține-l tu, deocamdată. Tu ai îndeplinit misiunea de a-l aduce înapoi, la urma urmelor. Nu-i așa?

— Dar a fost planul tău.

Era ceva în vocea lui Jace care-o determină pe Clary să se aplece și să-și lipească urechea de perete, dintr-odată disperată să audă mai mult.

— Și eu l-am executat, întocmai cum ai vrut tu. Acum, dacă nu te superi...

— Ba mă supăr.

Se auzi mișcare. Clary și-l închipui pe Sebastian stând în picioare, uitându-se de sus la Jace, de la un inch sau pe aproape cât era diferența de înălțime dintre ei.

— E ceva în neregulă. Îmi dau seama. Te pot citi, știi.

— Sunt obosit. Și a fost o grămadă de sânge. Uite, trebuie doar să mă spăl și să dorm. Și...

Vocea lui Jace se stinse.

— Și s-o vezi pe sora mea.

— Mi-ar plăcea s-o văd, da.

— Doarme. Doarme de ore bune.

— Trebuie să-ți cer voie?

În vocea lui Jace era o notă tăioasă, ceva ce îi amintea lui Clary de modul în care îi vorbise el odată lui Valentine. Ceva ce ea nu mai auzise în modul în care-i vorbea lui Sebastian de multă vreme.

— Nu.

Sebastian păru surprins, aproape prins pe picior greșit.

— Presupun că dacă vrei să dai năvală și să te zgâiești cu dor la fața ei în timp ce doarme, poți s-o faci imediat. N-am să înțeleg niciodată de ce...

— Nu, zise Jace, n-ai să înțelegi niciodată.

Urmă o tăcere. Clary și-l putea imagina atât de clar pe Sebastian uitându-se după Jace, cu o expresie iscoditoare pe față, încât îi luă un moment până să-și dea seama că Jace venea spre camera ei. Nu avu timp decât să se arunce pe pat și să închidă ochii înainte să se deschidă ușa, lăsând să pătrundă o fâșie de lumină alb-galbenă care o orbi pe moment. Scoase ceea ce spera ea că ar fi un zgomot realist de trezire și se rostogoli pe spate, cu mâna peste față.

— Ce...?

Ușa se închise. Camera era din nou în întuneric. Îl putea vedea pe Jace doar ca pe o siluetă care se apropie încet de pat, până când ajunse în dreptul ei, și fără să vrea își aminti de o altă noapte în care el venise în camera ei în timp ce ea dormea. *Jace stând la capul patului ei, încă purtând hainele lui albe de doliu, și nu era nimic neserios, sau sarcastic, sau distant în modul în care se uita în jos la ea. „M-am plimbat fără țintă toată noaptea — nu puteam dormi — și m-am tot trezit venind încoace. La tine."*

Acum era doar un contur, un contur cu păr luminos care strălucea în puținele raze ce se filtrau pe sub ușă.

— Clary, șopti el.

Se auzi o bufnitură, iar ea-și dădu seama că el căzuse în genunchi, lângă patul ei. Ea nu se mișcă, dar corpul i se încordă. Glasul lui era o șoaptă.

— Clary, sunt eu. Sunt *eu*.

Ochii ei se deschiseră larg și privirile li se întâlniră. Se uita la Jace. Îngenuncheat lângă patul ei, ochii lui erau la același nivel cu ai ei. Purta o haină lungă, de lână neagră, încheiată la nasturi până la gât, unde-i putu vedea Peceții negre — Inaudibil, Agilitate, Precizie — ca un soi de colier pe piele. Ochii lui erau foarte aurii și foarte mari și, ca și când ar fi putut vedea prin ei, ea îl văzu pe *Jace* — Jace al ei. Jace care o ridicase în brațele lui când era pe moarte de la otrava de Ravener; Jace care o privise când îl ținea pe Simon, încercând să-l protejeze de lumina soarelui răsărind peste East River; Jace care îi povestise despre un băiețel și șoimul pe care tatăl lui îl ucisese. Jace pe care îl iubea ea.

Inima ei păru să se oprească de-a binelea. Nici măcar nu mai putu tresări.

Ochii lui erau plini de implorare și de durere.

— Te rog, murmură el. Te rog, crede-mă.

Ea îl credea. Aveau același sânge, iubeau în același fel; acesta era Jace *al ei*, la fel cum mâinile ei erau mâinile ei, inima ei era inima ei. Dar...

— *Cum?*

— Clary, sst...

Ea începu să se lupte să se ridice în capul oaselor, însă el întinse mâinile și-o împinse de umeri la loc în pat.

— Nu putem vorbi acum. Trebuie să plec.

Ea îl apucă de mânecă și-l simți tresărind.

— *Nu mă părăsi.*

El își lăsă capul în jos, doar pentru o clipă; când și-l ridică din nou, ochii lui erau uscați, dar expresia din ei o amuți.

— Așteaptă câteva momente după ce plec eu, șopti el. Apoi strecoară-te și vino sus, în camera mea. Sebastian nu trebuie să știe că suntem împreună. Nu în seara asta. Se ridică în picioare, cu ochi rugători, și adăugă: Fă în așa fel încât să nu te audă.

Ea se ridică în capul oaselor.

— Stela ta. Lasă-mi stela.

În ochii lui fulgeră îndoiala; ea îi susținu ferm privirea, apoi întinse mâna. După o clipă, el duse mâna la buzunar și scoase obiectul cu un

luciu stins; îl puse în palma ei. Pentru o clipă, se atinseră, iar ea se cutremură — doar o ușoară atingere a mâinii lui Jace avu un efect aproape la fel de puternic cât toate săruturile și devoratul reciproc de la club, din noaptea trecută. Știu că și el o simți la fel, căci își smuci mâna înapoi și începu să se retragă cu spatele spre ușă. Îi putea auzi respirația, gâfâită și rapidă. El bâjbâi la spate după clanță și ieși, nedezlipindu-și privirea de pe fața ei decât în ultimul moment, când ușa se închise între ei cu un declic ferm.

Clary rămase în întuneric, șocată. Sângele ei parcă i se îngroșase în vene, iar inima trebuia să depună efort dublu pentru a bate. *Jace. Jace al meu.*

Mâna i se încleștă pe stelă. Ceva din ea, duritatea ei rece, păru să-i adune și să-i ascută gândurile. Se uită în jos. Purta un maiou și pantalonii scurți de pijama; pe mâini avea pielea ca de găină, dar nu pentru că îi era frig. Așeză vârful stelei pe interiorul brațului și desenă, fără grabă, urmărind cum runa Inaudibil spirala pe pielea ei palidă, cu vene albăstrii.

Întredeschise ușa. Sebastian nu mai era, se dusese probabil la culcare. Se auzea muzică, la volum scăzut, de la televizor — ceva clasic, tipul de muzică de pian care îi plăcea lui Jace. Ea se întrebă dacă Sebastian aprecia muzica sau orice fel de artă. I se părea o capacitate atât de *umană.*

În pofida preocupării ei în ce privește locul în care s-ar fi aflat el, picioarele o purtară spre culoarul care ducea la bucătărie — și apoi trecea prin living și se repezea pe scările de sticlă, picioarele ei nefăcând niciun zgomot, până ajunse sus și sprintă pe hol spre camera lui Jace. Apoi deschise brusc ușa și se furișă înăuntru, ușa închizându-se singură în urma ei.

Ferestrele erau deschise, iar prin ele putea vedea acoperișurile și o felie curbă de lună, o perfectă noapte pariziană. Piatra-rună lampa-vrăjitoarei a lui Jace stătea pe noptieră, lângă pat. Lumina cu o energie mocnită, răspândindu-și razele prin cameră. Era destulă lumină ca să-l vadă pe Jace, stând în picioare între cele două ferestre înalte. Își scosese haina neagră și lungă, care zăcea mototolită la picioarele lui. Ea își dădu seama imediat de ce nu și-o dăduse jos de cum intrase în casă, de ce o ținuse

încheiată până la ultimul nasture. Pentru că, pe dedesubt, el purta numai o cămașă gri încheiată la nasturi și jeanși — care erau lipicioase și năclăite de sânge. În unele părți, cămașa atârna în fâșii, de parcă ar fi fost spintecată cu o lamă foarte ascuțită. Mâneca lui stângă era suflecată și antebrațul îi era înfășurat într-un bandaj alb — probabil făcut de el — care deja se înnegrise la margini de sânge. Era desculț, fiindcă își aruncase încălțările din picioare, iar podeaua în locul în care stătea era stropită cu sânge ca niște lacrimi stacojii. Ea puse stela jos pe noptieră, cu un pocnet surd.

— Jace, zise blând.

Dintr-odată i se păru anormal că era atâta spațiu între ei, că ea stătea în capătul celălalt al camerei de Jace și că nu se atingeau. Porni spre el, dar el ridică o mână, s-o oprească.

— Nu.

Vocea lui se frânse. Degetele i se îndreptară spre nasturii cămășii, descheindu-i, unul câte unul. Își scoase veșmântul plin de sânge de pe umeri și-l lăsă să cadă la podea.

Clary făcu ochii mari. Runa lui Lilith era încă la locul ei, deasupra inimii, numai că în loc să strălucească roșu-argintiu, arăta ca și când vârful înroșit în foc al unui vătrai fusese târât pe pielea lui, carbonizând-o. Ea-și duse involuntar mâna la propriul piept, cu degetele răschirate peste inimă. Îi putea simți bătăile, puternice și rapide.

— Oh.

— Da. Oh, zise Jace sec. N-o să dureze, Clary. Eu fiind din nou eu însumi, adică. Numai câtă vreme asta nu s-a vindecat.

— M-mă-ntrebam, se bâlbâi Clary. Înainte — când dormeai — m-am gândit să-ți tai runa, așa cum am făcut când ne-am luptat cu Lilith. Dar m-am temut că Sebastian ar putea să simtă.

— Ar fi simțit.

Ochii aurii ai lui Jace erau la fel de inexpresivi ca și vocea.

— Acum n-a simțit, pentru că asta a fost făcută cu un *pugio* — un pumnal călit în sânge de înger. Sunt incredibil de rare; eu nici măcar n-am văzut vreunul cu ochii mei, înainte. Își trecu degetele prin păr.

Lama s-a prefăcut în cenușă fierbinte după ce m-a atins pe mine, dar a făcut stricăciunea necesară.

— Te-ai luptat. A fost un demon? De ce n-a mers și Sebastian cu...

— Clary, șopti stins Jace. Asta... va dura mai mult să se vindece decât o rană obișnuită... dar nu o veșnicie. Și apoi o să fiu din nou *el.*

— Cât? Cât mai e până te întorci la cum erai?

— Nu știu. Pur și simplu nu știu. Dar voiam — *aveam nevoie* să fiu cu tine, așa, ca mine însumi, cât de mult se putea.

Întinse spre ea o mână țeapănă, ca și când n-ar fi fost sigur că ea i-o va accepta.

— Crezi că ai putea...

Ea deja fugea spre el. Își aruncă brațele după gâtul lui. El o prinse și o ridică, îngropându-și fața în adâncitura de la baza gâtului ei. Ea îi inspiră mirosul ca pe un aer proaspăt. Mirosea a sânge, a sudoare, a cenușă și a Peceți.

— Tu ești, șopti ea. Ești tu cu adevărat.

El se dădu înapoi, ca să se uite la ea. Cu mâna liberă, o mângâie blând pe pometele obrazului. Cât de dor îi fusese de asta, de blândețea lui. Era unul dintre lucrurile care o făcuseră să se îndrăgostească de el, în primul rând — înțelesese că băiatul acesta plin de cicatrice, sarcastic, era blând cu lucrurile pe care le iubea.

— Mi-a fost dor de tine, zise ea. Mi-a fost atât de dor.

El își închise ochii de parcă l-ar fi îndurerat cuvintele acestea. Ea îi puse o mână pe obraz. El își lăsă capul în palma ei, părul lui gâdilându-i nodurile degetelor, și își dădu seama că și fața lui era udă.

Băiatul n-a mai plâns niciodată.

— Nu e vina ta, zise ea.

Îi sărută obrazul cu aceeași tandrețe pe care i-o arătase el. Simți gustul de sare — al sângelui și al lacrimilor. El tot nu vorbi, dar ea putu simți că inima îi bătea nebunește la pieptul ei. Brațele lui erau strânse în jurul ei, de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul vreodată. Ea îi sărută pometele, maxilarul și, în sfârșit, gura, apăsându-și ușor buzele peste ale lui.

Nu era nimic din frenezia care fusese în clubul de noapte. Era un sărut care voia să-i ofere alinare, să-i spună tot ce nu găsise ocazia să-i spună. El o sărută înapoi, la început șovăitor, apoi cu o mai mare insistență, mâna lui furișându-se în părul ei, înfășurându-și buclele pe după degete. Săruturile lor se adânciră, treptat, ușor, intensitatea crescând între ei cum se întâmpla întotdeauna, ca un foc ce pornește de la un singur băț de chibrit și erupe într-o vâlvătaie de nestăpânit.

Știa cât de puternic era el, dar tot simți un șoc când o duse în brațe până la pat și o așeză, blând, printre pernele risipite, aducându-și corpul peste al ei, dintr-o mișcare lină, care îi reaminti pentru ce erau toate acele Peceți de pe pielea lui. Putere. Grație. Atingere ușoară. Respira răsuflarea lui, în timp ce se sărutau, fiecare sărut fiind acum prelungit, întârziat, explorator. Mâinile ei alunecau peste el, peste umerii lui, peste mușchii brațelor, peste spate. Pielea lui goală părea mătase caldă sub palmele ei.

Când mâinile lui găsiră marginea maioului ei, ea-și întinse brațele, arcuindu-și spatele, dorindu-și ca orice barieră dintre ei să dispară. În clipa în care maioul fu scos, ea îl trase pe Jace înapoi la ea, săruturile devenind mai pătimașe acum, de parcă se luptau să atingă fiecare vreun loc ascuns dinăuntrul celuilalt. Ea nu s-ar fi gândit că ar fi putut ajunge mai apropiați de atât, dar, în timp ce se sărutau, se împleteau cumva unul cu altul, ca firele unei sfori elaborat toarse, fiecare sărut fiind mai flămând și mai adânc decât cel dinainte.

Mâinile se mișcară întâi febril, peste corpul celuilalt, și apoi, mult mai lent, descoperind și fără grabă. Ea își încleștă degetele de umerii lui când el o sărută pe gât, pe clavicule, pe semnul în formă de stea de pe umărul ei. Își apăsă și ea dosul palmei pe cicatricele lui și-i sărută rana pe care Pecetea lui Lilith o făcuse pe pieptul lui. Îl simți înfiorându-se, dorind-o, și ea înțelese că era chiar în punctul dincolo de care n-ar mai fi fost cale de întoarcere, dar nu-i păsa. Acum știa ce însemna să-l fi pierdut. Cunoștea zilele goale și mohorâte care veneau după. Și știa că, dacă îl pierdea din nou, voia să-și amintească de momentul acesta, să se agațe de el, că, odată, fusese atât de aproape de el cât poți fi de o altă persoană. Își încolăci picioarele în jurul lui, punându-și gleznă peste

gleznă pe șalele lui, iar el gemu pe gura ei, un sunet stins, înfundat, neajutorat, și-și înfipse degetele în șoldurile ei.

— Clary.

Se trase înapoi. Tremura.

— Nu pot... Dacă nu ne oprim acum, n-o să mai putem.

— Nu vrei?

Ea îl privi, surprinsă. Era roșu la față, ciufulit, părul lui blond având o nuanță de auriu mai închis, unde nădușeala i-l lipise de frunte și de tâmple. Îi putea simți inima zbătându-i-se în piept.

— Ba da, numai că niciodată n-am...

— Niciodată? exclamă ea, sincer surprinsă. N-ai mai făcut asta înainte?

El trase adânc aer în piept.

— Ba da.

Ochii lui îi cercetau fața, de parcă i-ar fi pândit judecata, dezaprobarea, dezgustul. Clary îi susținu privirea, fără să șovăie. La fel presupusese și ea, de altfel.

— Dar nu când a contat. El îi mângâie obrazul cu degetele, o atingere ușoară ca un fulg. Nici măcar nu știu cum...

Clary râse încetișor.

— Parcă tocmai stabiliserăm că știi.

— Nu asta am vrut să spun.

Îi prinse mâna și o ridică la fața lui.

— Te vreau, zise el, mai mult decât am vrut orice altceva în viața mea vreodată. Dar... Înghiți în sec. În numele Îngerului. O să-mi dau palme pentru asta mai târziu.

— Nu-mi spune că încerci să mă protejezi, zise ea vehementă. Pentru că eu...

— Nu de asta, zise el. Nu mă sacrific. Doar că sunt... gelos.

— Ești... gelos? Pe cine?

— Pe mine însumi.

Fața i se schimonosi.

— Urăsc gândul că el a fost cu tine. *El.* Celălalt eu. Cel pe care-l controlează Sebastian.

Ea simți că obrajii încep să-i ardă.

— La club... noaptea trecută...

El își lăsă capul pe umărul ei. Un pic buimăcită, ea îi mângâie spatele, simțind zgârieturile pe care i le făcuse cu unghiile în clubul de noapte. Amintirea exactă o făcu să roșească mai tare. La fel și înțelegerea faptului că el ar fi putut scăpa de zgârieturi cu o *iratze*, dacă ar fi vrut. Dar n-o făcuse.

— Îmi amintesc totul de noaptea trecută, zise el. Și asta mă înnebunește, pentru că eram eu dar nu eram. Când suntem împreună, vreau să fii tu cea adevărată. Și eu cel adevărat.

— Nu așa suntem acum?

— Ba da.

Își ridică fruntea și o sărută pe gură.

— Dar pentru cât timp? M-aș putea preschimba înapoi în *el* în orice clipă. N-aș putea să-ți fac asta ție. Nouă.

Vocea lui era plină de amărăciune.

— Nici măcar nu știu cum ai putut suporta, să stai lângă *chestia* asta care nu sunt eu...

— Chiar dacă te preschimbi în cinci minute, zise ea, tot o să merite, doar pentru că am fost cu tine, din nou, astfel. Că nu s-a sfârșit totul pe acoperișul acela. Pentru că ăsta ești tu, și chiar și celălalt tu... există fragmente din adevăratul tu și în el. E ca și când m-aș uita printr-o fereastră încețoșată la tine, dar *nu* ești adevăratul tu. Și acum, cel puțin, știu.

— Ce vrei să spui?

Mâinile lui se strânseră pe umerii ei.

— Cum adică, acum cel puțin știi?

Ea trase adânc aer în piept.

— Jace, când am fost prima oară împreună, cu adevărat *împreună*, tu ai fost atât de fericit, în acea primă lună. Și tot ce am făcut împreună a fost amuzant și distractiv și uimitor. Apoi, a fost ca și când începuse să-ți secе fericirea aceea. Nu voiai să fii cu mine sau să te uiți la mine...

— Mă temeam că te-aș putea *răni*. Credeam că-mi pierdeam mințile.

— N-ai mai zâmbit, n-ai mai râs, n-ai mai glumit. Și nu te învinuiesc. Lilith se strecura în mintea ta, controlându-te. Schimbându-te.

Dar trebuie să-ți aduci aminte — știu că sună prostesc — că n-am mai avut niciun iubit înainte de tine. Am crezut că poate așa era normal. Că poate tu doar te plictisiseși de mine.

— N-aș fi putut...

— Nu-ți cer să mă liniștești, zise ea. Doar îți povestesc. Când ești — cum ești, controlat —, pari *fericit*. Eu am venit aici pentru că voiam să te salvez.

Vocea ei se stinse.

— Dar am început să mă întreb de la ce anume te salvam. Cum aș fi putut să te aduc înapoi la o viață în care păreai atât de nefericit.

— Nefericit? El clătină din cap. Am fost norocos. Atât de norocos. Și n-am putut s-o văd.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei.

— Te iubesc, zise el. Și tu mă faci mai fericit decât aș fi crezut vreodată c-aș putea fi. Iar acum că știu cum e să fii altcineva — să mă pierd pe mine însumi — îmi vreau viața înapoi. Familia mea. Pe tine. Totul.

Ochii i se întunecară.

— O vreau *înapoi*.

Gura lui coborî peste a ei, aproape strivind-o, buzele li se deschiseră, pătimașe și flămânde, iar mâinile lui o strânseră de talie — și apoi înșfăcară cearșaful de o parte și de alta a ei, aproape sfâșiindu-l. Se dădu înapoi, gâfâind.

— Nu *putem*...

— Atunci nu mă mai săruta! exclamă ea. De fapt... Se feri, scăpându-i din strânsoare, și își apucă maioul. Mă întorc imediat, zise.

Trecu pe lângă el și se repezi în baie, încuind ușa în urma ei. Aprinse lumina și se uită la chipul ei din oglindă. Avea privirea rătăcită, părul ciufulit, buzele umflate de la sărutări. Roși, îmbrăcând din nou maioul, își dădu cu apă rece pe față, adunându-și părul într-un conci. Când se convinse că nu mai arăta ca fecioara violată de pe coperta unui roman de dragoste, întinse mâna după prosoapele de mână — nimic romantic în *asta* —, înșfăcând unul și udându-l, apoi săpunindu-l bine.

Se întoarse în dormitor. Jace stătea pe marginea patului, în jeanși și o cămașă curată, neîncheiată la nasturi, cu părul lui zbârlit aureolat de

lumina lunii. Arăta ca statuia unui înger. Numai că îngerii nu erau, de regulă, mânjiți de sânge.

Ea veni în fața lui.

— Bine, zise ea. Dă-ți jos cămașa.

Jace își ridică sprâncenele.

— N-am de gând să sar pe tine, zise ea, nerăbdătoare. Pot să mă uit la pieptul tău gol fără să leșin.

— Ești sigură? întrebă el, lăsând cămașa să-i alunece de pe umeri, ascultător. Pentru că vederea pieptului meu gol a făcut multe femei să se rănească serios, călcându-se în picioare, când au dat fuga să ajungă la mine.

— Mda, păi, nu văd pe nimeni aici, în afară de mine. Și eu nu vreau decât să te curăț de sânge.

El se lăsă pe spate, sprijinindu-se în coate. Sângele îi îmbibase cămașa pe care o purtase, întinzându-se pe piept și pe porțiunile plate ale abdomenului său, dar când ea-și plimbă cu grijă degetele peste el, descoperi că majoritatea rănilor era superficiale. *Iratze* pe care și-o desenase singur mai devreme deja le făcuse să pălească.

El își întoarse fața spre ea, cu ochii închiși, în timp ce ea îi ștergea pielea cu cârpa udă, sângele colorând bumbacul alb în roz. Îi frecă dârele de sânge uscat de pe gât, stoarse cârpa, o înmuie în paharul cu apă de pe noptieră și începu să se ocupe de piept. El stătea cu capul lăsat pe spate, urmărind-o, în vreme ce cârpa aluneca peste mușchii umerilor lui, peste suplețea brațelor și antebrațelor, peste pieptul tare, brăzdat de liniile albe ale cicatricelor și negre ale Peceților permanente.

— Clary, zise el.

— Da?

Amuzamentul îi pierise din glas.

— N-o să-mi aduc aminte de asta, zise el. Când o să fiu din nou... cum am fost, sub controlul *lui*, n-o să-mi mai aduc aminte c-am fost eu însumi. N-o să-mi mai aduc aminte că am fost cu tine sau că am stat de vorbă astfel. Așa că spune-mi — ei sunt bine? Familia mea? Au aflat...

— Ce ți s-a întâmplat? În parte. Și nu, nu sunt bine.

El închise ochii.

— Aș putea să te mint, zise ea. Dar ar trebui să știi. Ei te iubesc foarte mult și te vor înapoi.

— Nu așa, zise el.

Ea îi atinse umărul.

— Ai de gând să-mi povestești ce s-a întâmplat? Cum te-ai ales cu rănile astea?

El trase adânc aer în piept, iar cicatricea de pe piept ieși în afară, lividă și întunecată.

— Am ucis pe cineva.

Ea simți șocul cuvintelor lui străbătând-o prin tot corpul ca reculul unei puști. Scăpă prosopul plin de sânge și se aplecă să-l ia de jos. Când își ridică privirea, el se uita țintă la ea. În lumina lunii, liniile feței lui erau subțiri, adânci și triste.

— Pe cine? întrebă ea.

— Ai cunoscut-o, zise Jace, rostind fiecare cuvânt cu greutate. Femeia pe care ai vizitat-o cu Sebastian. Sora de Fier. Magdalena.

Se răsuci cu spatele la ea și se întinse ca să ia ceva înfășurat în așternuturile răvășite, iar mușchii brațelor și spatelui îi jucară pe sub piele. Apoi se întoarse înapoi spre Clary, cu obiectul lucind în mâna lui.

Era un potir cristalin, transparent — o replică exactă a Pocalului Mortal, numai că, în loc să fie de aur, era sculptat în *adamas* alb-argintiu.

— Sebastian m-a trimis — l-a trimis pe *el* — să ia asta de la ea, în seara asta, zise Jace. Și, de asemenea, mi-a dat ordin s-o ucid. Ea nu se aștepta. Nu se aștepta la vreo violență, ci doar la plată și schimb. Credea că eram de aceeași parte. Eu am lăsat-o să-mi dea Pocalul, apoi mi-am scos pumnalul și... Trase abrupt aer în piept, de parcă amintirea l-ar fi durut. Am înjunghiat-o. Intenționam să fie drept în inimă, dar ea s-a întors și am ratat cu câțiva centimetri. Ea s-a clătinat, dând înapoi, și s-a repezit cu mâinile pe masa ei de lucru — acoperită cu praf de *adamas* — pe care l-a aruncat spre mine. Cred c-a vrut să mă orbească. Mi-am întors capul și, când m-am uitat înapoi, ea avea un *aegis*[1] în mână. Cred că am știut ce era. Lumina lui mi-a ars ochii. Am strigat, iar ea mi

[1] Aici, cuțit de luptă (militar) cu lamă rabatabilă.

l-a implântat în piept — am simțit o durere pârjolitoare în Pecete și apoi lama s-a fărâmițat. Jace se uită în jos și râse, fără pic de veselie. Chestia ciudată e că, dacă aș fi purtat costumul de luptă, asta nu s-ar fi întâmplat. Nu mi l-am pus, pentru că n-am crezut că merita osteneala. N-am crezut că ea m-ar fi putut răni. Dar *aegis*-ul a ars Pecetea — Pecetea lui Lilith — și dintr-odată am fost din nou eu însumi, stând acolo, cu femeia moartă la picioarele mele, cu un pumnal însângerat într-o mână și Pocalul în cealaltă.

— Nu înțeleg. De ce ți-a cerut Sebastian s-o ucizi? Ea urma să-ți *dea* Pocalul ție. Lui Sebastian. A zis...

Jace oftă, întretăiat.

— Îți aduci aminte ce a spus Sebastian despre orologiul din Piața Orașului Vechi? În Praga?

— Că regele a pus să i se scoată ochii meșterului ceasornicar, ca să nu mai poată face niciodată ceva la fel de frumos, răspunse Clary. Dar nu văd...

— Sebastian a vrut ca Magdalena să moară ca să nu mai poată face niciodată ceva ca Pocalul ăsta, zise Jace. Și, de asemenea, să nu poată spune nimănui.

— Ce să spună?

Ea își ridică mâna, îl apucă pe Jace de bărbie și-i aplecă fața ca să se uite la ea.

— Jace, ce plănuiește de fapt Sebastian? Povestea pe care mi-a spus-o în camera de antrenament, despre invocatul demonilor ca să-i poată nimici...

— Sebastian chiar vrea să invoce demonii, zise Jace cu o voce sumbră. Un demon, în special. Lilith.

— Dar Lilith e moartă. Simon a nimicit-o.

— Demonii Căpetenii nu mor. Nu de-adevăratelea. Demonii Căpetenii locuiesc în spațiul dintre lumi, în marele Abis, vidul. Simon n-a făcut decât să-i sfărâme puterea, s-o trimită bucăți înapoi în nimicul de unde a venit. Însă ea se va recompune, încetul cu încetul, acolo. Va renaște. Ar dura secole, dar nu și dacă o ajută Sebastian.

O senzație de răceală creștea în capul pieptului lui Clary.

— Cum s-o ajute?

— Invocând-o înapoi în lumea asta. Vrea să amestece sângele ei și al lui în pocalul ăsta și să creeze o armată de nefilimi diabolici. El vrea să fie Jonathan Vânătorul de umbre reîncarnat, dar de partea demonilor, nu a îngerilor.

— O armată de nefilimi diabolici? Voi doi sunteți tari, dar nu faceți tocmai o armată.

— Sunt în jur de cincizeci de nefilimi care fie i-au fost odinioară loiali lui Valentine, fie urăsc actuala orientare a Conclavului și sunt gata să audă ce are de spus Sebastian. El e în contact cu ei. Când o s-o invoce pe Lilith, ei vor fi acolo. Jace răsuflă prelung. Și după asta? Cu puterea lui Lilith în spate, cine știe cine se va mai alătura cauzei lui? El *vrea* un război. E încredințat că va câștiga, iar eu nu sunt sigur că nu va reuși. Cu fiecare nefilim diabolic pe care îl creează, va crește în putere. Adaugă asta la demonii cu care deja a făcut alianțe și nu știu dacă Conclavul e pregătit să-i țină piept.

Clary își lăsă mâna jos.

— Sebastian nu s-a schimbat deloc. Sângele tău nu l-a schimbat cu nimic. E exact cel care a fost întotdeauna.

Ochii ei fulgerară spre Jace:

— Dar, tu. Și tu m-ai mințit.

— *El* te-a mințit.

Gândurile i se învârteau lui Clary în cap:

— Știu. Știu că acel Jace nu ești tu...

— *El* crede că e pentru binele tău și că o să fii mai fericită, în cele din urmă, dar într-adevăr te-a mințit. Iar eu n-aș fi făcut asta niciodată.

— *Aegis*-ul, zise Clary. Dacă te poate răni pe tine, dar Sebastian nu poate simți, nu l-ar putea ucide pe el, fără să te rănească pe tine?

Jace clătină din cap.

— Nu cred. Dacă aș avea un *aegis*, poate aș fi gata să încerc, dar — nu. Forțele noastre vitale sunt legate laolaltă. Una este rănirea. Dar dacă el ar muri...

Vocea i se înăspri:

— Știi calea cea mai simplă pentru a pune capăt poveștii ăsteia. Înfige-mi un pumnal în inimă. Mă mir că n-ai făcut-o când dormeam.

— Tu ai fi putut? Dacă aș fi fost în locul tău? întrebă ea cu voce tremurată. Cred că există o cale să rezolvăm problema asta. Încă mai cred. Dă-mi stela ta și o să fac un Portal.

— Nu poți să faci un Portal de aici, dinăuntru, zise Jace. Nu funcționează. Singura cale de acces în apartamentul ăsta este prin peretele de la parter, din bucătărie. E singurul loc din care poți muta și locul apartamentului.

— Ne-ai putea muta în Orașul Tăcut? Dacă ne întoarcem, Frații Tăcuți vor putea descoperi o cale de a te separa de Sebastian. O să spunem Conclavului planul lui, ca să fie pregătiți...

— Aș putea să ne mut la una dintre intrări, zise Jace. Și am s-o fac. O să mă duc. O să mergem împreună. Dar, ca să nu fie niciun neadevăr între noi, Clary, trebuie să știi că ei o să mă omoare. După ce o să le spun tot ce știu, o să mă omoare.

— Să te omoare? Nu, n-o să...

— Clary, zise el, blând. Ca un bun vânător de umbre, se cuvine să mă ofer *voluntar* să mor, ca să opresc ceea ce pregătește Sebastian. Și, ca un bun vânător de umbre, am s-o fac.

— Dar nimic din toate astea nu e vina ta.

Vocea ei se ridică și se sili să și-o coboare, fiindcă nu voia ca Sebastian, la parter, s-o audă.

— Nu te puteai opune la ceea ce ți s-a făcut. Tu ești o victimă aici. Nu ești *tu*, Jace: e altcineva, cineva care îți poartă chipul. N-ar trebui să fii pedepsit...

— Nu e vorba de pedepsire. E spirit practic. Mă omori pe mine, Sebastian moare. Nu e foarte diferit de a mă sacrifica într-o bătălie. Nu e nicio problemă să spun că nu eu am ales asta. Că s-a întâmplat. Și cel ce sunt acum, eu însumi, o să dispară destul de curând. Și, Clary, știu că n-are legătură, dar o să-mi aduc aminte — o să-mi aduc aminte de toate. O să-mi aduc aminte cum m-am plimbat cu tine la Veneția, și noaptea de la club, și că am dormit în patul ăsta cu tine, și, nu înțelegi? *Am vrut asta.* Asta e tot ce mi-am dorit, *dintotdeauna*, să trăiesc cu tine

așa, să fiu cu tine așa. Ce trebuie să cred, că lucrul cel mai rău care mi s-a întâmplat vreodată îmi dă exact ceea ce vreau? Poate că Jace Lightwood poate vedea toate aspectele pentru care asta e greșit și dat peste cap, dar lui Jace Wayland, fiului lui Valentine... îi place viața asta.

Ochii lui erau mari și aurii în timp ce se uita la ea, iar Clary își aminti de Raziel, de privirea lui care părea să cuprindă toată înțelepciunea și toată tristețea lumii.

— Și de aceea trebuie să plec, zise el. Mai înainte să dispară starea de acum. Înainte să fiu din nou *el*.

— Unde să pleci?

— În Orașul Tăcut. Trebuie să mă predau — și să le dau și Pocalul.

PARTEA A TREIA

Totul e schimbat

Totul s-a schimbat, s-a schimbat absolut:
O frumusețe înspăimântătoare s-a născut.
— William Butler Yeats, *Easter, 1916.*

18

RAZIEL

CLARY?

Simon stătea pe treptele verandei din spatele casei de la țară, uitându-se în lungul potecii care ducea, prin livada de meri, până la lac. Isabelle și Magnus erau pe potecă, Magnus uitându-se întâi spre lac și apoi în sus, la munții nu foarte înalți care înconjurau zona. Lua notițe într-un carnețel cu un stilou al cărui vârf scânteia albastru-verzui. Alec stătea ceva mai la distanță, uitându-se la copacii care mărgineau șirul de dealuri ce separau ferma de șosea. Părea să stea cât de departe putea de Magnus, însă cât să-l audă, totuși. Lui Simon i se părea — deși era cel dintâi care recunoștea că nu se pricepea să observe lucrurile de genul ăsta — că, în pofida glumelor din mașină, o perceptibilă distanță apăruse în ultimul timp între Magnus și Alec, una pe care el n-o putea exact deslușI, dar de care știa că există.

Își ținea mâna dreaptă în mâna stângă, plimbându-și degetele pe inelul de aur.

Clary, te rog.

Încercase s-o găsească în fiecare oră de când primise mesajul Maiei despre Luke. Nu obținuse nimic. Nici măcar o fulgerare de răspuns.

Clary, sunt la casa de la țară. Îmi amintesc de tine aici, cu mine.

Era o zi neobișnuit de caldă pentru acel anotimp, un vânt slab foșnea printre ultimele frunze de pe ramurile copacilor. După ce petrecuse mult prea mult timp întrebându-se ce fel de haine ar trebui să porți când te întâlnești cu îngerii — un costum i se păruse exagerat, chiar dacă avea unul rămas de la petrecerea de logodnă a lui Jocelyn cu Luke —, era îmbrăcat în jeanși și un tricou, cu brațele goale în bătaia soarelui. Avea atât de multe amintiri fericite și însorite legate de locul ăsta, de casa asta. El și Clary veniseră aici, cu Jocelyn, aproape în fiecare vară, cam de când își putea el aminti. Înotau în lac. Simon se bronza, iar pielea albă a lui Clary se ardea încontinuu. Mai mult, făcea un milion de pistrui în plus pe umeri pe și brațe. Jucau „baseball cu mere" în livadă, murdărindu-se dar și distrându-se, și scrabble și poker în casă, la care Luke câștiga întotdeauna.

Clary, mă pregătesc să fac ceva stupid și periculos și poate că e sinucidere curată. E atât de rău că vreau să vorbesc cu tine o ultimă oară? Fac asta pentru siguranța ta și nici măcar nu știu dacă ești în viață ca te mai pot ajuta. Dar dacă ai fi moartă, aș ști, nu-i așa? Aș simți-o.

— Bine. Să mergem, zise Magnus, apărând la picioarele scării.

Se uită la inelul de pe mâna lui Simon, dar nu făcu niciun comentariu.

Simon se ridică și își scutură jeanșii, apoi o luă înainte pe poteca șerpuitoare din livadă. Lacul sclipea în față ca o monedă albastru rece. Când se apropiară de el, Simon putu vedea vechiul doc ieșind din apă, locul în care odinioară își legau ei bărcile, înainte ca o bucată mare din doc să se fi rupt și să fi fost dus de ape. I se păru că aude zumzetul leneș al albinelor și simte greutatea verii pe umeri. Când ajunseră la malul lacului, se întoarse și privi spre casă, cu pereții ei de scânduri vopsiți în alb, cu obloane verzi și o veche verandă închisă, cu mobilier de nuiele alb, șubrezit.

— Chiar ți-a plăcut aici, hm? zise Isabelle.

Părul ei negru plesnea ca un steag în briza lacului.

— După ce-ți dai seama?

— După expresia ta, zise ea. De parcă ți-ai fi amintit de ceva de bine.

— A fost bine, zise Simon. Duse mâna să-și ridice ochelarii pe puntea nasului, își aminti că nu mai purta ochelari și lăsă mâna jos. Am fost norocos.

Ea privi spre lac. Purta niște cercei tortițe de aur; unul se încurcase într-o șuviță de păr, iar Simon ar fi vrut să întindă mâna să i-l elibereze, să-i atingă obrazul cu degetele.

— Și acum nu mai ești?

El ridică din umeri. Îl privi pe Magnus, care ținea ceea ce arăta ca o nuia lungă, flexibilă, cu care desena în nisipul ud de la marginea lacului. Alec îl urmărea, cu expresia cuiva care s-ar fi uitat la un străin.

— Ți-e frică? întrebă Isabelle, dându-se un pic mai aproape de Simon.

El îi putu simți căldura brațului lângă al lui.

— Nu știu. Mare parte din frică e în senzațiile fizice. Inima îți bate mai repede, transpiri, pulsul ți-o ia razna. Eu nu am nimic din toate astea.

— Ce păcat, zise Isabelle, cu ochii la apă. Băieții care asudă sunt sexy.

El îi zâmbi scurt; era mai greu decât crezuse că o să fie. Poate că era speriat.

— Destul cu obrăzniciile, domnișorică.

Buza lui Isabelle tremură, ca și când s-ar fi abținut să nu zâmbească. Apoi oftă.

— Știi ce nu mi-a trecut niciodată prin minte c-aș vrea? zise ea. Un tip care să mă facă să râd.

Simon se întoarse spre ea, luând-o de mână, fără să-i pese, pentru moment, că fratele ei îi privea.

— Izzy...

— Gata, strigă Magnus. Am terminat. Simon, vino aici.

Se întoarseră. Magnus stătea în interiorul cercului, care răspândea o ușoară lumină albă. De fapt, erau două cercuri, unul puțin mai mic în interiorul unuia mai mare, iar în spațiul dintre ele erau desenate zeci de simboluri. Și acestea luminau, alb-albastru ca oțelul, aidoma oglinzii lacului.

Simon o auzi pe Isabelle trăgând scurt aer în piept și se îndepărtă mai înainte să se poată uita la ea. Ar fi făcut lucrurile și mai dificile. Pași

peste marginea cercului, în centru, lângă Magnus. Să privești în afară, din centrul cercului, era ca și când te-ai fi uitat prin apă. Restul lumii părea unduitoare și neclară.

— Ține!

Magnus îi trânti cartea în brațe. Hârtia era subțire, acoperită cu rune ascuțite, dar Magnus lipise o foaie cu transcrierea fonetică a cuvintelor peste incantația în sine.

— Doar rostește ce vezi, murmură el. Ar trebui să meargă.

Ținând cartea la piept, Simon își scoase inelul de aur, legătura lui cu Clary, și i-l dădu lui Magnus.

— Dacă nu merge, zise el, mirându-se de unde avea atâta calm, cineva ar trebui să ia ăsta. E singura noastră legătură cu Clary și ce știe ea.

Magnus dădu din cap și își strecură inelul pe deget.

— Ești gata, Simon?

— Ei, zise Simon, ți-ai amintit numele meu!

Magnus îi aruncă o privire imposibil de citit cu ochii lui verzi-aurii și ieși din cerc. Numaidecât și el deveni încețoșat și neclar. Alec și Isabelle veniră lângă el, încadrându-l; Isabelle își ținea coatele în palme și, chiar și prin aerul tremurător, Simon își dădea seama că arăta foarte nefericită.

Simon își drese glasul.

— Bănuiesc că ar fi mai bine ca voi să plecați.

Dar ei nu se clintiră. Păreau să aștepte de la el să spună altceva.

— Vă mulțumesc că ați venit aici, cu mine, zise el în cele din urmă, după ce-și storsese creierii după ceva semnificativ de spus; asta păreau că așteaptă ei.

El nu era genul care să țină discursuri impresionante de adio sau să le ureze oamenilor un rămas-bun dramatic. Se uită întâi la Alec.

— Ăăă, Alec. Întotdeauna mi-a plăcut de tine mai mult decât de Jace. Se întoarse spre Magnus: Magnus, mi-ar fi plăcut să am tupeul să port genul de pantaloni pe care-i porți tu.

Și, la sfârșit, Izzy. O putea vedea privindu-l prin ceață, cu ochii negri ca obsidianul.

— Isabelle, zise Simon.

Se uita la ea. Vedea în ochii ei întrebări, dar nu i se părea c-ar putea să-i spună ceva de față cu Alec și Magnus, ceva care să cuprindă tot ce simțea. Se dădu înapoi, spre centrul cercului, plecându-și capul.

— La revedere, bănuiesc.

Crezuse că or să-i spună și ei ceva lui, dar ceața tremurătoare dintre ei făcea cuvintele nedeslușite. Îi privi cum se întorc, îndepărtându-se pe poteca din livadă, spre casă, urmărindu-i până ce deveniră doar niște puncte negre. Până când nu-i mai putu vedea deloc.

Chiar nu-și închipuise că nu va putea vorbi cu Clary pentru ultima oară înainte să moară — nici măcar nu-și amintea ultimele cuvinte pe care și le spuseseră. Și totuși, dacă închidea ochii, îi putea auzi râsul plutind prin livadă; își putea aminti cum fusese înainte să crească și totul să se schimbe. Dacă murea aici, probabil ar fi chiar potrivit. La urma urmelor, aici erau unele dintre cele mai frumoase amintiri ale lui. Dacă Îngerul avea să-l doboare cu foc, cenușa lui s-ar fi putut răspândi prin livada de meri și peste lac. Ceva din gândul acesta părea odihnitor.

Se gândi la Isabelle. Apoi la familia lui — mama lui, tatăl lui, Becky. *Clary*, gândi în cele din urmă. *Oriunde ai fi, tu ești cea mai bună prietenă a mea. Întotdeauna o să fii cea mai bună prietenă a mea.*

Ridică, apoi, cartea de vrăji și începu să psalmodieze.

— Nu! Clary se ridică în picioare, scăpând prosopul ud din mână. Jace, nu poți face asta. O să te omoare.

El luă o cămașă curată și o îmbrăcă, fără să se uite la ea, în timp ce-și încheia nasturii.

— Vor încerca, mai întâi, să mă separe de Sebastian, zise el, deși nu părea convins. Dacă asta n-o să meargă, *atunci* mă vor omorî.

— Nu-i mulțumitor.

Ea întinse mâna spre el, dar el se feri, aplecându-se să se încalțe. Când se întoarse, expresia îi era sumbră.

— Nu am de ales, Clary. Asta e ceea ce trebuie făcut.

— E o nebunie. Aici ești în siguranță. Nu poți să renunți la viața ta...

— Să mă salvez e trădare. Înseamnă să pun o armă în mâinile dușmanului.

— Cui îi pasă de trădare? Sau de Lege? întrebă ea. Mie îmi pasă de *tine*. O s-o rezolvăm împreună...

— N-o putem rezolva *împreună*. Jace vârî în buzunar stela de pe noptieră, apoi luă Pocalul Mortal. Pentru că eu nu voi fi *eu* decât încă puțin timp. Te iubesc, Clary. Îi ridică fața spre el și o sărută, fără grabă. Fă asta pentru mine, șopti el.

— În niciun caz, zise ea. N-o să încerc să te ajut să-ți găsești moartea.

Dar el deja se îndrepta spre ușă. O trase și pe ea după el și ieșiră pe culoar, vorbind în șoaptă.

— Asta-i o nebunie, șuieră Clary. Să te arunci în calea primejdiei...

El lăsă să-i scape un oftat exasperat.

— De parcă tu n-o faci.

— Corect, și de asta ești tu *furios*, șopti ea, alergând după el pe scară. Îți mai aduci aminte ce mi-ai spus în Alicante...

Ajunseseră în bucătărie. El puse Pocalul pe bufet și-și scoase stela.

— N-aveam niciun drept să ți-o spun, zise el. Clary, *asta* suntem noi. Suntem vânători de umbre. Asta facem. Sunt riscuri pe care ni le asumăm care nu sunt doar riscurile pe care le întâlnești într-o luptă.

Clary clătină din cap și-l apucă de încheieturi.

— N-o să te las.

O expresie îndurerată îi traversă chipul.

— Clarissa...

Ea trase brusc aer în piept, abia venindu-i să creadă ce urma să facă. Dar în mintea ei se afla imaginea morgii din Orașul Tăcut, cu trupurile neînsuflețite ale vânătorilor de umbre întinse pe mesele de marmură, și n-ar fi putut suporta ca Jace să fie unul dintre ele. Tot ce făcuse ea — venind aici, îndurând tot ce îndurase — fusese pentru a-i salva lui viața și nu pentru ea. Se gândi la Alec și la Isabelle, care o ajutaseră, și la Maryse, care îl iubea, și aproape fără să-și dea seama că o făcea, își ridică glasul și strigă:

— *Jonathan! Jonathan Christopher Morgenstern!*

Jace făcu ochii mari.

— *Clary...*, începu el, dar deja era prea târziu.

Ea îi dăduse drumul și se îndepărta. Sebastian probabil era pe drum încoace; era imposibil să-i spună lui Jace că asta nu însemna că ea avea

încredere în Sebastian, ci că Sebastian era singura armă pe care o avea ea la dispoziție care să-l fi putut face să rămână.

Urmă o mișcare fulgerătoare și Sebastian era acolo. Nu se mai ostenise să coboare scările, doar se aruncase peste margine și aterizase între ei. Părul îi era ciufulit de somn; purta un tricou de culoare închisă și pantaloni negri, iar Clary se întrebă, fără legătură, dacă dormise îmbrăcat. El își plimbă scurt privirea de la Clary la Jace, ochii lui negri evaluând situația.

— Ceartă de îndrăgostiți? se interesă el.

Ceva îi sclipi în mână. Un cuțit?

Vocea lui Clary tremură:

— Runa lui e stricată. Aici — arătă, ducându-și mâna la inima ei. Încearcă să se ducă înapoi, să se predea Conclavului...

Mâna lui Sebastian țâșni și smulse Pocalul din mâna lui Jace. Îl trânti pe bufetul din bucătărie. Jace, încă alb la față de șoc, îl privea; nu i se mișcă niciun mușchi când Sebastian făcu un pas spre el și-l apucă de piepții cămășii. Nasturii de sus cedară, dezvelindu-i pieptul, iar Sebastian își repezi vârful stelei spre el, cioplind o *iratze* în piele. Jace își mușcă buza, cu ochii plini de ură, când Sebastian îi dădu drumul și făcu un pas înapoi, cu stela în mână.

— Pe cinstite, Jace, numai ideea că ai crezut că poți scăpa cu așa ceva mă face paf.

Mâinile lui Jace se strânseră în pumni când *iratze*, neagră ca tăciunele, începu să-i intre în piele. Spuse, lungind cuvintele, cu respirația tăiată:

— Data viitoare... când vrei să fii paf... voi fi bucuros să te ajut. Poate cu o cărămidă.

Sebastian țâțâi.

— O să-mi mulțumești mai târziu. Chiar și tu trebuie să recunoști că dorința asta a ta de a muri e un pic exagerată.

Clary se aștepta ca Jace să-i răspundă iarăși tăios. Dar n-o făcu. Privirea lui se plimbă încet peste fața lui Sebastian. Pentru un moment, nu mai erau decât ei doi în încăpere, iar când Jace vorbi, o făcu rece și clar.

— N-o să-mi mai aduc aminte de asta mai târziu, zise el. Dar tu, da. Persoana aceea care se poartă ca prietenul tău... Făcu un pas înainte, închizând spațiul dintre el și Sebastian. Persoana aceea care se poartă

ca și când te-ar *plăcea*. Persoana aceea nu e adevărată. Ăsta e adevărat. Ăsta sunt eu. Și eu te urăsc. Întotdeauna o să te urăsc. Și nu există nicio vrajă și niciun descântec în lumea asta sau în oricare alta care să schimbe vreodată asta.

Pentru o clipă, rânjetul de pe fața lui Sebastian șovăi. Dar Jace, nu. În schimb, își mută privirea de la Sebastian spre Clary.

— Am nevoie să știi și tu, zise el, adevărul... nu ți-am spus tot adevărul.

— Adevărul e periculos, zise Sebastian, ridicând stela în față ca pe un cuțit. Ai grijă ce spui.

Jace tresări. Pieptul i se ridica și-i cobora cu rapiditate; era limpede că runa vindecătoare de pe pieptul lui îi provoca durere fizică.

— Planul, zise el, de-a o invoca pe Lilith, de a face un nou Pocal, de a crea o armată diabolică — n-a fost planul lui Sebastian. *A fost al meu.*

Clary încremeni.

— Ce?

— Sebastian știa ce vrea, zise Jace, dar eu m-am gândit cum ar putea s-o facă. Un nou Pocal Mortal — eu i-am dat ideea.

Se zvârcoli de durere. Clary își imagină ce se întâmpla sub pânza cămășii lui: carnea se suda, vindecându-se, runa lui Lilith se întregea și strălucea din nou.

— Sau, ca să fiu mai exact, *el* a născocit totul. Știi tu, creatura aia care seamănă cu mine, dar nu e. O să facă scrum toată lumea, dacă Sebastian îl pune, și o să râdă în timp ce-o face. Asta e ceea ce salvezi tu, Clary. *Asta*. Nu înțelegi? Mai degrabă aș muri...

Vocea i se frânse și se îndoi de durere. Mușchii umerilor i se încordară și undele suferinței îi străbătură corpul. Clary își aminti cum îl ținuse în brațe, în Orașul Tăcut, când Frații îi scormoneau prin minte după răspunsuri... Acum, el își ridică privirea, cu o expresie nedumerită.

Ochii lui căutară mai întâi, nu spre ea, ci spre Sebastian. Ea simți cum îi stă inima, deși știa că era numai rezultatul acțiunii ei.

— Ce se întâmplă? zise Jace.

Sebastian rânji la el.

— Bine ai venit înapoi.

Jace clipi, arătând zăpăcit pe moment — și apoi privirea păru să-i alunece înăuntru, așa cum făcuse ori de câte ori Clary încerca să-i pomenească despre ceva pe care el nu-l putea înțelege — uciderea lui Max, războiul din Alicante, durerea pe care i-o provocase familiei lui.

— E timpul? întrebă el.

Sebastian se uită la ceas teatral.

— Aproape. De ce nu o iei tu înainte? Venim și noi după aceea. Poți să începi tu să pregătești lucrurile.

Jace aruncă o privire în jur.

— Pocalul — unde e?

Sebastian îl luă de pe bufetul bucătăriei.

— Chiar aici. Te simți puțin distrat?

Gura lui Jace schiță un zâmbet într-o parte și luă Pocalul în mână. Cu bunăvoință. Nu exista nici urmă de băiatul care-l înfruntase pe Sebastian cu câteva clipe în urmă și îi declarase că-l urăște.

— În regulă. Te aștept acolo. Se întoarse spre Clary, care împietrise de șoc, și o sărută pe obraz, spunând: Și pe tine.

Se dădu un pas înapoi și-i făcu cu ochiul. Era afecțiune în ochii lui, dar nu conta. Acesta nu era Jace al ei, cât se poate de clar că nu era Jace al ei, și ea îl privi, amorțită, cum străbate odaia. Stela lui fulgeră și o ușă se deschise în perete; Clary zări un petic de cer și un platou stâncos, după care el păși prin ușă și dispăru.

Ea își înfipse unghiile în palme.

Știi tu, creatura aia care seamănă cu mine, dar nu e. O să facă scrum toată lumea, dacă Sebastian îl pune, și o să râdă în timp ce-o face. Asta e ceea ce salvezi tu, Clary. Asta. Nu înțelegi? Mai degrabă aș muri.

Lacrimile o usturau în fundul gâtlejului și tot ce putea face era să și le stăvilească, în timp ce fratele ei se întoarse spre ea, cu ochii lui negri foarte strălucitori.

— Ai strigat după mine, zise el.

— Voia să se predea Conclavului, șopti ea, neștiind sigur pentru cine se scuza — făcuse ceea ce trebuise, se folosise de singura armă la îndemână, chiar dacă era una pe care o disprețuia. Ei l-ar fi omorât.

— Ai strigat după *mine*, zise el din nou și făcu un pas spre ea.

Întinse mâna și ridică o buclă lungă a părului ei, dându-i-o la o parte de pe față, vârând-o după ureche.

— Așadar, ți-a spus? Planul? În întregime?

Ea își stăpâni un val de repulsie.

— Nu chiar tot. Nu știu ce o să se întâmple în noaptea asta. Ce-a vrut Jace să spună cu „E timpul"?

El se aplecă și o sărută pe frunte; ea simți că o arde sărutarea aceea, ca un fier roșu între ochii ei.

— Ai să afli, zise el. Ți-ai câștigat dreptul de a fi aici, Clarissa. Poți să privești totul din locul tău, de lângă mine, în seara asta, la Al Șaptelea Loc Sfânt. *Ambii* copii ai lui Valentine, împreună... în sfârșit.

Simon ținu ochii pe hârtie, intonând cuvintele pe care Magnus le scrisese pentru el. Exista un oarecare ritm în ele, aproape muzical, ușor și vioi și frumos. Îi aminti de când citise, cu voce tare, *haftarah*[1]-ul în timpul bar mitzvah-ului său, deși atunci știa ce însemnau cuvintele, pe când acum nu.

În timp ce psalmodierea înainta, simți o strânsoare în jurul lui, de parcă aerul devenise mai dens și mai greu. Îl apăsa pe piept și pe umeri. Aerul devenea, de asemenea, din ce în ce mai cald. Astfel, îi putea simți arsura pe piele, pârlindu-i genele, cămașa. Își ținu ochii pe hârtia din fața lui, până când o picătură de sânge îi curse de la baza părului, căzându-i pe carte.

Și atunci sfârși. Ultimul cuvânt — „Raziel" — a fost rostit, iar Simon își înălță capul. Își putea simți sângele șiroindu-i pe față. Ceața din jurul lui se limpezise, iar înaintea lui văzu apa lacului, albastră și scânteietoare, nemișcată ca sticla.

Și atunci explodă.

Mijlocul lacului se prefăcu în auriu, apoi în negru. Apa se îndepărta de el, năvălind către marginile lacului, zburând prin aer, iar Simon privea acest inel de apă, ca un cerc de neîntrerupte cascade, scânteind tot și împroșcând în sus și-n jos, un efect bizar și nefiresc de frumos.

[1] O scurtă selecție din *Profeți*, care se citește la fiecare Sabath într-o sinagogă imediat după citirea unui fragment din *Tora*.

Picăturile de apă ajunseră tremurătoare și peste el, răcorindu-i pielea încinsă. El își lăsă capul pe spate, exact când cerul se făcu negru — tot albastrul dispărând, înghițit brusc de un val de întuneric și de nori cenușii tunători. Apa se revărsă la loc în lac și, din mijlocul ei, unde era argintiul era cel mai dens, se ridică o siluetă de aur.

Simon simți că i se usucă gura. Văzuse nenumărate picturi de îngeri, credea în ei, ascultase avertismentele lui Magnus. Și cu toate acestea se simți ca și când ar fi fost străpuns de o suliță, când în fața lui se desfăcu o pereche de aripi. Păreau să acopere tot cerul. Erau uriașe, albe, aurii și argintii, penele lor părând să aibă niște ochi arzători, aurii. Ochii priveau la el cu dispreț. Apoi aripile se ridicară, împrăștiind norii dinaintea lor, și se strânseră la loc, iar un bărbat — sau silueta unui bărbat, impunătoare, înaltă de mai multe etaje, se destinse și se ridică.

Lui Simon începură să-i clănțănească dinții. Nu prea știa de ce. Dar valurile de putere, de ceva mai mult decât putere — de forță elementară a universului — părură să se rostogolească dinspre Înger când se ridică în toată înălțimea lui. Primul gând, și mai degrabă bizar, al lui Simon a fost că arăta ca și când cineva l-ar fi luat pe Jace și l-ar fi umflat până la dimensiunea unui panou publicitar. Numai că nu arăta întocmai ca Jace. Era în întregime din aur, de la aripi până la piele și ochi, care nu aveau deloc alb, ci doar un luciu de aur ca o membrană. Părul lui era de aur și părea tăiat din bucăți de metal care se ondulau ca fierul forjat. Era nepământean și înspăimântător. Prea mult din orice te poate distruge, se gândi Simon. Prea mult întuneric te putea ucide, dar prea multă lumină te putea orbi.

Cine îndrăznește să mă invoce?

Îngerul vorbi în mintea lui Simon, cu un glas ca dangătul unor clopote uriașe.

Înșelătoare întrebare, gândi Simon. Dacă ar fi fost Jace în locul lui, ar fi putut răspunde „unul dintre nefilimi", iar dacă ar fi fost Magnus, ar fi putut spune că era unul dintre copiii lui Lilith și Înalt Magician. Clary și Îngerul se mai văzuseră o dată, așa că presupuse că s-ar fi împrietenit repede. Dar el era Simon, fără niciun titlu pe lângă numele lui, fără nicio faptă eroică în existența lui.

— Simon Lewis, zise, în cele din urmă, așezând cartea de descântece jos și îndreptându-se. Copil al Nopții și... slujitorul tău.

Slujitorul meu? Glasul lui Raziel era înghețat de dezaprobare glacială. *Mă chemi la tine ca pe un câine și îndrăznești să te numești slujitorul meu? O să fii spulberat din lumea aceasta, ca soarta ta să fie învățătură pentru alții să nu facă la fel. Le este interzis și nefilimilor mei să mă invoce. De ce-ar sta lucrurile altfel pentru tine, Diurnule?*

Simon presupuse că n-ar fi trebuit să fie mirat că Îngerul știa cine e, dar era surprinzător, totuși, cum surprinzătoare era și dimensiunea Îngerului. Într-un fel, se gândise că Raziel avea să fie mai uman.

— Eu...

Crezi că pentru faptul că porți sângele unuia dintre descendenții mei ar trebui să-ți arăt milă? Dacă-i pe așa, ai jucat și ai pierdut. Mila Cerului e pentru cei merituoși. Nu pentru aceia care încalcă Legile Acordurilor noastre.

Îngerul ridică o mână, cu degetul îndreptat spre Simon.

Simon își adună tot curajul. De data asta, nu încercă să spună cuvintele, ci numai le gândi. *Ascultă, o, Israele! Domnul este Dumnezeul nostru, Domnul este unul...*

Ce Pecete e asta? Vocea lui Raziel părea contrariată. *De pe fruntea ta, copile.*

— Este Pecetea, îngăimă Simon. Prima Pecete. Pecetea lui Cain.

Brațul lui Raziel coborî încet.

Te-aș ucide, dar Pecetea mă împiedică. Pecetea aceea a fost menită să fie așezată pe fruntea ta de mâna Cerului, totuși știu că n-a fost așa. Cum se poate?

Nedumerirea evidentă a Îngerului îi dădu curaj lui Simon.

— Unul dintre copiii tăi, nefilimii, zise el, unul cu har deosebit, a așezat-o aici, ca să mă protejeze. Făcu un pas mai aproape de marginea cercului. Raziel, am venit să-ți cer o favoare, în numele acestor nefilimi. Se confruntă cu un mare pericol. Unul dintre ei a fost... a fost atras de întuneric și îi amenință pe toți ceilalți. Ei au nevoie de ajutorul tău.

Eu nu intervin.

— Dar ai intervenit, zise Simon. Când Jace a murit, tu l-ai adus înapoi. Nu că n-am fi cu toții foarte fericiți pentru asta, dar dacă n-ai fi făcut-o, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Așadar, într-un fel, depinde de tine să îndrepți lucrurile.

Poate că nu-mi stă în putere să te ucid, cugetă Raziel, *dar nu există niciun motiv pentru care să-ți dau ceea ce vrei.*

— Nici măcar n-am spus ce vreau, zise Simon.

Vrei o armă. Ceva care să-l separe pe Jonathan Morgenstern de Jonathan Herondale. Vrei să-l ucizi pe unul și să-l păstrezi în viață pe celălalt. Cel mai ușor, bineînțeles, este să-i ucizi pur și simplu pe amândoi. Jonathan al vostru a fost mort și, probabil, moartea încă mai tânjește după el, iar el după ea. V-a trecut asta prin minte vreodată?

— Nu, răspunse Simon. Știu că nu valorăm prea mult, în comparație cu voi, dar noi nu ne ucidem prietenii. Încercăm să-i salvăm. Dacă Cerul n-ar fi vrut asta, ar fi trebuit să nu ni se fi dat niciodată capacitatea de a iubi. Își dădu părul pe spate, dezvelind Pecetea. Nu, nu trebuie să mă ajuți pe mine. Dar dacă n-o faci, nimic nu mă va opri să nu te chem încă o dată și încă o dată, acum, că știu că nu mă poți ucide. Gândește-te la mine ca și când m-aș atârna de soneria ușii tale din Ceruri... pentru totdeauna.

Raziel, incredibil, păru să chicotească la aceste cuvinte.

Ești încăpățânat, zise el. *Un adevărat războinic al poporului tău, ca acela al cărui nume îl porți, Simon Macabeul. Și, la fel cum el a dat totul pentru fratele lui, Ionatan, la fel o să dai și tu totul pentru Jonathan al tău. Sau te codești?*

— Nu e numai pentru el, zise Simon, puțin zăpăcit. Dar, da, orice vrei. O să-ți dau.

Dacă eu îți dau ce vrei, juri, de asemenea, că n-o să mă mai deranjezi altă dată?

— Nu cred, zise Simon, că asta va fi o problemă.

Prea bine, zise atunci Îngerul. *O să-ți spun ce doresc. Doresc blasfematoarea Pecete de pe fruntea ta. O să-ți iau Pecetea lui Cain, căci n-ai fost niciodată în măsură s-o porți.*

— Eu... dar dacă îmi iei Pecetea, atunci mă poți ucide, zise Simon. Nu este ăsta singurul lucru care stă între mine și mânia ta Cerească?

Îngerul se opri să chibzuiască puțin.

O să jur să nu-ți fac niciun rău. Indiferent dacă porți Pecetea sau nu.

Simon șovăi. Expresia Îngerului deveni mânioasă.

Jurământul unui Înger al Cerului e cel mai sacru din câte există. Îndrăznești să te îndoiești de mine, damnatule?

— Eu...

Simon ezită pentru un moment chinuitor de lung. Ochii îi erau plini de amintirea lui Clary, stând pe vârfuri, când apăsase stela de fruntea lui; prima oară când văzuse Pecetea acționând, când se simțise ca un paratrăsnet pentru un fulger, energia pură străbătându-i corpul cu o forță mortală. Era un blestem, unul care îl îngrozise și îl făcuse deopotrivă dorit și temut. Urâse Pecetea. Și totuși, acum, pus să renunțe la ea, la ceea ce îl făcuse special...

Înghiți nodul din gât.

— Bine. Da. Sunt de acord.

Îngerul zâmbi, iar zâmbetul lui era înfricoșător, ca privitul drept în soare.

Atunci jur să nu-ți fac niciun rău, Simon Macabeul.

— Lewis, zise Simon. Numele meu de familie este Lewis.

Dar ești din sângele și credința Macabeilor. Unii spun că Macabeii au fost însemnați de însăși mâna Domnului. Și-ntr-un caz și-n celălalt, ești un războinic al Cerului, Diurnule, fie că-ți place sau nu.

Îngerul se mișcă. Ochii lui Simon lăcrimară, căci Raziel păru să-și strângă cerul pe lângă el ca pe o haină, în vârtejuri negre, argintii și alb-de-nori. Aerul din jurul lui se înfioră. Ceva fulgeră pe deasupra capului ca sclipirea răsfrântă de un metal și un obiect izbi nisipul și pietrele de lângă Simon cu un zăngănit metalic.

Era o sabie — nimic special la prima vedere, o sabie de fier cu aspect vechi și cu un mâner înnegrit. Tăișurile îi erau ciobite, ca mâncate de acid, deși vârful era ascuțit. Părea un obiect pe care niște săpături arheologice tocmai l-ar fi scos la iveală, fără să fi apucat să fie curățat cum se cuvine.

Îngerul vorbi.

Odinioară, când Iosua era în apropiere de Ierihon, s-a uitat în sus și a văzut un om stând înaintea lui, cu o sabie scoasă. Iosua s-a dus la el și l-a întrebat: „Ești unul dintre ai noștri sau unul dintre vrăjmași?" El a răspuns: „Nici unul, nici altul, dar acum am venit în calitate de conducător al oștirii Domnului."

Simon aruncă o privire la obiectul neatrăgător de la picioarele sale.

— Și asta e sabia aceea?

Este sabia Arhanghelului Mihail, conducătorul oștirilor Cerului. Are puterea Focului Ceresc. Lovește-ți vrăjmașul cu ea și îi va arde răul dinăuntru. Dacă e mai mult rău decât bun, mai mult de-al Iadului decât de-al Cerului, îi va arde, de asemenea, și viața din el. Cu siguranță va reteza legătura dintre el și prietenul tău — și îl poate răni numai pe unul dintre ei odată.

Simon se aplecă și luă sabia. Aceasta îi trimise un șoc prin mână, prin braț, până în inima lui nemișcată. Din instinct, o ridică și norii de deasupra părură să se despice pentru o clipă, o rază de lumină săgetând în jos ca să lovească metalul mohorât al sabiei și să-l facă să răsune.

Îngerul se uita în jos la el, cu ochi reci.

Numele sabiei nu poate fi rostit de limba voastră omenească săracă. Dar poți să-i spui Slăvita.

— Eu..., începu Simon. Îți mulțumesc.

Nu-mi mulțumi. Te-aș fi ucis, Diurnule, dacă Pecetea ta și, acum, jurământul meu nu m-ar fi împiedicat. Pecetea lui Cain s-ar fi cuvenit să fie pusă asupra ta de către Domnul, și n-a fost. Îți va fi ștearsă de pe frunte și protecția ei, înlăturată. Iar dacă mă mai chemi o dată, n-o să te mai ajut.

Numaidecât, raza de lumină strălucitoare care cădea din cer printre nori se înteți, lovind sabia ca un bici de foc, înconjurându-l pe Simon într-o cușcă de lumină orbitoare și căldură. Sabia ardea; el strigă și-o scăpă la pământ, durerea sfârtecându-l prin creieri. Simți ca și când cineva i-ar fi înfipt un ac înroșit în foc între ochi. Își acoperi fața, îngropându-și capul în brațe, lăsând durerea să i se răspândească prin tot corpul. Era cea mai chinuitoare agonie pe care o simțise din noaptea în care murise.

Durerea slăbi treptat, retrăgându-se ca refluxul. El se întoarse pe spate, uitându-se în sus, cu capul încă zvâcnind. Norii negri începuseră să gonească înapoi, dezvelind o fâșie din ce în ce mai largă de albastru; Îngerul dispăruse, lacul înălțându-se sub lumina tot mai puternică precum apa care dă în clocot.

Simon începu să se ridice în capul oaselor, încet, mijind ochii îndurerat împotriva soarelui. Putea vedea pe cineva alergând pe potecă dinspre casă spre lac. Cineva cu păr lung și negru și o jachetă violet care flutura în urma sa ca niște aripi. Ea ajunse la capătul potecii și sări

pe malul lacului, aruncând cu cizmele în urma ei nori de nisip. Ajunse la el și se azvârli la pământ, încolăcindu-și brațele în jurul lui.

— Simon, șopti Isabelle.

El îi simțea bătăile inimii, puternice și hotărâte.

— Am crezut că ai murit, continuă ea. Te-am văzut prăbușindu-te și... am crezut că ai murit.

Simon o lăsă să-l țină mai departe, sprijinindu-se în brațe. Își dădu seama că stătea înclinat ca o corabie cu o spărtură pe o parte și încercă să nu se miște. Se temea că dacă o făcea, ar fi căzut lat.

— *Sunt* mort.

— *Știu*, se răsti Izzy. Vreau să spun mai mort ca de obicei.

— Iz.

Își ridică fața lângă a ei. Ea îngenunchease peste el, cu picioarele de-o parte și de alta a lui și ținându-l cu brațele pe după gât. Părea o poziție incomodă. El se lăsă să cadă înapoi pe nisip, trăgând-o și pe ea după el. Se lovi cu spatele de nisipul rece, cu ea peste el, și se uită în ochii ei negri. Păreau că înghițiseră tot cerul.

Ea îi atinse fruntea, mirată.

— Ți-a dispărut Pecetea.

— Raziel a luat-o. În schimbul sabiei.

Făcu semn spre armă. Mai sus, la casa țărănească, putea vedea două pete stând în fața verandei închise, urmărindu-i. Alec și Magnus.

— E sabia Arhanghelului Mihail. Se numește Slăvita.

— Simon... Îl sărută pe obraz. Ai reușit. L-ai adus pe Înger. Ai obținut sabia.

Magnus și Alec porniseră pe potecă, spre lac. Simon închise ochii, extenuat. Isabelle se aplecă peste el, mângâindu-i fața cu părul ei.

— Nu încerca să vorbești, spuse ea; mirosea a lacrimi. Nu mai ești blestemat, șopti. Nu ești blestemat.

Simon își împleti degetele cu ale ei. Se simțea ca plutind pe un fluviu întunecat, umbrele strângându-se în jurul lui. Numai mâna ei îl ancora de pământ.

— Știu.

19

DRAGOSTE ȘI SÂNGE

METODIC ȘI CU GRIJĂ, CLARY SCOTOCEA CAMERA LUI JACE. ERA ÎNCĂ în maiou, deși își pusese o pereche de jeanși; părul îi era strâns neglijent la ceafă, într-un conci zbârlit, iar unghiile îi erau pline de praf. Căutase sub pat, în toate sertarele și dulapurile, se târâse pe sub șifonier și birou, scotocise în toate buzunarele hainelor lui după o a doua stelă, dar nu găsise nimic.

Îi spusese lui Sebastian că era epuizată, că avea nevoie să se ducă în cameră și să se întindă puțin; el părea să se gândească la altceva și flutura-se doar din mână. Imaginea feței lui Jace continua să-i răsară nechemată în spatele pleoapelor, de fiecare dată când închidea ochii — felul în care se uitase la ea, trădat, de parcă n-ar mai fi cunoscut-o.

Însă n-avea niciun rost să se poticnească de asta. Putea sta la marginea patului plângând în pumni, gândindu-se la ceea ce făcuse, dar n-ar fi folosit la nimic. I-o datora lui Jace, ei înșăși, să continue să se miște. Să caute. Dacă măcar ar fi putut găsi o stelă...

Ridicase salteaua de pe pat, căutând în spațiul dintre ea și arcuri, când auzi o bătaie în ușă.

Lăsă salteaua jos din mâini, deși nu înainte de a vedea că nu era nimic sub ea. Își strânse pumnii, trase aer în piept, se îndreptă hotărâtă spre ușă și deschise.

Sebastian stătea în prag. Pentru prima oară, purta altceva decât negru și alb. Aceiași pantaloni negri și bocanci, era adevărat, dar avea o tunică de piele stacojie, împodobită cu un model complicat de rune de aur și argint, care se închidea în față cu un șir de încheietori de metal. La fiecare mână avea brățări de argint și purta inelul Morgenstern.

Ea își luă o expresie derutată.

— Roșu?

— Ceremonial, răspunse el. Culorile înseamnă lucruri diferite pentru vânătorii de umbre decât pentru oameni. Rostise cuvântul „oameni" cu dispreț. Știi vechea poezioară de copii a nefilimilor, nu?

Negru-i pentru vânatul prin noapte,
Albul e pentru doliu și moarte.
Auru-i pentru rochia de mireasă,
Roșul, pentru aducerea vrăjii acasă.

— Vânătorii de umbre se îmbracă în auriu la nuntă? zise Clary.

Nu că o interesa în mod deosebit, dar încerca să-și îndese corpul în deschizătura dintre ușă și toc, ca el să nu se poată uita dincolo de ea și să vadă harababura pe care o făcuse în camera de regulă foarte ordonată a lui Jace.

— Îmi pare rău că trebuie să-ți spulber visele de rochie albă la nuntă, rânji el. Și pentru că tot veni vorba, ți-am adus ceva cu care să te îmbraci.

Își aduse mâna din spate. Ținea o haină împăturită. Ea o luă de la el și o lăsă să se desfacă. Era o rochie lungă, dreaptă, fără mâneci, dintr-un material stacojiu cu ciudate ape aurii, ca marginile unei flăcări. Bretelușele erau aurii.

— Mama noastră obișnuia s-o poarte la ceremoniile Cercului, înainte să-l trădeze pe tatăl nostru, zise el. Îmbrac-o. Vreau s-o porți în seara asta.

— *În seara asta?*

— Păi, nu prea poți să vii la ceremonie în ceea ce ai acum pe tine.

Ochii lui o măsurară din tălpile goale și jeanșii ei prăfuiți, până la maioul scurt, lipit de sudoare pe corp.

— Felul în care arăți în seara asta — impresia pe care o faci asupra noilor noștri acoliți — e importantă. Îmbrac-o.

Mintea ei se învârtea rapid. *Ceremonia din seara asta. Noii noștri acoliți.*

— Cât timp am... să mă pregătesc? întrebă ea.

— O oră, probabil, zise el. Ar trebui să fim la locul sacru la miezul nopții. Ceilalți o să se adune acolo. Nu se face să întârziem.

O oră. Cu inima bătându-i nebunește, Clary aruncă rochia pe pat, unde sclipea ca făcută din zale. Când se întoarse, el era încă în prag, cu o jumătate de zâmbet pe față, de parcă ar fi avut de gând să aștepte acolo cât se schimba ea.

Clary dădu să închidă ușa. El o prinse de încheietură.

— În seara asta, zise el, o să mă numești Jonathan. Jonathan Morgenstern. Fratele tău.

Un fior o străbătu prin tot corpul și își lăsă privirea în jos, sperând ca el să nu-i vadă ura din ochi.

— Cum spui tu.

În clipa în care el plecă, ea întinse mâna după una dintre jachetele de piele ale lui Jace. O îmbrăcă, bucurându-se de căldura și mirosul lui pe care le oferea. Își vârî picioarele în pantofi și se furișă afară, pe hol, dorindu-și o stelă și o nouă rună Inaudibil. Putea auzi apa curgând la parter și fluieratul în falset al lui Sebastian, dar pașii ei răsunau ca bubuiturile tunurilor în urechile ei. Se strecură mai departe, ținându-se pe lângă perete, până când ajunse la ușa lui Sebastian și intră în cameră.

Era întunecoasă, luminată doar de lumina ambientală a orașului care pătrundea pe ferestre, draperiile cărora erau trase în lături. Era la fel de dezordonată ca și prima oară când intrase în ea. Începu cu șifonierul, ticsit cu haine scumpe — cămăși de mătase, jachete de piele, costume Armani, pantofi Bruno Magli. Pe jos, în șifonier, era o cămașă albă, strânsă ghem și pătată cu sânge — sânge destul de vechi, uscat și devenit maroniu. Clary se uită la ea câteva momente, apoi închise șifonierul.

Se apucă apoi de cercetat biroul, deschizând sertarele, scotocind printre hârtii. Sperase mai degrabă să fie ceva simplu, ca de pildă o foaie de hârtie dintr-un carnețel pe care să scrie, ca titlu, PLANUL MEU DIABOLIC — dar nu avu noroc. Erau zeci de hârtii cu formule complexe numerice și alchimice, ba chiar și o coală de hârtie pentru scrisori, pe care se putea citi începutul *Frumoasa mea,* cu scrisul înghesuit al lui Sebastian. Pierdu un moment sau două întrebându-se cine naiba putea fi frumoasa lui Sebastian — nu se gândise la el ca fiind vreodată capabil de sentimente romantice pentru cineva — înainte să se întoarcă la noptiera de lângă patul lui.

Trase un sertar. Înăuntru era un teanc de notițe. Deasupra tuturor, sclipi ceva. Ceva circular și metalic.

Inelul ei de elf.

Isabelle stătea cu brațul pe după Simon, în timp ce se întorceau cu mașina în Brooklyn. El era epuizat, capul îi bubuia, tot corpul îi era străpuns de junghiuri. Deși Magnus îi dăduse inelul înapoi încă de când erau la lac, nu putuse s-o contacteze pe Clary cu el. Mai rău, îi era foame. Îi plăcea cât de aproape stătea Isabelle de el, felul în care își sprijinea mâna chiar deasupra cotului său, desenând cu degetele pe pielea lui, uneori coborând până la încheietura mâinii lui. Dar mirosul ei — parfum și sânge — îi făcea stomacul să ghiorăie.

Începuse să se însereze, apusul de toamnă târzie venind grăbit pe urmele zilei, întunecând interiorul cabinei camionetei. Vocile lui Alec și Magnus erau doar murmure în umbră. Simon își lăsă ochii să i se închidă, văzând Îngerul imprimat în spatele pleoapelor, o explozie de lumină albă.

Simon! Vocea lui Clary răsună brusc în capul lui, făcându-l să sară imediat, treaz. *Ești acolo?*

O exclamație îi scăpă de pe buze. *Clary? Am fost atât de îngrijorat...*

Sebastian mi-a luat inelul. Simon, s-ar putea să n-avem prea mult timp. Trebuie să-ți spun. Au făcut rost de un al doilea Pocal Mortal. Plănuiesc s-o invoce pe Lilith și să creeze o armată de vânători de umbre diabolici — unii cu aceleași puteri ca nefilimii, dar aliați cu lumea demonilor.

— Glumești, zise Simon.

Îi luă un moment să-și dea seama că vorbise cu voce tare; Isabelle se mișcă lângă el, iar Magnus îi aruncă o privire, curios.

— Ești bine acolo, vampire?

— E Clary, zise Simon.

Toți trei se uitară la el cu expresii stupefiate identice.

— Încearcă să-mi vorbească.

Își lipi palmele peste urechi, lăsându-se în scaun și încercând să se concentreze la cuvintele ei.

Când vor s-o facă?

În noaptea asta. Curând. Nu știu unde suntem, exact — dar e cam zece seara aici.

Atunci sunteți cam cu cinci ore înaintea noastră. Vă aflați în Europa?

Nici măcar nu pot ghici. Sebastian a pomenit ceva despre Al Șaptelea Loc Sacru. Nu știu ce e ăsta, dar am găsit câteva însemnări de-ale lui și se pare că e un vechi mormânt. Pare să fie un soi de poartă prin care demonii invocați pot pătrunde.

Clary, n-am auzit niciodată despre ceva asemănător...

Dar Magnus și ceilalți poate c-au auzit. Te rog, Simon. Spune-le cât de repede poți. Sebastian o s-o reînvie pe Lilith. Vrea război, un război total cu vânătorii de umbre. Are vreo patruzeci sau cincizeci de nefilimi gata să-l urmeze. O să fie și ei acolo. Simon, el vrea să distrugă toată lumea. Trebuie să facem orice ne stă în puteri ca să-l oprim.

Dacă lucrurile sunt atât de periculoase, trebuie să ieși de acolo.

Ea păru obosită. *Încerc. Dar s-ar putea să fie prea târziu.*

Simon era vag conștient că toți ceilalți se uitau la el, cu îngrijorarea zugrăvită pe fețe. Nu-i păsa. Vocea lui Clary în mintea lui era ca o frânghie întinsă peste o prăpastie și, dacă el se putea prinde de capătul ei, poate c-ar reuși s-o tragă și pe ea spre siguranță sau, cel puțin, s-o împiedice să alunece.

Clary, ascultă. Nu pot să-ți spun cum, e o poveste prea lungă, dar avem o armă. Poate fi folosită fie pe Jace, fie pe Sebastian, fără să-l rănească pe celălalt și, potrivit... persoanei care ne-a dat-o, ar putea să-i despartă.

Să-i despartă? Cum?

El a zis c-o să ardă tot ce e diabolic din cel asupra căruia va fi folosită. Așadar, dacă o folosim pe Sebastian, bănuiesc, o să ardă legătura dintre ei, pentru că legătura e diabolică.

Simon își simțea inima bătându-i cu putere și spera că suna mai încrezător decât era.

Nu sunt sigur. E foarte puternică, oricum. Se numește Slăvita.

Și o s-o folosești pe Sebastian? O să ardă legătura dintre ei fără să-i ucidă?

Păi, asta-i ideea. Vreau să spun, există șanse să-l distrugă pe Sebastian. Asta o să depindă de cât bine mai există în el. „Dacă e mai mult de-al Iadului, decât de-al Cerului", parcă așa a zis Îngerul...

Îngerul? Alarma ei era palpabilă. *Simon, ce ai...*

Vocea ei se întrerupse și Simon se trezi deodată năpădit de un tumult de emoții — surpriză, mânie, groază. Durere. Strigă, ridicându-se brusc:

Clary?

Dar nu auzi decât tăcere, răsunându-i în cap.

Clary! strigă el din noi și apoi, cu voce tare, zise:

— La dracu'! A dispărut iar.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Isabelle. E teafără? Ce se petrece?

— Cred că avem mult mai puțin timp decât am crezut, zise Simon cu o voce mult mai calmă decât se simțea el. Magnus, oprește camioneta. Trebuie să vorbim.

— Așadar, zise Sebastian, ivindu-se în prag și uitându-se în jos, la Clary, ar fi un déjà-vu dacă te-aș întreba ce cauți în camera mea, surioară.

Clary înghiți, simțindu-și gâtul brusc uscat. Lumina puternică de pe hol, din spatele lui Sebastian, îl prefăcea într-o siluetă întunecată. Ea nu-i putea vedea expresia de pe față.

— Te căutam pe tine, riscă ea.

— Ești așezată pe patul meu, zise el. Credeai că sunt sub el?

— Eu...

El intră în cameră — pășind agale, de parcă ar fi știut ceva ce ea nu știa. Ceva ce nimeni altcineva nu mai știa.

— Deci, de ce mă căutai? Și de ce nu te-ai schimbat pentru ceremonie?

— Rochia, zise ea. Nu... mă încape.

— Bineînțeles că te încape, zise el, așezându-se pe pat lângă ea.

Se răsuci cu fața la ea, stând cu spatele spre tăblia patului.

— Orice altceva din camera aceea e pe măsura ta. Și rochia asta ar trebui să ți se potrivească.

— E mătase și șifon. Nu se întinde.

— Ești micuță și slăbuță. Ar fi trebuit să te încapă.

O apucă de încheietură, iar ea își strânse degetele, încercând disperată să ascundă inelul.

— Uite, îți pot cuprinde încheietura în mână.

Pielea lui se simțea fierbinte pe a ei, trimițându-i furnicături ca niște ace ascuțite prin nervi. Își aminti cum, în Idris, atingerea lui o arsese ca acidul.

— Al Șaptelea Loc Sacru, zise ea, fără să se uite la el. Acolo s-a dus Jace?

— Da. L-am trimis înainte. Pregătește lucrurile pentru venirea noastră. O să ne întâlnim cu el acolo.

Simți brusc un gol în inimă.

— Nu se mai întoarce?

— Nu înainte de ceremonie.

Ea îi surprinse zâmbetul în colțul gurii.

— Ceea ce e un lucru bun, continuă Sebastian, pentru că ar fi atât de dezamăgit dacă i-aș spune despre *ăsta.*

Își trecu agil mâna peste a ei, desfăcându-i degetele. Inelul de aur strălucea ca un foc de semnalizare.

— Nu te-ai gândit că aș recunoaște lucrarea elfilor? Ai crezut că Regina Elfilor e atât de fraieră încât să te trimită să-i aduci inelele fără să-i treacă prin minte că aveai să le păstrezi pentru tine? Ea a *vrut* să aduci inelul ăsta aici, unde să-l pot găsi eu.

Îi smulse inelul de pe deget, zâmbind cu superioritate.

— Ai fost în legătură cu Regina Elfilor? a întrebat Clary. Cum?

— Cu inelul ăsta, zise Sebastian, torcând ca o pisică.

Clary își aminti că Regina îi spusese, cu vocea ei înaltă și melodioasă: *Jonathan Morgenstern ar putea fi un aliat puternic. Spiritele naturii sunt un popor străvechi; noi nu luăm hotărâri pripite, ci mai întâi așteptăm să vedem în ce direcție bate vântul.*

— Chiar ai crezut că o să te lase să pui mâna pe ceva care te-ar ajuta să comunici cu micii tăi prieteni fără să fie și ea în stare să asculte? De când ți l-am luat eu, am vorbit cu ea, ea a vorbit cu mine — ai fost o fraieră când ai avut încredere în ea, surioară. Ei îi place să fie de partea învingătoare a lucrurilor, Regina Elfilor Luminii. Și partea aceea o să fie a noastră, Clary. A noastră.

Vocea îi era joasă și blândă.

— Uită-i pe ei, prietenii tăi vânători de umbre. Locul tău este cu noi. Cu mine. Sângele tău strigă după putere, ca și al meu. Indiferent ce a făcut mama ta ca să-ți modifice conștiința, știi bine cine ești. O luă din nou de încheietură, trăgând-o spre el: Jocelyn a luat numai decizii greșite. S-a alăturat Conclavului, împotriva familiei sale. Asta e șansa ta să-i îndrepți greșeala.

Ea încercă să-și tragă brațul înapoi.

— Dă-mi drumul, Sebastian. Vorbesc serios.

Mâna lui urcă de pe încheietură până deasupra cotului ei, încercuindu-i brațul cu degetele.

— Ești așa de plină de fumuri. Cine-ar fi crezut că te aprinzi atât de repede? Mai ales în pat.

Ea sări în picioare, smulgându-și brațul și depărtându-se de el.

— Ce-ai spus?

Se ridică și el, cu colțurile gurii arcuite. Era mult mai înalt decât ea, aproape exact cât Jace. Se aplecă spre ea când îi vorbi, iar vocea îi era joasă și aspră.

— Tot ce îl însemnează pe Jace mă însemnează pe mine, zise el și rânji. Până și unghiile tale. Opt zgârieturi paralele pe spatele meu, surioară. Vrei să spui că nu tu le-ai făcut?

O mică explozie de mânie se petrecu în capul ei, ca un foc de artificii înăbușit. Se uită la fața lui batjocoritoare și se gândi la Jace, și la Simon, și la cuvintele pe care tocmai le schimbaseră. Dacă Regina chiar putea trage cu urechea la conversația lor, atunci poate că știa deja despre Slăvita. Dar Sebastian nu știa. N-avea cum să știe.

Înșfăcă inelul din mâna lui și-l aruncă pe podea. Îl-a auzi pe Sebastian strigând, dar deja își pusese bocancul pe el, simțindu-l cum cedează, aurul prefăcându-se în pulbere.

El se uită la ea, nevenindu-i să creadă, când ea-și trase piciorul înapoi.

— Ești...

Ea-și duse mâna dreaptă în spate, cea mai puternică, apoi își înfipse pumnul în stomacul lui.

Era el mai înalt, mai lat în umeri și mai puternic decât ea, dar ea avu elementul de surpriză. El se îndoi, înecându-se, iar ea îi smulse stela de la centura cu arme. Apoi fugi.

Magnus învârti brusc de volan, trăgând mașina la marginea drumului atât de rapid, încât roțile scârțâiră. Isabelle țipă. Intrară într-un refugiu, la umbra unui pâlc de copaci parțial fără frunze.

Următorul lucru pe care-l știu Simon a fost că ușile camionetei erau deschise și că toată lumea cobora de-a dura pe asfalt. Soarele apusese, iar farurile camionetei erau aprinse, învăluindu-i într-o lumină nepământeană.

— Bine, băiete vampir, zise Magnus, clătinându-și capul destul cât să împrăștie mici sclipiri. Ce *dracu'* se întâmplă?

Alec se sprijini de camion, în timp ce Simon le explică, repetându-le conversația cu Clary cât putea mai exact, înainte să i se șteargă totul din minte.

— A spus ceva despre cum o să plece ea și Jace de acolo? întrebă Isabelle când termină, cu fața palidă în lumina gălbuie a farurilor.

— Nu, zise Simon. Și, Iz... nu cred că Jace vrea să plece. El vrea să fie unde e.

Isabelle își încrucișă brațele și privi în pământ, cu părul ei negru fluturându-i peste față.

— Care-i treaba cu Al Șaptelea Loc Sacru? întrebă Alec. Știu despre cele șapte minuni ale lumii, dar locuri de șapte ori sacre?

— Sunt mai de interes pentru magicieni decât pentru nefilimi, zise Magnus. Fiecare dintre ele este un punct de convergență a căilor de

energie străvechi, alcătuind o matrice — un soi de rețea în care descântecele magice sunt amplificate. Cel de-al șaptelea este un mormânt de piatră din Irlanda, la Poll na mBrón — numele înseamnă „peștera mâhnirilor". Se află într-un ținut foarte mohorât, nelocuit, numit Burren. Un loc potrivit pentru a invoca un demon, dacă e vorba despre unul mare. Se trase de o șuviță de păr și adăugă: Asta-i rău. Foarte rău.

— Crezi că ar putea s-o facă? Să creeze... vânători de umbre diabolici? întrebă Simon.

— Totul are o alianță, Simon. Alianța nefilimilor e serafică, dar și dacă ar fi demonică, ar fi la fel de viguroși și de puternici pe cât sunt acum. Numai că ar fi dedicați eradicării speciei umane și nu salvării ei.

— Trebuie să ajungem acolo, zise Isabelle. Trebuie să-i oprim.

— Pe el, vrei să zici, interveni Alec. Trebuie să îl oprim pe Sebastian.

— Jace este aliatul lui acum. Trebuie să accepți asta, Alec, zise Magnus.

O ploaie ușoară începuse să cadă. Picăturile sclipeau ca aurul în lumina farurilor.

— Irlanda e cu cinci ore mai înainte decât noi. Îndeplinesc ceremonia la miezul nopții. Aici e cinci după-amiaza. Avem o oră și jumătate — două, cel mult — să-i oprim.

— Atunci n-ar trebui să mai așteptăm. Ar trebui să mergem, zise Isabelle, cu o notă de panică în glasul ei. Dacă e să-l oprim...

— Iz, noi suntem numai patru, spuse Alec. Nici măcar nu știm numărul celor cu care ne vom confrunta...

Simon aruncă o privire spre Magnus, care urmărea cearta dintre Alec și Isabelle cu o expresie ciudat de detașată.

— Magnus, zise Simon, de ce nu folosim portalul să ajungem la fermă? Tu ai trecut jumătate din Idris prin Portal spre Pădurea Brocelind.

— Am vrut să vă dau îndeajuns timp ca să vă răzgândiți, a zis Magnus, fără să-și dezlipească privirea de la iubitul lui.

— Dar ne putem transporta de aici, insistă Simon. Vreau să spun, ai putea face asta pentru noi.

— Mda, zise Magnus. Dar, așa cum a spus Alec, nu știm cu ce ne vom confrunta acolo, din punct de vedere al numărului. Sunt un

magician destul de puternic, dar Jonathan Morgenstern nu e un vânător de umbre oarecare, cum nici Jace nu este, de altfel. Și dacă ei reușesc s-o readucă pe Lilith — va fi mult mai slăbită decât era înainte, dar va fi totuși Lilith.

— Dar ea e moartă, zise Isabelle. Simon a omorât-o.

— Demonii Căpetenii nu mor, spuse Magnus. Simon.... a împrăștiat-o printre lumi. O să dureze mult timp până va reuși să se reformeze și va fi slăbită ani de-a rândul. Cel puțin, dacă n-o recheamă Sebastian.

Își trecu o mână prin părul lui ud, țepos.

— Avem sabia, zise Isabelle. Îl putem scoate din joc pe Sebastian. Îi avem pe Magnus și pe Simon...

— Nici măcar nu știm dacă sabia va avea efect, zise Alec. Și n-o să ne folosească prea mult dacă nu putem ajunge la Sebastian. Iar Simon nici măcar nu mai este Domnul Indestructibil. Poate fi ucis la fel ca oricare dintre noi.

Cu toții se uitară la Simon.

— Trebuie să încercăm, zise el. Uite... nu știm câți o să fie acolo, bun. Avem un pic de timp. Nu prea mult, dar îndeajuns — dacă ne transportăm prin portal — ca să adunăm niște întăriri.

— Întăriri de unde? întrebă Isabelle.

— Eu o să mă duc la Maia și la Jordan, înapoi, la apartament, zise Simon, mintea lui bifând rapid printre posibilități. Să văd dacă Jordan poate obține niște ajutoare de la Praetor Lupus. Magnus, du-te la secția de poliție, să vezi ce membri ai haitei găsești de înrolat pe acolo. Isabelle și Alec...

— Ne despărți? întrebă Isabelle, ridicând vocea. Cum rămâne cu mesajele de foc sau...

— Nimeni n-o să aibă încredere să trimită un mesaj de foc despre ceva ca asta, zise Magnus. Și, de altfel, mesajele de foc sunt pentru vânătorii de umbre. Chiar vrei să comunici această informație Conclavului printr-un mesaj de foc, în loc să te duci tu însăți la Institut?

— Bine.

Isabelle se îndreptă cu pași hotărâți spre portiera mașinii. O deschise furioasă, dar nu urcă înăuntru: în schimb, scoase afară Slăvita.

Aceasta strălucі în lumina slabă ca un fulger de beznă, cuvintele gravate pe lamă pâlpâind în farurile mașinii: *Quis ut Deus?*[1]

Ploaia începuse să-i lipească lui Isabelle părul de gât. Arăta formidabil când se întoarse la ceilalți.

— Atunci lăsăm mașina aici. Ne despărțim, dar ne întâlnim la Institut, peste o oră. Atunci o să pornim, indiferent cu cine va fi alături de noi. Își plimbă privirea la fiecare dintre însoțitorii ei, unul câte unul, provocându-i s-o contrazică, și spuse: Simon, ia asta.

Îi întinse Slăvita, cu mânerul înainte.

— Eu? Simon era uluit. Dar eu nu... n-am mai folosit o sabie până acum.

— Tu ai cerut-o, zise Isabelle, cu ochii ei negri sticlind în ploaie. Îngerul ți-a dat-o ție, Simon, și tu vei fi cel care o va purta.

Clary se repezi pe culoar și coborî scările bufnind, în goana de a ajunge la parter și în locul de pe perete despre care îi spusese Jace că era singura cale de acces în și afară din apartament.

Nu-și făcea nicio iluzie că ar putea scăpa. Avea nevoie doar de câteva momente să facă ceea ce trebuia făcut. Auzi bocancii grei ai lui Sebastian pe scările de sticlă din spatele ei și sprintă, aproape ciocnindu-se de perete. Puse stela cu vârful înainte pe perete, desenând înnebunită: *un model la fel de simplu ca o cruce, nou pe lumea asta...*

Pumnul lui Sebastian o apucă de spatele jachetei, smucind-o îndărăt, stela zburându-i din mână cât colo. Ea scoase o exclamație când el o ridică de la podea și-o izbi de perete, lăsând-o fără suflare. Aruncă o privire spre pecetea pe care o desenase ea pe perete și buzele i se arcuiră într-un rânjet disprețuitor.

— Runa Deschidere? zise el. Se aplecă și-i șuieră la ureche: Și nici măcar n-ai isprăvit-o. Nu că ar avea vreo importanță. Chiar crezi că există vreun loc pe pământul ăsta în care să te poți duce și să nu te găsesc?

[1] Expresie latină, însemnând „Cine este ca Dumnezeu?", o traducere literală a numelui Mihail din ebraică; de altfel, arhanghelul este adesea reprezentat ca un războinic, pe al cărui scut sunt gravate aceste cuvinte, ca o întrebare retorică și disprețuitoare adresată lui Satana.

Clary îi răspunse cu un epitet pentru care ar fi fost dată afară din clasă, la școala St. Xavier. Exact când el începuse să râdă, ea își ridică mâna și-l plesni peste obraz, cu atâta forță încât îi amorțiră degetele. Surprins, el îi dădu drumul, iar ea se îndepărtă dintr-un salt, făcu o tumbă peste masă, alergând spre dormitorul de la parter, care cel puțin avea o încuietoare la ușă...

Iar el era în fața ei, apucând-o de reverele jachetei și învârtind-o. Picioarele îi fugiră de sub ea și ar fi căzut dacă el n-ar fi țintuit-o de perete cu corpul lui, cu brațele de o parte și de alta, alcătuind un soi de cușcă în jurul ei.

Rânjetul lui devenise diabolic. Nu mai rămăsese nici urmă din băiatul stilat care se plimbase pe malul Senei cu ea, cu care băuse ciocolată fierbinte și discutase despre apartenență. Ochii îi erau negri în întregime, de nu se mai vedea pupila, ca două tuneluri fără capăt.

— Ce-ai pățit, surioară? Pari supărată.

Ea abia mai putea respira.

— Mi-a sărit... oja... de pe o unghie... când ți-am pălmuit... mutra netrebnică. Vezi?

Și-i arătă degetul — numai unul.

— Drăguț, pufni el în râs. Știi cum am știut că o să ne trădezi? Cum am știut că n-ai să te poți abține? Pentru că semeni mult prea mult cu mine.

Ea își lipi spatele mai tare de perete. Îi putea simți pieptul ridicându-se și coborând, lipit de pieptul ei. Ochii ei ajungeau în dreptul liniei ferme a claviculei lui. Corpul lui părea ca o închisoare în jurul ei, țintuind-o în loc.

— Nu semăn întru nimic cu tine. Dă-mi drumul...

— Semeni întru totul cu mine, mârâi el la urechea ei. Te-ai infiltrat aici, între noi. Te-ai prefăcut prietenă, te-ai prefăcut că-ți pasă.

— N-a trebuit să mă prefac niciodată că îmi pasă de *Jace*.

Văzu atunci fulgerând ceva în ochii lui, o gelozie întunecată, și nu era sigură pe cine era el gelos. Își apropie buzele de obrazul ei, destul cât să le simtă mișcându-se pe pielea ei când vorbi.

— Ne-ai tras-o, murmură el.

Mâna lui o strângea în jurul brațului ei stâng ca o menghină; încet, începu s-o lase în jos.

— Probabil i-ai tras-o literalmente lui Jace...

Ea nu se putu abține și tresări. Îl simți trăgându-și brusc aer în piept.

— Ai făcut-o, zise el. Te-ai culcat cu el.

Părea aproape trădat.

— Nu e treaba ta.

El o prinse de față, întorcând-o ca să-l poată privi în ochi, înfigându-și puternic degetele în bărbia ei.

— Nu poți să i-o tragi cuiva din bunătate. Inteligentă mișcare nemiloasă, totuși.

Gura lui schiță un zâmbet glacial.

— Știi că el nu-și amintește nimic despre asta, nu-i așa? Te-a făcut să te simți bine, măcar? Pentru că eu aș fi făcut-o.

Ea simți fierea urcându-i în gât.

— Tu ești fratele meu.

— Cuvintele astea nu înseamnă nimic în ceea ce ne privește. Nu suntem oameni. Regulile lor nu se aplică și la noi. Legi stupide despre care ADN se poate combina cu care. Ipocrizie, pe cuvânt, dacă stai să te gândești. Noi suntem deja niște experimente. Regii din Egiptul antic obișnuiau să se căsătorească între frați de sânge, știi. Cleopatra s-a căsătorit cu fratele ei. Întărește descendența.

Ea se uită la el cu scârbă.

— Știam că ești țicnit, zise ea. Dar nu mi-am dat seama că erai absolut, spectaculos de ieșit naibii din minți.

— Oh, eu nu cred că ar fi ceva nebunesc în asta. Cui aparținem noi, dacă nu unul altuia?

— Jace, zise ea. Eu îi aparțin lui Jace.

El scoase un pufnet disprețuitor.

— N-ai decât să-l iei tu pe Jace.

— Parcă aveai nevoie de el.

— Am. Dar nu pentru același lucru pentru care ai tu nevoie de el.

Mâinile lui erau deodată pe mijlocul ei.

— Îl putem împărți. Nu-mi pasă ce faci. Câtă vreme știi că îmi aparții mie.

Ea își ridică mâinile, vrând să-l îmbrâncească.

— Nu-ți aparțin ție. Eu îmi aparțin *mie*.

Privirea din ochii lui o încremeni.

— Cred că ai mai multă minte de atât, zise el și își lipi gura de a ei, cu forță.

Pentru o clipă, ea se trezi din nou în Idris, stând în fața conacului Fairchild, ars, iar Sebastian o săruta și ea se simțea ca și când ar fi căzut în întuneric, într-un tunel care nu avea capăt. La momentul acela se gândise că era ceva în neregulă cu ea. Că nu putea săruta pe nimeni, decât pe Jace. Că era definitiv pierdută.

Acum știa mai multe. Gura lui Sebastian se mișca pe a ei, la fel de dur și de rece ca o tăietură de brici în întuneric, iar ea se ridică pe vârful picioarelor și-l mușcă tare de buză.

El țipă și se întoarse de la ea, cu mâna la gură. Ea îi putu simți sângele, acid și metalic; lui i se scurgea pe bărbie, în timp ce se uita la ea cu ochi măriți de surpriză.

— Ești...

Ea se răsuci și îi trase un picior, cu forță, drept în stomac, sperând că îl mai durea încă de la pumnul pe care i-l dăduse mai devreme. Când el se îndoi, ea țâșni pe lângă el, alergând spre scări. Era la jumătatea distanței când îl simți apucând-o de guler, din spate. O învârti prin aer așa cum ar fi învârtit o bâtă de baseball și o azvârli în perete. Ea se izbi năucitor și căzu în genunchi, cu răsuflarea tăiată.

Sebastian porni spre ea, strângând și desfăcând mâinile pe lângă corp, cu ochii negri strălucind ca ai unui rechin. Arăta înspăimântător; Clary știa că ar fi trebuit să fie speriată, dar o detașare rece, sticloasă, o cuprinsese. Timpul părea să fi încetinit. Își aminti de lupta din prăvălia de vechituri din Praga, cum dispăruse în propria ei lume, în care fiecare mișcare era la fel de precisă ca mișcarea unui ceasornic. Sebastian întinse mâna spre ea și ea sări de la pământ, aducându-și picioarele din lateral și cosindu-le pe-ale lui.

El căzu în față, iar ea se rostogoli la o parte din calea lui, sărind în picioare. Nu se mai osteni să încerce să fugă, de data asta. În schimb, apucă vaza de porțelan de pe masă și, când Sebastian se ridică, i-o trânti în cap. Vaza se sparse, împrăștiind apă și frunze, iar el se clătină și se dădu înapoi, sângele înflorindu-i în părul alb-argintiu.

Mârâi și se repezi la ea. Era ca și când ar fi fost izbită de o bilă de fier demolatoare. Clary zbură înapoi, proiectată prin masa de sticlă și trântită de podea într-o explozie de cioburi și de durere agonizantă. Țipă când Sebastian ateriză peste ea, împingându-i corpul în sticla spartă, cu dinții dezveliți ca un câine. O lovi năprasnic cu dosul mâinii peste față. Sângele o orbi; se înecă, simțindu-i gustul în gură, și sarea lui îi înțepă ochii. Își ridică brusc genunchiul și-l lovi în stomac, dar era ca și când ar fi dat într-un zid. El o prinse de mâini, ținându-i-le cu forța pe lângă corp.

— Clary, Clary, Clary, zise el, gâfâind.

Cel puțin, îl făcuse să-și piardă suflul. Sângele îi șiroia dintr-o rană din cap, colorându-i părul în stacojiu.

— N-a fost rău. Nu erai cine știe ce luptătoare în Idris.

— Dă-te jos de pe mine...

El își apropie fața de a ei. Scoase limba. Ea încercă să se ferească, dar nu se putu mișca destul de repede, iar el îi linse sângele de pe obraz și rânji. Rânjetul îi despică mai mult buza și sângele șiroi mai gros pe bărbie.

— Tu m-ai întrebat cui îi aparțin, șopti el. *Tie* îți aparțin. Sângele tău e și sângele meu, oasele tale sunt și oasele mele. Prima oară când m-ai văzut, ți s-a părut că mă cunoșteai, nu-i așa? La fel cum și tu mi-ai părut mie cunoscută.

Ea căscă ochii la el.

— Nu ești în toate mințile.

— E scris în Biblie, zise el. Cântarea lui Solomon. „Sora mea, mireasa mea, tu mi-ai robit inima numai c-o privire a ta și cu colanu-ți de la sân."[1]

[1] Biblia, *Cântarea cântărilor* 4:9.

Degetele lui o mângâiară pe gât, înfășurându-se pe după lănțișorul ei, lănțișorul pe care ținea inelul Morgenstern. Ea se întrebă dacă avea să-i frângă laringele.

— „De dormit, dormeam, dar inima-mi veghea. Auzi glasul celui drag! El la ușă bătând zice: Deschide-mi, surioară, deschide-mi, iubita mea..."[1].

Sângele lui picura pe fața ei. Ea se sili să rămână nemișcată, corpul zbârnâindu-i de efort, în timp ce mâna lui coborî de la gâtul ei, pe coaste, până la talie. Își vârî degetele pe sub betelia jeanșilor ei. Pielea lui era fierbinte, arzătoare; ea simțea că el o dorește.

— Nu mă iubești, zise ea.

Vocea îi era foarte slabă; el îi zdrobea pieptul, împiedicând-o să respire. Își aminti ce spusese mama ei, că fiecare emoție pe care o arăta Sebastian era o prefăcătorie. Gândurile ei erau limpezi precum cristalul; mulțumi în sinea ei pentru euforia bătăliei care o ținea concentrată asupra a ceea ce trebuia să facă, în timp ce Sebastian o îngrețoșa cu atingerea lui.

— Și ție nu-ți pasă că sunt fratele tău, zise el. Știu ce-ai simțit pentru Jace, chiar și atunci când credeai că era fratele tău. Pe mine nu mă poți minți.

— Jace e mai bun decât tine.

— Nimeni nu-i mai bun decât mine. Rânji, tot numai dinți albi și sânge. „Ești grădină încuiată, sora mea...", recită el, „fântână acoperită și izvor pecetluit".[2] Deși nu mai ești așa, nu? A avut Jace grijă.

Se străduia să-i deschidă nasturele jeanșilor, iar ea profită de distragerea lui de moment ca să apuce de jos un ciob triunghiular mai mare și să-i înfigă vârful zimțat în umăr.

Ciobul alunecă pe degetele ei, tăindu-i carnea. El țipă, trăgându-se înapoi, mai mult de surprindere decât de durere; costumul de luptă îl protejase. Ea înfipse ciobul cu mai multă forță, de data asta în coapsa lui, iar când el se cabră, îl lovi cu celălalt cot în gât. Sebastian căzu

[1] *Ibid.*, 5:2.

[2] *Ibid.*, 4:12.

într-o rână, sufocându-se, iar ea se rostogoli, ținându-l sub ea în același timp ce-i smulgea ciobul din picior. Aduse ciobul spre artera ce pulsa pe gâtul lui... și se opri.

El râdea. Stătea sub ea și râdea, iar vibrațiile râsului său treceau și în trupul ei. Pielea îi era mânjită de sânge — sângele ei, picurând peste el, sângele lui, revărsându-se din rănile pe care i le făcuse ea, năclăindu-i părul alb-argintiu. El își lăsă brațele la podea, întinse larg în lături ca aripile unui înger zdrobit, căzut din cer.

Spuse:

— Ucide-mă, surioară. Ucide-mă și o să-l ucizi și pe Jace.

Ea lovi cu ciobul.

20

O POARTĂ ÎN ÎNTUNERIC

CLARY STRIGĂ DE FRUSTRARE PURĂ ȘI CIOBUL SE ÎNFIPSE ÎN PODEAUA de lemn, la câțiva centimetri de gâtlejul lui Sebastian.

Ea îl simțea râzând sub ea.

— Nu poți s-o faci, zise el. Nu mă poți omorî.

— Dracu' să te ia, mârâi ea. Pe *Jace* nu-l pot ucide.

— Totuna, zise el.

Se ridică în capul oaselor atât de repede încât ea abia de percepu mișcarea, trăgându-i un pumn în față cu destulă forță cât s-o trimită târâș peste podeaua acoperită cu cioburi. Lunecușul ei se opri când se izbi în perete, icni și tuși sânge. Își puse capul pe antebraț, cu gustul și mirosul sângelui ei pretutindeni, îngrețoșător și metalic. În clipa următoare, mâna lui Sebastian o apuca de jachetă și o ridica în picioare.

Nu i se mai opuse. Ce rost avea? De ce te-ai lupta cu cineva când voia să te omoare și știa că tu nu vrei să-l omori, nici măcar să-l rănești serios? Celălalt ar fi câștigat întotdeauna. Stătu nemișcată, în timp ce el o examina.

— Ar fi putut fi mai rău, zise el. Se pare că jacheta te-a protejat de orice vătămare adevărată.

Vătămare *adevărată*? Își simțea corpul ca tocat mărunt cu cuțitul. Îl fulgeră cu privirea printre gene, iar el o ridică în brațe. Era ca la Paris, când el o dusese pe brațe departe de demonii Dahak, dar atunci ea fusese... dacă nu recunoscătoare, cel puțin buimacă, pe când acum clocotea de ură. Își păstră corpul încordat cât timp el o duse la etaj, bocancii lui răsunând pe treptele de sticlă. Ea încerca să ignore faptul că îl atingea, că brațul lui era trecut pe sub coapsele ei, că mâinile lui se aflau, posesive, pe spatele ei.

O să-l ucid, gândi ea. *O să găsesc o cale și o să-l ucid.*

El intră în camera lui Jace și îi dădu drumul pe podea. Ea se împletici un pas înapoi. El o prinse și îi smulse jacheta de pe ea. Pe dedesubt, purta numai un tricou. Era zdrențuit, de parcă ar fi trecut cu răzătoarea peste el, și pătat pretutindeni cu sânge.

Sebastian fluieră.

— Arăți groaznic, surioară, zise el. Mai bine du-te la baie și spală-te de sângele ăsta.

— Nu, răspunse ea. Lasă să mă vadă și ei așa. Lasă să vadă și ei ce a trebuit să-mi faci ca să vin cu tine.

Mâna lui țâșni și o apucă de bărbie, forțând-o să-și ridice capul spre el. Fețele lor erau la câțiva centimetri una de alta. Ei îi venea să închidă ochii, dar refuză să-i dea această satisfacție; în schimb, se uită la el, la inelele argintii din ochii lui negri, la sângele de pe buza lui, acolo unde îl mușcase.

— Tu îmi aparții mie, zise el din nou. Și o să te am lângă mine, indiferent ce-ar trebui să-ți fac ca să fii cu mine acolo.

— De ce? întrebă ea, cu mânia amară pe limbă ca și gustul sângelui. De ce-ți pasă? Știu că nu poți să-l ucizi pe Jace, dar ai putea să mă ucizi pe mine. De ce n-o *faci* și gata?

Pentru câteva momente, ochii lui deveniră distanți, sticloși, ca și când ar fi văzut ceva invizibil pentru ea.

— Lumea asta o să fie mistuită de focul iadului, zise el. Dar eu o să vă port, pe tine și pe Jace, în siguranță prin flăcări, dacă doar o să faceți ce vă cer. E o favoare pe care n-o extind asupra nimănui altcuiva. Nu vezi ce prostie ar fi s-o refuzi?

— Jonathan, zise ea, nu vezi cât de imposibil e să-mi ceri să lupt de partea ta, când tu vrei *să distrugi lumea*?

Atenția lui reveni asupra chipului ei.

— Dar de ce? întrebă, aproape plângător. De ce e lumea asta atât de prețioasă pentru tine? *Știi* că mai sunt și altele.

Sângele lui părea foarte roșu pe fața lui șocant de albă.

— Spune-mi că mă iubești. Spune-mi că mă iubești și că vei lupta alături de mine.

— N-o să te iubesc niciodată. Ai greșit când ai spus că avem același sânge. Sângele tău e otravă. Otravă demonică.

Rosti cu tot disprețul ultimele cuvinte.

El doar zâmbi, iar ochii îi luceau întunecat.

Ea simți o arsură pe braț și tresări, după care își dădu seama că era o stelă; el îi desena o *iratze* pe piele. Îl urî, chiar dacă durerea îi slăbi. Brățara zornăia la încheietura lui, în timp ce-și mișca mâna cu abilitate, completând runa.

— Am știut că ai mințit, i-a zis ea deodată.

— Eu spun atât de multe minciuni, iubito, zise el. La care anume te referi, mai precis?

— La inscripția de pe brățara ta, zise ea, „*Acheronta movebo*". Nu înseamnă „Asta vor păți întotdeauna tiranii". De fapt, e un citat din Vergiliu: *Flectere si nequeo superos, Acheronta movebo* – „Dacă nu pot urni Cerul, atunci voi ridica Iadul".

— Latina ta e mai bună decât credeam.

— Învăț repede.

— Nu destul de repede. Îi dădu drumul bărbiei. Acum du-te la baie și spală-te, zise el, împingând-o înapoi. Înșfăcă rochia de ceremonie a mamei sale de pe pat și i-o trânti în brațe. Timpul trece și răbdarea mea odată cu el. Dacă nu ieși în zece minute, intru eu să te scot. Și, crede-mă, n-o să-ți placă.

— Mor de foame, zise Maia. Mă simt de parcă n-am mai mâncat de nu știu câte zile. Deschise frigiderul și se zgâi înăuntru. Oh, îh.

Jordan o trase înapoi, încolăcindu-și brațele în jurul ei, și-și frecă nasul de ceafa ei.

— Putem comanda ceva. Pizza, mâncare thailandeză, mexicană, ce vrei tu. Cât timp nu costă mai mult de douăzeci și cinci de dolari.

Ea se răsuci în brațele lui, râzând. Purta una dintre cămășile lui; era puțin cam largă pentru el, dar ei îi ajungea până la genunchi. Părul îi era strâns la ceafă într-un coc.

— Cheltuitorule, zise ea.

— Pentru tine, oricât.

O ridică de mijloc de la podea și o așeză pe unul dintre taburetele de la bar.

— Poți să-ți iei un taco.

O sărută. Buzele lui erau dulci, ușor mentolate de la pasta de dinți. Ea simți freamătul din corpul ei care se pornea, de îndată ce-l atingea pe el, de la baza șirei spinării, transmițându-se apoi prin toți nervii.

Chicoti, fără să-și dezlipească gura de a lui, încolăcindu-și brațele pe după gâtul lui. Un țârâit strident întrerupse vuietul plăcut din sângele ei, iar Jordan se trase înapoi, încruntându-se.

— Telefonul meu.

Continuând să se țină de ea cu o mână, pipăi în spatele lui, pe tejghea, până îl găsi. Se oprise din sunat, dar el îl ridică totuși, cercetându-i ecranul, încruntat.

— E de la Praetor.

Garda nu suna niciodată sau, cel puțin, foarte rar. Doar când era ceva de importanță maximă. Maia oftă și se lăsă pe spate.

— Răspunde.

El dădu din cap, deja ducându-și telefonul la ureche. Vocea lui părea un murmur undeva într-un colț al conștiinței Maiei, în timp ce se dădea jos de pe bar și se ducea înapoi la frigider, unde erau lipite meniurile de comandat. Frunzări printre ele până găsi meniul localului thailandez care-i plăcea ei și se întoarse, cu el în mână.

Jordan stătea acum în mijlocul livingului, alb la față, cu telefonul uitat în mână. Maia putea auzi o voce slabă, îndepărtată, venind dinspre receptor, spunându-i numele.

Maia lăsă să-i cadă meniul din mână și se grăbi spre el. Îi luă telefonul din mână, întrerupse convorbirea și îl așeză pe bar.

— Jordan? Ce s-a-ntâmplat?

— Colegul meu de cameră... Nick, mai știi? zise el, cu o privire stupefiată în ochii căprui. Nu l-ai întâlnit niciodată, dar...

— Am văzut fotografii cu el, zise ea. S-a întâmplat ceva?

— A murit.

— Cum?

— Gâtlejul sfârtecat și golit de tot sângele. Ei cred că îi luase urma persoanei de care trebuia să se ocupe și ea l-a ucis.

— Maureen? Maia era șocată. Dar ea e doar o copiliță.

— E un vampir, acum. Trase aer în piept, tremurat. Maia...

Ea se uita fix la el. Ochii lui erau sticloși, părul zbârlit. O subită panică se stârni în ea. Una era sărutatul și ținutul în brațe, ba chiar și sexul. Dar cu totul alta era consolatul cuiva afectat de pierderea unui prieten. Însemna angajament. Însemna grijă. Însemna că voiai să-i alini durerea și, în același timp, îi mulțumeai Domnului că, indiferent ce lucru rău se întâmplase, nu i se întâmplase *lui*.

— Jordan, zise ea cu blândețe și, ridicându-se pe vârfuri, îl luă în brațe. Îmi pare rău.

Inima lui Jordan bătea cu putere lângă inima ei.

— Nick avea doar șaptesprezece ani, spuse el.

— Era un gardian din Praetor, ca și tine, continuă ea, încet. Știa că treaba asta e primejdioasă. *Tu* ai numai optsprezece ani.

El o strânse mai tare în brațe, dar nu zise nimic.

— Jordan, zise ea, te iubesc. Te iubesc și îmi pare rău.

Ea îl simți încremenind. Era prima oară când spunea aceste cuvinte de când fusese mușcată. El părea să-și țină răsuflarea. În cele din urmă, lăsă aerul să-i iasă din piept, exclamând, gâtuit:

— Maia...

Apoi, de necrezut, mai înainte să mai poată spună și altceva, sună telefonul ei.

— Lasă, zise ea, n-o să răspund.

El îi dădu drumul, cu expresia feței îmblânzită, buimăcit de durere și de surpriză.

— Nu, spuse el. Ar putea fi important. Răspunde.

Ea oftă și se duse la bar. Telefonul nu mai suna când îl luă ea în mână, dar pe ecran pâlpâia un mesaj. Ea simți cum i se încordează mușchii abdomenului.

— Ce-i? întrebă Jordan, de parcă i-ar fi simțit tensiunea subită.

Și poate că i-o simțise.

— O urgență. Se întoarse spre el, cu telefonul în mână. O chemare la luptă. S-a transmis întregii haite. De la Luke... și Magnus. Trebuie să plecăm imediat.

Clary stătea pe podeaua băii lui Jace, cu spatele sprijinit de cadă și picioarele întinse în fața ei. Își spălase sângele de pe corp și de pe față și își clătise părul năclăit de sânge în chiuvetă. Îmbrăcase rochia de ceremonie a mamei sale, suflecând-o pe coapse, simțind răceala dalelor podelei pe coapse și pulpe.

Privi în jos, la mâinile ei. Ar fi trebuit să arate altfel, gândi ea. Dar erau aceleași mâini pe care le avusese dintotdeauna, cu degete subțiri, unghii tăiate din carne — n-aveai nevoie de unghii lungi când erai artist — și pistrui pe nodurile degetelor. Și fața ei arăta la fel. Toată părea aceeași, dar nu era. Aceste ultime zile o schimbaseră în moduri pe care ea nu putea încă să le înțeleagă pe deplin.

Se ridică și se cercetă în oglindă. Fața ei părea palidă, între culoarea de foc a părului ei și rochie. Vânătăile îi împodobeau umerii și gâtul.

— Te admiri?

Nu-l auzise pe Sebastian deschizând ușa, dar se pomeni cu el, nesuferit de încrezut, ca întotdeauna, proptit de cadrul ușii. Era îmbrăcat într-un soi de costum de luptă cum ea nu mai văzuse până atunci: din același material rezistent ca de obicei, dar de culoarea stacojie a sângelui proaspăt. Adăugase și un accesoriu nou acestui costum — o arbaletă. O ținea degajat într-o mână, deși trebuie să fi fost grea.

— Arăți minunat, surioară. O companie potrivită pentru mine.

Ea își înghiți cuvintele cu gust de sânge ce-i stăteau pe buze și se îndreptă spre el. El o prinse de braț când dădu să se strecoare pe lângă el, în cameră. Mâna lui se plimbă peste umărul ei gol.

— Bine, zise el. Nu ai nicio pecete aici. Urăsc când femeile își distrug pielea cu cicatrice. Să-ți faci pecețile numai pe mâini și picioare.

— Mai bine nu m-ai atinge.

El pufni cu dispreț și ridică arbaleta. O săgeată era fixată în ea, gata de tragere.

— Mergi, zise el, o să fiu imediat în spatele tău.

Clary făcu eforturi disperate să nu se ferească de el. Se întoarse și se îndreptă spre ușă, simțind o arsură între omoplați, unde își închipui că era îndreptată săgeata arbaletei. Merseră așa pe hol, coborâră scările de sticlă, traversară bucătăria și livingul. El bombăni la vederea runei scrijelite de Clary pe perete, întinse mâna pe după ea și sub palma lui apăru o ieșire. Ușa se deschise singură spre un dreptunghi de beznă.

Arbaleta o înghionti puternic pe Clary în spate.

— Mișcă.

Trăgând aer adânc în piept, ea păși în întunericul de afară.

Alec apăsă cu nervozitate butonul liftului ca o cușcă și se lăsă cu spatele de perete.

— Cât timp mai avem?

Isabelle se uită pe ecranul luminos al mobilului ei.

— Vreo patruzeci de minute.

Liftul țâșni în sus. Isabelle aruncă o privire furișă fratelui ei. Părea obosit — cearcăne negre îi apăruseră sub ochi. În pofida înălțimii și forței, Alec, cu ochii lui albaștri și părul negru, moale, lung până aproape de guler, arăta mult mai delicat decât era.

— Sunt bine, zise el, răspunzând întrebării ei nerostite. Tu ești cea care o să ai necazuri fiindcă n-ai mai trecut pe acasă. Eu am mai mult de optsprezece ani. Pot să fac ce vreau.

— I-am trimis mamei mesaj în fiecare seară și i-am spus că eram cu tine și cu Magnus, zise Isabelle, când liftul se opri. Deci nu poți să spui că nu știa de mine. Și, fiindcă tot am pomenit de Magnus...

Alec întinse mâna peste umărul ei și deschise ușa cabinei liftului.

— Ce?

— Voi doi sunteți OK? Vreau să spun, totul merge bine între voi?

Alec îi aruncă o privire uluită și ieși pe culoar.

— Totul se duce naibii de râpă și tu vrei să știi despre relația mea cu Magnus?

— Întotdeauna m-a mirat expresia asta, zise Isabelle gânditoare, în timp ce se grăbea după fratele ei pe hol.

Alec avea picioare lungi-lungi și, cu toate că ea era iute, era greu să se țină după el.

— De ce naibii? De ce, dacă se duce ceva de râpă, trebuie să se ducă neapărat naibii?

Alec, care fusese *parabatai*-ul lui Jace destul timp cât să fi învățat să ignore conversațiile tangențiale, zise:

— Magnus și cu mine suntem OK, cred.

— O-oh, zise Isabelle. OK, crezi? Știu eu ce înseamnă când spui asta. Ce s-a întâmplat? V-ați certat?

Alec juca darabana pe perete, în timp ce goneau mai departe, semn sigur că nu era în apele lui.

— Încetează să mai încerci să te amesteci în viața mea amoroasă, Iz. Dar tu? De ce tu și Simon nu sunteți un cuplu? Evident îți place de el.

Isabelle lăsă să-i scape o exclamație de protest.

— *Nu* e evident.

— Ba, chiar e, zise Alec, cumva surprins și el, acum, dacă se gândea mai bine. Te tot holbezi la el cu ochi visători. Și cum ți-ai ieșit din fire, la lac, când a apărut Îngerul...

— Am crezut că Simon era mort!

— Cum adică, *și mai* mort? aruncă Alec, răutăcios. Văzând expresia de pe fața surorii lui, ridică din umeri. Uite, dacă-ți place de el, bine. Nu înțeleg de ce nu ieșiți împreună.

— Pentru că el nu mă place pe *mine*.

— Ba, bineînțeles că te place. Băieții întotdeauna te plac.

— Să mă ierți, dar cred că părerea ta e părtinitoare.

— Isabelle, zise Alec, iar acum era blândețe în vocea lui, acel ton pe care ea-l asocia cu fratele ei — dragoste și exasperare, amestecate. Știi bine că ești splendidă. Băieții au alergat după tine încă de... dintotdeauna. De ce-ar fi Simon altfel?

Ea ridică din umeri.

— Nu știu. Dar este. Îmi închipui că e rândul lui să acționeze. Știe ce simt. Dar nu cred că se grăbește să facă vreun pas în direcția asta.

— Ce-i drept, nu e ca și când n-ar avea nimic altceva de făcut acum.

— Știu, dar... el întotdeauna e așa. Clary...

— Crezi că încă o mai iubește pe Clary?

Isabelle își mușcă buza.

— Păi... nu chiar. Cred că ea e singurul lucru care i-a mai rămas din viața lui omenească și nu se poate desprinde de ea. Și atâta vreme cât el nu se poate desprinde de ea, nu știu dacă e loc și pentru mine.

Aproape ajunseseră la bibliotecă. Alec o privi dintr-o parte, printre gene.

— Dar dacă sunt numai prieteni...

— Alec.

Ea ridică o mână, făcându-i semn să tacă. Din bibliotecă se auzeau voci, prima stridentă și imediat recognoscibilă ca fiind a mamei lor:

— Ce vrei să spui, cum a dispărut?

— N-a văzut-o nimeni de două zile, i-a răspuns o altă voce — blândă, de femeie și ușor încurcată. Locuiește singură, deci oamenii nu sunt siguri... dar ne-am gândit că, de vreme ce îl cunoști pe fratele ei...

Fără să se oprească, Alec întinse brațul și deschise ușa bibliotecii. Isabelle își iți capul pe după el și o văzu pe mama ei stând la biroul masiv de mahon din mijlocul încăperii. În fața ei stăteau în picioare două siluete familiare: Aline Penhallow, costumată de luptă, și lângă ea Helen Blackthorn, cu părul ei creț vâlvoi. Amândouă se întoarseră, părând surprinse, când ușa se deschise. Helen, pe sub pistruii săi, era palidă; și ea era în costumul de luptă, care-i făcea pielea și mai lipsită de culoare.

— Isabelle, zise Maryse, ridicându-se în picioare. Alexander. Ce s-a întâmplat?

Aline o luă de mână pe Helen. Inele de argint le sclipiră amândurora pe degete. Inelul Penhallow, cu desenul lui de munți, lucea pe degetul lui Helen, în vreme ce modelul de spini împletiți al inelului familiei Blackthorn îl împodobea pe al Alinei. Isabelle își înălță fără voia ei sprâncenele; schimbul inelelor familiei era treabă serioasă.

— Dacă deranjăm, putem pleca..., începu Aline.

— Nu, stați, zise Izzy, înaintând. S-ar putea să avem nevoie de voi.

Maryse se așeză mai bine în scaun.

— Deci, zise ea, copiii mei mă onorează cu prezența. Unde ați fost?

— Ți-am spus, zise Isabelle. Am fost acasă la Magnus.

— De ce? întrebă Maryse. Și nu pe tine te întreb, Alexander. O întreb pe fiica mea.

— Deoarece Conclavul a oprit căutările în privința lui Jace, zise Isabelle. Dar noi, nu.

— Și Magnus a fost de acord să ne ajute, adăugă Alec. N-a dormit mai deloc toate nopțile astea, căutând prin cărțile de vrăji, încercând să-și dea seama unde ar putea fi Jace. Ba chiar a invocat...

— Nu! Maryse ridică o mână, reducându-l la tăcere. Nu-mi spune. Nu vreau să știu.

Telefonul negru de pe biroul ei începu să sune. Ochii tuturor se îndreptară spre el. Un apel pe telefonul negru era din Idris. Nimeni nu făcu vreun gest să răspundă și, peste o clipă, amuți.

— De ce sunteți aici? întrebă Maryse, reîntorcându-și atenția spre odraslele ei.

— L-am căutat pe Jace..., începu din nou Isabelle.

— Asta e treaba Conclavului, se răsti Maryse.

Arăta obosită, observă Isabelle, cu pielea de sub ochi aproape transparentă. Ridurile de la colțurile gurii îi dădeau o expresie posacă. Era destul de slabă ca oasele de la încheieturile mâinilor să pară ieșite în afară.

— Nu a voastră.

Alec trânti palma pe birou, destul de tare cât să facă sertarele să zdroncănească.

— Vrei să ne *asculți*? Conclavul nu l-a găsit pe Jace, dar l-am găsit noi. Și pe Sebastian, odată cu el. Și acum știm exact ce plănuiesc și abia dacă ne-a mai rămas — aruncă o privire spre ceasul din perete — ceva timp să îi oprim. Ai de gând să ne ajuți sau nu?

Telefonul negru sună din nou. Încă o dată, Maryse nu schiță niciun gest să răspundă. Se uita la Alec, cu fața albă de șoc.

— Ce-ați făcut?

— Știm unde e Jace, mamă, zise Isabelle. Sau, cel puțin, unde o să fie. Și ce urmează să facă. Știm planul lui Sebastian, și trebuie oprit. Oh, și știm și cum să-l ucidem pe Sebastian, dar nu și pe Jace...

— Oprește-te! Maryse clătină din cap. Alexander, explică. Concis și fără istericale. Mulțumesc.

Alec se porni să povestească — lăsând deoparte, socoti Isabelle, toate părțile *bune*, ceea ce era tocmai motivul pentru care izbutea el să rezume lucrurile atât de clar. Așa prescurtată cum a fost relatarea lui, atât Aline cât și Helen rămaseseră cu gura căscată la sfârșit. Maryse stătu nemișcată, cu trăsăturile feței imobile. Când Alec termină, ea spuse, cu o voce șoptită:

— De ce ați făcut toate lucrurile astea?

Alec păru uluit.

— Pentru Jace, zise Isabelle. Ca să-l aducem înapoi.

— Vă dați seama că, punându-mă în poziția asta, nu-mi lăsați nicio altă șansă decât să anunț Conclavul, zise Maryse, cu mâna sprijinită pe telefonul negru. Mai bine n-ați fi venit aici.

Isabelle își simți gura uscată.

— Ești într-adevăr supărată pe noi pentru că în sfârșit ți-am spus ce se petrece?

— Dacă anunț Conclavul, vor trimite întăriri. Jia nu va avea de ales și va trebui să dea ordinul ca Jace să fie ucis pe loc. Aveți vreo idee câți vânători de umbre are de partea lui fiul lui Valentine?

Alec clătină din cap.

— Vreo patruzeci, cam așa.

— Să zicem că aducem un număr de două ori mai mare. Am putea fi destul de încrezători că i-am învinge, dar ce șansă ar avea Jace? Nu

există aproape nicio siguranță că va scăpa cu viață. O să-l ucidă, doar ca să fie siguri.

— Atunci, nu le putem spune, zise Isabelle. O să mergem numai noi. O să facem asta fără Conclav.

Dar Maryse, uitându-se la ea, clătina din cap.

— Legea spune să îi anunțăm.

— Nu-mi pasă de Lege..., începu Isabelle, mânioasă.

Îl surprinse pe Alec uitându-se la ea și închise gura.

— Nicio grijă, zise Aline. Eu n-am să-i spun nimic mamei. Vă sunt datoare, prieteni. Mai ales ție, Isabelle.

Își încleștă maxilarul, iar Isabelle își aminti de întunericul de sub podul din Idris și de biciul ei sfâșiind demonul care își înfipsese gheare le în Aline.

— Și, de altfel, Sebastian mi-a ucis vărul. Pe *adevăratul* Sebastian Verlac. Am motivele mele să-l urăsc, înțelegeți.

— Indiferent, zise Maryse, dacă nu le spunem, o să încălcăm Legea. Am putea fi pedepsiți sau mai rău.

— Mai rău? întrebă Alec. Despre ce-ar putea fi vorba? Exil?

— Nu știu, Alexander, răspunse mama lui. Va rămâne la latitudinea lui Jia Penhallow și a oricui va câștiga până la urmă postul de Inchizitor ca să decidă pedeapsa noastră.

— Poate c-o să fie tata, murmură Izzy. Poate că el nu va fi aspru cu noi.

— Dacă nu anunțăm Conclavul despre situația aceasta, Isabelle, nu e nicio șansă ca tatăl tău să mai ajungă Inchizitor. Niciuna, zise Maryse.

Isabelle trase adânc aer în piept.

— Ni s-ar putea smulge Peceții? întrebă ea. Am putea... pierde Institutul?

— Isabelle, zise Maryse, am putea pierde *totul*.

Clary clipi ca să-și obișnuiască ochii cu întunericul. Se afla pe un platou stâncos, bătut de vânt, fără niciun obstacol care să mai taie din puterea vijeliei. Petice de iarbă creșteau printre lespezi de rocă cenușie. În depărtare, niște munți carstici mohorâți, acoperiți de grohotiș, se

ridicau, negri și nemiloși, pe cerul nopții. Undeva, înainte, erau aprinse lumini. Clary recunoscu săltărețele străluciri albe ale lămpilor-vrăjitoarei, când ușa apartamentului se închise în urma lor.

Se auzi zgomotul unei explozii înfundate. Clary se răsuci și văzu că ușa dispăruse; în locul unde fusese, mai rămăsese doar un petic ars de iarbă, încă fumegând. Sebastian privea absolut perplex.

— Ce..., făcu el.

Ea râse. O veselie întunecată o cuprinse la expresia feței lui. Nu-l mai văzuse niciodată șocat astfel, cu toată prefăcătoria dispărută, lipsit de orice mască și îngrozit.

Își ridică arbaleta, la câțiva centimetri de pieptul ei. Dacă trăgea de la distanța aceea, săgeata ar fi trecut drept prin inima ei, ucigând-o pe loc.

— Ce ai făcut?

Clary se uită la el cu triumf sumbru.

— Runa aceea, despre care tu ai crezut că era o rună de Deschidere neterminată. Nu era. Nu era nimic din ceea ce mai văzuseși tu înainte. Era una creată de mine.

— O rună *pentru ce*?

Ea își aminti cum lipise stela de perete, forma runei pe care o inventase în noaptea când Jace venise după ea, la casa lui Luke.

— De distrugere a apartamentului în secunda în care cineva ar fi deschis ușa. Apartamentul a dispărut. Nu-l mai poți folosi. Nimeni nu mai poate.

— Dispărut?

Arbaleta tremură. Buzele lui Sebastian zvâcneau, ochii îi erau înnebuniți.

— *Nenorocito.* Mică...

— Omoară-mă, zise ea. Dă-i drumul. Și apoi explică-i lui Jace. *Te provoc.*

El se uită la ea, respirând greu, cu degetele tremurând pe trăgaci. Încet, își luă mâna de pe el. Ochii îi deveniseră mici și furioși.

— Există lucruri și mai rele decât moartea, zise el. Și o să ți le fac, surioară, după ce-o să bei din Pocal. *Și o să-ți placă.*

Ea îl scuipă. El o înghionti cu putere, agonizant, în piept, cu vârful arbaletei.

— Întoarce-te, mârâi el.

Iar ea îl ascultă, ameţită de un amestec de groază şi triumf, în timp ce el o mână pe o pantă stâncoasă abruptă. În picioare avea balerini subţiri şi simţea fiecare pietricică şi crăpătură din stâncă. Apropiindu-se de lămpile-vrăjitoarei, Clary văzu mai bine scena care se desfăşura sub ochii lor.

În faţă, pământul se înălţa într-o colină joasă. În vârful acesteia, cu faţa spre nord, era un masiv mormânt antic de piatră. Îi amintea, vag, de Stonehenge: erau două pietre verticale care susţineau o cheie de boltă plată, făcând întregul ansamblu să semene cu o uşă. În faţa mormântului, se afla o lespede ca podeaua unei scene, care se întindea peste şisturi şi iarbă. Grupaţi în faţa lespezii, în semicerc, erau vreo patruzeci de nefilimi, în robe roşii, purtând torţe cu lampa-vrăjitoarei. În mijlocul semicercului lor, pe pământul întunecat, strălucea alb-albastră o pentagramă.

Pe lespede, stătea Jace. Purta un costum de luptă stacojiu, ca şi Sebastian; niciodată nu arătaseră mai asemănător.

Clary îi putea zări strălucirea părului chiar şi de la distanţă. Se plimba în sus şi-n jos pe marginea lespezii şi, când ei se apropiară, Sebastian împingând-o înainte pe Clary, ea putu auzi ce spunea Jace.

— ... recunoştinţă pentru loialitatea voastră, chiar şi după anii aceştia dificili din urmă, şi vă sunt recunoscător pentru credinţa voastră în tatăl nostru şi, acum, în fiii lui. Şi în fiica lui.

Un murmur străbătu adunarea. Sebastian o îmbrânci pe Clary în faţă şi, trecând printre umbre, se urcară pe lespede, lângă Jace. Jace îi văzu şi îi salută înclinând capul, înainte de a se întoarce spre mulţime; zâmbea.

— Voi sunteţi cei care veţi fi salvaţi, zise el. În urmă cu o mie de ani, Îngerul ne-a dat sângele lui ca să ne facă speciali, ca să ne facă războinici. Dar nu a fost de ajuns. O mie de ani au trecut şi noi încă ne ascundem în umbră. Îi apărăm pe mundanii pe care nu îi iubim de forţe despre care ei habar n-au, iar Legi străvechi, anchilozate, ne împiedică să le dezvăluim că noi suntem salvatorii lor. Murim cu sutele, fără să ni se mulţumească, fără să fim regretaţi, decât de cei din neamul nostru, şi fără să găsim scăparea la Îngerul care ne-a creat.

Veni mai aproape de marginea platformei de piatră. Vânătorii de umbre dinaintea ei stăteau în semicerc. Părul lui arăta ca focul palid.

— Da. Îndrăznesc s-o spun. Îngerul care ne-a creat nu ne ajută și suntem singuri. Mai singuri chiar decât mundanii, căci, așa cum a spus odată unul dintre marii lor oameni de știință, ei sunt precum copiii, jucându-se cu pietricelele la țărm, în timp ce de jur împrejurul lor se întinde marele ocean de adevăr încă nedescoperit. Dar noi știm adevărul. Noi suntem salvatorii acestui pământ și *ar trebui să-l conducem.*

Jace era un bun vorbitor, gândi Clary cu un soi de durere în inimă, la fel cum fusese și Valentine. Ea și Sebastian erau acum în spatele lui, cu fața la platou și la mulțimea adunată acolo; putea simți privirile vânătorilor de umbre îndreptate asupra amândurora.

— Da. Să-l conducem. Jace zâmbi, un zâmbet minunat, nesilit, plin de farmec, accentuat neguros. Raziel e crud și nepăsător la suferințele noastre. E timpul să-l părăsim. Să ne întoarcem spre Lilith, Marea Mamă, care ne va da puterea fără pedeapsă, conducerea fără Lege. Dreptul nostru din naștere este puterea. Este timpul s-o revendicăm. Se uită într-o parte, cu un zâmbet, în timp ce Sebastian ieși în față, și încheie: Și acum, vă las să ascultați restul de la Jonathan, al cărui vis este, de altfel.

Și se retrase, lăsându-l pe Sebastian să se strecoare în locul lui.

Mai făcu un pas în spate și ajunse chiar lângă Clary, întinzând mâna și împletindu-și degetele cu ale ei.

— Bun discurs, murmură ea.

Acum vorbea Sebastian, dar ea îl ignoră, concentrându-și atenția doar asupra lui Jace.

— Foarte convingător.

— Crezi? Voiam să încep cu „Prieteni, romani, răufăcători..."[1], dar nu cred că ei ar fi prins poanta.

---

[1] Alterare intenționată a formulei de început a discursului lui Iulius Cezar, din piesa shakespeariană cu același nume: *„Friends, Romans, Countrymen..."* („Romani! Concetățeni! Prieteni!..." – Actul III, Scena 2 – traducere de Tudor Vianu, în *Shakespeare, Opere*, vol. 2, EPLU, București, 1955).

— Îi crezi răufăcători?

El ridică din umeri.

— Conclavul așa i-ar socoti. Își întoarse privirea de la Sebastian spre ea. Arăți minunat, zise el, dar cu vocea straniu de lipsită de intonație. Ce s-a întâmplat?

Ea fu luată pe nepregătite.

— Ce vrei să spui?

El își descheie jacheta. Pe dedesubt purta o cămașă albă. Era pătată într-o parte și pe mânecă de sânge. Ea observă că el avusese grijă să întoarcă spatele mulțimii când îi arătă sângele.

— Simt tot ce simte și el, zise Jace. Sau ai uitat? A trebuit să-mi gravez o *iratze* fără să bage de seamă careva. Am simțit ca și când mi-ar fi crestat cineva pielea cu un brici.

Clary se uită în ochii lui. Nu avea niciun rost să mintă, nu-i așa? Nu mai exista cale de întoarcere, literal sau figurat.

— Sebastian și cu mine ne-am bătut.

Ochii lui îi cercetară chipul.

— Ei bine, zise el, lăsându-și jacheta să se închidă la loc, sper că ați rezolvat problema, oricare ar fi fost ea.

— Jace..., începu ea, însă el își întorsese atenția acum spre Sebastian.

Profilul lui era rece și clar în lumina lunii, ca o siluetă decupată dintr-o hârtie neagră. În fața lor, Sebastian, care își pusese arbaleta jos, ridică brațele.

— Sunteți cu mine? strigă el.

Un murmur străbătu mulțimea și Clary se încordă. Unul din grupul nefilimilor, un bărbat mai în vârstă, își aruncă gluga pe spate și se încruntă.

— Tatăl tău ne-a făcut multe promisiuni. Niciuna nu a fost îndeplinită. De ce am avea încredere în tine?

— Pentru că eu o să vă aduc îndeplinirea promisiunilor mele acum. În seara asta, zise Sebastian și, din tunică, scoase imitația Pocalului Mortal.

Acesta lumina alb-stins, sub razele lunii.

Murmurul era acum mai puternic. Din locul său ferit, Jace spuse:

— Sper c-o să meargă totul fără poticneli. Mă simt de parcă n-am dormit deloc azi-noapte.

Era cu fața spre mulțime și spre pentagramă, cu o expresie de curiozitate sinceră pe chip. Fața lui era ușor colțuroasă în lumina lămpii-vrăjitoarei. Ea îi putu vedea cicatricea de pe obraz, adânciturile tâmplelor, adorabila formă a gurii. *N-o să-mi aduc aminte de asta,* spusese el. *Când o să fiu din nou... cum am fost, sub controlul lui, n-o să-mi mai aduc aminte c-am fost eu însumi.* Și avusese dreptate. Uitase cu desăvârșire. Cumva, deși ea o știuse și îl mai văzuse uitând, durerea realității era acută.

Sebastian coborî de pe piatră și se îndreptă spre pentagramă. La marginea ei, începu să psalmodieze:

— *Abyssum invoco. Lilith invoco. Mater mea, invoco.*[1]

Scoase de la brâu un pumnal cu lamă subțire. Punând Pocalul la îndoitura cotului, folosi lama ca să-și cresteze palma. Sângele izvorî, negru în lumina lunii. Își puse cuțitul la loc în cingătoare și își ținu mâna sângerândă deasupra Pocalului, continuând să psalmodieze în latină.

Era acum sau niciodată.

— Jace, șopti Clary, știu că ăsta nu ești tu, cel adevărat. Știu că există o parte din tine care nu poate fi de acord cu asta. Încearcă să-ți aduci aminte cine ești, Jace Lightwood.

El întoarse capul brusc și se uită la ea uluit.

— Despre ce vorbești?

— Te rog, încearcă să-ți aduci aminte, Jace. Te iubesc. Tu mă iubești...

— Te iubesc, Clary, zise el, cu o notă de iritare în glas. Dar ai spus că înțelegi. Asta este. Apogeul a tot ce am lucrat noi până acum.

Sebastian azvârli conținutul Pocalului în mijlocul pentagramei.

— *Hic est enim calix sanguinis mei.*[2]

— Nu *noi,* șopti Clary. Eu nu am niciun amestec în asta. Nici tu...

---

[1] Invoc abisul. O invoc pe Lilith. O invoc pe mama mea. (lb. lat.)

[2] Acesta este potirul cu sângele meu (lb. lat.) – formula uzuală rostită de preoții romano-catolici la oficierea euharistiei.

Jace inspiră scurt. Pentru o clipă, Clary crezu că era din pricina celor spuse de ea — că poate, cumva, ca îi străpunsese carapacea —, dar când îi urmări privirea, văzu că o bilă de foc rotitoare apăruse în centrul pentagramei. Era cam de mărimea unei mingi de baseball, dar, sub ochii ei, crescu în volum, alungindu-se și începând să capete formă, până când apăru silueta unei femei, alcătuită din flăcări.

— Lilith, zise Sebastian cu voce răsunătoare. Așa cum m-ai chemat pe mine din morți, acum te chem și eu pe tine. Așa cum tu mi-ai dat viață, acum îți dau eu ție viață.

Încet, flăcările se întunecară. Stătea acum în fața tuturor Lilith, din nou pe jumătate din statura unui om obișnuit, complet goală, cu părul negru curgându-i ca o cascadă pe spate, până la glezne. Corpul îi era de culoarea cenușii, cu crăpături întunecate ca lava unui vulcan. Își îndreptă ochii spre Sebastian, iar aceștia erau niște șerpi negri, zvârcolitori.

— Copilul meu, șopti ea.

Sebastian păru să răspândească lumină, ca și când el însuși ar fi fost o lampa-vrăjitoarei — piele palidă, păr palid, iar hainele lui, negre în lumina lunii.

— Mamă, te-am readus la viață așa cum ai dorit s-o fac. În noaptea asta, n-o să fii doar mama mea, ci mama unei rase noi.

Făcu semn spre vânătorii de umbre, care așteptau, nemișcați, probabil încremeniți de șoc. Una era să știi că un Demon Căpetenie urma să fie invocat și alta era să-l vezi aievea.

— Pocalul, zise el și îl întinse spre ea.

Buza Pocalului era mânjită de sângele lui.

Lilith chicoti. Sună ca scrâșnetul a două pietre uriașe, frecate una de alta. Ea luă Pocalul și, cu un gest la fel de firesc ca al cuiva care ar fi cules un gândac de pe o frunză, își înfipse dinții în pielea ei cenușie, deschizând o rană în încheietura mâinii. Foarte încet, sângele negru, vâscos, începu să curgă, picurând în Pocal, care păru să se schimbe, întunecându-se sub atingerea ei, transparența lui de cleștar tulburându-se.

— La fel cum Pocalul Mortal a fost pentru vânătorii de umbre atât un talisman, cât și un mijloc de transformare, la fel va fi și acest Pocal

Infernal pentru voi, zise ea cu vocea-i carbonizată, bătută de vânt. Îngenunche, ridicând Pocalul spre Sebastian. Ia sângele meu și bea-l.

Sebastian luă Pocalul din mâinile ei. Acum era negru de-a binelea, strălucind ca hematitul.

— Pe măsură ce armata ta va crește, va crește și puterea mea, șuieră Lilith. Curând, voi fi destul de puternică să mă întorc în întregime — și o să împărțim focul puterii, fiule.

Sebastian înclină capul.

— Te declarăm Moarte, mamă, și proclamăm învierea ta.

Lilith râse, ridicându-și brațele. Focul i se înălță pe corp și ea se lansă în aer, explodând în zeci de particule rotitoare de lumină, care se întunecau precum tăciunii unui foc gata să se stingă. În clipa în care dispăru complet, Sebastian lovi cu piciorul în pentagramă, întrerupându-i linia continuă, și își înălță capul. Pe fața lui era zugrăvit un zâmbet cumplit.

— Cartwright, zise el, adu-l aici pe cel dintâi.

Mulțimea se despică și pe culoar înaintă un bărbat în robă, cu o femeie împleticindu-se pe lângă el. Un lanț o lega de brațul lui și părul ei lung și ciufulit îi acoperea fața. Clary se încordă toată.

— Jace, ce e asta? Ce se întâmplă?

— Nimic, zise el, privind drept înainte, absent. Nimeni n-o să pățească nimic. Doar o să se schimbe. Privește.

Cartwright, de numele căruia Clary își aducea vag aminte, din vremea în care fusese în Idris, își puse o mână pe capul prizonierei și o sili să îngenuncheze. Apoi se aplecă și o apucă de păr, întorcându-i fața în sus. Ea se uită la Sebastian, clipind îngrozită și sfidătoare, cu fața clar luminată de lună.

Clary își ținu respirația.

— *Amatis.*

21

IADUL SE RIDICĂ

SORA LUI LUKE SE UITĂ ÎN SUS, PIRONINDU-ȘI OCHII ALBAȘTRI, atât de asemănători cu ai lui Luke, asupra lui Clary. Părea ametită, șocată, puțin tulburată, de parcă fusese drogată. Încercă să se ridice în picioare, dar Cartwright o îmbrânci la loc, jos. Sebastian se apropie de ei, cu Pocalul în mână.

Clary făcu un pas înainte, dar Jace o prinse de braț, trăgând-o înapoi. Ea îl lovi cu piciorul, dar el deja o prinsese în brațe, acoperindu-i gura cu palma. Sebastian îi vorbi lui Amatis cu o voce joasă, hipnotică. Ea clătină din cap violent, dar Cartwright o prinse de părul ei lung și îi smuci capul pe spate. Clary o auzi țipând, un sunet firav, dus de vânt.

Clary își aminti de noaptea în care stătuse trează, urmărindu-i respirația lui Jace, gândindu-se cum ar fi putut pune capăt tuturor acestora cu o singură lovitură de cuțit. Dar *toate acestea* nu avuseseră o față, o voce, un plan. Acum, când purtau fața surorii lui Luke, acum, când Clary știa planul, era prea târziu.

Sebastian avea o mână înfiptă în părul lui Amatis și îi ținea Pocalul lipit de gură. În timp ce el îi turna cu de-a sila conținutul pe gât, ea vărsa și scuipa, fluidul negru scurgându-i-se pe bărbie.

Sebastian trase Pocalul înapoi, dar lucrarea se înfăptuise. Amatis scoase un horcăit oribil și corpul ei se îndreptă cu un spasm. Ochii i se holbară, făcându-se la fel de negri ca ai lui Sebastian. Își plesni palmele peste față, scoase un vaiet, iar Clary văzu, uluită, că runa Vederii i se ștergea de pe mână — devenind din ce în ce mai palidă — până dispăru de tot.

Amatis își lăsă mâinile în jos. Expresia feței sale se îmblânzise și ochii îi erau din nou albaștri. Și-i ațintи asupra lui Sebastian.

— Elibereaz-o, îi spuse lui Cartwright fratele lui Clary, fără să-și dezlipească privirea de la Amatis. Las-o să vină la mine.

Cartwright desfăcu lanțul ce-l lega de Amatis și făcu un pas înapoi, cu un amestec bizar de teamă și fascinație pe față.

Amatis rămase o clipă nemișcată, cu mâinile atârnându-i pe lângă corp. Apoi se ridică și se duse spre Sebastian. Îngenunche în fața lui, măturând țărâna cu părul.

— Stăpâne, zise ea. Cum aș putea să te slujesc?

— Ridică-te, zise Sebastian, iar Amatis se ridică de la pământ cu grație.

Părea să fi căpătat, dintr-odată, o nouă mobilitate. Toți vânătorii de umbre erau agili, dar ea se mișca acum cu o grație tăcută pe care Clary o găsi ciudat de înspăimântătoare. Amatis stătu dreaptă în fața lui Sebastian. Pentru prima oară, Clary văzu că ceea ce luase ea drept o rochie albă și lungă era de fapt o cămașă de noapte, de parcă ar fi fost trezită și luată ca spirit, părăsindu-și corpul în pat. Ce coșmar, să se trezească aici, printre aceste siluete cu capetele acoperite de glugi, în acest loc crunt, abandonat.

— Vino aici, la mine, o chemă Sebastian și Amatis se apropie.

Era cu cel puțin un cap mai scundă decât el și își lungi gâtul ca să audă ce-i șoptea el. Un zâmbet glacial i se desenă pe față.

Sebastian ridică mâna.

— Ai vrea să te lupți cu Cartwright?

Cartwright lăsă jos lanțul pe care îl ținea și își duse mâna la centura cu arme, prin deschizătura mantiei. Era un bărbat tânăr, cu păr blond și o față lată, cu fălci proeminente.

— Dar eu...

— Cu siguranță se cuvine o demonstrație a puterii ei, zise Sebastian. Haide, Cartwright, e o femeie și mai în vârstă decât tine. Ți-e frică?

Cartwright părea buimăcit, dar își scoase un pumnal cu lamă lungă de la brâu.

— Jonathan...

Ochii lui Sebastian fulgerară.

— Luptă cu el, Amatis!

Buzele ei schițară un surâs.

— Încântată, zise ea și sări.

Viteza sa era uluitoare. Făcu un salt prin aer și își împinse piciorul înainte, lovindu-l pe Cartwright peste mână și aruncându-i pumnalul cât colo. Clary o privi uimită cum se repede spre corpul lui, înfigându-i genunchiul în stomac. El se clătină înapoi și ea îl izbi cu capul în țeastă, învârtindu-se pe lângă corpul lui pentru a-l smuci cu forță, apucându-l de spatele mantiei și trântindu-l la pământ. El ateriză la picioarele ei cu o bufnitură oribilă și gemu, îndurerat.

— Și *asta* pentru că m-ai luat cu forța din patul meu, în toiul nopții, zise Amatis, ștergându-și gura cu dosul mâinii, cu buza sângerându-i ușor.

Un murmur ca de râs stăpânit străbătu mulțimea.

— Așadar, vedeți și voi, zise Sebastian. Chiar și un vânător de umbre fără abilități sau puteri deosebite — mă iertați, Amatis — poate deveni mai puternic și mai agil decât corespondentul său de alianță serafică. Își plesni pumnul în palma cealaltă. Putere. *Adevărată* putere. Cine este gata s-o primească?

Urmă un moment de ezitare, apoi Cartwright se ridică, târâș-grăpiș, cu o mână lipită protector pe stomac.

— Eu, zise el, aruncându-i o privire veninoasă lui Amatis, care doar îi zâmbi.

Sebastian ridică Pocalul Infernal.

— Atunci, apropie-te!

Cartwright se îndreptă spre Sebastian și, în acest timp, ceilalți vânători de umbre rupseră rândurile, venind spre locul unde stătea

Sebastian, așezându-se la coadă. Amatis stătea senină într-o parte, cu brațele încrucișate. Clary o fixa cu privirea, dorindu-și s-o facă pe femeia mai în vârstă să se uite la ea. Era sora lui Luke. Dacă lucrurile s-ar fi desfășurat cum fuseseră plănuite, ar fi fost acum mătușa lui Clary.

Amatis. Clary se gândi la casa mică de pe canal în Idris, la cât de binevoitoare fusese, la cât de mult îl iubise pe tatăl lui Jace. *Te rog, uită-te la mine,* gândi ea. *Te rog, arată-mi că mai ești încă tu însăți.* Ca și când Amatis îi auzi rugămințile mute, își ridică fruntea și se uită direct la Clary.

Și zâmbi. Nu cu un zâmbet blând sau liniștitor. Zâmbetul ei era întunecat, rece și ușor amuzat. Era zâmbetul cuiva care te-ar privi cum te îneci, gândi Clary, și n-ar ridica un deget să te ajute. Nu era zâmbetul lui Amatis. Nu mai era deloc Amatis. Amatis dispăruse.

Jace își luase mâna de la gura ei, dar ea nu mai avea chef să țipe. Nimeni n-ar fi ajutat-o, iar persoana care stătea cu brațele încolăcite în jurul ei, ținând-o prizonieră cu corpul său, nu era Jace. La fel cum hainele păstrau forma posesorului lor, chiar dacă nu mai fuseseră îmbrăcate de ani buni, sau cum o pernă mai păstra conturul capului persoanei care odinioară dormise pe ea, chiar dacă aceea murise de mult, numai atât mai rămăsese din el. O carapace goală pe care ea o umpluse cu dorințele, cu dragostea și visele ei.

Și, prin aceasta, îi făcuse adevăratului Jace o cumplită nedreptate. Mânată de dorința ei de a-l salva, aproape că uitase pe cine salva. Își aminti ceea ce îi spusese el, în acele câteva momente în care fusese el însuși. *Urăsc gândul că el a fost cu tine.* El. *Celălalt eu.* Jace știuse că erau două persoane distincte — că el, dezbrăcat de suflet, nu mai era deloc el însuși.

El încercase să se predea Conclavului, iar ea nu îl lăsase. Nu ascultase ceea ce își dorise el. Alesese ea pentru el — ce-i drept, într-o clipă de pripeală și de panică, dar o făcuse —, fără să-și dea seama că Jace mai degrabă ar fi vrut să moară decât să fie astfel, iar ea practic nu-i salvase viața, ci mai degrabă îl osândise la o existență pe care el o disprețuia.

Se lăsă moale în brațele lui, iar Jace, luându-i schimbarea bruscă drept un indiciu că nu avea să i se mai opună, își slăbi strânsoarea. Cel din urmă vânător de umbre ajunsese în fața lui Sebastian, întinzându-se grăbit după Pocalul Infernal, pe care i-l oferea el.

— Clary..., începu Jace.

Nu află niciodată ce voia să-i spună. Se auzi un strigăt și vânătorul de umbre care întinsese mâna după Pocal se clătină, dându-se înapoi, cu o săgeată în gât. Nevenindu-i să creadă, Clary întoarse repede capul și-l văzu, stând în vârful dolmenului de piatră, pe Alec, în costum de luptă, cu arcul în mâini. El rânji satisfăcut și duse mâna la spate după o altă săgeată.

Și apoi, venind din spatele lui, toți ceilalți dădură năvală pe platou. O haită de lupi, alergând cu burțile aproape de pământ, cu blana zbârlită strălucind în lumina bălțată. Maia și Jordan erau printre ei, bănui ea. În urma lor veneau vânătorii de umbre cunoscuți, într-un front compact: Isabelle și Maryse Lightwood. Helen Blackthorn și Aline Penhallow, și Jocelyn, cu părul ei roșu vizibil chiar și de la depărtare. Cu ei era Simon, și mânerul unei săbii de argint i se ițea pe deasupra umărului, și Magnus, în ale cărui mâini scăpărau flăcări albastre.

Inima îi tresăltă în piept.

— Sunt aici! strigă ea spre ei. *Sunt aici!*

— O vezi? întrebă Jocelyn. E acolo?

Simon încercă să se concentreze asupra întunecimii în mișcare din fața lui, simțurile lui de vampir ascuțindu-se la mirosul distinct de sânge. Diverse tipuri de sânge, amestecate — sânge de vânător de umbre, sânge de demon și sângele acid al lui Sebastian.

— O văd, zise el. O ține Jace în brațe. O trage în spatele liniei de vânători de umbre, acolo.

— Dacă ei sunt loiali lui Jonathan la fel cum Cercul îi era lui Valentine, or să facă un zid din trupurile lor ca să-l apere, și deopotrivă pe Clary și pe Jace.

Jocelyn clocotea de furie rece maternă, iar ochii ei verzi ardeau.

— Va trebui să le străpungem zidul ca să ajungem la ei.

— Cel la care trebuie să ajungem e Sebastian, zise Isabelle. Simon, o să croim o potecă pentru tine. Tu ajungi la Sebastian și îl spinteci cu Slăvita. Odată ce-o să cadă...

— Ceilalți probabil se vor risipi, zise Magnus. Sau, depinde cât de tare sunt legați de Sebastian, ar putea încerca să moară sau să cadă împreună cu el. Putem spera, cel puțin. Își întoarse capul în spate. Apropo de speranță, ați văzut cum a tras Alec cu arcul? Ăsta e iubitul meu.

Zâmbi radios și își flutură degetele; scântei albastre zburară din ele. Strălucea din cap până-n picioare. Numai Magnus, gândi Simon resemnat, ar avea acces la o armură de război cu paiete.

Isabelle își descolăci biciul de pe încheietură. Îl întinse scurt în fața ei, ca o limbă de foc auriu.

— OK, Simon, zise ea. Ești gata?

Simon simți cum i se încordează umerii. Se aflau încă la o oarecare distanță de fontul armatei adverse — nu știa cum altfel să se gândească la ei — care strânseseră rândurile, în robele și costumele lor de luptă stacojii, cu mâinile încărcate de arme. Unii dintre ei scoteau exclamații nedumerite. El nu-și putu reține un rânjet.

— Pentru numele Îngerului, Simon, zise Izzy, ce găsești de zâmbit?

— Pumnalele lor de seraf nu mai funcționează, zise Simon, iar ei încearcă să priceapă de ce. Sebastian tocmai a strigat la ei să folosească alte arme.

Un strigăt izbucni dinspre front, când o altă săgeată fulgeră din vârful mormântului, înfigându-se în spatele unei matahale de vânător de umbre în stacojiu, care se prăbuși cu fața în jos. Linia apărătorilor se frânse și se deschise puțin, ca o spărtură apărută într-un zid. Simon, văzând în asta șansa lui, țâșni înainte, iar ceilalți se grăbiră după el.

A fost ca și când ar fi plonjat într-un ocean negru, noaptea, un ocean plin de rechini și creaturi marine cu colți feroce, care se ciocneau unele de altele. Nu era prima bătălie la care participa Simon, dar în timpul Războiului Mortal fusese proaspăt însemnat cu Pecetea lui Cain. Nu începuse încă să-și facă efectul, deși mulți demoni dăduseră înapoi doar văzând-o. Nu se gândise niciodată că avea să-i simtă lipsa, dar o simțea acum, când încerca să înainteze printre vânătorii de umbre strânși umăr la umăr, care își repezeau pumnalele spre el. Isabelle era de o parte, Magnus de cealaltă, protejându-l — protejând Slăvita. Biciul lui Isabelle cânta prin aer, puternic și sigur, iar mâinile lui Magnus scuipau foc,

roșu, verde și albastru. Fulgere de foc colorat îi loveau pe nefilimii întunericului, arzându-i pe loc. Alți vânători de umbre țipau când lupii lui Luke intrau printre ei, sfârtecând și mușcând, sărind la gâturile lor.

Un pumnal veni prin aer cu o viteză uluitoare și-l pătrunse pe Simon într-o parte. El strigă, dar continuă să înainteze, știind că rana avea să se vindece singură în câteva secunde. Se avântă...

Și îngheță. Un chip cunoscut apăruse în fața lui. Al surorii lui Luke, Amatis. Când ochii ei se fixară asupra lui, văzu că și ea îl recunoaște. Ce căuta ea aici? Venise să lupte alături de ei? Dar...

Ea se repezi la el, cu un pumnal lucind întunecat în mână. Și era *rapidă* — deși nu atât de rapidă încât reflexele lui de vampir să nu-l salveze, dacă n-ar fi fost prea uluit ca să se miște. Amatis era sora lui Luke; el o cunoștea; și momentul acela de stupefacție ar fi putut fi sfârșitul lui, dacă Magnus nu i-ar fi sărit în față, îmbrâncindu-l înapoi. Foc albastru izbucni din mâna lui Magnus, dar Amatis era mai iute decât magicianul. Se răsuci, ferindu-se de pârjol și intră pe sub brațul lui Magnus, iar Simon surprinse sclipirea lunii răsfrântă în lama cuțitului ei. Ochii lui Magnus se măriră de șoc când lama de culoarea miezului nopții împunse înainte, pătrunzând prin armura lui. Ea smulse cuțitul înapoi, cu lama acum udă de sânge lucios; Isabelle țipă când Magnus se prăbuși în genunchi. Simon încercă să se întoarcă spre el, dar valul și presiunea mulțimii care se lupta îl purtară înainte. Strigă numele lui Magnus, când Amatis se aplecă asupra magicianului căzut și ridică pumnalul a doua oară, țintind spre inima lui.

— Dă-mi drumul! strigă Clary, zvârcolindu-se și lovind, cu mâinile și cu picioarele, ca să se desprindă din strânsoarea lui Jace.

Nu putea vedea mai nimic peste valul mulțimii vânătorilor de umbre îmbrăcați în roșu care stăteau în fața ei, a lui Jace și a lui Sebastian, blocându-i familia și prietenii. Ei trei se aflau la câțiva pași în spatele liniei de luptă; Jace o ținea strâns, în timp ce ea se zbătea, iar Sebastian, lângă ei, privea desfășurarea evenimentelor cu o furie neagră întipărită pe chip. Buzele i se mișcau. Ea nu-și dădea seama dacă înjura, se ruga sau rostea cuvintele unei vrăji.

— Dă-mi drumul, tu...

Sebastian se întoarse, cu o expresie înfricoșătoare pe față, ceva între rânjet și dezvelit de colți.

— Închide-i gura, Jace.

Jace, încă strângând-o pe Clary, întrebă:

— O să stăm doar aici, în spate, și o să-i lăsăm pe ei să ne apere?

Făcu semn din bărbie către linia vânătorilor de umbre.

— Da, zise Sebastian. Noi, tu și cu mine, suntem prea importanți ca să riscăm să fim răniți.

Jace clătină din cap.

— Nu-mi place. Sunt prea mulți de partea cealaltă.

Își lungi gâtul să se uite peste mulțime.

— Cum rămâne cu Lilith? Nu poți s-o chemi înapoi, s-o pui să ne ajute?

— Ce, s-o aduc aici? zise Sebastian cu voce disprețuitoare. Nu. De altfel, e prea slăbită acum ca să ne fie de prea mare ajutor. Odinioară ar fi putut culca la pământ o armată întreagă, dar lepădătura aia de repudiat cu Pecetea lui Cain i-a risipit esența printre abisurile dintre lumi. Tot ce a putut ea face a fost să apară și să ne dea sângele ei.

— Lașule, îi strigă Clary. I-ai prefăcut pe toți oamenii ăștia în sclavii tăi și nici măcar nu lupți să-i aperi...

Sebastian ridică mâna de parcă ar fi vrut să-i dea una cu dosul palmei peste față. Clary își dori s-o facă, își dori ca Jace să fie acolo și să poată vedea când o făcea, dar, în loc de asta, un rânjet încrezut îi fulgeră pe față și își coborî mâna.

— Și dacă Jace ți-ar da drumul, presupun că tu ai lupta?

— Bineînțeles că aș lupta...

— *De partea cui?*

Sebastian făcu iute un pas spre ea, ridicând Pocalul Infernal. Ea putu vedea ce avea înăuntru. Deși mulți băuseră din el, sângele rămăsese la același nivel.

— Ridică-i capul, Jace.

— Nu!

Își dublă eforturile să scape. Mâna lui Jace se strecură sub bărbia ei, însă i se păru că simte o ezitare în atingerea lui.

— Sebastian, zise el, nu...

— *Acum!* porunci Sebastian. Nu-i nevoie să rămânem aici. Noi suntem cei importanți, nu carnea asta de tun. Am dovedit că Pocalul Infernal funcționează. Asta-i ceea ce contează.

O apucă pe Clary de partea din față a rochiei.

— Dar o să fie mult mai ușor să scăpăm, zise el, fără ca ea să dea din picioare, să țipe și să lovească la fiecare pas.

— O putem face să bea mai târziu...

— Nu, mârâi Sebastian. Ține-o nemișcată.

Și ridică Pocalul, împingându-l spre buzele lui Clary, încercând să-i deschidă gura cu forța. Ea i se opuse, scrâșnind din dinți.

— Bea, zise Sebastian într-o șoaptă amenințătoare, atât de joasă, că ea se îndoi că Jace o putuse auzi. Ți-am spus că până la sfârșitul nopții ai să faci tot ce vreau eu. *Bea!*

Ochii lui negri se posomorâră și împinse Pocalul spre ea, spărgându-i buza de jos.

Ea simți gust de sânge și duse mâinile în spate, apucându-l pe Jace de umeri și folosindu-se de corpul lui ca reazem pentru a lovi cu picioarele. Simți cusătura rochiei cedând și despicându-se într-o parte, iar piciorul ei izbi cu putere în pieptul lui Sebastian. El se clătină înapoi, rămas fără suflare, exact când ea-și dădu brusc capul pe spate, auzind trosnetul puternic în clipa în care țeasta ei îl izbi pe Jace în față. El țipă și își slăbi strânsoarea, destul cât ea să se poată smulge, eliberându-se. Fugi de lângă el și se aruncă în luptă fără să se uite îndărăt.

Maia gonea peste platoul stâncos, cu lumina stelelor trecându-și degetele reci prin blana ei și cu mirosurile puternice ale bătăliei asaltându-i nasul sensibil — sânge, sudoare și duhoarea de cauciuc ars a magiei negre.

Haita se răspândise larg pe platou, sărind și omorând cu ghearele și colții ucigași. Maia se ținu aproape de Jordan, nu pentru că ar fi avut nevoie de protecția lui, ci pentru că descoperise că unul lângă altul luptau

mai bine, mai eficient. Mai fusese într-o singură bătălie înainte, pe Câmpia Brocelind, dar aceea fusese un vârtej haotic de demoni și de repudiați. Erau mult mai puțini luptători aici, în Burren, dar vânătorii de umbre demonici erau formidabili, învârtindu-și săbiile și pumnalele cu o agilitate și o forță înspăimântătoare. Maia văzuse un om slăbuț folosind un pumnal cu lamă scurtă pentru a-i reteza capul unui vârcolac în plin salt; ceea ce se prăbușise la pământ fusese un corp omenesc decapitat, însângerat și de nerecunoscut.

Tocmai când se gândea la asta, unul dintre nefilimii în robă stacojie se ridică amenințător în fața lor, ținând în mâini o spadă cu tăiș dublu. Lama era mânjită în roșu întunecat, la lumina lunii. Jordan, lângă Maia, își dezveli colții, dar ea a fost cea care s-a repezit asupra omului. El se feri, lovind fulgerător cu sabia. Ea simți o durere ascuțită în umăr și aterizâ pe toate patru labele, durerea săgetând-o prin tot corpul. Se auzi un zăngănit și ea știu că îi doborâse omului spada din mână. Mârâi satisfăcută și se răsuci, dar Jordan deja sărea la gâtul nefilimului...

Iar omul îl prinse de grumaz, din aer, ținându-l în sus ca pe un cățelandru răzvrătit.

— Jigodie de repudiat, zise el cu dispreț și, cu toate că nu era prima oară când Maia auzea asemenea insulte, ceva din ura glacială a tonului acestuia o făcu să se cutremure. Ar trebui să fii o haină! Ar trebui să te *port!*

Maia își înfipse colții în piciorul lui. Sângele cu gust de cupru îi umplu gura, iar omul strigă de durere și se dădu înapoi, clătinându-se, izbind-o cu piciorul și scăpându-l din mână pe Jordan. Maia îl ținu îndârjit, iar Jordan atacă din nou. De data asta, răcnetul de mânie al vânătorului de umbre a fost curmat scurt când ghearele vârcolacului îi sfârtecară gâtul.

Amatis lovi cu pumnalul spre inima lui Magnus — exact în clipa în care o săgeată șuieră prin aer și se înfipse în umărul ei, izbind-o cu atâta forță, încât o întoarse pe jumătate și o trânti cu fața de stâncă. Țipă, sunetul fiind rapid acoperit de zăngănitul armelor din jur. Isabelle îngenunche lângă Magnus; Simon, ridicându-și ochii, îl văzu pe Alec pe

mormântul de piatră, stând încremenit, cu arcul în mâini. Era probabil prea departe ca să-l vadă clar pe Magnus; Isabelle își dusese mâinile la pieptul magicianului, dar Magnus — Magnus, care întotdeauna era atât de dinamic, atât de plin de energie — rămase absolut nemișcat la îngrijirile lui Isabelle. Ea își ridică ochii și îl surprinse pe Simon holbându-se la ei; mâinile ei erau înroșite de sânge, dar ea clătină din cap violent la el.

— *Continuă!* îi strigă ea. *Găsește-l pe Sebastian!*

Cu un efort, Simon se întoarse și se aruncă din nou în bătălie. Linia compactă de vânători de umbre îmbrăcați în roșu începuse să se destrame. Lupii țâșneau, ici și colo, despărțindu-i pe vânătorii de umbre unii de alții. Jocelyn încrucișase spada cu un bărbat ce-și arăta colții, dar al cărui braț liber sângera — și Simon observă un lucru bizar, în timp ce se împleticea înainte, prin micile spații de la periferie: *Niciunul dintre nefilimii îmbrăcați în roșu nu avea vreo Pecete.* Pielea lor era lipsită de orice ornament.

Erau, de asemenea, își dădu el seama — văzând cu colțul ochiului unul dintre vânătorii de umbre vrăjmași atacând-o pe Aline cu o ghioagă, numai pentru a fi spintecat de Helen, care se repezi la el din lateral — mult mai rapizi decât orice alt nefilim pe care-l văzuse el până atunci, în afară de Jace și de Sebastian. Se mișcau cu iuțeala vampirilor, gândi el, când unul dintre ei lovi cu sabia un vârcolac în salt, despicându-i burta. Vârcolacul mort se prăbuși la pământ, acum leșul unui bărbat corpolent, cu păr blond și creț. *Nu Maia sau Jordan.* Simți un val de ușurare, apoi vinovăție; se împletici înainte, cu mirosul de sânge îngroșându-se în jurul lui și din nou regretă că nu mai avea Pecetea lui Cain. Dacă ar mai fi purtat-o încă, își zise el, i-ar fi putut preface în scrum pe toți acești nefilimi...

Unul dintre nefilimii diabolici se ridică în fața lui, rotind o sabie lată, cu un singur tăiș. Simon se feri, dar nu avu nevoie. Omul abia ajunsese cu sabia la jumătatea drumului, când o săgeată îl nimeri în gât și căzu la pământ, cu sângele gâlgâind. Simon ridică iute capul și-l văzu pe Alec, în continuare în vârful mormântului; fața lui era o mască de piatră și trăgea săgeată după săgeată, cu o precizie mecanică, ducând

mâna la spate, ca un automat, apucând o săgeată, potrivind-o în arc și lăsând-o să-și ia zborul. Fiecare dintre ele nimerea o țintă, dar Alec părea că nici nu observă. În timp ce săgeata era încă în zbor, el deja întindea mâna după următoarea. Simon auzi încă una șuierând pe lângă el și înfigându-se într-un corp, când se repezi înainte, spre o porțiune deschisă a câmpului de luptă...

Încremeni. Iat-o. Clary, o siluetă fragilă, croindu-și drum prin mulțime cu mâinile goale, lovind cu piciorul și îmbrâncind ca să-și facă loc. Purta o rochie roșie, ruptă, părul îi era un hățiș încurcat, iar când îl zări, o expresie de uimire neîncrezătoare îi traversă chipul. Buzele ei părură să-i rostească numele.

Chiar în spatele ei era Jace. Fața lui era plină de sânge. Mulțimea se dădu în lături când el se avântă, lăsându-l să treacă. Prin spațiul rămas deschis în urma lui, Simon putu zări o sclipire de roșu și argintiu — o figură familiară, încoronată acum cu păr ca suflat cu aur alb, ca al lui Valentine.

Sebastian. Încă se ascundea în spatele ultimei linii de apărare a vânătorilor de umbre diabolici. Văzându-l, Simon duse mâna peste umăr și o scoase pe Slăvita din teacă. În clipa următoare, o mișcare în mulțime o aruncă pe Clary spre el. Ochii ei erau aproape negri de adrenalină, dar bucuria ei la vederea lui era limpede. Ușurarea i se răspândi lui Simon în tot corpul și își dădu seama că se întrebase dacă ea mai era încă ea însăși sau se schimbase, ca Amatis.

— *Dă-mi sabia!* strigă ea, vocea fiindu-i aproape acoperită de zăngănitul furios al armelor.

Își întinse brațul ca s-o ia și în clipa aceea nu mai era Clary, prietena lui din copilărie, ci un vânător de umbre, un înger răzbunător căruia i se potrivea sabia aceea în mână.

I-o întinse, cu mânerul înainte.

Lupta devenise un vârtej, gândi Jocelyn, care-și croia drum prin înghesuiala generală, lovind cu *kindjal*-ul lui Luke în orice țintă roșie care-i apărea în fața ochilor. Lucrurile veneau asupra ta și-apoi se retrăgeau cu atâta viteză, încât nu erai conștient decât de simțul pericolului

incontrolabil, depunând eforturi supraomenești să rămâi în viață și să nu fii înghițit.

Ochii ei săgetau înnebuniți prin masa luptătorilor căutând-o pe fiica ei, căutând să zărească măcar părul ei roșu — sau chiar să-l vadă pe Jace, pentru că acolo unde era el, avea să fie și Clary. Pe platou erau împrăștiați bolovani mari, ca aisbergurile pe o mare imobilă. Ea se cățără pe vârful zimțat al unuia, încercând să obțină o vedere mai bună asupra câmpului de luptă, dar nu reuși să deslușească decât trupurile încleștate, sclipirea armelor și siluetele negre, alergând aproape de pământ, ale lupilor printre luptători.

Se întoarse ca să se dea jos de pe colțul de stâncă...

Doar ca să descopere că o aștepta cineva la bază. Jocelyn se opri scurt, făcând ochii mari.

El purta robă stacojie și avea o cicatrice lividă pe un obraz, o amintire dintr-o bătălie necunoscută de ea. Fața lui era scofâlcită și își pierduse tinerețea, dar nu încăpea nicio îndoială că era el.

— Jeremy, zise ea încet și vocea abia i se auzi în vuietul luptei. Jeremy Pontmercy.

Bărbatul care odinioară fusese cel mai tânăr membru al Cercului se uita la ea cu ochi injectați.

— Jocelyn Morgenstern. Ai venit să ni te alături?

— Să mă alătur vouă? Jeremy, nu...

— Ai fost cândva în Cerc, zise el, făcând un pas mai aproape de ea. Un cuțit lung, cu tăișul ca un brici drept, îi atârna în mâna dreaptă.

— Ai fost cândva dintre noi. Și acum noi îl urmăm pe fiul tău.

— Am rupt legătura cu voi când l-ați urmat pe soțul meu, zise Jocelyn. De ce crezi că m-aș alătura vouă acum, când fiul meu vă conduce?

— Fie lupți cu noi, fie împotriva noastră, Jocelyn.

Expresia lui se înăsprise.

— Nu te poți ridica împotriva propriului tău fiu.

— Jonathan, zise ea blând, este cel mai mare rău pe care l-a comis vreodată Valentine. Niciodată n-aș putea lupta alături de el. La urma urmelor, n-am luptat niciodată alături de Valentine. Deci ce speranță ai avea să mă convingi acum?

El clătină din cap.

— M-ai înțeles greșit, zise el. Vreau să spun, nu poți să fii împotriva lui. Împotriva noastră. Conclavul nu poate. Nu sunt pregătiți. Nu pentru ceea ce putem face noi. Și ceea ce *vrem* să facem. Vor curge râuri de sânge pe străzile fiecărui oraș. Lumea va arde din temelii. Tot ce știți voi va fi distrus. Iar noi ne vom ridica din cenușa înfrângerii voastre, phoenixul triumfător. Aceasta este singura ta șansă. Mă îndoiesc că fiul tău îți va mai acorda vreo alta.

— Jeremy, zise ea, erai atât de tânăr când te-a recrutat Valentine. Te-ai fi putut întoarce, ai fi putut veni înapoi în Conclav. Ar fi fost îngăduitori...

— N-aș fi putut niciodată să mă întorc în Conclav, zise el cu o satisfacție dură. Nu înțelegi? Noi, ăștia care am trecut de partea fiului tău, nu mai suntem nefilimi.

Nu mai suntem nefilimi. Jocelyn dădu să-i răspundă, dar mai înainte de a putea vorbi, lui Jeremy îi țâșni sângele pe gură. Se frânse și atunci Jocelyn o văzu pe Maryse, în spatele lui, cu o sabie lată.

Cele două femei se uitară o clipă una în ochii celeilalte, peste trupul neînsuflețit al lui Jeremy. Apoi, Maryse se întoarse și plecă din nou la bătălie.

În clipa în care degetele lui Clary se închiseră în jurul mânerului, sabia explodă cu o lumină aurie. Focul ardea în josul lamei, de la vârf, iluminând cuvintele gravate întunecat pe o latură — *Quis ut Deus?* — și făcând plăselele să strălucească de parcă ar fi închis în ele lumina soarelui. Clary aproape c-o scăpă din mână, crezând că luase foc, dar flacăra părea reținută înăuntrul sabiei, iar metalul era rece în palma ei.

Totul, după aceea, păru să se petreacă foarte încet. Ea se întoarse, cu sabia arzând în mână. Căută disperată să-l vadă pe Sebastian în mulțime. Nu-l putea vedea, dar știa că se afla în spatele grupului compact de vânători de umbre pe care trebuise să-i lovească cu pumnii ca să ajungă până aici. Strângând bine sabia, se îndreptă spre ei, dar se trezi că i se barează calea.

De către Jace.

— Clary, zise el.

Părea imposibil ca ea să-l audă; zgomotele din jurul lor erau asurzitoare: răcnete și mârâituri, zăngănitul armelor izbind una într-alta. Dar marea siluetelor care se luptau păru să se despice în două, ca Marea Roșie[1], de-o parte și de alta, lăsând un spațiu liber în jurul ei și al lui Jace.

Sabia ardea, alunecoasă în strânsoarea mâinii ei.

— Jace. Dă-te din calea mea.

Îl auzi pe Simon, în spatele ei, strigând ceva; Jace clătină din cap. Ochii lui aurii erau impenetrabili, cu neputință de citit. Fața îi era însângerată; ea-și izbise țeasta de pometele lui, iar pielea i se umflase și se înnegrise.

— Dă-mi sabia, Clary.

— Nu.

Ea clătină din cap și făcu un pas înapoi. Slăvita lumina spațiul dintre ei, iarba din jur, strivită în picioare și mânjită de sânge, și pe Jace, care înainta spre ea.

— Jace, te pot separa de Sebastian. Îl pot ucide fără să te rănesc și pe tine...

Fața lui se schimonosi. Ochii aveau aceeași culoare cu focul din sabie sau îl reflectau, nu știa sigur, dar în timp ce se uita la el își dădu seama că nu conta. Îl vedea pe Jace și pe non-Jace: amintirile ei despre el, despre frumosul băiat pe care-l întâlnise prima oară, nesăbuit cu el însuși și cu ceilalți, învățând să poarte de grijă și să fie precaut. Își aminti de noaptea pe care o petrecuseră împreună în Idris, ținându-se de mâini peste patul îngust, și de băiatul mânjit de sânge care se uita la ea cu ochi torturați și mărturisea că fusese un ucigaș în Paris.

— Să-l *ucizi*? întrebă acum Jace-care-nu-era-Jace. Ți-ai pierdut mințile?

Și ea își aminti de noaptea aceea de la malul Lacului Lyn, când Valentine își înfipsese sabia în el, și de felul în care însăși viața ei păruse să se scurgă odată cu sângele lui.

---

[1] Aluzie la episodul biblic descriind trecerea poporului Israel prin Marea Roșie, pe când ieșea din Egipt, sub conducerea lui Moise (*Exod*, 14).

Îl privise murind, acolo, pe plajă, în Idris. Și după aceea, când îl adusese înapoi la viață, el venise la ea și se uitase la ea cu ochii aceia care ardeau ca Sabia, ca sângele incandescent al unui înger.

Am fost în întuneric, spusese el. *Nu era nimic acolo, numai umbre, iar eu eram tot o umbră. Și apoi ți-am auzit vocea.*

Dar vocea aceea se topi într-alta, una mai recentă: Jace înfruntându-l pe Sebastian în livingul apartamentului lui Valentine, spunându-i ei că mai degrabă ar fi murit decât să trăiască astfel. Îl putea auzi acum vorbind, spunându-i să-i dea lui sabia, că, dacă nu, avea să o ia el însuși de la ea. Vocea lui era aspră, nerăbdătoare, vocea cuiva care i-ar fi vorbit unui copil. Și în clipa aceea ea știu că, întocmai cum el nu era Jace, Clary pe care o iubea el nu era ea. Era o amintire a ei, tulbure și distorsionată: imaginea cuiva docil, ascultător; cineva care nu înțelegea că dragostea dăruită fără bunăvoie sau sinceritate nu era deloc dragoste.

— Dă-mi sabia!

Mâna lui era întinsă, bărbia ridicată, tonul imperios.

— Dă-mi-o mie, Clary.

— O vrei?

Ea o ridică pe Slăvita, așa cum el o învățase, echilibrându-i greutatea, deși o simțea grea pentru mâna ei. Flacăra din ea deveni mai intensă, până când păru să urce la cer și să atingă stelele. Jace era la doar o lungime de sabie distanță de ea, cu ochii lui aurii neîncrezători. Nici măcar acum nu-i venea să creadă că ea l-ar fi putut răni, răni cu adevărat. Nici măcar acum.

Ea trase adânc aer în piept.

— Ia-o.

Îi văzu ochii aprinzându-se, așa cum făcuseră și în ziua aceea, la malul lacului, și apoi ea înfipse sabia în el, exact cum făcuse Valentine. Înțelegea, acum, că așa trebuia să fie. Trebuise să moară așa, iar ea să-l smulgă înapoi din ghearele morții. Iar acum moartea revenea.

Nu poți să păcălești moartea. În cele din urmă, își va lua dreptul.

Slăvita pătrunse în pieptul lui, iar ea își simți mâna însângerată alunecând pe mâner, când lama se înfipse printre coaste, străpungând mai departe prin el până când pumnul i se lovi de corpul lui și ea încremeni.

Jace nu se mișcase, iar ea era acum lipită de el, strângând în mână Slăvita, în timp ce sângele începuse a șiroi din pieptul lui.

Se auzi un răget — un răget de furie și de groază, ca al cuiva sfâșiat cu brutalitate. *Sebastian*, gândi Clary. Sebastian, strigând, căci legătura lui cu Jace era retezată.

Dar Jace — Jace nu scoase niciun sunet. În pofida a tot, fața lui era calmă și liniștită, fața unei statui. Se uită în jos, la Clary, iar ochii lui străluciră, de parcă s-ar fi umplut cu lumină.

Apoi începu să ardă.

Alec nu-și amintea când se dăduse jos de pe mormântul de piatră, nici cum își croise drum pe platoul stâncos printre corpurile celor căzuți: vânători de umbre diabolici, vârcolaci morți și răniți. Ochii lui căutau o singură persoană. Se împiedică, gata să cadă; când își ridică ochii, privirea lui scană câmpul dinaintea sa și o văzu pe Isabelle, îngenuncheată lângă Magnus, pe pământ.

Avu senzația că nu mai avea aer în plămâni. Niciodată nu-l văzuse pe Magnus atât de palid sau atât de nemișcat. Pe armura lui de piele era sânge și mai mult sânge băltea pe pământ, dedesubtul lui. Dar asta era cu neputință. Magnus trăise atât de multă vreme. El era veșnic. O permanență. În nicio lume pe care și-ar fi putut-o imagina Alec, Magnus nu murea înaintea lui.

— Alec.

Era vocea lui Izzy, înălțându-se spre el ca prin apă.

— Respiră încă.

Alec lăsă să-i scape aerul din piept, tremurat. Întinse mâna spre sora lui.

— Pumnal.

Ea îi întinse unul, în tăcere. Niciodată nu fusese la fel de atentă ca el la orele de prim-ajutor; întotdeauna își spusese că runele aveau să rezolve totul. El tăie pieptul armurii de piele a lui Magnus și apoi cămașa de dedesubt, cu dinții strânși. S-ar fi putut ca armura să fi fost cea care-l ținea încă în viață.

Dădu în lături marginile, cu multă grijă, surprins de siguranța mâinilor proprii. Era mult sânge și o rană căscată larg, în partea dreaptă a

pieptului lui Magnus. Dar după ritmul respirației lui Magnus, era limpede că plămânii nu-i fuseseră străpunși. Alec își scoase grăbit jacheta, o împături și o apăsă peste rana încă sângerândă.

Pleoapele lui Magnus se zbătură și se deschiseră.

— Auu, zise el, slab. Nu te mai împinge în mine.

— *Raziel*, șopti Alec, cu recunoștință. Ești bine. Își vârî mâna liberă sub capul lui Magnus, mângâind cu degetul mare obrazul însângerat al lui Magnus. Am crezut...

Își înălță capul ca să arunce o privire surorii lui, înainte de a mai spune ceva de care să-i fie rușine. Dar ea plecase, în tăcere, de lângă ei.

— Te-am văzut căzând, zise Alec, liniștit. Se aplecă și-l sărută ușor pe Magnus pe gură, nevrând să-i provoace durere. Am crezut că ai murit.

Magnus zâmbi strâmb.

— Ce, de la o zgârietură?

Se uită în jos, la jacheta înroșită de sânge din mâna lui Alec.

— OK, o zgârietură adâncă. Așa, ca de la o pisică foarte, foarte mare.

— Delirezi? zise Alec.

— Nu! Magnus își împreună sprâncenele. Amatis mi-a țintit inima, dar nu mi-a atins nimic vital. Problema e că pierderea de sânge îmi vlăguiește energia și abilitatea de a mă vindeca. Trase adânc aer în piept, ceea ce îi provocă tusea. Hai, dă-mi mâna, spuse și își ridică mâna, iar Alec își împleti degetele cu ale lui, strângând tare palma lui Magnus într-a lui. Îți mai aduci aminte, în noaptea bătăliei de pe vasul lui Valentine, când am avut nevoie de niște forță de la tine?

— Ai nevoie și acum? întrebă Alec. Pentru că poți să iei.

— Întotdeauna am nevoie de forța ta, Alec, zise Magnus, și închise ochii, în timp ce degetele lor împletite începură să strălucească, de parcă țineau între ele lumina unei stele.

Focul țâșni prin mânerul sabiei îngerului și de-a lungul lamei. Flacăra străbătu brațul lui Clary ca o descărcare electrică, trântind-o la pământ. Fulgerul fierbinte sfârâi în sus și-n jos prin venele ei, iar ea se ghemui,

în agonie, strângându-se în brațe ca și când ar fi vrut să-și împiedice corpul să se desfacă în bucăți.

Jace căzu în genunchi. Sabia încă îl mai străpungea, dar acum ardea cu o flacără alb-aurie, iar focul îi umplea corpul la fel cum o apă colorată ar umple o carafă de sticlă transparentă. Flacăra aurie trecea prin el, făcându-i pielea străvezie. Părul lui era ca arama; oasele erau ca de iască dură, strălucind vizibil prin piele. Slăvita însăși arsese complet, dizolvându-se în picături lichide ca aurul topit într-un creuzet. Capul lui Jace era lăsat mult pe spate, corpul îi era încordat ca un arc, în timp ce conflagrația făcea ravagii prin el. Clary încercă să se târască spre el, pe terenul stâncos, dar căldura ce iradia din corpul lui era de nesuportat. Mâinile lui se încleștară la piept și un râu de sânge auriu îi curgea printre degete. Piatra pe care îngenunchease se înnegrise, trosnind și prefăcându-se în cenușă. Și apoi Slăvita mai răbufni o dată în sus, ca ultima jerbă a unui foc de tabără, într-o ploaie de scântei, iar Jace se prăbuși cu fața în jos, pe pietre.

Clary încercă să se ridice, dar picioarele i se înmuiau sub ea. Prin vene încă mai simțea valuri pârjolitoare și durerea o săgeta la suprafața pielii, de parcă ar fi fost atinsă de vătraie înroșite în foc. Se târî înainte, însângerându-și degetele, auzind cum se sfâșie rochia ei de ceremonie, până când ajunse la Jace.

Zăcea pe o parte, cu capul sprijinit pe un braț, iar celălalt braț întins în lateral. Ea se lăsă să cadă lângă el. Căldura iradia din corpul lui de parcă ar fi fost o vatră de tăciuni mocnind, dar ea n-o luă în seamă. Îi putea vedea spintecătura din costum pe care i-o făcuse Slăvita. Aurul părului său era amestecat cu cenușă de pietre calcinate și sânge.

Foarte încet, fiecare mișcare provocându-i o durere de parcă ar fi fost bătrână, ca și cum ar fi îmbătrânit cu un an pentru fiecare secundă în care arsese Jace, ea îl trase spre ea, astfel încât îl întoarse cu spatele pe piatra mânjită de sânge și înnegrită. Se uită la fața lui, care nu mai era de aur, dar nemișcată și încă frumoasă.

Clary își lipi mâna de pieptul lui, unde roșul sângelui ieșea în evidență pe roșul mai întunecat al costumului său de luptă. Simțise marginile sabiei scrâșnind printre coastele lui. Văzuse sângele șiroindu-i

printre degete, atât de mult sânge, încât pătase pietrele de sub el în negru și îi întărise vârfurile părului.

Și totuși. *Nu dacă e mai mult al Cerului decât al Iadului.*

— Jace, șopti ea.

În jurul lor se auzeau picioare fugind. Rămășițele zdrobite ale micii armate a lui Sebastian dădeau bir cu fugiții peste Burren, aruncându-și armele din mers. Ea nu-i băgă în seamă.

— *Jace.*

El nu se mișca. Fața îi era neclintită, senină sub lumina lunii. Genele îi aruncau umbre negre, ca pânzele de păianjen, pe vârfurile pomeților.

— Te rog, zise ea și vocea i se păru că-i zgârie gâtlejul.

Când respira, plămânii îi ardeau.

— Uită-te la mine.

Clary închise ochii. Când îi deschise din nou, mama ei îngenunchease lângă ea, atingându-i umărul. Pe fața lui Jocelyn șiroiau lacrimi. Dar asta nu se putea... De ce ar fi plâns mama ei?

— Clary, șopti mama ei, dă-i drumul. E mort.

În depărtare, Clary îl văzu pe Alec îngenunchind lângă Magnus.

— Nu, zise Clary. Sabia — arde ceea ce e demonic. Ar putea fi încă în viață.

Mama ei o mângâie pe spate, trecând cu degetele prin șuvițele de păr încurcate și murdare ale lui Clary.

— Clary, nu...

Jace, gândi Clary cu înverșunare, strângându-l cu mâinile de brațe. *Ești mai puternic de atât. Dacă acesta ești tu, tu cel adevărat, o să deschizi ochii și o să te uiți la mine.*

Deodată, Simon era acolo, îngenunchind de partea cealaltă a lui Jace, cu fața mânjită de sânge și murdărie. Întinse mâna spre Clary. Ea își ridică brusc capul și se uită furios la el, la el și la mama ei, și o văzu și pe Isabelle venind încet în spatele lor, cu ochii mari. Partea din față a costumului ei de luptă era năclăită de sânge. Incapabilă să dea ochii cu Izzy, Clary întoarse capul, fixându-și privirea pe părul de aur al lui Jace.

— Sebastian, zise Clary sau încercă să zică, fiindcă vocea îi era răgușită. Cineva să se ducă după el.

Și lăsați-mă singură.

— Îl caută acum. Mama ei se aplecă spre ea, neliniștită, cu ochii mari. Clary, dă-i drumul. Clary, fetița mea....

— Las-o în pace, o auzi Clary pe Isabelle spunând tăios.

Auzi protestul mamei sale, dar tot ce făceau ele părea să se petreacă la mare distanță, ca și când Clary ar fi privit o piesă de teatru de pe ultimul rând. Nimic nu conta în afară de Jace. Jace, arzând. Lacrimile o usturau, fierbinți, în spatele ochilor.

— Jace, fir-ar să fie, zise ea, cu vocea frântă. *Nu ești mort.*

— Clary, zise Simon, cu blândețe. Era o șansă...

Lasă-l și vino. Asta era ceea ce îi cerea Simon, dar ea nu putea. Nu voia.

— Jace, șopti ea.

Era ca o mantra, la fel cum el o ținuse, odinioară, la castelul Renwick, și îi rostise numele la nesfârșit.

— Jace *Lightwood*...

Încremeni. Iată. O mișcare atât de slabă încât nici nu se putea numi mișcare. Zbaterea unei pleoape. Se aplecă, gata să-și piardă echilibrul și să vină de-a berbeleacul, și își apăsă mâna pe materialul stacojiu rupt de deasupra pieptului său, de parcă ar fi putut să vindece rana pe care ea i-o făcuse. În schimb, simți — atât de minunat, încât pentru moment nici nu înțelese, fiindcă nu era cu putință să fie — sub vârful degetelor ei, bătăile inimii lui.

Epilog

La început, Jace nu a fost conștient de nimic. Apoi a fost întuneric și, odată cu întunericul, o durere arzătoare. Parcă înghițise foc și îl sufoca, îi pârjolea gâtlejul. Făcea încercări disperate să respire, să ia o gură de aer ca să-și răcorească focul, și ochii i se deschiseră brusc.

Văzu întuneric și umbre — o încăpere slab luminată, cunoscută și necunoscută, cu șiruri de paturi și o fereastră ce lăsa să pătrundă o lumină albastră, seacă, iar el era într-unul din paturi, cu păturile și cearșafurile trase jos și înfășurate în jurul corpului său ca niște frânghii. Pieptul îl durea de parcă o greutate mortală îl apăsa și, bâjbâind cu mâna să vadă ce era, găsi doar un bandaj gros pe pielea goală. Horcăi din nou, după încă o gură de aer răcoritoare.

— Jace.

Vocea aceea îi era la fel de cunoscută ca a lui și apoi simți o mână strângându-i mâna, degete împletindu-se cu ale sale. Cu un reflex născut din ani de dragoste și familiaritate, el o strânse înapoi.

— Alec, zise el și rămase aproape șocat de sunetul propriei voci în capul său.

Nu se schimbase. Se simțea de parcă fusese ars, topit și recreat ca aurul într-un creuzet — dar devenit ce? Oare chiar să fi fost el însuși din nou? Își ridică privirea spre ochii albaștri ai lui Alec și știu unde se afla. În infirmeria de la Institut. Acasă.

— Îmi pare rău...

O mână subțire, bătătorită, îi mângâia obrazul și o a doua voce familiară spuse:

— Nu-ți cere iertare. N-ai de ce să-ți ceri iertare.

Închise ochii pe jumătate. Povara de pe pieptul lui era în continuare acolo, pe jumătate rană, pe jumătate vinovăție.

— Izzy.

Ea-și ținu respirația.

— Ești chiar tu, nu-i așa? îl întrebă.

— Isabelle, începu Alec, de parc-ar fi vrut s-o prevină să nu-l supere pe Jace, dar Jace atinse mâna lui Izzy.

Îi putea vedea ochii negri strălucind în lumina zorilor, cu chipul plin de așteptare și speranță. Aceasta era Izzy pe care doar familia ei o cunoștea, iubitoare și îngrijorată.

— Sunt eu, zise el, dregându-și glasul. Pot înțelege dacă nu mă credeți, dar jur pe Înger, Iz, că eu sunt.

Alec nu spuse nimic, dar îl strânse mai tare de mână.

— Nu-i nevoie să juri, zise el și, cu mâna liberă, îi atinse runa *parabatai* de lângă claviculă. Știu. Pot s-o simt. Fiindcă nu mai simt ca și când mi-ar lipsi o parte din mine.

— Și eu am simțit asta. Jace trase aer în piept anevoie. Ceva lipsind. Am simțit-o, chiar și cu Sebastian, dar nu știam ce-mi lipsea. Tu erai. *Parabatai*-ul meu. Se uită la Izzy. Și tu. Sora mea. Și...

Pleoapele îl arseră deodată cu o lumină incandescentă: rana din piept îi zvâcni dureros și văzu fața *ei*, luminată de focul sabiei. O fierbințeală ciudată i se răspândi prin vene, ca focul alb.

— Clary. Vă rog, spuneți-mi...

— E absolut teafără, zise Isabelle grăbită.

În vocea ei se simțea și altceva — surprindere, stânjeneală.

— Jură. Nu spune așa doar pentru că nu vrei să mă superi.

— *Ea* te-a străpuns cu sabia, îi atrase atenția Isabelle.

Jace râse gâtuit; îl durU.

— Ea m-a salvat.

— Așa e, încuviință Alec.

— Când pot s-o văd?

Jace încercă să nu pară prea nerăbdător.

— Ești cu adevărat *tu*, zise Isabelle, cu voce amuzată.

— Frații Tăcuți ți-au tot dat târcoale, verificându-te, zise Alec. Uitându-se la asta — atinse bandajul de pe pieptul lui Jace — și să vadă dacă nu te-ai trezit deja. Când or să afle, vor dori probabil să stea de vorbă cu tine mai înainte de a te lăsa s-o vezi pe Clary.

— Cât timp am zăcut inconștient?

— Vreo două zile, zise Alec, de când ne-am întors de la Burren și am fost siguri că n-o să mori. S-a dovedit că nu e atât de ușor să vindeci complet o rană făcută de sabia unui arhanghel.

— Adică vrei să spui c-o să rămân cu o cicatrice.

— Una mare și urâtă, zise Isabelle, chiar pe piept.

— Măi, să fie, zise Jace. Și cât contam pe banii ăia, pe care voiam să-i fac ca model prezentând lenjerie la bustul gol.

Vorbise mucalit, dar gândea că era corect, cumva, să rămână cu o cicatrice: că *se cuvenea* să fie marcat pentru ceea ce se întâmplase cu el, fizic și mintal. Aproape că-și pierduse sufletul, iar cicatricea avea să-i servească drept aducere-aminte de fragilitatea voinței și de dificultatea binelui.

Și de lucrurile mai întunecate. De ceea ce îl aștepta și ceea ce nu putea îngădui să se întâmple. Forțele îi reveniseră; simțea asta și avea să le îndrepte în întregime împotriva lui Sebastian. Știind asta, se simți dintr-odată mai ușor, scăpat de o parte de povara din piept. Întoarse capul și se uită în ochii lui Alec.

— N-aș fi crezut că am să lupt vreodată în cealaltă tabără decât a ta, zise el, răgușit. Niciodată.

— Și n-ai s-o mai faci niciodată, zise Alec, cu maxilarul ferm.

— Jace, zise Isabelle, încearcă să-ți păstrezi calmul, da? Doar că...

Ei, *ce* mai era?

— S-a mai întâmplat ceva?

— Ei bine, luminezi un pic, zise Isabelle. Vreau să spun, doar o idee. Fosforescent.

— *Luminez?*

Alec ridică mâna în care o ținea pe a lui Jace. Jace putu vedea, în întuneric, o ușoară strălucire pe antebrațe care părea să-i marcheze venele ca pe o hartă.

— Credem că e un efect secundar al sabiei arhanghelului, zise el. Probabil va dispărea curând, dar Frații Tăcuți sunt curioși. Bineînțeles.

Jace oftă și își lăsă capul pe spate, în pernă. Era prea epuizat ca să fie foarte interesat de noua lui stare, luminiscentă.

— Asta înseamnă că trebuie să plecați? întrebă el. Trebuie să-i chemați pe Frați?

— Ne-au instruit să-i chemăm de îndată ce te trezești, zise Alec, dar clătina din cap chiar în timp ce vorbea. Dar nu și dacă nu vrei tu.

— Mă simt obosit, mărturisi Jace. Dacă aș putea să dorm încă vreo câteva ore...

— Bineînțeles. Bineînțeles că poți.

Degetele lui Isabelle îi dădură părul la o parte din ochi. Tonul ei era ferm, absolut: feroce ca al unei mame-urs care își protejează puiul.

Ochii lui Jace începură să se închidă.

— Și n-o să mă lăsați singur?

— Nu, zise Alec. Nu, n-o să te lăsăm singur. Știi asta.

— Niciodată.

Isabelle îi luă cealaltă mână, cea pe care nu i-o ținea Alec, și o strânse puternic.

— Lightwood, toți împreună, șopti ea.

Mâna lui Jace se umezi deodată în locul unde i-o ținea ea și el își dădu seama că ea plângea și lacrimile picurau — plângea pentru el, pentru că îl iubea; chiar și după tot ce se întâmplase, ea încă îl mai iubea.

Amândoi îl iubeau.

Adormi astfel, cu Isabelle de-o parte și Alec de cealaltă, în timp ce soarele apăru odată cu zorii.

✡

— Cum adică încă nu-l pot vedea? întrebă Clary.

Stătea pe marginea canapelei din livingul lui Luke, cu firul telefonului înfășurat atât de strâns în jurul degetelor că vârfurile i se albiseră.

— Au trecut numai trei zile, dintre care două a fost inconștient, zise Isabelle.

În spatele ei se auzeau și alte voci, iar Clary își ciuli urechea să audă cine vorbea. Crezu că-i poate deslușI vocea lui Maryse, dar îi vorbea oare lui Jace? Lui Alec?

— Frații Tăcuți îl examinează. Ei spun că n-are încă voie să primească vizite.

— Dă-i dracu' pe Frații Tăcuți.

— Nu, mersi. Sunt puternici și tăcuți și-apoi sunt atât de ciudați.

— Isabelle!

Clary se lăsă pe spate, între pernele moi. Era o zi însorită de toamnă, iar lumina soarelui se revărsa înăuntru prin ferestrele livingului, deși nu-i însenina cu nimic dispoziția.

— Vreau doar să știu că e bine. Că nu e rănit permanent și că nu s-a umflat ca un pepene...

— Bineînțeles că nu s-a umflat ca un pepene, nu fi caraghioasă.

— N-am de unde să știu. N-am de unde să știu pentru că nimeni nu-mi spune nimic.

— E bine, zise Isabelle, deși era ceva în vocea ei care-i spunea lui Clary că-i ascundea ceva. Alec a dormit cu el, în patul de alături, iar mama și cu mine am făcut cu rândul, ca să stăm lângă el toată ziua. Frații Tăcuți nu l-au *torturat*. Doar trebuie să afle tot ce știe el. Despre Sebastian, despre apartament, totul.

— Dar nu pot să cred că Jace nu m-ar fi chemat dacă ar fi putut. Doar dacă nu vrea să mă vadă.

— Poate că nu vrea, zise Isabelle. S-ar putea să fie pentru că tu l-ai străpuns cu sabia.

— *Isabelle*...

— Glumeam, ce-ți închipui. Pentru numele Îngerului, Clary, nu poți să ai puțină răbdare? oftă Isabelle. Las-o baltă. Am uitat cu cine stau de vorbă. Uite, Jace zice — nu că aș avea voie să repet chestia

asta, reține — că trebuie să discute cu tine personal. Dacă ai putea aștepta doar...

— Numai asta am făcut, zise Clary, am așteptat.

Era adevărat. Petrecuse ultimele două nopți în dormitorul ei din casa lui Luke, așteptând vești despre Jace și retrăind ultima săptămână din viața ei, încă o dată și încă o dată, în fiecare detaliu chinuitor. Vânătoarea sălbatică; prăvălia de antichități din Praga; fântânile pline cu sânge; tunelurile ochilor lui Sebastian; corpul lui Jace lipit de al ei; Sebastian împingându-i Pocalul Infernal la gură, încercând să-i deschidă buzele; duhoarea acidă a limfei de demon. Slăvita aprinzându-se și luminând în sus prin brațul ei, străpungându-l pe Jace ca un fulger, bătaia inimii lui sub vârful degetelor ei. Nu deschisese ochii, dar Clary țipase că era viu, că inima lui bătea, și toată familia se repezise la ei, chiar și Alec, ducându-l aproape pe sus pe un Magnus neobișnuit de palid.

— Tot ce fac este să recapitulez la nesfârșit în capul meu. Asta mă înnebunește.

— Ei, aici ne înțelegem. Știi ceva, Clary?

— Ce?

Urmă o pauză.

— Nu ai nevoie de permisiunea *mea* să vii aici să-l vezi pe Jace, zise Isabelle. Nu ai nevoie de permisiunea nimănui să faci indiferent ce. Tu ești Clary Fray. Tu te arunci cu capul înainte în orice situație, fără să știi ce mama dracului o să se întâmple după aceea, și apoi treci prin ea cu tot tupeul și inconștiența.

— Nu în ceea ce privește viața mea personală, Iz.

— Îhm, zise Isabelle. Păi, poate ar trebui.

Și îi închise telefonul.

Clary se holbă la receptor, auzind bâzâitul slab și îndepărtat al tonului. Apoi, cu un oftat, îl puse în furcă și se duse în dormitorul ei.

Simon era tolănit pe pat, cu picioarele pe pernele ei și bărbia sprijinită în mâini. Laptopul era deschis la picioarele patului, iar pe ecran era fixată o scenă din *Matrix*. El își ridică privirea când intră ea.

— Ai avut noroc?

— Nu chiar.

Clary se duse la șifonierul ei. Deja se îmbrăcase, în eventualitatea că ar fi putut să-l vadă azi pe Jace, în jeanși și un pulover bleu, care știa că-i plăcea lui. Își puse o jachetă de velur și se așeză pe marginea patului, lângă Simon, și-și vârî picioarele în bocanci.

— Isabelle nu vrea să-mi spună nimic. Frații Tăcuți nu vor ca Jace să primească vizitatori, dar nu contează. Mă duc până acolo, oricum.

Simon închise laptopul și se întoarse pe spate.

— Asta-i mica mea hărțuitoare curajoasă.

— Mai taci, zise ea. Vrei să vii cu mine? S-o vezi pe Isabelle?

— Mă întâlnesc cu Becky, zise el, la apartament.

— Bine. Transmite-i dragostea mea.

Termină de legat șireturile bocancilor și întinse mâna ca să-i dea lui Simon părul la o parte de pe frunte.

— Mai întâi, a trebuit să mă obișnuiesc cu tine cu Pecetea aia. Acum va trebui să mă obișnuiesc cu tine fără ea.

Ochii lui căprui-închis îi cercetau fața.

— Cu sau fără ea, tot eu sunt.

— Simon, tu mai ții minte ce scria pe lama sabiei? Pe Slăvita?

— *Quis ut Deus?*

— E în latină, zise ea. M-am uitat în dicționar. Înseamnă *Cine e ca Dumnezeu?* E o întrebare-capcană. Răspunsul este nimeni — nimeni nu e ca Dumnezeu. Vezi?

El se uită la ea.

— Ce să văd?

— Ai spus. *Deus.* Dumnezeu.

Simon deschise gura, dar o închise la loc.

— Eu...

— Știu că ți-a spus Camille că ea putea să rostească numele lui Dumnezeu pentru că nu credea în El, dar eu sunt convinsă că are legătură cu ceea ce crezi despre tine însuți. Dacă tu crezi că ești damnat, atunci ești. Dar dacă nu crezi...

Ea îi atinse mâna; el îi strânse scurt degetele și îi dădu drumul, cu tulburare pe chip.

— Îmi trebuie niște timp să mă gândesc la asta.

— Cât vrei tu. Dar sunt aici, dacă vrei să vorbim.

— Și eu sunt aici, dacă tu vrei să vorbim. Indiferent ce se întâmplă cu tine și cu Jace la Institut... știi că poți veni oricând la mine acasă dacă vrei să vorbim.

— Ce mai face Jordan?

— Destul de bine, zise Simon. El și Maia sunt hotărât împreună acum. Sunt în starea aia înfricoșătoare în care eu simt că ar trebui să le eliberez spațiul tot timpul. Simon strâmbă din nas. Când ea nu e acolo, el se frământă tot, că se simte nesigur, fiindcă ea și-a mai dat întâlnire cu o grămadă de tipi, în timp ce el și-a petrecut ultimii trei ani făcând instrucție din aia aproape militară la Praetor și prefăcându-se că e asexual.

— Oh, haide! Mă îndoiesc că ei îi pasă de asta.

— Știi cum sunt bărbații. Avem niște ego-uri delicate.

— Nu i-aș descrie ego-ul lui Jace ca fiind delicat.

— Nu, al lui Jace e un soi de tanc din artileria antiaeriană al ego-urilor masculine, recunoscu Simon.

Stătea întins cu mâna dreaptă odihnind pe burtă, iar inelul de aur al elfilor îi scânteia pe deget. De vreme ce al doilea fusese distrus, părea să nu mai aibă vreo putere, dar Simon continua să-l poarte. Fără să se gândească, Clary se aplecă și-l sărută pe frunte.

— Ești cel mai bun prieten pe care l-ar putea avea cineva, știi asta? întrebă ea.

— Știam, dar e plăcut s-o aud din nou.

Clary râse și se ridică în picioare.

— Ei bine, am putea merge împreună până la metrou. Asta dacă nu vrei să mai pierzi vremea pe aici, cu filmele închiriate, în loc să stai în apartamentul tău mișto de burlac din centru.

— Da. Unde m-așteaptă colegul meu de cameră nefericit în dragoste și sora mea. Se dădu jos din pat și o urmă, în timp ce ea ieși în living. Nu te duci pur și simplu prin Portal?

Ea ridică din umeri.

— Nu știu ce să zic. Pare... extravagant. Traversă holul și, după ce bătu grăbit, își vârî capul pe ușa dormitorului principal. Luke?

— Intră.

Ea intră, cu Simon alături. Luke stătea în pat, ridicat în capul oaselor. Umflătura bandajului care-i înfășura pieptul era vizibilă pe sub bluza de flanelă. În fața lui, pe pat, era un teanc de reviste. Simon ridică una.

— *Scânteiază ca o Prințesă a Gheții: Mireasa Iernii*, citi el cu voce tare. Nu prea cred, omule. Nu sunt sigur că tiara de fulgi de zăpadă ți s-ar potrivi cel mai bine.

Luke aruncă o privire spre reviste și oftă.

— Jocelyn s-a gândit că ar fi bine să facem planuri de nuntă. Să ne întoarcem la normalitate și toate celelalte.

Sub ochii lui albaștri erau cearcăne întunecate. Jocelyn fusese cea care îi dăduse vestea despre Amatis, pe când el mai era încă la secția de poliție. Deși Clary îl întâmpinase cu îmbrățișări călduroase când venise acasă, el nu pomenise despre sora lui nici măcar o dată și nici ea n-o făcuse.

— Dacă ar fi după mine, am da o fugă la Vegas și am face o nuntă cu tema „pirat" de douăzeci de dolari, prezidată de Elvis.

— Eu aș putea fi animatoarea de onoare, sugeră Clary. Se uită la Simon, cu speranță. Și tu ai putea fi...

— Oh, nu, zise el. Eu sunt un hipster. Sunt prea mișto pentru nunți cu temă.

— Joci *Dungeon and Dragons*. Ești un maniac al calculatoarelor, îl corectă ea, cu dragoste.

— E șic să fii maniac al calculatoarelor, declară Simon. Femeilor le plac maniacii geniali.

Luke își drese glasul.

— Presupun că ați venit aici să-mi spuneți ceva?

— Mă duc la Institut să-l văd pe Jace, zise Clary. Vrei să-ți aduc ceva când mă întorc?

El clătină din cap.

— Mama ta e la magazin, la cumpărături. Se aplecă să-i ciufulească părul și tresări de durere. Se vindeca, dar încet. Distracție plăcută, îi ură.

Clary se gândi la ceea ce avea s-o aștepte probabil la Institut — o Maryse furioasă, o Isabelle epuizată, un Alec absent și un Jace care nu voia s-o vadă — și oftă.

— Nicio grijă.

Tunelul metroului mirosea a iarna care în sfârșit sosise în oraș — metal rece, umezeală, pământ reavăn și un vag iz de fum. Alec, mergând în lungul liniilor, își văzu aburii respirației ca niște norișori albi, în fața lui, și își vârî mâna liberă în buzunarul hainei marinărești bleumarin, ca să nu-i înghețe. Lampa-vrăjitoarei pe care o ținea în cealaltă mână lumina tunelul — plăcuțe de ceramică verzi și crem, decolorate de vreme, și cabluri ieșite și atârnând ca pânzele de păianjeni pe pereți. De mult nu mai văzuse tunelul ăsta un tren în mișcare.

Alec se trezise înainte de Magnus, din nou. Magnus dormea până târziu în ultima vreme; se odihnea după bătălia de la Burren. Își folosise foarte multă energie ca să se vindece, dar nu era pe de-a întregul refăcut. Magicienii erau nemuritori, dar nu invulnerabili și „câțiva centimetri mai sus și m-ar fi dat gata", spusese Magnus mâhnit, examinându-și rana de cuțit. „Mi-ar fi oprit inima."

Fuseseră câteva clipe — chiar minute — când Alec crezuse că Magnus murise. Și asta, după ce-și făcuse atâtea griji că avea să îmbătrânească și să moară înaintea lui Magnus. Ce cruntă ironie ar fi fost. Genul de palmă pe care o merita, pentru că se gândise serios la oferta făcută de Camille, fie și o secundă.

Putu vedea lumină, înainte — stația Primăria Orașului, luminată de candelabre și luminatoare. Se pregătea să vâre lampa-vrăjitoarei în buzunar, când auzi o voce cunoscută în spatele lui.

— Alec. Alexander Gideon Lightwood.

Alec își simți inima sărindu-i din piept. Se întoarse, încet.

— Magnus?

Magnus se apropie, intrând în cercul de lumină răspândit de lampa-vrăjitoarei lui Alec. Arăta neobișnuit de sumbru, cu ochii umbriți. Părul lui țepos era ciufulit. Nu era îmbrăcat decât cu un sacou și un tricou, iar Alec nu se putu abține să nu se întrebe dacă îi era frig.

— Magnus, zise Alec din nou. Am crezut că dormi.

— Evident, zise Magnus.

Alec înghiți disperat în sec. Nu-l văzuse niciodată pe Magnus mânios, nu cu adevărat mânios. Nu așa. Ochii de pisică ai lui Magnus erau adânci, imposibil de citit.

— M-ai urmărit? întrebă Alec.

— Ai putea spune și așa. Mi-a prins bine că știam unde te duceai.

Mișcându-se rapid, Magnus scoase o hârtie împăturită din buzunar. În lumina slabă, Alec nu văzu decât că era acoperită cu un scris de mână elegant, înflorit.

— Știi, când ea mi-a spus că tu vei fi aici — când mi-a spus despre târgul pe care l-a încheiat cu tine — n-am crezut-o. N-am *vrut* s-o cred. Dar iată-te.

— Camille ți-a *spus*...

Magnus ridică o mână, tăindu-i vorba.

— Oprește-te, zise el. Bineînțeles că mi-a spus. Te-am avertizat că e o maestră a manipulării și a sforăriilor, dar n-ai vrut să mă asculți. Pe cine crezi că i-ar plăcea mai mult să aibă de partea ei — pe mine sau pe tine? Tu ai optsprezece ani, Alexander. Nu ești tocmai un aliat puternic.

— Asta i-am spus deja, zise Alec. Nu l-aș fi ucis pe Raphael. Am venit aici și i-am spus că înțelegerea noastră picase, că nu aveam s-o fac...

— Trebuia să vii până aici, în această stație de metrou abandonată, ca să-i transmiți mesajul ăsta? își înălță Magnus sprâncenele. Nu crezi c-ai fi putut transmite în esență același mesaj stând, pur și simplu, departe de ea?

— A fost...

— Și dacă tot ai venit până aici — fără să fie nevoie — și i-ai spus că înțelegerea picase, continuă Magnus cu o voce ucigător de calmă, de ce ești aici *acum*? Obligație socială? Vizită de curtoazie? Explică-mi, Alexander, poate mi-a scăpat ceva.

Alec înghiți în sec. Cu siguranță exista o cale să-i explice. Venise aici, în vizită la Camille, pentru că ea era singura persoană cu care putea vorbi despre Magnus. Singura persoană care îl cunoscuse pe Magnus

cum îl cunoscuse el, nu doar ca pe Marele Magician din Brooklyn, ci ca pe cineva care putea iubi și putea fi iubit, care avea slăbiciuni omenești, și ciudățenii, toane și capricii printre care Alec habar n-avea cum să navigheze fără sfat.

— Magnus...

Alec făcu un pas spre iubitul lui și, pentru prima oară de când își amintea, Magnus se îndepărtă de el.

Alura lui era țeapănă și neprietenoasă. Se uita la Alec ca la un străin, un străin pe care nu-l plăcea deloc.

— Îmi pare atât de rău, zise Alec.

Vocea lui suna supărătoare chiar și pentru urechile lui.

— N-am vrut niciodată...

— Mă gândisem la asta, știi, zise Magnus. Și ăsta a fost un motiv pentru care voiam Cartea Albă. Nemurirea poate fi o povară. Te gândești la zilele care te mai așteaptă, după ce ai fost pretutindeni, ai văzut totul. Singurul lucru pe care nu-l încercasem fusese să îmbătrânesc lângă cineva — cineva pe care îl iubeam. Am crezut că probabil tu ai fi acela. Dar asta nu-ți dă dreptul să faci din lungimea zilelor mele *alegerea ta* și nu a mea.

— Știu.

Inima lui Alec bătea nebunește.

— Știu și n-aveam de gând s-o fac...

— O să fiu plecat toată ziua, zise Magnus. Vino să-ți iei lucrurile din apartament. Lasă cheile pe masa din sufragerie.

Ochii lui îi examinau fața lui Alec.

— S-a terminat. Nu vreau să te mai văd, Alec. Nici pe vreunul dintre prietenii tăi. M-am săturat să fiu animalul lor de companie vrăjitor.

Mâinile lui Alec începuseră să tremure, destul de tare cât să scape lampa-vrăjitoarei. Lumina pâlpâi și se stinse, iar el căzu în genunchi, scormonind cu degetele prin țărână, printre gunoaie și mizerii. În cele din urmă, ceva se aprinse în fața ochilor săi și se ridică, descoperind că Magnus stătea în fața lui, cu lampa-vrăjitoarei în mână. Aceasta strălucea și pâlpâia cu o lumină ciudat colorată.

— N-ar trebui să se aprindă, zise Alec fără să se gândească, decât pentru un vânător de umbre.

Magnus i-o întinse. Inima lămpii-vrăjitoarei lumina roșu întunecat, precum tăciunii dintr-un foc.

— Asta-i din pricina tatălui tău? întrebă Alec.

Magnus nu răspunse, doar dădu drumul lămpii-vrăjitoarei în palma lui Alec. Când mâinile li se atinseră, fața lui Magnus se schimbă.

— Ai înghețat de frig.

— Da?

— Alexander...

Magnus îl trase mai aproape și lampa-vrăjitoarei pâlpâi între ei, schimbându-și culorile cu repeziciune. Alec nu mai văzuse niciodată o piatră-rună lampa-vrăjitoarei să facă așa. Își puse capul pe umărul lui Magnus și îl lăsă pe Magnus să-l strângă în brațe. Inima lui Magnus nu bătea ca a oamenilor. Bătea mai lent, dar egal. Uneori, Alec se gândea că era cel mai stabil lucru din viața lui.

— Sărută-mă, zise Alec.

Magnus își lipi palma de obrazul lui Alec și, blând, aproape absent, își plimbă degetul mare peste pometele lui. Când se aplecă să-l sărute, mirosea a lemn de santal. Alec se apucă de mâneca sacoului lui Magnus și lampa-vrăjitoarei, ținută între corpurile lor, izbucni în văpăi trandafirii, albastre și verzi.

A fost un sărut lent și trist. Când Magnus se retrase, Alec descoperi că, nu știa cum, dar ținea singur lampa-vrăjitoarei; mâna lui Magnus nu mai era. Lumina era albă, delicată.

Vorbind încet, Magnus spuse:

— *Aku cinta kamu.*

— Ce înseamnă?

Magnus se desprinse din brațele lui Alec.

— Înseamnă te iubesc. Nu că asta ar schimba ceva.

— Dar dacă mă iubești...

— Bineînțeles că da, mai mult decât aș fi crezut c-am s-o fac. Dar între noi tot s-a terminat, zise Magnus. Asta nu schimbă ceea ce ai făcut tu.

— Dar a fost doar o greșeală, șopti Alec. O singură greșeală...

Magnus râse tăios.

— O singură greșeală? Asta-i ca și când ai numi călătoria inaugurală a *Titanicului* un accident minor cu barca. Alec, ai încercat să-mi scurtezi viața.

— A fost doar... Ea mi-a oferit, dar eu m-am gândit la asta și n-am putut fi de acord... Nu ți-aș fi putut face ție asta.

— Dar a trebuit să te gândești. Și nu mi-ai pomenit nimic de asta. Magnus clătină din cap. N-ai avut încredere în mine. Niciodată n-ai.

— Ba am, zise Alec. O să am... o să încerc. Mai dă-mi o șansă...

— Nu, zise Magnus. Și dacă pot să-ți dau un sfat: Evit-o pe Camille. Se apropie un război, Alexander, și n-ai vrea să ți se pună la îndoială loialitatea. Nu-i așa?

Și, cu acestea, se întoarse și se îndepărtă, cu mâinile în buzunare — pășind încet, de parcă ar fi fost rănit și nu doar de tăietura din piept. Și cu toate acestea, se îndepărta. Alec îl urmări cu privirea până ieși din raza de bătaie a lămpii-vrăjitoarei și dispăru din vedere.

Interiorul Institutului fusese răcoros în timpul verii, dar acum, când iarna se instalase în toată puterea cuvântului, gândi Clary, era cald. Naosul era luminat puternic de șirurile de candelabre, iar vitraliile ferestrelor străluceau ușor. Lăsă ușa de la intrare să se închidă singură în urma ei și se îndreptă spre lift. Ajunsese la jumătatea culoarului dintre scaune când auzi pe cineva râzând.

Se întoarse. Isabelle stătea într-una din vechile strane, cu picioarele sale lungi atârnate peste speteaza scaunului din fața ei. Era încălțată cu cizme înalte până la jumătatea coapsei, jeanși mulați și un pulover roșu care-i lăsa un umăr gol. Pielea îi era plină de desene întunecate; Clary își aminti ce-i spusese Sebastian, că nu-i plăceau când femeile își mutilau pielea cu Peceți, și se înfioră.

— Nu m-ai auzit când te-am strigat pe nume? întrebă Izzy. Chiar că poți fi uluitor de concentrată pe un gând.

Clary se opri și se sprijini de o strană.

— Nu te ignoram intenționat.

Isabelle își dădu picioarele jos și se ridică. Tocurile cizmelor ei o făceau mult mai înaltă decât Clary.

— Oh, știu. De aceea am zis „concentrată" și nu „prost-crescută".

— M-ai așteptat aici ca să-mi spui să plec?

Clary era încântată de faptul că vocea nu-i tremură. Voia să-l vadă pe Jace. Voia să-l vadă mai mult decât orice altceva. Dar după toate cele prin care trecuse în ultima lună, știa că lucrul cel mai important era că el era în viață și că era el însuși. Orice altceva cădea pe locul doi.

— Nu, zise Izzy și începu să se îndrepte spre lift, cu Clary ținându-se după ea. Cred că toată povestea asta e ridicolă. Tu i-ai salvat viața.

Clary înghiți ca să-i treacă senzația de răceală din gât.

— Ai spus că sunt lucruri pe care eu nu le înțeleg.

— Sunt. Isabelle apăsă cu putere pe butonul liftului. Ți le poate explica Jace. Eu am venit aici pentru că m-am gândit că ar mai fi câteva chestiuni pe care ar trebui să le știi.

Clary ascultă scârțâitul, zdroncănitul și geamătul familiar ale vechii cabine a liftului.

— Ca de exemplu?

— Tata s-a întors, zise Isabelle, fără să se uite la Clary.

— S-a întors pentru o vizită sau definitiv?

— Definitiv.

Isabelle păru calmă, dar Clary își aduse aminte cât de îndurerată fusese când aflaseră că Robert candidase pentru postul de Inchizitor.

— Practic, Aline și Helen ne-au salvat de a nu avea necazuri serioase pentru ceea ce s-a petrecut în Irlanda. Când am venit să te ajutăm, am făcut-o fără să anunțăm Conclavul. Mama era sigură că, dacă le-am fi spus, ar fi trimis războinici care să-l ucidă pe Jace. Și n-ar fi putut risca. Vreau să spun, asta e familia noastră.

Liftul sosi cu un zdrăngănit și un trosnet, înainte să apuce Clary să spună ceva. O urmă pe cealaltă fată înăuntru, abținându-se cu greu să n-o îmbrățișeze pe Iz. Se îndoia că lui Izzy i-ar fi plăcut.

— Așadar, Aline i-a spus Consulului — care, la urma urmelor, e mama ei — că nu a fost timp să anunțăm Conclavul, că ea fusese lăsată în urmă cu ordine stricte s-o sune pe Jia, dar fusese un deranjament pe linia telefonică și nu putuse să ia legătura cu ea. Practic, a mințit de-au înghețat apele. Oricum, asta e povestea noastră și ne ținem toți de ea. Nu cred că Jia a crezut-o, dar nu contează; Jia nu ține morțiș s-o

pedepsească pe mama. Numai că trebuia să aibă un soi de poveste de care să se poată apuca, pentru a nu fi *obligată* să ne sancționeze. La urma urmelor, nu se poate spune că operațiunea a fost un dezastru. Ne-am dus, l-am recuperat pe Jace, am ucis majoritatea nefilimilor diabolici și l-am pus pe fugă pe Sebastian.

Liftul se opri, săltând și încremenind brusc.

— L-am pus pe fugă pe Sebastian, repetă Clary. Deci habar n-avem unde e? Eu mă gândeam că, de vreme ce i-am distrus apartamentul — buzunarul dimensional — i s-ar putea lua urma.

— Am încercat, zise Isabelle. Oriunde ar fi, e încă în afara puterilor noastre de a-i lua urma. Și, potrivit Fraților Tăcuți, vraja pe care a făcut-o Lilith... Ei bine, el e puternic, Clary. Cu adevărat puternic. Va trebui să presupunem că este pe undeva pe aici, cu Pocalul Infernal, plănuindu-și următoarea mutare. Isabelle trase în lături ușa cu zăbrele a liftului și ieși. Crezi că o să vină înapoi după tine — sau Jace?

Clary șovăi.

— Nu imediat, zise ea în cele din urmă. Pentru el, noi suntem ultimele piese ale puzzle-ului. O să vrea să aibă totul pus la punct mai întâi. O să vrea o armată. O să vrea să fie pregătit. Noi suntem ca... premiile pe care le obține pentru că a câștigat. Și ca să nu fie singur.

— Înseamnă că se simte foarte singur, zise Isabelle.

Nu exista nicio simpatie în vocea ei; fusese o simplă observație.

Clary se gândi la el, la fața pe care tot încercase să o uite, care-i bântuia coșmarurile și visele cu ochii deschiși. *M-ai întrebat cui aparțin.*

— Nici n-ai idee.

Ajunseseră la scările care duceau la infirmerie. Isabelle se opri și-și duse mâna la gât. Clary putu vedea conturul pătrat al pandantivului ei de rubin pe sub materialul puloverului.

— Clary...

Clary se simți dintr-odată ciudat. Își netezi marginea puloverului, fără să vrea să se uite la Isabelle.

— Cum e? zise Isabelle abrupt.

— Cum e *ce*?

— Să fii îndrăgostit, zise Isabelle. De unde știi când ești? Și de unde știi când altcineva e îndrăgostit de tine?

— Ăăă...

— De pildă, Simon, zise Isabelle. Cum de ți-ai dat seama că era îndrăgostit de tine?

— Păi, zise Clary, el a spus-o.

— El a spus-o.

Clary ridică din umeri.

— Și, înainte de asta, tu habar n-aveai?

— Nu, chiar nu, zise Clary, amintindu-și momentul. Izzy... dacă ai sentimente pentru Simon sau dacă vrei să știi dacă el are sentimente pentru tine... poate ar trebui să-i *spui*, pur și simplu.

Isabelle se juca trăgând de un fir inexistent de pe manșeta ei.

— Ce să-i spun?

— Ce simți pentru el.

Isabelle păru revoltată.

— N-ar trebui să fie nevoie.

Clary clătină din cap.

— Doamne. Tu și Alec semănați atât de tare...

Isabelle făcu ochii mari.

— Ba nu semănăm! Suntem absolut diferiți. Eu mă duc tot timpul la întâlniri cu băieții; el n-a avut altă aventură decât cu Magnus. El e gelos; eu, nu...

— Toată lumea e geloasă, zise Clary cu fermitate. Și amândoi sunteți atât de *stoici*. E dragoste, nu Bătălia de la Termopile. Nu trebuie să tratați totul ca și când ar fi o ultimă redută. Nu trebuie să țineți totul închis înăuntru.

Isabelle își aruncă mâinile în sus.

— Dintr-odată ești expertă?

— Nu sunt expertă, zise Clary. Dar pe Simon chiar îl cunosc. Dacă nu-i spui tu lui ceva, o să presupună că nu-i spui fiindcă nu ești interesată și o să renunțe. Are *nevoie* de tine, Iz, și tu ai nevoie de el. Dar are nevoie și ca tu să fii cea care o spune.

Isabelle oftă și se întoarse pe-un călcâi ca să urce scările. Clary o putu auzi bombănind:

— Asta e vina ta, știi. Dacă tu nu i-ai fi zdrobit inima...

— Isabelle!

— Păi, i-ai zdrobit-o.

— Mda, și mi se pare că-mi amintesc cum, atunci când s-a trezit prefăcut în șobolan, tu ai fost cea care a sugerat să-l lăsăm în forma aia. Permanent.

— Ba nu.

— Ba da...

Clary se întrerupse. Ajunseseră la etajul următor, unde un culoar lung se întindea în ambele direcții. În fața ușilor duble ale infirmeriei stătea silueta în robă de culoarea pergamentului a unui Frate Tăcut, cu mâinile încrucișate, cu fața aplecată, într-o postură meditativă.

Isabelle arătă spre el cu o fluturare de mâini exagerată.

— Poftim, zise ea. Îți urez noroc să treci de el ca să-l vezi pe Jace.

Și plecă pe culoar, țăcănind cu tocurile pe podeaua de lemn.

Clary oftă în sinea ei și duse mâna la stela de la brâu. Se îndoia că exista vreo rună de iluzie magică în stare să-l păcălească pe un Frate Tăcut, dar, poate că, dacă ar fi reușit să se apropie destul cât să graveze o rună de somn pe pielea lui...

Clary Fray. Vocea din capul ei era amuzată și, de asemenea, familiară. Nu avea vreun sunet, dar ea recunoscu forma gândurilor, în felul cum recunoști râsul sau răsuflarea cuiva.

— Frate Zachariah.

Resemnată, puse stela la locul ei și se apropie de el, dorindu-și ca Isabelle să fi rămas cu ea.

Presupun că ești aici ca să-l vezi pe Jonathan, zise el, ridicând capul din postura meditativă. Fața lui era încă în umbra glugii, deși ea îi putea deslușI forma unui pomete ascuțit. *În pofida ordinelor Frăției.*

— Te rog să-l numești Jace. E prea derutant altfel.

„Jonathan" este un nume vechi și frumos de vânător de umbre, cel dintâi dintre nume. Familia Herondale întotdeauna și-a păstrat numele...

— El n-a fost numit după un Herondale, îi atrase atenția Clary. Deși avea un pumnal de la tatăl lui. Pe lama aceluia scria *S.W.H.*

Stephen William Herondale.

Clary mai făcu un pas spre uși și spre Zachariah.

— Știi multe despre familia Herondale, zise ea. Și dintre toți Frații Tăcuți, tu pari cel mai uman. Majoritatea lor nu arată niciodată vreo emoție. Sunt ca statuile. Dar tu pari să simți lucrurile. Îți aduci aminte de viața ta.

Să fii un Frate Tăcut este viață, Clary Fray. Dar dacă te referi la viața de dinainte de a intra în Frăție, da, mi-o amintesc.

Clary trase adânc aer în piept.

— Ai fost vreodată îndrăgostit? Înainte de a intra în Frăție? A existat vreodată cineva pentru care ți-ai fi dat și viața?

Urmă o lungă tăcere. Apoi:

Două persoane, zise Fratele Zachariah. *Există amintiri care nu se șterg, Clarissa. Întreabă-l pe prietenul tău, Magnus Bane, dacă nu mă crezi. Veșnicia nu face pierderea mai ușor de uitat, ci mai ușor de îndurat.*

— Ei bine, eu nu am veșnicia, zise Clary, cu voce pierită. Te rog să mă lași înăuntru să-l văd pe Jace.

Fratele Zachariah nu se clinti. Ea tot nu-i putea vedea fața, doar o vagă alternare de umbre și planuri pe sub gluga robei sale. Numai mâinile, închise una într-alta înaintea sa.

— *Te rog,* zise Clary.

Alec se ridică dintr-un salt pe platformă în stația de metrou Primăria Orașului și se furișă spre scări. Își alungase din minte imaginea lui Magnus îndepărtându-se de el numai cu un singur gând:

Avea s-o ucidă pe Camille Belcourt.

Urcă hotărât scările, scoțând din mers un pumnal de seraf de la cingătoare. Lumina de aici era tremurătoare și slabă — ieși la mezaninul de sub Parcul Primăriei, unde luminatoarele cu geam slab colorat lăsau să pătrundă lumina de iarnă. Își vârî lampa-vrăjitoarei în buzunar și ridică pumnalul de seraf.

— *Amriel,* șopti el și lama se aprinse imediat, ca un fulger în mâna lui.

Își ridică bărbia, plimbându-și ochii prin antreu. Sofaua cu spetează înaltă era acolo, dar Camille, nu. Îi trimisese un mesaj spunându-i că venea, dar după modul în care ea-l trădase, își zise că n-ar fi trebuit să fie surprins că nu rămăsese să-l vadă. Cât ai clipi, traversă camera și dădu cu piciorul în sofa, cu putere; aceasta zbură cât colo, cu un trosnet de lemn și un nor de praf, cu un picior rupt.

Din colțul încăperii se auzi un râs cristalin.

Alec se răsuci, cu pumnalul de seraf în mână. Umbrele din colț erau groase și adânci; nici măcar lumina lui Amriel nu le putea pătrunde.

— Camille? zise el, cu vocea periculos de calmă. Camille Belcourt. Vino aici, *acum.*

Se auzi un alt hohot de râs și o siluetă ieși din întuneric. Dar nu era Camille.

Era o fată — probabil nu mai mare de vreo doisprezece sau treisprezece ani — foarte firavă, purtând o pereche de jeanși tociți și un tricou roz, cu mâneci scurte și cu un inorog sclipitor pe el. Purta, de asemenea, o eșarfă lungă, roz, ale cărei vârfuri erau muiate în sânge. Sângele îi acoperea jumătate de față și îi mânjea tivul bluzei. Se uită la Alec cu ochi mari, fericiți.

— Te cunosc, șopti ea și, când vorbi, el îi văzu incisivii ca acele. *Vampir.*

— Alec Lightwood. Ești prieten cu Simon. Te-am văzut la concerte.

El se holbă la ea. O mai văzuse înainte? Probabil — imaginea trecătoare a unei fețe printre umbre, la bar, în timpul unuia dintre acele spectacole la care îl târâse Isabelle. Nu putea fi sigur. Dar asta nu însemna că nu știa cine era ea.

— Maureen, zise el. Tu ești Maureen a lui Simon.

Ea păru încântată.

— Eu sunt, zise ea. Sunt Maureen a lui Simon.

Se uită în jos, la mâinile ei, care erau pline de sânge până la încheieturi, de parcă le-ar fi cufundat într-un bazin cu așa ceva. Și, pe deasupra, nu era sânge de om, gândi Alec. Era sângele întunecat, roșu-rubiniu, de vampir.

— O cauți pe Camille, zise ea cu voce cântată. Dar ea nu mai e aici. Oh, nu. S-a dus.

— S-a dus? întrebă Alec. Cum adică s-a dus?

Maureen chicoti.

— Știi cum lucrează legea vampirilor, nu-i așa? Oricine îl ucide pe șeful unui clan de vampiri devine căpetenia acelui clan. Iar Camille a fost șefa clanului din New York. Oh, da, a fost.

— Deci... a ucis-o cineva?

Maureen izbucni într-un hohot de râs fericit.

— Nu un *cineva* oarecare, prostule, zise ea. Ci eu.

Tavanul boltit al infirmeriei era albastru, pictat cu un model rococo de îngerași care târau după ei panglici de aur, și norișori albi, plutitori. Șirurile de paturi metalice erau aliniate pe lângă perete, în stânga și în dreapta, lăsând liber pe centru un culoar larg. Două luminatoare de sus lăsau să intre lumina curată a soarelui de iarnă, deși asta nu încălzea cu nimic încăperea înghețată.

Jace era așezat într-unul din paturi, sprijinindu-și spatele de o grămadă de perne pe care le adunase de pe celelalte paturi. Purta jeanși destrămați la tiv și un tricou cenușiu. Ținea o carte în echilibru, pe genunchi. Își ridică privirea când Clary intră în încăpere, dar nu spuse nimic în timp ce ea se apropia de pat.

Inima lui Clary începu să bată cu putere. Tăcerea se simțea rigidă, aproape apăsătoare; ochii lui Jace o urmăriră când ea ajunse la picioarele patului și se opri acolo, cu mâinile pe tăblie. Ea îi studie fața. De atâtea ori încercase să-l deseneze, gândi ea, încercase să-i surprindă calitatea inefabilă care-l făcea pe Jace să fie el însuși, dar degetele ei nu fuseseră niciodată în stare să pună pe hârtie ceea ce vedea ea. Acum era acolo, unde nu fusese când el se aflase sub controlul lui Sebastian — indiferent cum ai fi vrut să-i spui, suflet sau spirit, privind prin ochii lui.

Ea își încleștă mâinile pe tăblia patului.

— Jace...

El își dădu o șuviță de păr auriu pe după ureche.

— E... ți-au zis ție Frații Tăcuți că e OK să intri aici?

— Nu chiar.

Colțul gurii lui zvâcni.

— Deci i-ai lăsat lați cu un par și ai intrat cu forța? Conclavul nu privește prea îngăduitor isprăvile de genul ăsta, știi.

— Oau. Deci chiar mă consideri capabilă de orice, nu?

Înaintă și se așeză pe pat lângă el, pe de-o parte ca să fie la același nivel și, pe de alta, ca să ascundă faptul că îi tremurau genunchii.

— Am învățat s-o fac, zise el și puse cartea deoparte.

Ea îi simți cuvintele ca pe o palmă.

— N-am vrut să te rănesc, zise ea și vocea îi ieși doar ca o șoaptă. Îmi pare rău.

El se ridică dintre perne, dându-și picioarele jos din pat. Nu erau departe unul de celălalt, stând pe același pat, dar el se stăpânea voit; ea-și dădea seama. Își dădea seama că erau secrete în spatele ochilor lui luminoși, îi putea simți ezitarea. Ar fi vrut să întindă mâna spre el, dar se ținu nemișcată și își păstră vocea fermă.

— N-am vrut niciodată să-ți fac rău. Și nu mă refer doar la Burren. Vreau să spun din clipa în care tu — adevăratul *tu* — mi-ai spus ce voiai. Ar fi trebuit să te ascult, dar eu nu mă gândeam decât să te salvez pe tine, să te iau de acolo. Nu te-am ascultat când ai spus că voiai să te predai Conclavului și, din cauza asta, amândoi am fost cât pe-aci să sfârșim ca Sebastian. Și când am făcut ce-am făcut cu Slăvita... Alec și Isabelle trebuie să-ți fi spus că sabia era menită pentru Sebastian. Dar n-am putut ajunge la el prin mulțime. Pur și simplu n-am putut. Și m-am gândit la ceea ce-mi spuseseși tu, că mai degrabă ai muri decât să trăiești sub influența lui Sebastian.

Vocea i se frânse.

— *Adevăratul* tu, vreau să spun. Nu puteam să te întreb. A trebuit să ghicesc. Trebuie să știi că a fost groaznic să te rănesc așa. Să știu că ai fi putut muri și că fusese mâna mea aceea care ținuse sabia care te ucisese. Mi-aș fi dorit să mor, dar ți-am riscat viața pentru că m-am gândit că asta ai fi cerut tu și, după ce te trădasem o dată, m-am gândit că îți eram datoare. Dar dacă am greșit...

Făcu o pauză, însă el nu zise nimic. Stomacul ei se răsuci brusc și i se făcu rău.

— Atunci, îmi pare rău. Nu pot face nimic să te împac. Dar am vrut doar să știi. Că îmi pare rău.

Ea se opri din nou. De data asta, tăcerea se întinse între ei, din ce în ce mai lungă, ca o coardă întinsă mult mai mult decât era posibil.

— Poți vorbi acum, izbucni ea în cele din urmă. De fapt, ar fi chiar grozav dacă ai face-o.

Jace se uita la ea, nevenindu-i să creadă.

— Stai să ne înțelegem, zise el. Ai venit aici ca să-mi ceri *mie* iertare?

Ea rămase descumpănită.

— Bineînțeles că da.

— Clary, zise el, tu mi-ai salvat viața.

— Te-am rănit. Cu o sabie *uriașă*. Ai luat *foc*.

Buzele lui tresăriră, aproape imperceptibil.

— OK, zise el. Deci poate că problemele noastre nu sunt ca ale altor cupluri. Ridică o mână, de parcă ar fi vrut să-i atingă fața, apoi o lăsă jos, grăbit. Te-am auzit, zise el, mai încet. Când îmi spuneai că nu eram mort. Când îmi cereai să deschid ochii.

Se uitară unul la celălalt în tăcere, pentru câteva clipe, probabil, dar pentru Clary părură ore. Era atât de bine să-l vadă iarăși astfel, complet el însuși, încât aproape că îi dispăru spaima că totul avea să iasă groaznic de prost în următoarele câteva momente. În cele din urmă, Jace vorbi:

— De ce crezi că m-am îndrăgostit de tine?

Era ultimul lucru la care se aștepta ea să audă.

— Eu nu... Nu e corect să întrebi asta.

— Mie mi se pare corect, zise el. Crezi că nu te cunosc, Clary? Fata care a intrat într-un hotel plin de vampiri pentru că prietenul ei cel mai bun era acolo și trebuia să fie salvat? Cea care a făcut un Portal și s-a transportat în Idris pentru că ura ideea de a fi lăsată în afara acțiunii?

— Ai țipat la mine pentru asta...

— Țipam la mine însumi, zise el. Semănăm în atât de multe privințe. Suntem insubordonați. Nu gândim înainte să acționăm. Am face

orice pentru persoanele pe care le iubim. Și eu nu m-am gândit niciodată cât de înspăimântător era asta pentru oamenii care mă iubeau *pe mine*, până ce nu am văzut-o la tine și m-a îngrozit. Cum puteam să te apăr, dacă tu nu mă lăsai? Se aplecă în față: Asta, apropo, e o întrebare retorică.

— Bine. Pentru că eu nu am nevoie să fiu apărată.

— Știam c-ai să spui asta. Dar adevărul e că, uneori, ai nevoie. Și, uneori, și eu am nevoie. Suntem făcuți să ne apărăm unul pe celălalt, dar nu de *orice*. Nu de adevăr. Asta înseamnă să iubești pe cineva, dar să-l lași să fie el însuși.

Clary se uită în jos, la mâinile ei. Voia atât de tare să întindă mâna și să-l atingă. Era ca și când ai fi vizitat pe cineva la închisoare, unde îl puteai vedea atât de limpede și atât de aproape, dar exista un geam imposibil de spart care vă despărțea.

— M-am îndrăgostit de tine, zise el, pentru că ești una dintre cele mai curajoase persoane pe care le-am cunoscut vreodată. Așadar, cum ți-aș putea cere să încetezi să mai fi curajoasă pentru că te iubesc eu?

Își trecu mâinile prin păr, făcându-l să se zbârlească în bucle și cârlionți pe care Clary murea de poftă să i le netezească.

— Ai venit după mine, zise el. M-ai salvat când aproape toată lumea se dăduse bătută și chiar și aceia care nu renunțaseră nu știau ce să facă. Tu crezi că nu știu prin ce-ai trecut?

Ochii lui se întunecară.

— Cum îți închipui că aș putea fi supărat pe tine?

— Atunci, de ce n-ai vrut să mă vezi?

— Pentru că.... Jace oftă. OK, ai dreptate, dar e ceva ce nu știi. Sabia pe care ai folosit-o, cea pe care Raziel i-a dat-o lui Simon...

— Slăvita, zise Clary, sabia Arhanghelului Mihail. A fost distrusă.

— Nu distrusă. S-a întors înapoi de unde a venit, odată ce focul ceresc a mistuit-o. Jace zâmbi slab. Altminteri, Îngerul nostru ar fi avut de dat explicații serioase când Mihail ar fi descoperit că tovarășul lui, Raziel, împrumutase sabia lui preferată unei găști de oameni flușturatici. Dar deviez. Sabia... modul în care a ars... acela n-a fost un foc obișnuit.

— Am bănuit.

Clary își dorea ca Jace să întindă brațul și s-o tragă lângă el. Dar el părea să vrea să păstreze distanța între ei, așa că rămase unde se afla. Simțea un soi de durere în tot corpul să fie atât de aproape de el și să nu-l poată atinge.

— Aș fi vrut să nu porți puloverul ăsta, murmură Jace.

— Cum? Ea privi în jos. Am crezut că-ți place puloverul ăsta.

— Îmi place, zise el și clătină din cap. Nu contează. Focul acela — a fost foc ceresc. Rugul arzând, focul și pucioasa, stâlpul de foc care a mers înaintea copiilor lui Israel — acesta este focul despre care vorbim. „Că foc s-a aprins din pricina Mâniei mele: va arde până în fundul locuinței morților, va mânca pământul și roadele lui și va pârjoli temeliile munților."[1] Acesta este focul care a ars ceea ce Lilith îmi făcuse mie.

Duse mâna la marginea bluzei sale și o ridică. Clary își trase brusc respirația, căci deasupra inimii lui, pe pielea netedă a pieptului, nu mai exista nicio Pecete — ci numai o cicatrice albă, a rănii vindecate, unde fusese străpuns de sabie.

Ea întinse mâna, voind să-l atingă, dar el se dădu înapoi, clătinând din cap. Ea își simți expresia rănită trecându-i pe față, mai înainte de a și-o putea reține, când el își lăsă bluza în jos.

— Clary, zise el, focul acela... mai e încă în mine.

Ea se uită lung la el.

— Ce vrei să spui?

El trase adânc aer în piept și întinse mâinile, cu palmele în jos. Ea se uită la ele, subțiri și familiare, cu runa Vederii de pe mâna dreaptă șterșă de mulțimea cicatricelor albe de deasupra ei. Și, în timp ce priveau amândoi, mâinile lui începură să tremure ușor — iar apoi, sub ochii uluiți ai lui Clary, deveniră transparente. Ca lama Slăvitei când începuse să ardă, pielea lui păru să se transforme în sticlă, sticlă ce închidea în ea un aur ce se mișca și se întuneca și *ardea*. Ea îi putea vedea conturul scheletului prin transparența pielii, oasele de aur unite prin tendoane de foc.

Îl auzi icnind puternic. Își ridică privirile și ochii lor se întâlniră. Ai lui erau de aur. Întotdeauna fuseseră de aur, dar ea ar fi putut să jure

[1] *Deuteronomul* 32:22.

că acum aurul acela avea viață și ardea, totodată. El gâfâia și pe obraji și pe clavicule îi lucea transpirația.

— Ai dreptate, zise Clary. Problemele noastre chiar nu sunt ca ale celorlalți oameni.

Jace se uită la ea, neîncrezător. Încet, își strânse pumnii și focul dispăru, lăsând în urmă doar mâinile lui obișnuite, nevătămate. Înăbușindu-și pe jumătate un hohot de râs, el zise:

— *Asta* ai tu de spus?

— Nu. Am mult mai multe de spus. Ce se petrece? Mâinile tale sunt arme, acum? Ești un Human Torch[1]? Ce naiba...

— Nu știu cine este Human Torch, dar... Bine, uite, Frații Tăcuți mi-au spus că de acum port în mine focul ceresc. În venele mele. În sufletul meu. Când mi-a revenit cunoștința, m-am simțit de parcă respiram în foc. Alec și Isabelle au crezut că era doar un efect temporar al sabiei, dar cum n-a dispărut, când au venit Frații Tăcuți, Fratele Zachariah a spus că nu știa cât de temporar avea să fie. Și eu l-am ars — îmi atingea mâna când mi-a spus asta și am simțit o descărcare de energie trecând prin mine.

— O arsură gravă?

— Nu. Una minoră. Totuși...

— De aceea nu vrei să mă atingi, își dădu seama Clary, cu voce tare. Ți-e frică să nu mă arzi.

El încuviință din cap.

— Nimeni n-a mai văzut vreodată așa ceva, Clary. Nu până acum. Niciodată. Sabia nu m-a ucis. Dar mi-a lăsat asta — partea asta de ceva ucigător în mine. Ceva atât de puternic încât probabil ar ucide un om obișnuit, poate chiar și un vânător de umbre obișnuit... Trase adânc aer în piept. Frații Tăcuți studiază acum cum aș putea să-l controlez sau să scap de el. Dar, după cum îți poți închipui, nu eu sunt prioritatea lor numărul unu.

---

[1] Human Torch, cunoscut și ca Jim Hammond, este un android super-erou, personaj din *Marvel Comics*.

— Pentru că aceea e Sebastian. Ai auzit că am distrus apartamentul acela. Știu că are alte căi să ajungă aici, dar...

— Asta-i iubita mea. Dar el are planuri de rezervă. Alte ascunzători. Eu nu știu care sunt acelea. Nu mi le-a spus niciodată. Se aplecă, destul de aproape cât Clary să-i poată vedea schimbarea de culoare din ochi, și continuă: De când mi-am revenit, Frații Tăcuți au fost cu mine practic în fiecare minut. Au fost siliți să repete ceremonia pentru mine, aceea care se îndeplinește pentru un vânător de umbre când se naște, ca să-l protejeze. Și apoi mi-au intrat în minte. Au căutat, încercând să scoată orice fragmentel de informație despre Sebastian, orice aș fi putut ști și nu mi-aș fi adus aminte că știu. Dar... Jace clătină din cap, cu frustrare. Pur și simplu nu există nimic. Știam planurile lui până la ceremonia de la Burren. Mai departe de asta, habar n-am ce urmează să facă. Unde ar putea lovi. Ei știu că el a lucrat mână în mână cu demonii, așa că au întărit protecțiile, mai ales în jurul Idrisului. Dar eu simt că există un lucru folositor pe care l-am fi putut extrage din toate astea — vreun secret cunoscut de mine — și nu avem încă nici măcar atât.

— Dar dacă ai fi știut ceva, Jace, el și-ar fi schimbat pur și simplu planurile, obiectă Clary. Știe că te-a pierdut. Voi doi erați legați împreună. L-am auzit țipând când te-am străpuns cu sabia. Clary se cutremură. A fost un sunet oribil, de pierdere. El chiar ținea la tine într-un mod straniu, cred. Și cu toate că toată treaba a fost cumplită, amândoi ne-am ales cu ceva de pe urma ei care s-ar putea dovedi folositor.

— Și anume...?

— Că îl înțelegem. Vreau să spun, atât cât poate cineva să-l înțeleagă vreodată. Și asta nu e ceva pe care să-l poată șterge schimbându-și planurile.

Jace încuviință încet din cap.

— Știi pe cine mai simt acum că îl înțeleg? Pe tatăl meu.

— Pe Valen... nu, zise Clary, privindu-i expresia. Vrei să spui, pe Stephen.

— M-am tot uitat prin scrisorile lui. Prin lucrurile din caseta pe care mi-a dăruit-o Amatis. Mi-a scris o scrisoare, știi, care voia

să-mi fie citită după ce murea el. Îmi spunea să fiu un om mai bun decât fusese el.

— Ești, zise Clary. În momentele acelea din apartament, când ai fost *tu*, erai mai preocupat să faci ceea ce se cuvenea decât să-ți pese de viața ta.

— Știu, zise Jace, aruncând o privire în jos, la nodurile mâinilor sale pline de cicatrice. Ăsta e lucrul ciudat. *Știu*. Întotdeauna m-am îndoit atât de mult de mine însumi, dar acum știu deosebirea. Deosebirea dintre mine și Sebastian. Dintre mine și Valentine. Chiar și deosebirea dintre ei doi. Valentine credea, sincer, că face lucrul corect. El ura demonii. Dar pentru Sebastian, creatura pe care o consideră mama lui este un demon. El ar fi fericit să conducă o rasă de vânători de umbre care au făcut pactul cu demonii, în vreme ce oamenii obișnuiți ai lumii acesteia ar fi măcelăriți pentru plăcerea demonilor. Valentine încă mai credea că menirea vânătorilor de umbre e să-i apere pe oameni; Sebastian crede că oamenii sunt niște gândaci și nu vrea să apere pe nimeni. El vrea numai ce vrea în momentul în care vrea. Și singurul lucru real pe care-l simte vreodată e enervarea atunci când e împiedicat.

Clary chibzui. Îl văzuse pe Sebastian uitându-se la Jace, chiar și la ea, și știa că exista o parte din el la fel de răsunător de singură ca abisul cel mai negru al spațiului. Singurătatea îl mâna cu aceeași ardoare ca și dorința de putere — singurătatea și o nevoie de a fi iubit, fără să înțeleagă că dragostea era ceva ce se câștigă. Dar nu spuse decât:

— Ei bine, atunci hai să continuăm cu împiedicatul.

Un zâmbet traversă fugar chipul lui Jace.

— Știi că vreau să te rog să stai deoparte de treaba asta, da? O să fie o bătălie cruntă. Mai cruntă decât cred că începe Conclavul să intuiască.

— Dar n-ai să mă rogi, zise Clary. Pentru că atunci ai fi un idiot.

— Te referi la faptul că noi avem nevoie de puterea runelor tale?

— Bine, și asta, dar... Tu n-ai ascultat nimic din ceea ce tocmai ai spus? Treaba cu apăratul reciproc?

— O să te anunț că am repetat discursul ăla. În fața oglinzii, înainte să ajungi tu aici.

— Deci *tu* ce crezi că a însemnat?

— Nu sunt sigur, recunoscu Jace, dar știu că arătam al dracului de bine când îl țineam.

— Doamne, uitasem cât de enervant e ego-ul tău neposedat, murmură Clary. Trebuie să-ți amintesc ce ai spus, că accepți că nu mă poți apăra de orice? Singura cale prin care ne putem apăra unul pe celălalt e *să fim împreună*. Să înfruntăm lucrurile împreună. Să avem încredere unul în celălalt. Clary se uită drept în ochii lui. N-ar fi trebuit să te opresc atunci când ai vrut să te predai Conclavului, chemându-l pe Sebastian. Ar fi trebuit să respect decizia pe care o luaseși deja. Și tu ar fi trebuit s-o respecți pe a mea. Pentru că o să fim împreună multă vreme și asta e singura cale prin care o să meargă.

Mâna lui se apropie un centimetru de ea, pe pătură.

— Să fiu sub stăpânirea lui Sebastian, zise el, răgușit, mi se pare acum un vis urât. Locul ăla dement... șifonierele alea de haine pentru mama ta...

— Deci îți aduci aminte, aproape că șopti ea.

Vârfurile degetelor lui le atinseră pe ale ei și ea aproape că tresări. Amândoi își țineau respirația în timp ce el o atingea; ea nu se mișca, urmărind cum umerii lui se relaxează, treptat, iar expresia îngrijorată îi dispare de pe chip.

— Îmi amintesc totul, zise el. Îmi amintesc barca din Veneția. Clubul din Praga. Noaptea din Paris, când am fost eu însumi.

Ea își simți sângele urcându-i năvalnic pe sub piele, făcându-i obrajii să ardă.

— Într-un fel, noi am trecut prin ceva ce nimeni nu poate înțelege vreodată, în afară de noi doi, zise el. Și asta m-a făcut să-mi dau seama că suntem întotdeauna și indiscutabil mai buni împreună. Își ridică fața spre ea. Era palid și focul pâlpâia în ochii lui. O să-l ucid pe Sebastian, zise el. O să-l ucid pentru ceea ce mi-a făcut mie, pentru ceea ce ți-a făcut ție și pentru ceea ce i-a făcut lui Max. O să-l ucid pentru ceea ce a făcut și ceea ce o să mai facă. Conclavul îl vrea mort și o să-l dea în urmărire. Dar eu vreau ca mâna mea să fie aceea care-l doboară.

Ea întinse atunci mâna și i-o așeză pe obraz. El se înfioră și închise pe jumătate ochii. Ea se așteptase ca pielea lui să fie caldă, dar era rece la atingere.

— Și dacă o să fiu eu cea care-l ucide?

— Inima mea e inima ta, zise el. Mâinile mele sunt mâinile tale.

Ochii lui aveau culoarea mierii și alunecară la fel de încet ca mierea pe corpul ei, când o măsură de sus până jos pentru prima oară de când intrase în încăpere, de la părul răvășit de vânt până la bocancii din picioare și înapoi. Când privirile li se întâlniră din nou, Clary avea gura uscată.

— Îți amintești, zise el, când ne-am întâlnit prima oară și eu ți-am spus că fusesem nouăzeci la sută sigur că, dacă gravez o rună pe tine, n-o să te omor — și tu mi-ai tras o palmă și mi-ai spus că era pentru restul de zece la sută?

Clary încuviință din cap.

— Întotdeauna îmi închipuisem că pe mine o să mă omoare vreun demon, zise el. Vreun repudiat sălbăticit. Vreo bătălie. Dar atunci mi-am dat seama că s-ar fi putut să mor dacă nu reușeam să te sărut, și repede.

Clary își umezi buzele uscate.

— Păi, ai făcut-o, zise ea. M-ai sărutat, adică.

El întinse mâna și îi luă o buclă de păr între degete. Era destul de aproape cât ea să-i simtă căldura corpului, să-i simtă mirosul săpunului, pielii și părului său.

— Nu destul, zise el, lăsând bucla să-i alunece printre degete. Dacă te sărut toată ziua, în fiecare zi, pentru tot restul vieții mele, n-o să fie de ajuns.

El își plecă fruntea. Ea nu se putu abține să-și ridice fața spre el. În minte i se învălmășeau amintirile din Paris, când se ținuse de el de parcă ar fi fost ultima oară când l-ar fi ținut, și aproape că așa fusese. Gustul pe care avusese el, felul cum îl simțise, cum respirase. Îl putea auzi și acum respirând. Genele lui îi gâdilau obrazul. Buzele lor erau la câțiva milimetri depărtare și apoi nu mai erau deloc depărtate, se atingeau ușor, apoi mai ferm, apăsat; se lăsară unul într-altul...

Și Clary simți o scânteie — nu dureros, mai degrabă ca un impuls de electricitate statică ușoară — trecând între ei. Jace se trase grăbit înapoi. Avea obrajii roșii.

— S-ar putea să avem de lucrat la asta.

Mintea lui Clary încă se învârtea.

— OK.

El se uita drept înainte, încă respirând rapid.

— Am ceva ce aș vrea să-ți dau.

— M-am prins.

La acestea, el își îndreptă iarăși privirea spre ea și — aproape fără să vrea — rânji.

— Nu aia.

Vârî mâna pe sub gulerul bluzei și apucă inelul Morgenstern, pe lănțișorul lui. Și-l scoase peste cap și, aplecându-se, îl lăsă să cadă în palma ei. Era cald de la pielea lui.

— Alec l-a luat înapoi de la Magnus pentru mine. Vrei să-l porți din nou?

Mâna ei se închise în jurul inelului.

— Întotdeauna.

Rânjetul lui se transformă într-un zâmbet cald și, îndrăzneață, ea își puse capul pe umărul lui. Îl simți ținându-și respirația, dar nu se mișcă. La început, rămase neclintit, dar, încetul cu încetul, tensiunea se scurse din corpul lui și se sprijiniră unul de altul. Nu era fierbinte și greu, ci prietenos și plăcut.

El își drese glasul.

— Știi că asta înseamnă că ceea ce am făcut noi... ceea ce aproape c-am făcut, la Paris...

— Mersul la Turnul Eiffel?

El îi dădu o șuviță de păr după ureche.

— Nu vrei mă slăbești nicio clipă, nu? Nu contează. E unul dintre lucrurile care-mi plac la tine. Oricum, *celălalt* lucru pe care aproape că l-am făcut la Paris — e probabil scos din joc pentru o vreme. Cel puțin dacă nu vrei ca treaba aia cu baby-iau-foc-când-ne-sărutăm să devină anormal de literală.

— Fără sărutări?

— Ei bine, sărutări, probabil. Cât despre restul...

Ea își frecă ușor obrazul de al lui.

— E OK din partea mea dacă e OK și pentru tine.

— Bineînțeles că nu e OK pentru mine. Sunt un adolescent. În ceea ce mă privește, ăsta e cel mai rău lucru care s-a întâmplat de când am aflat de ce a fost exilat Magnus din Peru.

Ochii lui se îmblânziră.

— Dar nu schimbă ce suntem unul pentru celălalt. E ca și când întotdeauna îmi lipsise o bucată de suflet și am găsit-o înăuntrul tău, Clary. Știu că ți-am spus, odată, că, indiferent dacă Dumnezeu există sau nu, suntem pe cont propriu. Dar când sunt cu tine, nu mai e așa.

Ea își închise ochii, ca el să nu-i vadă lacrimile — lacrimi de fericire, pentru prima oară după atât de multă vreme. În pofida a orice, în pofida faptului că mâinile lui Jace rămâneau, cu grijă, în poala lui, Clary simțea o ușurare atât de copleșitoare că acoperea orice altceva — îngrijorarea despre unde ar putea fi Sebastian, frica de viitorul necunoscut — totul se retrăsese în fundal. Niciuna din toate astea nu mai conta. Ei erau împreună și Jace era din nou el însuși. Îl simți întorcând capul și sărutând-o ușor pe păr.

— Chiar mi-aș fi dorit să nu-ți pui puloverul ăsta, murmură la urechea ei.

— E un exercițiu bun pentru tine, replică ea, mișcându-și buzele pe pielea lui. Mâine, ciorapi de plasă.

Lângă ea, cald și familiar, îl simți râzând.

— Frate Enoch, zise Maryse, ridicându-se de la biroul ei. Îți mulțumesc că ai venit să te întâlnești cu mine și cu Fratele Zachariah aici, chemat atât de din scurt.

Este în legătură cu Jace? întrebă Zachariah și, dacă Maryse n-ar fi avut mai multă experiență, și-ar fi închipuit că simte o notă de neliniște în vocea lui mintală. *L-am verificat de mai multe ori, astăzi. Starea lui nu s-a schimbat.*

Enoch se foi în roba lui.

Iar eu m-am uitat prin arhive și prin documentele străvechi după subiectul focului ceresc. Există niște informații despre modul în care ar putea fi eliberat, dar trebuie să aveți răbdare. Nu e nevoie să ne chemați pe noi. Când o să avem noutăți, o să vă chemăm noi pe voi.

— Nu e despre Jace, zise Maryse și veni pe după birou, cu tocurile țăcănind pe podeaua de piatră a bibliotecii. E despre cu totul altceva.

Se uită în jos. Un covor fusese aruncat neglijent pe podea, unde, de regulă, nu se afla niciun covor. Nu era întins, ci drapat în jurul unei forme neregulate, ghemuite. Ascundea delicatul model al dalelor care schițau conturul Pocalului, al Sabiei și al Îngerului. Ea se aplecă, apucă de un colț al covorului și-l trase la o parte.

Frații Tăcuți nu exclamară, bineînțeles; nu puteau scoate niciun sunet. Dar o cacofonie îi umplu mintea lui Maryse, ecoul psihic al șocului și groazei lor. Fratele Enoch se dădu un pas înapoi, în vreme ce Fratele Zachariah ridică o mână cu degete lungi ca să-și acopere fața, de parcă astfel și-ar fi putut feri ochii distruși de priveliștea dinainte.

— N-a fost aici azi-dimineață, zise Maryse. Dar când m-am întors, după-amiază, mă aștepta.

La prima vedere, crezuse că o pasăre mare nimerise în bibliotecă și murise, probabil rupându-și gâtul când se izbise de vreuna dintre ferestrele înalte. Dar când se apropiase, înțelesese brusc la ce anume se uita. Nu le pomeni despre șocul visceral de disperare care o săgetase sau despre cum se clătinase până la fereastră și i se făcuse rău în clipa în care își dăduse seama ce vede.

O pereche de aripi albe — nu chiar albe, de fapt, ci un amalgam de culori care se schimbau și pâlpâiau când te uitai la ele: argintiu-pal, cu dungi violet, albastru-întunecat, fiecare pană fiind tivită în auriu. Și apoi, la rădăcină, o tăietură urâtă de oase și tendoane retezate. Aripi de înger — aripi de înger care fuseseră tăiate de pe corpul unui înger viu. Limfă angelică, de culoarea aurului lichid, pătase podeaua.

Peste aripi era o bucată de hârtie împăturită, adresată Institutului din New York. După ce-și dăduse cu apă rece pe față, Maryse luase scrisoarea și o citise. Era scurtă — o propoziție — și era semnată cu un nume trecut pe hârtie cu o grafie ciudat de cunoscută pentru ea, căci

aducea foarte tare cu scrisul de mână ferm și puternic, cu litere înflorite, al lui Valentine. Dar nu era numele lui Valentine. Ci al fiului său.

Jonathan Christopher Morgenstern.

Maryse îi întinse acum hârtia Fratelui Zachariah. El o luă din mâna ei și o deschise, citind, cum făcuse și ea, unicul cuvânt din greaca veche trasat cu litere migăloase în centrul paginii.

Erchomai, zicea.

Vin.

NOTE

Invocarea, în latinește, a lui Magnus de la pagina 212, prin care îl cheamă pe Azazel și care începe cu „*Quod tumeraris: per Jehovam, Gehennam*", este luată din *Tragica poveste a Doctorului Faust*, de Christopher Marlowe.

Fragmentele de baladă pe care le ascultă Magnus în mașină, la paginile 344–345 sunt luate, cu acordul poetei, din *Alack, for I Can Get No Play*, de Elka Cloke. elacloke.com

Inscripția de pe tricou, E CLAR CĂ AM LUAT NIȘTE DECIZII PROASTE, a fost inspirată de desenele prietenului meu Jeph Jacques de pe questionablecontent.net. Tricourile pot fi achiziționate de la topatoco.com. Tot lui îi aparține și ideea cu *Magical Love Gentlemen.*

MULȚUMIRI

Ca întotdeauna, trebuie să mulțumesc familiei mele: soțului meu, Josh; mamei mele și tatălui meu, ca și lui Jim Hill și Kate Connor; lui Melanie, Jonathan și Helen Lewis; lui Florence și Joyce. Multe mulțumiri cititorilor șpalturilor și criticilor mei Holly Black, Sarah Rees Brennan, Delia Sherman, Gavin Grant, Kelly Link, Ellen Kushner și Sarah Smith. Recunoștință în special pentru Holly, Sarah, Maureen Johnson, Robin Wasserman, Cristi Jacques și Paolo Bacigalupi, care m-au ajutat să construiesc scenele. Maureen, Robin, Holly, Sarah, voi ați fost totdeauna alături de mine ca să-mi ascultați plângerile — voi sunteți vedetele. Mulțumiri lui Martange, pentru ajutorul cu traducerea în franceză, și fanilor mei indonezieni pentru declarația lui Magnus pentru Alec. Wayne Miller, ca de obicei, m-a ajutat cu traducerile în latină, iar Aspasia Diafa și Rachel Kory mi-au acordat ajutor suplimentar cu greaca veche. Un sprijin neprețuit am primit de la agentul meu, Barry Goldblatt, de la redactorul meu, Karen Wojtyla, și de la complicea sa, Emily Fabre. Mulțumirile mele lui Cliff Nielson și Russell Gordon, care au realizat o copertă frumoasă, și echipelor de la Simon and Schuster și Walker Books, pentru că au făcut restul magiei să se întâmple.

Orașul Sufletelor Pierdute a fost scris cu programul Scrivener, în orașul Goult, din Franța.

CASSANDRA CLARE

s-a născut la Teheran, în Iran, din părinți americani. O mare parte din copilărie și-a petrecut-o călătorind împreună cu familia (inclusiv în Himalaya); până la împlinirea vârstei de zece ani, a locuit în Anglia, Franța și Elveția. Cum părinții ei își schimbau tot timpul domiciliul, cărțile au fost prietenii ei cei mai buni — oriunde se ducea, avea cu ea o carte. Anii de liceu și i-a petrecut la Los Angeles, perioadă în care scria povestiri ca să-și amuze colegii, inclusiv un roman intitulat *The Beautiful Cassandra* (*Frumoasa Cassandra*), inspirat de povestirea cu același titlu de Jane Austen (de unde și-a luat mai târziu și pseudonimul literar). După încheierea studiilor, Cassie a locuit la Los Angeles și New York, unde a lucrat la diverse reviste. În 2004, inspirată de peisajul urban al Manhattanului, locul ei favorit, a început să scrie primul ei roman, *Orașul Oaselor*, iar din 2006 s-a dedicat exclusiv scrisului.

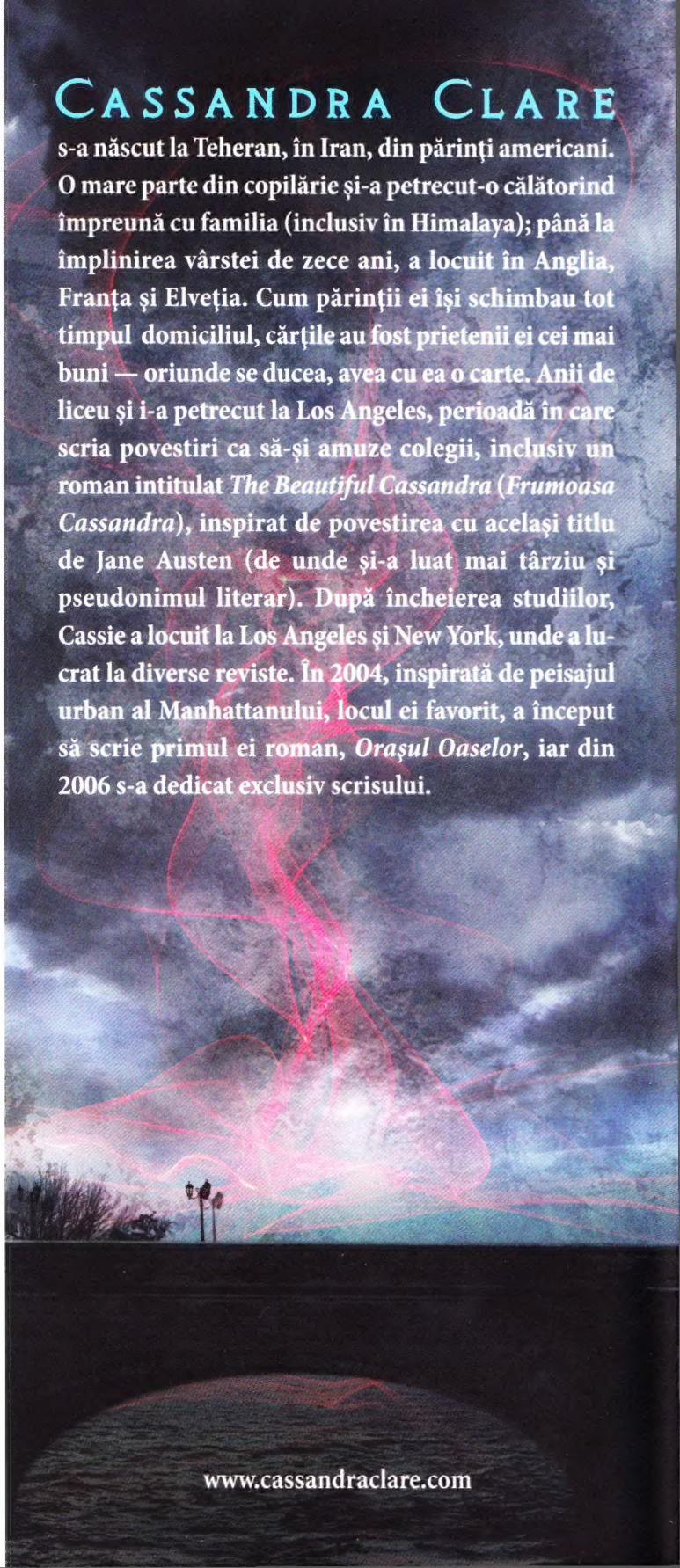

www.cassandraclare.com

NEW YORK TIMES BESTSELLER

„O poveste încărcată de suspans,
centrată pe putere și dragoste."
— TAMORA PIERCE

„Încă o dată, acțiunea culminează cu o secvență
de luptă intensă, plină de tensiune, care abia așteaptă
să fie transpusă cinematografic..."
— *KIRKUS REVIEWS*

Dragoste. Răzbunare. Sânge. Trădare.
Întunericul amenință să îi înghită pe vânătorii de umbre.

NU RATAȚI PRIMELE VOLUME DIN SERIA
INSTRUMENTE MORTALE:

Pentru a afla mai multe despre seriile
Instrumente mortale și *Dispozitive infernale*,
vizitați mortalinstruments.com și infernaldevices.com

LEDA, *marcă înregistrată a*
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Ilustrația și designul copertei
© Cliff Nielsen

RECOMANDAT DE:
Super BRAVO Girl!

FANTASY
ISBN: 978-606-8623-22-1
9 786068 623221
www.ledabooks.ro
www.grupulcorint.ro